VISUL ÎȘI ALEGE VISĂTORUL

LAINI TAYLOR

virtual-project.eu

LAINI TAYLOR

Seria: Strange the Dreamer

Volumul 1

VISUL ÎŞI ALEGE VISĂTORUL

Original: *Strange the Dreamer* (2017)

Traducere din limba engleză şi note de:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

EDITURA EPICA

2019

PROLOG

În cel de-al doilea Sabat al lunii a Douăsprezecea, în oraşul Plângerea, a căzut o fată din cer.

Pielea ei era albastră, iar sângele, roşu.

A căzut peste o poartă de fier, turtind-o, şi a rămas atârnată acolo, frântă la mijloc într-un unghi imposibil, asemeni unei mlădioase dansatoare din templu care s-ar arcui pe spate peste braţul unui iubit. Vârful unei gratii de fier forjat o ţintuia în loc. S-a zbătut puţin, atât cât i-a trebuit sufletului să se desprindă, şi boboci de floare arămii ca flăcările de torţă au căzut din părul ei lung.

Mai târziu, s-a spus că fuseseră inimi de colibri şi nu boboci de floare.

S-a spus că nu sângerase, ci plânsese cu lacrimi de sânge. Că fusese indecentă, lingându-şi dinţii în faţa lor chiar şi aşa, cu capul în jos şi pe moarte. Că vomitase un şarpe care se prefăcuse în fum când atinsese pământul. S-a spus că un roi de molii frenetice au venit la ea şi au încercat să o ridice.

Asta era adevărat. Numai asta.

Dar le-a fost cu neputinţă. Moliile nu erau mai mari decât gurile căscate ale copiilor şi nici când s-au strâns câteva zeci nu au reuşit s-o ridice, doar au tras de şuviţe din părul ei care se întuneca, până când aripile, îmbibate cu sângele ei, li s-au înmuiat. Au dispărut, împreună cu bobocii de floare, luate de un puternic suflu de vânt cu firişoare de ţărână care a măturat pe neaşteptate strada. Pământul s-a cutremurat. Cerul s-a rotit în jurul axei sale. O flamă bizară a ţâşnit dintre vălătuci fum, iar oamenii din Plângerea şi-au ferit ochii. Ţărână împroşcată, lumină incandescentă şi miros urât de salpetru. Avusese loc o explozie. Ar fi putut muri toţi, cu uşurinţă, însă murise numai fata, scuturată dintr-un buzunar al cerului.

Picioarele ei erau desculţe, iar gura, mânjită de prune. Şi buzunarele ei erau pline de prune. Era tânără şi frumoasă, surprinsă şi moartă.

De asemenea, era albastră.

Albastră ca opalul, ca azurul. Albastră ca albăstrelele sau ca

aripile libelulelor, ca un cer de primăvară, nu de vară.

Cineva a ţipat. Ţipătul a atras mai mulţi oameni. Ceilalţi au ţipat şi ei, nu fiindcă fata era moartă, ci pentru că fata era albastră, iar asta însemna ceva în Plângerea. Chiar şi după ce bolta a încetat să se mai rotească, pământul s-a liniştit şi ultimul vălătuc de fum scuipat din locul exploziei s-a risipit, ţipetele au continuat, hrănindu-se din glas în glas – un virus al aerului.

Sufletul fetei albastre s-a adunat şi s-a aşezat, nefericit, pe vârful ca de lance al gratiei de fier, la câţiva centimetri deasupra propriului piept nemişcat. Cu o exclamaţie şocată, şi-a lăsat pe spate capul invizibil şi a privit, cu jale, în sus.

Ţipetele au continuat.

Şi în capătul celălalt al oraşului, pe un piedestal monolitic de metal neted ca oglinda, o statuie a tresărit, parcă trezită de tumult, şi şi-a ridicat încet masivul cap încornorat.

PARTEA I

•••

shrestha [şres-ta], *substantiv*

Când un vis devine realitate –
însă nu pentru cel care-l visează.

Cuvânt arhaic; *vine de la Shres*, *cinicul zeu al norocului*, *despre care se crede că îşi pedepseşte adoratorii dacă ofrandele lor i se par nepotrivite*, *dăruind altora împlinirea poftelor inimii lor*.

1.

AMINTIRI DIN PLÂNGEREA

Numele pot fi pierdute sau uitate. Nimeni nu ştia asta mai bine decât Lazlo Rătăcitul. Avusese, mai întâi, un alt nume, însă acela murise, ca un cântec când nu mai rămâne nimeni care să îl cânte. Poate că fusese un nume de familie vechi, lustruit de multe generaţii de folosinţă. Poate că îi fusese dat de cineva care îl iubise. Îi plăcea să creadă asta, însă nu avea nicio idee. Tot ce avea era *Rătăcitul* şi *Lazlo – Rătăcit*, fiindcă acesta era numele de familie care li se dădea tuturor copiilor găsiţi în Regatul Zosma, iar *Lazlo*, după unchiul lipsit de limbă al unui călugăr.

— I-a fost tăiată limba pe o galeră-închisoare, îi spusese Fratele Argos, când fusese suficient de mare să priceapă. Era un bărbat tăcut şi neobişnuit, iar tu erai un copil tăcut şi neobişnuit, aşa că *Lazlo* mi-a venit imediat în minte. A trebuit să pun nume la atât de mulţi copii în anul acela, încât îl alegeam pe primul care-mi trecea prin minte.

A adăugat:

— Oricum, nu credeam că vei trăi.

Acela fusese anul în care Regatul Zosma îngenunchease şi pierduse cu nemiluita sângele bărbaţilor săi într-un război pentru nimic. Războiul, fireşte, nu se mulţumise doar cu soldaţii. Câmpurile au fost pârjolite, iar satele, prădate. Bande de ţărani rămaşi fără casă cutreierau zonele rurale făcute una cu pământul, luptându-se cu ciorile pentru rămăşiţele treieratului. Atât de mulţi muriseră, încât cotigile folosite pentru a duce hoţii la spânzurătoare începuseră să transporte orfanii pe la mănăstiri şi abaţii. Ajungeau acolo ca mieii de tăiere, după spusele călugărilor, şi nici nu ştiau mai multe decât mieii despre originile lor. Unii erau suficient de mari să-şi cunoască măcar numele, însă Lazlo fusese sugar şi bolnav, pe deasupra.

— Cenuşiu precum ploaia, aşa erai, a spus Fratele Argos. Am fost sigur că vei muri. Dar ai mâncat, ai dormit şi, cu timpul, ţi-ai revenit. Nu ai plâns nici măcar o dată, lucru neobişnuit, însă ne-ai plăcut pentru asta. Niciunul dintre noi nu s-a călugărit ca să facă pe doica.

La acestea, copilul Lazlo răspunsese, aprins:

— Dar nici noi, copiii, nu ne-am născut ca să fim orfani.

Totuşi asta era, un orfan şi un Rătăcit, şi, cu toate că era înclinat spre fantezie, nu îşi făcuse niciodată iluzii în această privinţă. Înţelesese, de când era numai un băieţel, că nu aveau să urmeze revelaţii. Nu avea să vină nimeni să îl ia acasă şi nu avea să îşi cunoască niciodată numele adevărat.

Poate de aceea misterul Plângerii îl acaparase complet.

Existau două mistere, de fapt: unul vechi şi altul nou. Cel vechi i-a deschis mintea, iar cel nou profitase şi se strecurase şi el înăuntru, se rotise în zbor de câteva ori, apoi aterizase şi se instalase, mormăind ca un dragon mulţumit într-un bârlog nou şi confortabil. Şi acolo avea să rămână misterul, în mintea sa, respirând taina ani de-a rândul.

Trebuie să fi avut legătură cu un nume şi cu descoperirea că, pe lângă faptul că numele se puteau pierde sau puteau fi uitate, mai puteau şi să fie furate.

Avea cinci ani când se întâmplase, era băiat de pripas la Abaţia Zemonan şi se furişase în bătrâna livadă, adăpost pentru fluturii aripa-nopţii şi aripi-de-dantelă, ca să se joace de unul singur. Era începutul iernii. Copacii erau negri şi golaşi. Picioarele lui scrâşneau pe pământul îngheţat la fiecare pas, iar norişorul răsuflării sale îl însoţea ca o stafie prietenă.

Tocmai atunci, clopotul a bătut de Angelus, iar timbrul său de bronz s-a revărsat prin poarta oilor, peste zidurile livezii, în unde leneşe, pătrunzătoare. Era chemarea la rugăciune. Dacă nu se întorcea, avea să fie trecut absent, iar dacă era trecut absent, urma să fie biciuit.

Nu s-a întors.

Lazlo găsea mereu căi de a se strecura afară de unul singur, iar picioarele lui erau mereu vărgate de nuiaua de alun care atârna de un cârlig cu numele lui pe ea. Merita să scape de călugări, de reguli şi de treburi, şi de viaţa care îl strângea ca nişte pantofi prea strâmţi.

Ca să se *joace*.

— Faceţi cale întoarsă acum, dacă nu vi s-a urât cu binele! a ameninţat el nişte duşmani imaginari.

Ţinea câte o „sabie” în fiecare mână: crengi de măr, negre, la capetele groase înfăşurate cu sfoară, în chip de mânere. Era o zgâtie de om, micuţ, cu urme de tăieturi pe scalp, unde îl ciupeau călugării cu briciul când îi râdeau părul contra păduchilor, însă se ţinea cu o demnitate deosebită şi nu exista nicio îndoială că în mintea lui, în acea clipă, era un războinic. Şi nu orice războinic, ci un Tizerkan, cel mai vajnic care se aflase vreodată.

— Niciun străin, s-a adresat el inamicilor, nu a văzut vreodată oraşul interzis. Şi nici nu îl vor vedea cât voi trăi eu.

— Atunci, suntem norocoşi, au răspuns inamicii, care erau mai adevăraţi pentru el în amurg, decât călugării ale căror incantaţii coborau dinspre abaţie. Fiindcă nu vei mai trăi multă vreme.

Ochii lui Lazlo s-au îngustat.

— Credeţi că mă puteţi *învinge*?

Copacii întunecaţi au început să danseze. Fantoma respiraţiei sale a plecat, purtată de o pală de vânt, dar a fost înlocuită de o alta. Umbra i s-a întins imensă dinainte, iar prin minte au început să-i străfulgere războaie străvechi şi creaturi înaripate, un munte de oase de demon topite şi, dincolo de el, oraşul – un oraş pierdut în negura timpului.

Acesta era misterul cel vechi.

Îi venise de la un călugăr senil, Fratele Cyrus. Era invalid şi căzuse în sarcina băieţilor de pripas să-i aducă mesele. Nu era blajin. Nu se purta nici ca un bunic, nici ca un mentor. Avea o strânsoare crâncenă şi când îi apuca pe băieţi de încheietură îi

ţinea cu orele, forţându-i să repete catehisme fără sens şi să mărturisească tot soiul de păcate pe care ei abia dacă le pricepeau, darămite să le comită. Cu toţii erau terorizaţi de el şi de mâinile lui răşchirate, de prădător, iar băieţii mai mari, în loc să îi apere pe cei mai mici, îi trimiteau în bârlogul lui, în locul lor. Lazlo era la fel de speriat precum ceilalţi, însă se oferea să îi ducă *toate* mesele.

De ce?

Fiindcă Fratele Cyrus spunea poveşti.

Poveştile nu erau privite cu ochi buni la abaţie. În primul rând pentru că distrăgeau de la contemplarea spirituală sau, mai rău, onorau zei falşi, împingând la păcat. Dar Fratele Cyrus depăşise asemenea idei. Mintea lui se desprinsese din balamale. Nu părea să înţeleagă unde se află, iar confuzia îl înfuria. Faţa i se încorda şi se înroşea. În timp ce perora, îi săreau stropi de salivă. Dar avea şi momentele sale de calm, atunci când se strecura pe o uşă ascunsă în propria memorie şi îşi amintea de copilărie şi de poveştile spuse de bunica lui. Nu îşi amintea numele celorlalţi călugări, nici rugăciunile care îi reprezentaseră vocaţia zeci de ani, însă poveştile curgeau năvalnic din el, iar Lazlo asculta. Asculta aşa cum un cactus absoarbe ploaia.

În părţile de miazăzi şi de răsărit ale continentului Namaa – departe, foarte departe de Zosma, care se afla la miazănoapte – era un deşert întins, numit Elmuthaleth, a cărui traversare era o artă deprinsă de numai câţiva oameni şi păzită cu străşnicie de oricare alţii. Undeva, în pustia aceea, se afla un oraş care nu fusese văzut niciodată. Mai degrabă un zvon, o născocire din care răsăreau minuni, purtate de cămile peste deşert, pentru a aprinde imaginaţia oamenilor din lumea largă.

Oraşul avea un nume.

Oamenii care conduceau cămilele şi care aduceau minunile rosteau numele oraşului şi spuneau poveşti, iar numele şi poveştile se răspândeau, îşi croiau drum, deopotrivă cu minunile, până în ţinuturi îndepărtate, unde evocau peisaje şi viziuni mirifice, cupole sclipitoare şi cerbi albi împblânziţi, femei atât de frumoase încât îţi topeau voinţa şi bărbaţi cu iatagane care te orbeau cu strălucirea lor.

Timp de secole, aşa au stat lucrurile. Multe aripi de palate au fost consacrate consemnării minunilor, şi rafturi de biblioteci, poveştilor. Negustorii s-au îmbogăţit. Aventurierii au căpătat

curaj şi au pornit singuri în căutarea oraşului. Nu s-a întors niciunul. Era un oraş interzis *faranjilor* – străinii – care, dacă supravieţuiau traversării Elmuthalethului, erau executaţi ca spioni. Nu că asta i-a oprit să mai încerce. Interzice-i cuiva un lucru, iar el şi-l va dori ca pe mântuirea sufletului, cu atât mai mult când acel ceva ar putea fi o sursă de bogăţii nemaivăzute.

Mulţi au încercat.

Niciunul nu s-a întors.

Orizontul desertului a dat naştere soarelui în nenumărate zile şi se părea că nimic nu avea să se schimbe. Dar apoi, cu două sute de ani în urmă, caravanele nu au mai venit. În punctele de hotar de la apus de Elmuthaleth – Alkonost şi altele – oamenii au aşteptat, căutând să zărească siluetele deformate de căldură ale cămilelor ieşind din pustietate, aşa, ca întotdeauna; însă nu au mai ieşit.

Şi nu au mai ieşit.

Şi nu au mai ieşit.

Nu au mai fost cămile, nici călători, nici minuni şi nici poveşti. Niciodată. Asta a fost ultima oară când s-a auzit despre oraşul interzis, oraşul nevăzut, oraşul *pierdut*, şi acesta era misterul care deschisese mintea lui Lazlo ca pe o uşă.

Ce se întâmplase? Mai exista oraşul? Voia să ştie totul. A învăţat să îl convingă pe Fratele Cyrus să se întoarcă în acel loc al reveriei şi a adunat poveştile ca pe comori. Lazlo nu avea nimic, niciun lucruşor, dar, de la început, poveştile i s-au părut tezaurul lui de aur.

Între cupolele oraşului, spunea Fratele Cyrus, erau întinse panglici de mătase, iar copiii făceau echilibristică pe ele, asemeni circarilor pe sfori, alergând din palat în palat, cu mantiile lor din pene colorate. Acolo, nicio uşă nu se încuia şi până şi coliviile erau deschise pentru ca păsările să vină şi să plece după plac, peste tot creşteau fructe minunate, coapte, gata de cules, iar pe pervazurile ferestrelor se lăsau prăjituri, ca oricine voia să poată gusta.

Lazlo nu *văzuse* niciodată prăjituri, darămite să guste, şi fusese biciuit când mâncase mere date jos de vânt, care erau mai mult viermi decât fructe. Asemenea viziuni de libertate şi belşug îl fermecau. De bună seamă îl distrăgeau de la contemplarea spirituală, însă aşa cum vederea unei stele căzătoare te face să uiţi de durerea stomacului gol. De când cu

ele, începuse să-l bată gândul că ar putea există şi alte feluri de a trăi decât acela pe care-l cunoştea. Mai bune, mai plăcute.

Străzile oraşului, spunea Fratele Cyrus, erau placate cu lapislazuli şi de o curăţenie fără reproş, ca să nu murdărească părul lung al doamnelor, care-l purtau ca pe o trenă de mătase neagră. Cerbi albi, eleganţi colindau străzile, iar reptile mari cât un stat de om pluteau prin fluviu. Cei dintâi erau spectralii, iar substanţa din care erau făcute coarnele lor – spectralys sau lys – era mai de preţ decât aurul. Celelalte se numeau svytagore, iar sângele lor rozaliu era elixirul nemuririi. Mai existau şi ravizii – feline mari, cu colţi ca nişte coase – şi păsări care imitau vocile omeneşti, şi scorpioni a căror înţepătură dădea o putere supraomenească.

Şi mai erau şi războinicii Tizerkani.

Foloseau săbii numite *hreshtek*, suficient de ascuţite ca să despartă un om de umbra lui, şi ţineau scorpioni în cuşti de alamă agăţate de cingătoare. Înainte de luptă, vârau un deget, printr-o deschizătură mică, să fie înţepaţi, iar sub influenţa veninului erau de neoprit.

— Credeţi că mă puteţi *învinge*? şi-a sfidat Lazlo duşmanii din livadă.

— Noi suntem sute, au răspuns ei, şi tu eşti *singur*. Ce crezi *tu*?

— Cred că ar trebui să credeţi toate poveştile pe care le-aţi auzit despre Tizerkani şi să faceţi cale-ntoarsă, să plecaţi acasă!

Hohotele lor au răsunat precum pârâiturile crengilor, iar Lazlo nu a avut de ales decât să lupte. Şi-a vârât degetul prin cuşca şuie, făcută din nuiele şi rămurele, care îi atârna de sfoara de la brâu. Nu era niciun scorpion în ea, doar un cărăbuş amorţit de frig, dar şi-a încleştat dinţii din cauza unei înţepături imaginare şi a simţit veninul insuflându-i forţă. Apoi, şi-a ridicat săbiile, cu braţele în V, şi a *răcnit*.

A răcnit numele oraşului. Precum tunetul, precum avalanşa, precum strigătul de luptă al serafimilor care veniseră cu aripi de foc şi curăţaseră lumea de demoni. Duşmanii lui s-au împiedicat. Au rămas cu gurile căscate. Veninul gonea prin sângele lui, iar el devenise suprauman. Era un vârtej. Era un *zeu*. Au încercat să i se împotrivească, însă nu se puteau măsura cu el. Săbiile lui aruncau fulgere şi, doi câte doi, i-a dezarmat pe toţi.

În toiul jocului, visele sale cu ochii deschişi erau atât de vii,

încât să întrezărească o frântură de realitate l-ar fi şocat. Dacă s-ar fi putut da deoparte şi l-ar fi privit pe băieţelul acela care se năpustea printre ferigile îngheţate, agitând nişte crengi, abia dacă s-ar fi recunoscut, atât de pătruns intrase în pielea războinicului din ochii minţii lui, care tocmai dezarmase o sută de duşmani şi îi trimisese acasă, cu coada între picioare. Triumfător, şi-a dat capul pe spate şi a strigat...

... a strigat...

— *Plângerea*!

A încremenit, zăpăcit. Cuvântul îi scăpase de pe buze ca un blestem, lăsându-i în gură gust de lacrimi. Căutase să spună numele oraşului, la fel ca în urmă cu o clipă, însă... dispăruse. Încercă din nou, şi din nou găsi în schimb *Plângerea*. Era de parc-ar fi întins mâna după o floare şi s-ar fi ales cu un melc sau cu o batistă udă. Mintea lui se dădea înapoi la numele acela. Dar nu se putea opri să încerce, totuşi, şi de fiecare dată era mai rău ca înainte. Căuta ceea ce ştia că se află acolo şi tot ce pescuia era cumplitul nume *Plângerea*, cleios de greşit, umed ca visele urâte şi mânjit de urmele de sare. Gura i s-a strâmbat de amărăciunea acestuia. O senzaţie de vertij l-a cuprins, urmată de certitudinea nebună că îi fusese *luat*.

Îi fusese luat *din minte*.

Se simţea rău. Furat. Slăbit. A urcat în fugă panta, sărind peste zidurile joase de piatră, şi a trecut glonţ prin ţarcul oilor, prin grădină şi prin mănăstire, încă strângând în mâini săbiile din crengi de măr. N-a văzut pe nimeni, însă a fost văzut. Era o regulă care interzicea fugitul, şi, oricum, ar fi trebuit să fie la vecernie. S-a dus drept în chilia Fratelui Cyrus şi l-a trezit, zgâlţâindu-l.

— Numele, a spus, cu respiraţia tăiată. Numele lipseşte! Oraşul din poveste... spune-mi cum îl cheamă!

Ştia, în adâncul sufletului, că nu îl uitase, ci era vorba de altceva, ceva întunecat şi ciudat, însă exista şansa ca Fratele Cyrus să îşi amintească şi totul să fie bine.

Dar Fratele Cyrus a spus:

— Ce vrei să spui, hăbăucule? Îl cheamă *Plângerea*...

Iar Lazlo a apucat doar să vadă cum chipul bătrânului se schimonoseşte de confuzie, căci în clipa următoare o mână l-a înşfăcat de guler şi l-a scos pe sus din chilie.

— Stai, a implorat el. Te rog.

Degeaba. A fost târât până în camera de lucru a abatelui, iar când l-au bătut, de data asta nu a fost cu nuiaua lui de alun, care atârna pe perete în rând cu nuielele celorlalţi băieţi, ci cu crengile sale de măr. Acum, nu mai era niciun Tizerkan. Care o sută de inamici? A fost dezarmat de un singur călugăr şi bătut cu propria sabie. Halal erou. A şchiopătat săptămâni şi i s-a interzis să îl mai vadă pe Fratele Cyrus, fiindcă acesta devenise atât de agitat de la ultima lui vizită că trebuise sedat.

După aceea n-au mai fost nici poveşti, nici evadări – cel puţin, nu în livadă şi nicăieri în altă parte în afara minţii lui. Călugării erau cu ochii pe el, hotărâţi să îl ferească de ispite – şi de bucurie, care, deşi nu e în mod explicit un păcat, deschide totuşi calea spre păcat. Era ţinut ocupat. Dacă nu muncea, se ruga. Dacă nu se ruga, muncea, întotdeauna „sub supraveghere adecvată”, pentru a preveni dispariţia lui, asemeni unei sălbăticiuni, printre copaci. Noaptea, dormea, extenuat ca un gropar, prea obosit şi să viseze. Părea că focul dinăuntrul său fusese stins, iar tunetul şi avalanşa, strigătul de luptă şi vârtejul fuseseră înăbuşite.

Cât despre numele oraşului dispărut, dispăruse şi el, deopotrivă. Lazlo avea să îşi amintească mereu cum îl simţea în minte. Îl simţea ca pe o caligrafie, dacă pentru scrierea caligrafică s-ar fi folosit miere – ceea ce era comparaţia cea mai potrivită pe care el sau altcineva ar fi putut s-o facă. Nu li se întâmplase numai lui şi Fratelui Cyrus. Oriunde se aflase numele – imprimat pe cotoarele cărţilor care-i conţineau poveştile, în registrele învechite şi îngălbenite ale negustorilor care îi cumpăraseră mărfurile şi ţesut în amintirea oricui auzise despre el – fusese şters şi în loc rămăsese *Plângerea*.

Acesta era misterul cel nou.

Nu se îndoia că era vorba despre magie.

2.

VISĂTORUL NU SE OPREŞTE DIN VISAT

Lazlo a crescut.

Nimeni nu îl putea numi norocos, dar ar fi putut fi mai rău.

Printre mănăstirile care acceptau copii găsiţi, una aparţinea unui ordin flagelant. Alta creştea porci. Însă Abaţia Zemonan era faimoasă pentru scriptoriul său. Băieţii erau instruiţi de mici să copieze manuscrise – dar nu şi să citească; partea cu cititul a trebuit să o înveţe singur – şi cei cu o urmă de talent erau recrutaţi ca scribi. Talent avea, şi ar fi putut rămâne acolo toată viaţa, aplecat deasupra unui pupitru, până ar fi rămas cu gâtul ţeapăn, lungit în faţă, dacă fraţii nu s-ar fi îmbolnăvit într-o zi de la nişte peşte stricat. Aceea *fusese* mâna norocului sau poate a sorţii. Nişte manuscrise erau aşteptate la Marea Bibliotecă din Zosma, iar Lazlo a fost însărcinat să le ducă.

Nu s-a mai întors.

Marea Bibliotecă nu era doar un loc în care se ţineau cărţi. Era o cetate înconjurată de ziduri, pentru poeţi, astronomi şi toate soiurile de gânditori dintre aceste două categorii. Cuprindea nu doar marile arhive, ci şi universitatea, împreună cu laboratoare şi sere, amfiteatre de medicină şi săli pentru muzică, ba chiar şi un observator astronomic. Toate acestea ocupau ceea ce fusese palatul regal înainte ca bunicul actualei regine să construiască unul mai frumos, de-a curmezişul râului Eder, de pe un mal pe celălalt, şi îl dăruise pe acesta Ghildei Învăţaţilor. Palatul se afla în vârful Culmii Zosimos, care se ridica din burta oraşului Zosma ca o înotătoare de rechin şi era vizibil de la kilometri distanţă.

Lazlo a fost uimit din clipa în care a trecut de porţi. De fapt, a rămas cu gura căscată de când a văzut Pavilionul Gândirii. Acela era numele grandios pentru sala de bal care adăpostea acum textele filosofice ale bibliotecii. Rafturile se înălţau la peste zece metri, sub un tavan împodobit cu picturi uimitoare, iar cotoarele cărţilor străluceau, îmbrăcate în piele cu nuanţe de nestemate, cu poleiala sclipind în lumina glavelor ca nişte ochi de animale. Glavele înseşi erau nişte sfere perfect lustruite, atârnate cu sutele de tavan, care răspândeau o lumină albă, mai pură decât văzuse vreodată ieşind din pietrele grosolan şlefuite şi roşiatice care luminau abaţia. Bărbaţi în robe cenuşii, cocoţaţi pe scări cu roţi, păreau să plutească prin aer, cu manuscrisele fluturându-le în urmă ca nişte aripi, în timp ce se mişcau de la un raft la altul.

Era imposibil să fie nevoit să mai părăsească locul acesta. Se simţea ca un călător într-o pădure fermecată. Fiecare pas mai înăuntru îl vrăjea şi mai mult şi astfel pătrunse din ce în ce mai adânc, din sală în sală, călăuzit parcă de instinct, pe trepte

secrete, spre un subsol unde se aşezase un strat gros de praf peste cărţile nederanjate de ani de zile. Le-a deranjat el. I se părea că le *trezise*, iar ele l-au trezit pe el.

Avea treisprezece ani şi nu se mai jucase de mult de-a Tizerkanul. Nu se mai jucase de-a nimic şi nici nu mai hoinărise. La abaţie, era doar una dintre siluetele îmbrăcate în cenuşiu, care mergea unde i se spunea, muncea, se ruga, cânta, se ruga, muncea, se ruga şi dormea. Puţini dintre călugări îşi mai aminteau cât de greu de strunit fusese odinioară. Neastâmpărul acela părea să-i fi dispărut definitiv.

De fapt, doar şi-l închisese într-o tainiţă. Poveştile erau încă acolo, fiecare cuvinţel pe care i-l spusese vreodată Fratele Cyrus. Le preţuia ca pe o grămăjoară de aur dintr-un ungher al minţii sale.

În acea zi, grămăjoara s-a mărit. Considerabil. Cărţile prăfuite erau *poveşti*. Basme, poveşti cu zâne, mituri şi legende. Cuprindeau toată lumea. Acopereau secole întregi şi mai mult de atât. Şi rafturi întregi – rafturi frumoase – erau cu poveşti despre Plângerea. A luat una, cu mai mult respect decât simţise vreodată pentru scripturile de la abaţie, a suflat praful de pe copertă şi a început să citească.

A fost găsit câteva zile mai târziu, de un bibliotecar în vârstă, însă numai fiindcă omul îl căuta, cu o scrisoare de la abate în buzunarul robei. Altfel, Lazlo ar fi putut locui acolo, ca un băiat într-o peşteră, cine ştie câtă vreme. S-ar fi putut sălbătici: tânărul neîmblânzit din Marea Bibliotecă, bun cunoscător a trei limbi moarte şi a tuturor poveştilor scrise vreodată în acestea, însă zdrenţăros ca un cerşetor de pe străduţele din Rânjet.

În loc de asta, a fost luat ucenic.

— Biblioteca ştie ce face, i-a spus bătrânul magistru Hyrrokkin, conducându-l înapoi pe scările secrete. Când fură un băiat, îi permitem să îl păstreze.

Lazlo nu ar fi putut fi mai deplin al bibliotecii nici dacă ar fi fost el însuşi o carte. În zilele următoare şi apoi în lunile şi în anii care au urmat – pe măsură ce devenea bărbat – nu prea îl vedeai altfel decât cu nasul într-o carte. Citea în timp ce mergea. Citea în timp ce mânca. Ceilalţi bibliotecari bănuiau că făcea cumva şi citea şi când dormea sau poate că nu dormea defel. În rarele ocazii în care îşi ridica privirea dintr-o pagină părea ca trezit din vis. „Rătăcitul Visător”, îl numeau ei, sau

„Visătorul ăla Rătăcit”. Şi faptul că uneori se lovea de pereţi în timp ce citea mergând sau că scrierile lui preferate proveneau din subsolul prăfuit şi ignorat de toţi ceilalţi dădea şi mai multă apă la moară gurilor rele. Plutea cu mintea plină de mituri, întotdeauna cel puţin pe jumătate pierdut în vreun alt tărâm de poveste. Demoni şi făuritori de aripi, serafimi şi spirite, pe toate le iubea. Credea în magie ca un copil şi în stafii, ca un om simplu. În prima lui zi de muncă şi-a rupt nasul, când i-a căzut un volum de poveşti cu zâne în cap, şi asta, spuneau flecarii, era tot ce trebuia să ştii despre ciudatul Lazlo Visătorul: capul în nori, o lume a lui, basme şi fantezii.

La asta se refereau când îl numeau visător şi nu se înşelau, dar le scăpa esenţialul. Lazlo era un visător într-un mod mult mai profund decât bănuiau. Adică, *avea* un vis, un vis călăuzitor şi durabil, într-atât de impregnat în el, încât era ca un al doilea suflet, iar peisajul minţii lui îi era dedicat întru totul. Peisajul ăsta era profund, încântător, şi visul – provocator şi magnific. *Prea* provocator, *prea* magnific pentru cei ca el. Ştia lucrul ăsta, însă visul îşi alege visătorul şi nu invers.

— Ce citeşti acolo, Rătăcitule? întrebă magistrul Hyrrokkin, venind şchiopătat în spatele lui, la biroul de Solicitări. O scrisoare de dragoste, sper.

Bătrânul bibliotecar îşi exprima această dorinţă mai des decât te-ai fi aşteptat din partea lui, fără să se lase descurajat de răspunsul mereu negativ.

Lazlo dădu să-i răspundă ca de obicei, dar se opri şi se gândi.

— Oarecum, zise şi îi întinse hârtia, care era fragilă şi îngălbenită de vreme.

O flăcăruie se aprinse în ochii căprui, cu vederea slăbită, ai magistrului Hyrrokkin, însă, când îşi potrivi ochelarii şi se uită la filă, flăcăruia se stinse.

— Pare să fie o chitanţă, mormăi el.

— Da, însă pentru ce?

Sceptic, magistrul Hyrrokkin miji ochii şi o citi, după care pufni în râs. Toată lumea din sala aceea mare şi tăcută se întoarse spre el. Se aflau în Pavilionul Gândirii. Învăţaţi în robe stacojii şedeau aduşi de spate la mesele lungi şi cu toţii ridicaseră ochii din manuscrisele şi volumele lor, aruncându-i priviri încruntate, dezaprobatoare. Magistrul Hyrrokkin dădu din cap spre ei, împăciuitor, şi-i înapoie lui Lazlo hârtia, care era o chitanţă

veche pentru un transport foarte mare de afrodiziace destinate unui rege mort de mult.

— S-ar spune că nu era supranumit Regele Amoros fiindcă scria poezii, nu? Dar tu ce faci? Spune-mi că nu ceea ce pare. Doamne, băiete! Spune-mi că nu arhivezi chitanţe în ziua ta liberă!

Lazlo nu mai era un băieţel. Pe dinafară, nu se mai vedea nici urmă din copilul de pripas, mic şi chel, cu crestături pe scalp. Acum era un tânăr înalt care îşi lăsase părul să crească, odată scăpat de călugări şi de bricele lor boante – un păr negru şi bogat, deşi el îl purta strâns la spate cu sfoară de legat cărţi, fără să se ocupe altfel de el. Sprâncenele îi erau şi ele negre şi stufoase, iar trăsăturile, puternice, pe chipul lătăreţ. „Din topor”, ar fi putut spune unii despre el, sau chiar „cu aer de bandit”, din cauza nasului rupt, care, privit din profil, cădea în unghi abrupt şi din faţă o lua clar spre stânga. Avea o înfăţişare necizelată, sălbatică, şi o voce joasă, masculină, fără modulaţii, de parcă ar fi fost uitată afară pe vreme rea. Pe acest chip, ochii lui de visător erau nepotriviţi: cenuşii, mari şi inocenţi, iar în clipa asta se fereau să întâlnească privirea magistrului Hyrrokkin.

— Fireşte că nu, zise el, neconvingător. Ce fel de maniac ar arhiva chitanţe în ziua lui liberă?

— Atunci, *ce* faci?

Ridică din umeri.

— Un servitor a găsit un cufăr vechi cu chitanţe într-o pivniţă. Arunc şi eu o privire.

— Asta-i o şocantă risipă de tinereţe! Câţi ani ai acum, optsprezece?

— Douăzeci, îi aminti Lazlo, deşi, de fapt, nu putea fi sigur, fiindcă îşi alesese ziua de naştere la întâmplare, când era mic. Şi dumneata ţi-ai irosit tinereţea în acelaşi fel.

— Şi sunt un avertisment! Uită-te la mine!

Lazlo îl privi. Văzu un bătrân blajin, adus de spate, al cărui păr precum puful de păpădie, ca şi barba şi sprâncenele, îi năpădiseră chipul într-atât încât i se mai vedeau de sub ele doar nasul ascuţit şi ochelarii rotunzi. Arăta ca un pui de bufniţă căzut din cuib, gândi Lazlo.

— Vrei să-ţi sfârşeşti zilele ca un troglodit dintr-o peşteră, pe jumătate orb, şontâcăind prin bibliotecă? îl întrebă bătrânul. Ieşi la aer, Rătăcitule. Respiră, vezi lucruri. Un bărbat ar trebui să

aibă riduri de la scrutat orizontul, nu de la buchisit la lumină slabă.

— Ce este orizontul? întrebă Lazlo, serios. Capătul unui raft cu cărţi?

— Nu, răspunse magistrul Hyrrokkin, în niciun caz.

Lazlo zâmbi şi se întoarse la chitanţe. Ei bine, cuvântul acesta le făcea să pară anoste, chiar şi în mintea lui. Erau, de fapt, vechi liste însoţitoare ale mărfurilor trimise, ceea ce suna un pic mai promiţător, de pe vremea în care palatul bibliotecii fusese reşedinţă regală, iar mărfurile curgeau aici din toate colţurile lumii. Nu le arhiva. Le răsfoia în căutarea înfloriturilor semnificative ale unui alfabet rarisim. Căuta, la fel ca de fiecare dată, indicii despre Oraşul Nevăzut – aşa hotărâse să îl numească, fiindcă *Plângerea* încă îi aducea gustul lacrimilor în gură.

— O să ies într-o clipă, îl asigură pe magistrul Hyrrokkin.

Poate că n-o arătase, însă chiar ascultase cuvintele bătrânului. De fapt, nu îşi dorea deloc să îşi trăiască restul zilelor în bibliotecă, pe jumătate orb sau cine ştie cum, ci spera din tot sufletul să dobândească riduri la ochi de la scrutatul orizontului.

Orizontul la care dorea el să privească, însă, era la foarte mare distanţă.

Şi, întâmplător, interzis.

Magistrul Hyrrokkin făcu semn spre fereastră.

— Sper că măcar ştii că afară e vară?

Fiindcă Lazlo nu-i răspunse, adăugă:

— Un glob imens, portocaliu, pe cer, decolteuri adânci pe trupurile sexului frumos. Sună cunoscut?

Tot niciun răspuns.

— *Rătăcitule*?

— Da?

Lazlo ridică ochii. Nu auzise niciun cuvânt. Găsise ceea ce căuta, un teanc de facturi din Oraşul Nevăzut, iar asta îi acaparase întreaga atenţie.

Bătrânul bibliotecar suspină teatral.

— Fă cum doreşti, spuse el, pe jumătate ca avertisment final, pe jumătate resemnat. Dar ai grijă. Cărţile or fi nemuritoare, însă *noi* nu suntem. Cobori într-o dimineaţă să cercetezi inventarul şi, până te-ai întors, ţi-a crescut barba până dincolo de burtă şi nu ai compus niciodată o poezie pentru o fată pe

care ai cunoscut-o patinând pe Eder.

— Aşa se cunosc fetele? întrebă Lazlo, glumind şi neglumind. Păi, mai sunt luni întregi până să îngheţe râul. Am vreme să-mi adun curajul.

— Pfff! Fetele nu sunt un fenomen de iarnă. Du-te *acum*. Culege nişte flori şi găseşte una să i le dai. E foarte simplu. Caută ochi blânzi şi şolduri late, mă auzi? *Şolduri*, băiete. N-ai trăit cu adevărat până ce nu ţi-ai odihnit capul pe un frumos şi molatec...

Din fericire, a fost întrerupt de un învăţat.

Lui Lazlo i-ar fi fost la fel de uşor să abordeze o fată precum să îşi schimbe culoarea pielii, nemaivorbind de odihnirea capului pe un frumos şi molatec ce-o fi fost acela. Între abaţie şi bibliotecă, abia dacă văzuse câteva persoane de sex feminin, darămite *tinere*, şi chiar dacă ar fi avut măcar o idee vagă despre ce să le spună, nu îşi imagina că multe ar fi acceptat încercările de împrietenire ale unui bibliotecar începător, fără un sfanţ, cu un nas strâmb şi cu nefericitul nume de „Rătăcitul”.

Învăţatul plecă, iar magistrul Hyrrokkin îşi reluă peroraţia.

— Viaţa nu ţi se întâmplă, pur şi simplu, băiete. *Tu* trebuie să decizi cum ţi-o trăieşti. Aminteşte-ţi că spiritul se leneveşte dacă îţi neglijezi pasiunile.

— Spiritul meu e bine, mersi.

— Atunci, din păcate, ţi-ai făcut o idee greşită. Eşti tânăr. Spiritul tău nu ar trebui să fie „bine”. Ar trebui să *clocotească*.

„Spiritul” în chestiune nu era sufletul. Nimic atât de abstract. Era spiritul trupului, lichidul acela limpede, pompat de a doua inimă prin propria sa reţea de vase, mai subtilă şi mai misterioasă decât sistemul vascular principal. Funcţia sa nu era pe deplin înţeleasă de ştiinţă. Puteai trăi şi dacă a doua inimă se oprea, iar spiritul ţi se închega în vene. Dar avea o legătură cu vitalitatea, sau „pasiunea”, cum îi spunea magistrul Hyrrokkin, iar acestea, iară spirit, erau letargice, lipsite de emoţie.

— Mai bine ocupă-te de spiritul dumitale, îi zise Lazlo. Nu e prea târziu. Sunt convins că sunt multe văduve cărora le-ar plăcea să fie curtate de un troglodit atât de romantic.

— Nu fi impertinent!

— Nu fi poruncitor!

Magistrul Hyrrokkin oftă.

— Mi-e dor de zilele în care îţi era teamă de mine, oricât de

puţin dura.

Lazlo râse.

— Pentru acelea trebuie să le mulţumeşti călugărilor. Ei m-au învăţat să îmi fie teamă de cei mai în vârstă. Dumneata m-ai învăţat să nu-mi fie şi, pentru asta, îţi voi fi veşnic recunoscător.

Spuse asta cu glas plin de căldură şi apoi – nu se putu abţine – ochii îi coborâră rapid la hârtiile din mâna lui.

Bătrânul observă şi pufni exasperat.

— Bine, fie! Bucură-te de chitanţele tale. Dar n-o să mă dau bătut în privinţa ta. Care mai e rostul să fii bătrân, dacă nu poţi să-i sâcâi pe cei tineri cu vastele tale tezaure de înţelepciune?

— Şi care mai e rostul să fii tânăr, dacă nu poţi să ignori orice sfat?

Magistrul Hyrrokkin bombăni nemulţumit şi se întoarse la teancul de manuscrise in folio care tocmai îi fusese aşezat pe masă. Lazlo reveni la mica lui descoperire. Tăcerea se reinstală în Pavilionul Gândirii, întreruptă doar de zgomotul de roţi ale scărilor şi de foşnetele paginilor întoarse.

Şi, o clipă mai târziu, de un fluierat uşor al lui Lazlo, a cărui descoperire se dovedi a nu fi chiar atât de neînsemnată.

Magistrul Hyrrokkin ciuli urechile.

— Alte poţiuni de amor?

— Nu, spuse Lazlo. Uite!

Bătrânul repetă ritualul cu aşezatul ochelarilor pe nas şi privi documentul.

— Ah, zise, pe tonul cuiva resemnat cu soarta. Misterele Plângerii. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Plângerea. Numele îl lovi pe Lazlo ca un junghi ascuţit îndărătul ochilor. Îl izbise şi tonul condescendent al magistrului, însă fără a-l surprinde. În general, îşi păstra fascinaţia aceasta pentru sine. Nimeni nu i-o înţelegea, necum să i-o împărtăşească. Existase cândva multă curiozitate pentru oraşul dispărut şi pentru ce se alesese de el, însă, după două secole, devenise aproape un basm. Cât despre chestiunea bizară a dispariţiei numelui oraşului, nu se prea stârniseră valuri în rândul publicului larg. Doar Lazlo *simţise* când se petrecuse. Alţii aflaseră mai târziu, printr-un şuvoi lent de zvonuri, şi, după ei, nu era nicio magie, îl uitaseră cum se uită. Unii şuşotiseră despre o conspiraţie sau despre o înşelătorie, însă majoritatea hotărâseră, închizând ferm o uşă în minţile lor, că numele

oraşului fusese dintotdeauna Plângerea şi că orice sugestii contrare erau doar nonsensuri şi praf de stele. Pur şi simplu nu exista vreo altă explicaţie care să aibă sens.

Cu siguranţă nu era vorba de magie.

Lazlo ştia că magistrul Hyrrokkin nu era interesat, însă în clipa aceea era prea entuziasmat ca să îi pese.

— Citeşte numai! stărui el, vârând hârtia sub nasul bătrânului.

Magistrul Hyrrokkin o citi fără să fie deloc impresionat.

— Şi ce-i cu asta?

Ce-i cu asta? Printre mărfurile menţionate – mirodenii, mătase şi altele asemenea – se aflau şi bomboanele din sânge de svytagor. Până atunci, Lazlo întâlnise svytagorele menţionate doar în poveşti. Se considera imaginaţie populară, folclor, faptul că acei monştri ai fluviilor ar fi existat, nemaivorbind că sângele lor rozaliu ar fi fost recoltat ca elixir al nemuririi. Dar acum iată-l pe lista asta, cumpărat şi plătit de casa regală din Zosma. Ar fi putut figura, la fel de bine, nişte solzi de dragon.

— Bomboane din sânge, se înflăcără el, arătându-i. Ai văzut? Au fost *adevărate*.

Magistrul Hyrrokkin pufni.

— *Asta* le face adevărate? Dacă erau *adevărate*, oricine le-ar fi mâncat ar fi fost încă în viaţă să povestească.

— Nu neapărat, se împotrivi Lazlo. În poveşti, erai nemuritor doar câtă vreme consumai sângele *permanent*, ceea ce n-a mai fost posibil odată cu oprirea transporturilor.

Bătu cu degetul în data de pe chitanţă.

— Are două sute de ani. E posibil să provină chiar de la ultima caravană.

Ultima caravană care apăruse din Elmuthaleth. Lazlo îşi imagină un deşert cu soarele la asfinţit. Ca de fiecare dată, orice ţinea de mistere avea un efect fantastic asupra lui, ca o bătaie de tobe care-i accelera pulsul, ambele pulsuri, cel al sângelui şi cel al spiritului, iar ritmurile celor două inimi ale sale se împleteau asemeni ritmurilor sincopate a două mâini care băteau darabane diferite.

Când ajunsese prima dată în bibliotecă, se gândise că va afla cu siguranţă răspunsurile. Existau cărţile cu poveşti din subsolul prăfuit, fireşte, însă mai erau atâtea altele. Toată istoria lumii, i se păruse lui, era legată între coperte şi consemnată în manuscrisele strânse sul, apoi pusă la păstrare pe rafturile

acestui loc minunat. În naivitatea lui, considerase că toate secretele trebuia să se afle aici, gata de a se dezvălui celor care aveau dorinţa şi răbdarea de a le căuta. El avea şi una, şi alta şi căuta deja de şapte ani. Prefirase ziare vechi şi teancuri de corespondenţă, rapoarte ale iscoadelor, hărţi şi tratate, registre comerciale şi dări de seamă ale secretarilor regali şi orice mai putuse dezgropa. Şi, cu cât aflase mai multe, cu atât crescuse şi grămada lui de comori, până când se revărsase din cotlonul în care o păstra şi îi umpluse mintea.

Se revărsase pe hârtie.

Pe când era doar un băieţel, la abaţie, poveştile auzite fuseseră singura lui avuţie. Acum era mai bogat. Acum avea cărţi.

Cărţile sale erau *ale sale*, înţelegeţi voi: cuvintele *sale*, scrise cu propria mână şi legate cu propriile lui cusături îngrijite. Fără poleială pe coperte de piele, precum cele din Pavilionul Gândirii. Ale lui erau modeste. La început, pescuise hârtie din coşuri, foi pe jumătate folosite pe care învăţaţii neglijenţi le aruncaseră, şi se descurcase cu crâmpeiele tocite de fire împletite de la infirmeria de cărţi, unde se făceau reparaţii. Cerneala era greu de dobândit, însă şi acolo fusese ajutat de învăţaţi, fără ştirea lor. Ei aruncau sticluţele care mai conţineau cerneală doar de un deget, pe fund. El o dilua cu apă, aşa că primele sale volume erau pline de cuvinte fantomatice, palide, însă, după câţiva ani, începuse să capete un fel de simbrie care-i permitea să îşi cumpere măcar cerneală.

Avea *multe* cărţi, toate înşiruite pe pervazul ferestrei din cămăruţa lui. Conţineau şapte ani de cercetări asidue şi fiecare indiciu despre Plângerea şi despre misterele sale.

Nu conţineau însă şi *răspunsurile*.

Undeva, pe drum, Lazlo acceptase ideea că răspunsurile nu se găseau acolo, nu în acele nenumărate volume de pe acele rafturi imense. Şi cum ar fi putut? Oare îşi imaginase el că biblioteca avea zâne atotştiutoare printre bibliotecari, care să fi înregistrat tot ce se petrecuse în lume, indiferent cât de tainic sau cât de îndepărtat? Nu. Dacă răspunsurile se aflau undeva, atunci acele locuri erau la sud-est de continentul Namaa, în capătul îndepărtat al pustiului Elmuthaleth, de unde nu se mai întorsese nimeni.

Oare Oraşul Nevăzut mai exista încă? Oare mai era încă

locuit? Ce se întâmplase cu două sute de ani în urmă? Ce se întâmplase cu cincisprezece ani în urmă?

Ce putere era capabilă să şteargă un nume din minţile întregii omeniri?

Lazlo voia să plece şi să descopere. Acela era visul lui, îndrăzneţ şi magnific: *să meargă acolo*, să străbată o jumătate de lume şi să rezolve misterele acelea.

Era imposibil, firește.

Dar când îl oprise asta vreodată pe un visător să viseze?

3.

OPERELE COMPLETE ALE LUI LAZLO RĂTĂCITUL

Magistrul Hyrrokkin era imun la uimirea lui Lazlo.

— Sunt *poveşti*, băiete. Născociri şi fantezii. Nu a existat niciun elixir al nemuririi. Era doar sânge zaharisit.

— Dar uită-te la preţ, insistă Lazlo. Ar fi plătit ei *atât* pentru sânge zaharisit?

— Ce ştim noi pe ce ar fi dat banii regii? Asta nu dovedeşte nimic, decât credulitatea unui om bogat.

Entuziasmul lui Lazlo începu să se stingă.

— Ai dreptate, recunoscu el.

Chitanţa dovedea că fusese cumpărat ceva numit „bomboane de sânge”, însă nimic mai mult. El nu era pregătit să renunţe încă.

— Dar sugerează, cel puţin, că svytagorele erau adevărate.

Se opri.

— Poate.

— Şi ce dacă erau? zise magistrul Hyrrokkin. Noi n-o să ştim niciodată.

Puse o mână pe umărul lui Lazlo.

— Nu mai eşti copil. N-ar fi timpul să te dezbari de toate astea?

Nu-i vedeai gura, iar zâmbetul i-l desluşeai doar ca pe o cută, acolo unde mustaţa ca puful de păpădie i se întâlnea cu barba.

— Ai destul de mult de lucru pentru o simbrie destul de mică. De ce să te împovărezi cu o sarcină în plus pentru nimic în

schimb? Nimeni n-o să-ţi mulţumească pentru asta. Sarcina noastră este să găsim cărţi. Lasă învăţaţii să găsească răspunsuri.

Avea intenţii bune. Lazlo ştia. Bătrânul era trup şi suflet devotat bibliotecii. Sistemul ei de caste era, pentru el, guvernarea unei lumi perfecte. Între aceste ziduri, învăţaţii erau aristocraţia şi toţi ceilalţi, servitorii lor, mai ales bibliotecarii, a căror directivă era să îi susţină pe cei dintâi în munca lor importantă. Învăţaţii absolviseră universităţi. Bibliotecarii, nu. Or fi avut ei minţi potrivite pentru asta, însă niciunul nu avea şi banii necesari. Ucenicia lor era instruirea pe care o primeau şi, în funcţie de bibliotecar, uneori o depăşea pe cea a unui învăţat. Dar un majordom îşi poate depăşi stăpânul în amabilitate şi să rămână, totuşi, majordom. Aşa era şi pentru bibliotecari. Nu li se interzicea să studieze, câtă vreme asta nu le afecta îndatoririle, însă era clar că o făceau numai pentru propria iluminare şi nu aduceau nicio contribuţie ştiinţelor lumii.

— De ce numai învăţaţii să aibă parte de tot ce-i plăcut? întrebă Lazlo. De altfel, nimeni nu studiază Plângerea.

— Nu studiază fiindcă subiectul este mort, zise magistrul Hyrrokkin. Învăţaţii îşi ocupă minţile cu lucruri importante.

Şi rosti mai apăsat *importante*.

Tocmai atunci, parcă ilustrându-i punctul de vedere, uşile se deschiseră larg şi intră un învăţat, cu paşi mari.

Pavilionul Gândirii fusese, cândva, o sală de bal. Uşile erau de două ori mai înalte decât nişte uşi normale şi mai mult decât de două ori mai late. Majoritatea învăţaţilor care veneau şi plecau considerau nimerit să deschidă una şi apoi să o închidă încetişor, în urma lor; nu însă şi acest bărbat. Îşi proptise câte o mână în fiecare uşă masivă şi împinsese cu putere, iar pe când ele loveau pereţii şi se cutremurau, el trecuse de mult de ele, înaintând în sală cu tocurile cizmelor răsunând pe dalele de marmură şi cu pasul lung, plin de încredere, nestânjenit de foşnetul robei. Dispreţuia veşmintele pompoase, cu excepţia ceremoniilor, şi se îmbrăca, în schimb, în haine şi pantaloni bufanţi cu aspect impecabil, cu cizme de călărie negre, înalte, şi o sabie de duel la cingătoare. Singurul semn de apartenenţă la casta învăţaţilor era cravata stacojie – mereu de această culoare. Nu era un învăţat obişnuit, ci reprezenta apoteoza învăţaţilor: cel mai faimos personaj din Zosma, cu excepţia

reginei şi a ierarhului, şi cel mai iubit. Tânăr, plin de glorie şi de aur. El era Thyon Nero, alchimistul, al doilea fiu al Ducelui de Vaal şi finul reginei.

Capetele s-au ridicat iarăşi la zgomotul uşilor, însă, spre deosebire de iritarea ce se citise pe toate chipurile când râsese magistrul Hyrrokkin, de data asta arătară numai surprindere, care imediat se prefăcu în adulaţie şi invidie.

Reacţia magistrului Hyrrokkin a fost de pură adulaţie. Se aprinse ca o glavă la vederea alchimistului. Cândva, Lazlo ar fi făcut la fel. Nu şi acum, deşi nimeni nu se uita la el ca să remarce că încremenise ca o pradă neajutorată şi părea să se facă din ce în ce mai mic la apropierea „finului de aur”, ai cărui paşi apăsaţi îl purtau direct spre biroul de Solicitări.

Vizita era neobişnuită. Thyon Nero avea asistenţi care se ocupau de aceste sarcini în numele lui.

— Domnul meu, îl salută magistrul Hyrrokkin, îndreptându-se atât cât îi permitea spinarea sa bătrână. Ne bucurăm de vizită. Dar nu era cazul să vă obosiţi să veniţi personal. Ştim că aveţi lucruri mai importante de făcut decât comisioanele.

Bibliotecarul îi aruncă lui Lazlo o privire furişă. În cazul în care Lazlo ratase ideea, aici avea un exemplu perfect de învăţat care-şi ocupa mintea cu „lucruri importante”.

Şi cu ce fel de lucruri importante îşi ocupa Thyon Nero mintea?

Cu nici mai mult, nici mai puţin decât principiul care anima universul: „azotul”, esenţa secretă pe care alchimiştii o căutau de secole. El îl distilase de când avea şaisprezece ani, ceea ce îi permisese să facă minuni, printre care şi cea mai înaltă aspiraţie a străvechii arte: să transforme plumbul în aur.

— Foarte drăguţ din partea dumitale, Hyrrokkin, răspunse modelul de perfecţiune umană care, pe lângă mintea unui zeu, poseda şi înfăţişarea unuia. Dar m-am gândit c-ar fi mai bine să vin eu însumi, ca să nu existe îndoieli că ar putea fi vreo greşeală.

Scoase un formular de solicitare făcut sul.

— O greşeală? Nu era nevoie, domnul meu, îl asigură magistrul Hyrrokkin. Nu ar putea fi vreo îndoială în privinţa unei solicitări din partea Domniei Voastre, indiferent cine ar aduce-o. Suntem aici ca să vă slujim, nu să punem întrebări.

— Mă bucur să aud asta, zise Nero, cu zâmbetul despre care

se ştia că aducea saloanele pline de doamne la muţenie şi uimire.

Apoi, îşi îndreptă privirea spre Lazlo.

A fost atât de neaşteptat, încât parcă l-ar fi scufundat brusc în apă rece ca gheaţa. Lazlo nu se clintise de la deschiderea uşilor. Aşa proceda el în preajma lui Thyon: împietrea şi se simţea invizibil, cum de altfel pretindea şi alchimistul că ar fi. Era obişnuit cu tăcerea zdrobitoare şi cu privirea glacială care luneca peste el de parcă n-ar fi existat. De aceea privirea directă de acum veni ca un şoc, iar cuvintele lui, când îi vorbi, ca un şoc şi mai mare.

— Şi tu, Rătăcitule? Eşti aici ca să slujeşti sau ca să pui întrebări?

Tonul era cordial, însă ochii săi albaştri aveau o strălucire care-l umplu de groază pe Lazlo.

— Ca să slujesc, domnule, răspunse cu o voce fragilă precum hârtiile din mâinile lui.

— Prea bine.

Nero a continuat să-l fixeze, iar Lazlo s-a luptat cu impulsul de a-şi pleca ochii. S-au uitat îndelung unul la celălalt, alchimistul şi bibliotecarul. Între ei se afla un secret care ardea asemeni unui foc alchimic. Chiar şi bătrânul maestru Hyrrokkin îl simţi, şi se uită neliniştit de la un tânăr la celălalt. Nero arăta ca un prinţ dintr-o saga spusă la lumina focului, tot numai lustru şi strălucire. Faţa lui Lazlo nu mai fusese cenuşie de când era bebeluş, însă roba sa de bibliotecar era, la fel şi ochii săi, de parcă această culoare ar fi fost soarta lui. Era tăcut şi avea talentul unei umbre de a trece neobservat, în timp ce Thyon atrăgea toate privirile, ca o explozie. Totul la el era luminos şi elegant ca mătasea proaspăt călcată. Era bărbierit de un servitor cu un brici ascuţit zilnic şi nota de plată de la croitor ar fi putut hrăni un sat întreg.

Dimpotrivă, Lazlo era tot numai asperităţi grosolane, o pânză de sac în comparaţie cu mătasea lui Nero. Roba lui nu fusese nouă nici când i se dăduse, cu un an în urmă. Tivul îi era ros de la târâtul pe treptele de piatră aspră, şi îi era mare, aşa încât se pierdea în faldurile materialului. Erau de aceeaşi înălţime, însă Nero stătea de parcă ar fi pozat pentru un sculptor, în timp ce umerii lui Lazlo erau aduşi, într-o postură de circumspecţie. *Ce dorea Nero*?

Nero se întoarse din nou spre bătrân. Îşi ţinea capul sus, parcă ştiind cât de perfectă îi era linia maxilarului, iar când vorbea cu o persoană mai scundă decât el îşi pleca numai ochii. Îi înmână formularul de solicitare.

Magistrul Hyrrokkin deschise hârtia, îşi potrivi ochelarii şi citi. Apoi... îşi mai potrivi o dată ochelarii pe nas şi citi din nou. Îşi ridică privirea spre Nero. Apoi se uită la Lazlo, iar Lazlo înţelese. Ştiu pentru ce era solicitarea. Îl cuprinse o amorţeală în tot trupul. Parcă şi sângele, şi spiritul încetaseră deopotrivă să mai circule şi nu-i mai ajungea aerul.

— Să mi le trimiteţi la palat, ceru Nero.

Magistrul Hyrrokkin deschise gura, confuz, însă niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. Se uită iar spre Lazlo, iar lumina glavelor i se reflectă în ochelari, astfel încât Lazlo nu-i văzu ochii.

— E nevoie să scriu adresa? întrebă Nero.

Se prefăcea doar că e binevoitor. Toată lumea cunoştea palatul de pe malul râului, construit din marmură trandafirie, un dar primit de la regină, iar el ştia că ei ştiau. Nu adresa era problema.

— Domnul meu, fireşte că nu, zise magistrul Hyrrokkin. Doar că, ah...

— Este vreo problemă? întrebă Nero, tonul său prietenos fiind dezminţit de privirea tăioasă.

Da, gândi Lazlo. *Da*, *este o problemă*, însă magistrul Hyrrokkin se cutremură sub privirea aceea.

— Nu, domnul meu. Sunt sigur... sunt sigur că este o onoare...

Cuvintele acestea s-au înfipt ca un pumnal în spinarea lui Lazlo.

— Excelent, a răspuns Nero. Atunci, asta e tot. Mă aştept să le primesc în seara asta.

Apoi plecă precum venise, cu tocurile cizmelor răsunând pe pardoseala de marmură şi cu toate privirile urmărindu-l.

Lazlo s-a întors spre magistrul Hyrrokkin. Inimile lui nu se opriseră, de fapt. Băteau repede şi haotic, ca o pereche de molii captive.

— Spune-mi că nu e ce cred eu, murmură el.

Confuz încă, bătrânul bibliotecar îi întinse formularul lui Nero. Lazlo îl luă. Îl citi. Mâinile au început să îi tremure. Era exact ce bănuise. Cu scrisul lui de mână îndrăzneţ şi clar Nero cerea „Operele complete ale lui Lazlo Rătăcitul”.

Magistrul Hyrrokkin întrebă, fără să înţeleagă nimic:
— De ce să vrea *Thyon Nero* tocmai cărţile *tale*?

4.

CINICUL ZEU AL NOROCULUI

Alchimistul şi bibliotecarul nici că ar fi putut fi mai diferiţi – de parcă Shres, cinicul zeu al norocului, i-ar fi pus unul lângă altul ca să le împartă darurile din coşul lui: *toate darurile* lui Thyon Nero, unul după altul, mai puţin ultimul, pe care l-ar fi lăsat să cadă în ţărână, la picioarele lui Lazlo.

— Fă şi tu ce poţi cu asta, ar fi putut spune, dacă ar fi existat un asemenea zeu şi s-ar fi simţit plin de dispreţ.

Lui Thyon Nero: obârşia nobilă, bogăţia, privilegiile, înfăţişarea, şarmul şi strălucirea.

Iar lui Lazlo Rătăcitul: să ridice de jos şi să şteargă de praf ultimul lucru rămas, onoarea.

Ar fi fost mai bine pentru el dacă tot Nero ar fi primit-o şi pe aceea.

La fel ca Lazlo, Thyon Nero se născuse pe timp de război, însă războiul, ca şi norocul, nu-i atinge pe toţi în acelaşi fel. El crescuse în palatul tatălui său, departe de imaginea şi mirosul suferinţei, şi încă şi mai departe de riscul de a o îndura. În aceeaşi zi în care un nou-născut cenuşiu, fără nume, fusese depus într-un căruţ cu destinaţia Abaţia Zemonan, un altul de aur era botezat Thyon – după războinicul-sfânt care îi alungase pe barbari din Zosma – în cadrul unei ceremonii fastuoase la care participase jumătate de curte. Fusese un copil isteţ şi frumos, şi, deşi fratele său mai mare urma să moştenească titlurile şi pământurile, el şi-a revendicat restul – dragoste, atenţie, râsete, laude –, şi încă în forţă. Dacă Lazlo fusese un copil tăcut, crescut cu asprime de nişte călugări plini de resentimente, Thyon fusese un mic tiran încântător, care cerea totul şi i se dădea chiar mai mult.

Lazlo dormise într-o baracă plină de băieţi, mersese la culcare flămând şi se trezise îngheţat.

Leagănul de prunc al lui Thyon avusese forma unui bric de

luptă, cu pânze şi frânghii adevărate, ba chiar şi cu tunuri în miniatură, atât de greu încât era nevoie de două servitoare ca să îl legene să adoarmă. Părul lui era de o culoare atât de uimitoare, asemeni soarelui din fresce, la care te poţi uita fără să îţi ardă ochii, încât i se permisese să crească, deşi nu aceea era moda pentru băieţi. I-l tunseseră abia la a noua sa aniversare, apoi îl împletiseră într-un colier complicat, pentru naşa lui, regina. Ea îl purtase şi, spre regretul aurarilor, răspândise o modă a bijuteriilor din păr omenesc, deşi niciuna dintre imitaţii nu se putea compara cu originalul ca strălucire.

Supranumele lui Thyon, „finul de aur”, i se dăduse încă de la botez şi probabil îi netezise calea. Numele au putere, iar el fusese, încă din copilărie, asociat cu aurul. Prin urmare, a fost cât se poate de firesc, atunci când intrase la universitate, să-şi găsească un loc în colegiul alchimiei.

Ce era alchimia? Era metalurgie învăluită în misticism. Era căutarea spiritualului prin intermediul materialului. Era efortul măreţ şi nobil de a stăpâni elementele pentru a atinge puritatea, perfecţiunea şi divinul.

Oh, şi aurul.

Să nu uităm aurul. Regii îl râvneau. Alchimiştii îl promiteau – îl promiseseră de secole şi, dacă atinseseră puritatea şi perfecţiunea în ceva, fusese puritatea şi perfecţiunea eşecului de a-l obţine.

Thyon, la treisprezece ani, avea mintea ascuţită ca un colţ de viperă şi căutase în jur, în ritualurile criptice şi în filosofiile felurite, şi văzuse numai încâlceala născocită dinadins să justifice acel eşec. *Uitaţi-vă cât este de complicat*, spuneau alchimiştii, străduindu-se să-l facă astfel. Totul era excentric. Iniţiaţilor li se cerea să depună un jurământ pe un smarald despre care se spunea că fusese smuls din sprânceana unui înger căzut, dar când i se arătase artefactul cu pricina, Thyon râsese. Refuzase să jure pe el şi să studieze textele esoterice, pe care le numea „consolarea vrăjitorilor impostori, blestemaţi să trăiască într-o lume fără magie”.

— Tu, tinere, ai sufletul unui fierar, îi spusese magistrul alchimist, cu o furie rece.

— Mai bine decât suflet de şarlatan, îi replicase Thyon. Mai degrabă aş jura pe o nicovală şi aş face o muncă cinstită, decât să înşel lumea cu prefăcătorii.

Şi astfel, finul de aur a jurat pe nicovala unui fierar şi nu pe smaraldul unui înger. Oricine altcineva ar fi fost exmatriculat, însă el se bucura de favorurile reginei, prin urmare vechea gardă nu avusese de ales decât să se dea la o parte şi să-l lase să-şi dea curs capriciilor. Era interesat numai de latura materială a lucrurilor: natura elementelor, esenţa şi fluiditatea apei. Putea fi ambiţios, meticulos şi intuitiv. Focul, apa şi aerul îi cedaseră secretele lor. Mineralele îşi dezvăluiseră proprietăţile ascunse. Şi astfel, la cincisprezece ani, spre consternarea fără margini a „vrăjitorilor impostori", reuşise prima transmutare din istoria occidentală – nu de aur, din păcate, ci de plumb în bismut – şi o făcuse, după cum spunea el, fără să recurgă la „spirite sau vrăji". Fusese un triumf, pentru care naşa lui îl răsplătise cu un laborator propriu. Pusese stăpânire pe vechea biserică din Marea Bibliotecă, şi nu se precupeţise niciun efort. Regina îl numise Chrysopoesium – de la *chrysopoeia*, transmutarea metalelor de bază în aur – şi purtase colierul împletit din părul lui când venise la el să-i prezinte laboratorul. Se plimbaseră, braţ la braţ, etalând acelaşi auriu: el, în părul de pe cap, iar ea, în colanul de la gât, iar soldaţii în armuri mărşăluiseră în urma lor, împodobiţi cu cape aurii comandate special pentru acea ocazie.

Lazlo se aflase atunci în mulţime, uimit de spectacol şi de băiatul de aur, care i se păruse mereu un personaj dintr-o poveste, un tânăr erou binecuvântat de soartă, ridicându-se să îşi ocupe locul în lume. Asta văzuse toată lumea, ca un public la teatru, complet neştiutor că, în culise, actorii jucau o dramă mai întunecată.

Aşa cum urma să descopere Lazlo.

Un an mai târziu, pe când avea şaisprezece ani şi apucase pe scurtătura dintre morminte, într-o seară, auzise o voce dură şi tăioasă ca o cădere de topor. Nu pricepuse cuvintele, la început, şi se oprise, căutându-le sursa.

Cărarea dintre morminte era ceea ce mai rămăsese din vechiul cimitir al palatului, despărţit de restul pământurilor prin construirea turnului astronomilor. Majoritatea învăţaţilor nici măcar nu ştiau de existenţa sa, însă bibliotecarii ştiau, fiindcă o foloseau ca scurtătură între depozite şi sălile de lectură de la baza turnului. Asta făcea şi Lazlo, cu braţele pline de manuscrise, când auzise vocea. Avea un ritm şi un

acompaniament de lovituri şi plesnituri. *Trosc*. *Trosc*.

S-a auzit din nou un zgomot, foarte slab. A crezut că era un animal şi, când a aruncat o privire după colţul unui mausoleu, a văzut un braţ ridicându-se şi coborând, în ritm cu acel *trosc* înverşunat. Braţul mânuia o cravaşă de călărie, iar imaginea era inconfundabilă, însă el tot s-a gândit că era un animal cel bătut, fiindcă era pe jos şi se ghemuia, iar suspinele lui nu erau nici pe departe omeneşti.

O furie arzătoare l-a cuprins, iute ca scăpărarea unui chibrit. A tras aer în piept, pregătit să strige.

Dar s-a oprit.

A licărit o lumină şi, în acea clipă cât a durat să rostească un cuvânt, Lazlo a văzut întreaga scenă.

O spinare încovoiată. Un băiat ghemuit. Lumina glavelor reflectată de un păr blond. Şi Ducele de Vaal bătându-şi fiul ca pe un animal.

„Opreşte!”, aproape că strigă Lazlo. Dar şi-a înghiţit cuvântul, ca pe un bulgăre de foc.

— Fără minte. *Trosc*. Imbecil. *Trosc*. Nepăsător. *Trosc*. Jalnic.

Continuă astfel, fără milă, iar Lazlo tresări la fiecare *trosc*, însă furia îi fusese înăbuşită de o mare confuzie. După aceea, când va avea timp să se gândească, avea să se aprindă iar, mai puternică decât înainte. Dar în faţa unei asemenea privelişti, sentimentul copleşitor a fost de şoc. Pedeapsa nu-i era străină. Încă i se mai vedeau cicatricele care îi brăzdau picioarele, de la numeroasele bătăi cu biciul încasate. Uneori, fusese încuiat în criptă peste noapte, numai cu craniile călugărilor morţi drept companie, şi nici nu îşi mai amintea de câte ori i se spusese prost, neisprăvit sau mai rău. Dar era vorba despre *el*. El nu era al nimănui şi nu avea nimic. Nu îşi imaginase niciodată că *Thyon Nero* ar putea fi supus unui asemenea tratament şi unor asemenea injurii. Dăduse peste o scenă intimă, care contrazicea tot ce ştia despre finul de aur şi despre viaţa lui fermecată. Văzându-l înjosit pe celălalt băiat, a simţit că se rupe ceva înăuntrul lui.

Nu erau prieteni. Asta ar fi fost imposibil. Nero era aristocrat, Lazlo, nici pe departe. Dar Lazlo îndeplinise de multe ori solicitările de cercetare ale lui Thyon şi, o dată, la început, când descoperise un tratat rar de metalurgie despre care crezuse că l-ar fi interesat, Nero chiar îi spusese „Mulţumesc”.

Poate că părea neimportant – sau, mai rău, îngrozitor – că o spusese numai o dată, în atâţia ani. Dar Lazlo ştia că băieţii ca Thyon erau instruiţi să vorbească doar poruncitor, iar când Thyon îşi ridicase privirea din tratat şi rostise cuvântul acesta simplu, cu seriozitate şi sinceritate, Lazlo înflorise de mândrie.

Acum, acel „Opreşte!” îi rămăsese arzând pe limbă. Voia să strige, dar n-a făcut-o. A stat încremenit, lipit de zidul rece al mausoleului acoperit cu muşchi, temându-se să facă şi cea mai mică mişcare. Cravaşa a încetat să lovească. Thyon îşi ţinea capul în mâini, cu faţa ascunsă. Nu mai scotea niciun sunet, dar Lazlo vedea cum i se scutură umerii.

— Ridică-te, a mârâit ducele.

Thyon s-a ridicat şi Lazlo l-a văzut clar. Faţa îi era umflată şi roşie, iar părul auriu i se lipise de tâmple, în şuviţe ude de lacrimi. Arăta mult mai tânăr de şaisprezece ani.

— Ştii cât a cheltuit ea cu laboratorul tău? a întrebat ducele. Sticlari aduşi tocmai din Amaya. Un cuptor construit după propriile tale planuri. O afumătoare mai înaltă decât orice altceva din oraş. Şi ce ai tu să îi arăţi, în schimb? Notiţe? Măsurători?

— Dar alchimia *înseamnă* notiţe şi măsurători, a protestat Thyon.

În glas îi gâlgâia plânsul, însă nu-şi pierduse tonul sfidător.

— Trebuie să ştii proprietăţile metalelor înainte să poţi spera să le modifici.

Ducele a clătinat din cap, dispreţuitor.

— Magistrul Luzinay a avut dreptate. Chiar ai suflet de fierar. Alchimia înseamnă *aur*, mă înţelegi? Aurul e viaţa ta acum. Cel puţin dacă nu izbuteşti să-l obţii, caz în care vei fi norocos să mai ai totuşi viaţă. M-ai înţeles?

Thyon se dădu înapoi, stupefiat de ameninţare.

— Tată, te rog. A trecut doar un an...

— *Doar* un an? hohoti macabru ducele. Ştii ce se poate întâmpla într-un an? Cad familii. Cad *regate*. Asta în timp ce tu stai în laboratorul tău şi *înveţi proprietăţile metalelor*?

Asta le-a dat de gândit şi lui Thyon, şi lui Lazlo. *Cad regate*?

— Dar... nu te poţi aştepta să fac eu într-un an ceea ce nimeni n-a izbutit până acum.

— Nici metalul n-a izbutit nimeni să-l transforme vreodată şi totuşi tu ai reuşit, la cincisprezece ani.

— Doar în bismut, a spus băiatul, amărât.

— Ştiu foarte bine cât de neadecvată ţi-a fost reuşita, i-a replicat ducele. Tot ce am auzit despre tine de când ai început studiile universitare a fost cât de mult mai inteligent decât oricine eşti. Aşa că *fii mai inteligent*, naiba să te ia. I-am spus ei că vei reuşi. I-am *promis*.

— Încerc, tată.

— *Încearcă mai mult*!

Ducele a urlat aceste cuvinte. Ochii îi erau bulbucaţi şi albul globilor se vedea în cerc complet în jurul irisurilor. Era atâta disperare în el, încât Lazlo, în umbră, a simţit că-i îngheaţă sângele în vine. Când regina numise Chrysopoesiumul, lui i se păruse că era un nume foarte frumos pentru un laborator de alchimie. Îl socotise un simbol al speranţei că ambiţia supremă a meşteşugului alchimiei ar fi putut fi realizată, într-o bună zi, acolo. Dar se părea că nu era vorba de „într-o bună zi”. Regina voia aur şi-l voia acum.

Thyon a înghiţit cu greutate şi s-a uitat lung la tatăl lui. Un val de frică a părut să crească între ei. Încet, aproape în şoaptă, băiatul a întrebat:

— Şi dacă nu se poate face?

Lazlo se aştepta ca ducele să izbucnească iar, însă el doar a scrâşnit din dinţi.

— Hai să-ţi explic mai bine. Vistieria este goală. Soldaţii nu pot fi plătiţi. Dezertează, iar duşmanii noştri au remarcat. Dacă situaţia continuă, ne vor invada. Acum pricepi?

Şi mai erau şi altele la mijloc. Intrigi dezastruoase şi datorii scadente, dar concluzia era foarte simplă: *Fă aur sau Zosma va cădea*.

Lazlo îl văzu pe Thyon pălind, când îşi dădu seama că toată greutatea regatului stătea pe umerii săi, şi simţi cumva că stătea şi pe ai lui.

Aşa şi era.

Nu fiindcă i-ar fi fost pusă în cârcă de un tată crud şi de o regină lacomă, ci fiindcă el însuşi o luă. Chiar acolo, pe cărarea dintre morminte, de parcă ar fi fost o povară reală, palpabilă, se vârâse dedesubtul ei ca să-l ajute pe Thyon să o ducă – chiar dacă Thyon nu a ştiut.

De ce o făcuse? Ar fi putut să se întoarcă şi să-şi vadă de seara şi de viaţa lui, ameţit de bucurie că asemenea poveri nu

erau ale lui. Cei mai mulţi aşa ar fi făcut. Ba încă mulţi s-ar fi grăbit să şuşotească şi să răspândească zvonul înainte de căderea nopţii. Dar Lazlo nu era precum cei mai mulţi. A stat în umbră, gândind, furios. S-a gândit la război, la familia pe care ultimul i-o furase înainte să o cunoască, şi la toţi copiii pe care următorul avea să îi lase orfani, şi la toate numele care aveau să moară ca nişte cântece.

Îşi dădea seama şi cât era de inutil. Cum ar fi putut el să-l ajute pe finul de aur? Nu era alchimist. Nici erou. Era un bibliotecar şi un visător. Era un cititor şi un expert nerecunoscut în istoria unui oraş pierdut de mult, de care nu îi mai păsa nimănui. Ce ar fi *putut* el să...?

Atunci, şi-a dat seama.

Nu era alchimist. Era un expert în istoria unui oraş pierdut de mult, de care nu îi mai păsa nimănui. Şi, întâmplător, acel oraş, potrivit legendelor, practicase alchimia pe vremea când Zosma era doar un ţinut sălbatic bântuit de barbari. Într-adevăr, imaginile arhetipale ale artei şi ale practicanţilor să-i veniseră din poveştile vechi, aduse de peste Elmuthaleth: poveşti despre bărbaţi şi femei puternice, care exploataseră secretele naturii şi cosmosului.

Lazlo s-a gândit la asta. S-a gândit, în timp ce Thyon şi ducele au părăsit cărarea în tăcere încordată, iar el a dus înapoi braţul de manuscrise la bibliotecă şi a continuat să se gândească şi când biblioteca s-a închis peste noapte şi a ratat cina pentru a se întoarce în camera şi la cărţile lui.

Dacă învăţaţii rezidenţi locuiau în marile camere de oaspeţi de la etajele superioare, bibliotecarii erau găzduiţi în zona de serviciu, cu un etaj deasupra personalului de menaj, în camerele ocupate cândva de cameriste şi de valeţi. Lazlo a pătruns într-un culoar lung, cu tavan jos, cu multe uşi identice, fiecare cu o glavă atârnată de un cârlig. A luat-o pe a lui şi a dus-o în cameră.

Glavele erau pietre de carieră, care iluminau natural, continuu, şi nu emiteau căldură, doar strălucire. Culoarea şi intensitatea luminii varia în funcţie de calitatea gemelor. Aceasta de acum era slabă: o bucată de stâncă roşiatică, neregulată, radiind mohorât. Deşi mică, încăperea a rămas în întuneric prin colţuri. Într-o parte se afla un pat îngust, iar în cealaltă, o masă de lucru şi un scaun. Două cârlige înfipte în

perete susţineau toate hainele lui Lazlo, şi nu avea niciun raft, cu excepţia pervazului. Cărţile lui erau aliniate acolo. A atârnat glava în cârligul din tavan şi a început să scoată cărţile, răsfoindu-le. Curând, se aşezase pe podea, sprijinit de perete, marcând pagini şi făcându-şi însemnări. Pe culoar s-au auzit paşii altor bibliotecari care se îndreptau spre camerele lor, însă Lazlo nu le-a dat atenţie nici lor, nici tăcerii care s-a lăsat după aceea, nici lunii care a răsărit şi a apus. La un moment dat, în noapte, a ieşit din cameră şi şi-a croit drum în subsolul care nu mai fusese şters de praf de ani de zile.

Acolo era sanctuarul său, un tărâm al poveştilor, nu doar din Oraşul Nevăzut, ci din întreaga lume. Plângerea o fi fost visul lui, însă iubea toate poveştile şi le cunoştea pe toate cele care se aflau acolo, chiar dacă trebuise să le traducă din multe alte limbi, cu ajutorul dicţionarelor şi gramaticilor. Aici, închisă între coperţi, era istoria imaginaţiei omeneşti şi nimic nu fusese vreodată mai frumos, mai cumplit sau mai ciudat. Aici se aflau vrăji, blesteme, mituri şi legende, iar Rătăcitul visător îşi hrănise mintea cu ele de atâta vreme, încât, dacă cineva ar fi putut pătrunde în ea, ar fi descoperit o întreagă lume fantastică. El nu gândea la fel ca alţii. Nu respingea complet magia şi nu credea că poveştile erau doar pentru copii. El *ştia* că magia era adevărată, pentru că o simţise când numele Oraşului Nevăzut îi fusese furat din minte. Cât despre basme, înţelesese că erau reflexii ale oamenilor care le ţesuseră şi erau presărate cu mici adevăruri – intruziuni ale realităţii în fantezie, asemenea unor firimituri de pâine prăjită în barba unui vrăjitor.

Spera ca aceasta să fi fost una dintre acele firimituri.

În inima alchimiei se afla credinţa în azot, esenţa secretă, prezentă în toată materia. Alchimiştii credeau că, dacă l-ar fi putut distila, le-ar fi permis să stăpânească structurile care se aflau la baza lumii fizice. Să prefacă plumbul în aur, să extragă un solvent universal şi chiar un elixir al nemuririi.

Fusese de mult acceptată ideea că separarea azotului avea să fie înfăptuită printr-un proces elaborat, care implica treimea elementelor: sarea, mercurul şi sulful. Un număr absurd de cărţi şi tratate fuseseră scrise pe această temă, ţinând cont de absenţa deplină a dovezilor empirice. Erau pline de diagrame cu dragoni care înghiţeau sori şi cu bărbaţi care sugeau la sânii zeiţelor, iar Lazlo le socotea la fel de fanteziste ca orice basm,

deşi ocupau rafturi mai respectabile, în secţiunea din bibliotecă dedicată alchimiei, care, evident, fusese cândva vistieria palatului.

În acelaşi timp, surghiunită sub scări, acolo unde niciun alchimist n-ar fi căutat-o vreodată, într-o carte cu poveşti din Oraşul Nevăzut, intitulată ghiduş *Miracole pentru micul dejun*, se menţiona o altă teorie: că *însuşi* alchimistul ar fi fost ingredientul secret şi că numai conjuncţia sufletului omenesc cu sufletul elementelor putea da naştere azotului.

Şi iat-o, firimitura din barba vrăjitorului.

Probabil.

5.

MIRACOLE PENTRU MICUL DEJUN

Ar fi trebui să aştepte măcar câteva zile. De fapt, n-ar fi trebuit să se ducă deloc. A înţeles asta doar mai târziu. Mai târziu, Lazlo a înţeles multe.

Prea târziu.

Soarele răsărea când a ieşit dintre rafturi strângând cartea la piept şi, deşi ar fi trebuit să fie obosit după o noapte nedormită, entuziasmul îi vibra în trup. Încântarea. Emoţia. Simţea că făcea parte din ceva şi uita că numai el ştia asta. Nu s-a mai întors în cameră, ci şi-a croit drum afară din palatul principal şi a traversat curtea către vechea biserică, devenită Crysopoesium.

Întreg oraşul se întindea la picioarele sale. O fâşie de lumină aurea Ederul, acolo unde râul se întâlnea cu linia orizontului. Pe măsură ce soarele se înălţa, razele lui urcau pe râu făcându-l să arate ca un fitil aprins, părând să poarte cu sine lumina zilei. Clopotele catedralei au început să bată, urmate de clopotele tuturor celorlalte biserici – voioase şi dulci, ca nişte copii care răspundeau chemării părintelui.

Lazlo s-a gândit că Thyon probabil nu dormise, din cauza poverii strivitoare puse pe umerii lui. S-a apropiat de uşi. Erau imense, uşi de biserică turnate din bronz şi nu tocmai potrivite să se bată în ele. El a bătut, oricum, însă abia dacă a auzit sunetul. Ar fi trebuit să renunţe atunci, să se retragă şi să-şi dea

timp să se gândească mai bine la ce urma să facă. Dacă entuziasmul iniţial al descoperirii s-ar fi domolit, cu siguranţă şi-ar fi văzut greşeala, oricât de naiv era. Dar, în schimb, a căutat în jurul bisericii, a găsit o uşă cu un clopoţel şi a sunat.

Iar lucrurile s-au întâmplat cum s-au întâmplat.

Thyon a răspuns la uşă. S-a uitat fără expresie. Fără viaţă.

— Ei? a întrebat.

— Îmi cer iertare că vă deranjez, a spus Lazlo – sau ceva în sensul ăsta.

Partea aceea nu şi-o mai amintea. Pulsul îi vâjâia în urechi. Nu îi stătea în fire să iasă în faţă. Dacă educaţia lui la abaţie reuşise ceva, acel ceva fusese să-i sădească un simţ profund al inutilităţii. Dar era încă impulsionat de momentul în care se indignase în numele lui Thyon, de şuvoiul de solidaritate al unui băiat bătut pentru altul şi, mai presus de toate, de entuziasmul descoperirii. Poate că îngăimase:

— Am găsit ceva pentru Domnia Voastră.

Şi-i întinsese cartea.

Indiferent de cuvintele rostite, Thyon se dăduse un pas în spate şi îi permisese să intre. Spaţiul era înalt şi tăcut, ca în orice biserică, însă aerul duhnea a sulf ca o văgăună din iad. Raze slabe de lumină a zorilor se cerneau prin sticla vitraliilor, aruncând pete de culoare pe rafturile de sticlă lucitoare şi de aramă. Naosul era ocupat de o masă lungă, încărcată cu ustensile. Absida fusese ocupată de un cuptor monumental şi un coş de cărămidă străpungea prin mijlocul cupolei cu fresce, ştergând capetele îngerilor.

— Ei bine, ce e asta? a întrebat Thyon.

Se mişca greu, iar Lazlo nu se îndoia că spinarea îi era plină de crestături şi vânătăi.

— Bănuiesc că mi-ai găsit un alt tratat, continuă el. Toate sunt nimicuri, ştii.

— Nu e tocmai un tratat.

Lazlo a aşezat cartea pe tăblia ciobită a mesei, remarcând abia atunci gravura de pe copertă. Înfăţişa o lingură plină de stele şi animale mitice. *Miracole pentru micul dejun*. Părea o carte de copii şi s-a simţit pentru prima oară nesigur. S-a grăbit să o deschidă, ca să ascundă coperta şi titlul.

— Dar *are* legătură cu aurul, a spus şi s-a apucat să explice.

Spre stupoarea lui, suna tot atât de nepotrivit în laboratorul

acela sumbru, pe cât de nepotrivită părea cartea acolo şi s-a trezit vorbind repezit ca să îşi depăşească groaza, ceea ce l-a făcut doar să sune mai nebuneşte şi mai prosteşte.

— Ştiţi despre oraşul pierdut, Plângerea, a zis el.

A folosit numele impostor şi a simţit imediat gust de lacrimi.

— Şi despre alchimiştii săi, despre care se spune că au făurit aur în vremuri străvechi.

— Legende, i-a retezat-o Thyon.

— Poate, a spus Lazlo. Oare n-ar fi posibil ca poveştile să fie adevărate? Şi ei să fi făcut aur?

A remarcat expresia de neîncredere de pe faţa lui Thyon, însă a interpretat-o greşit. Gândindu-se că alchimistul considera premisa de necrezut, s-a grăbit să continue.

— Uitaţi-vă aici, a zis, arătându-i un pasaj din carte, care spunea că alchimistul însuşi era ingredientul secret al azotului. Se vorbeşte despre conjuncţia dintre sufletul omenesc şi cel al elementelor, ceea ce sună, nici nu ştiu, *nefolositor*, deoarece cum ai putea să-ţi uneşti *sufletul* cu al metalului? Dar cred că e o eroare de traducere. Am mai întâlnit-o. În limba din Oraşul Nevă... vreau să spun, în limba din Plângerea cuvântul pentru „suflet” şi „spirit” e acelaşi. Pentru ambele este *amarin*. Aşa că eu cred că e o greşeală.

A bătut cu degetul în cuvântul „suflet” şi s-a oprit. Asta era ideea lui măreaţă.

— Eu cred că asta înseamnă că azotul se obţine prin *spirit*. Spiritul trupului.

Şi-a ridicat încheieturile, cu partea mai palidă în sus, expunând venele, astfel încât Thyon să priceapă. Şi, cu acestea, a rămas fără cuvinte. Era nevoie de o concluzie, de ceva care să arunce o lumină asupra ideii sale şi să o facă să strălucească, însă el nu avea nimic, aşa că a lăsat totul în aer, părând cât se poate de ridicol.

Thyon l-a privit lung. Prea lung.

— Ce înseamnă asta? întrebă, într-un târziu, cu vocea numai gheaţă şi ameninţare. E o provocare? Ai pierdut un pariu? E o *glumă*?

— Poftim?

Şocat, Lazlo a clătinat din cap. S-a înroşit, iar mâinile i-au îngheţat.

— Nu, a spus, citind corect acum neîncrederea lui Thyon.

Nu la *teoria* lui Lazlo reacţionase el. Ci la *prezenţa* lui. Într-o clipă, ochii lui Lazlo s-au deschis şi a înţeles ce făcuse. El, Rătăcitul visător, ajutor de bibliotecar, dăduse buzna în Chrysopoesium, agitând o carte de basme, şi îndrăznise să îşi prezinte ideile privind cel mai profund mister al alchimiei. De parcă *el* ar fi putut rezolva problema care le scăpase alchimiştilor timp de secole – inclusiv lui Nero.

Propria îndrăzneală, de care deveni conştient abia acum, îi tăie respiraţia. Cum de crezuse că ar fi o idee bună?

— Spune-mi adevărul, a poruncit Thyon. Cine a fost? Magistrul Luzinay? Te-a trimis aici să îţi baţi joc de mine, nu?

Lazlo clătină din cap ca să nege acuzaţia, însă îşi dădu seama că Thyon nici nu îl vedea. Era prea absorbit de propria furie şi nefericire. Dacă vedea ceva, erau feţele celorlalţi alchimişti, batjocoritoare, sau calculele reci ale reginei înseşi, care comanda miracole ca pe micul dejun. Sau poate – probabil – vedea dispreţul de pe chipul tatălui său, cu o seară înainte, şi îl simţea în sfâşierea cărnii şi în durerea de la fiecare mişcare. Înăuntrul său se afla un amalgam de emoţii mocnite, ca nişte substanţe aruncate laolaltă într-un alambic: teama ca o ceaţă sulfuroasă, amărăciunea usturând ca sarea şi nenorocitul argint-viu al eşecului şi disperării.

— Nu-mi bat joc de Domnia Voastră, insistă Lazlo.

Thyon a înşfăcat cartea, închizând-o ca să-i privească titlul şi coperta.

— *Miracole pentru micul dejun*, a intonat, răsfoind-o.

Erau ilustraţii cu sirene, cu vrăjitoare.

— *Asta* nu e batjocură?

— Jur că nu. S-ar putea să mă înşel, domnul meu. Probabil... mă înşel.

Lazlo înţelegea cum trebuie să fi sunat şi a vrut să spună ce ştia că era adevărat, cum că folclorul era presărat cu adevăruri, însă chiar şi asta suna absurd acum – firimituri în barba vrăjitorului şi aşa mai departe.

— Îmi cer iertare. A fost o insolenţă din partea mea să vin aici şi îmi pare rău, însă jur că nu am vrut să fiu nerespectuos. Am vrut doar să vă ajut.

Thyon a închis cartea brusc.

— Să mă ajuţi. *Tu*, pe *mine*.

Şi chiar a râs, un hohot rece, dur, ca gheaţa spartă. A durat

prea mult şi, cu fiecare nouă muşcătură a râsului, Lazlo s-a simţit tot mai mic.

— Luminează-mă, Rătăcitule, a spus Thyon. În care versiune a lumii ai putea *tu* să mă ajuţi pe *mine*?

În care versiune a lumii? Existau mai multe? Exista oare una în care Lazlo ar fi crescut cu un nume şi o familie, iar Thyon ar fi fost pus în căruţa care se îndrepta spre abaţie? Lazlo nu şi-o putea imagina. Cu toată puterea lui de închipuire, nu putea conjura imaginea unui călugăr tăind părul acela auriu.

— Bineînţeles că aveţi dreptate, se bâlbâi el. Eu m-am gândit doar... că nu trebuie să duceţi singur povara.

A fost... o greşeală să spună asta.

— *Care* povară? a întrebat Thyon, cu o privire sfredelitoare.

Lazlo a văzut unde greşise. A îngheţat, ca şi pe cărarea dintre morminte, ascunzându-se neputincios în umbră. Aici însă n-avea unde se ascunde şi, cum nu avea nici urmă de viclenie, tot ce simţea i se citea pe chip. Şoc. Indignare.

Milă.

Şi în sfârşit a înţeles şi Thyon ce-l adusese la uşa lui pe acel ajutor de bibliotecar, la primele ore ale dimineţii. Dacă Lazlo ar fi aşteptat – săptămâni sau măcar zile –, Thyon nu ar fi făcut, poate, legătura. Dar spinarea îi ardea de durere, iar privirea lui Lazlo poposise asupra ei, de parcă ştia. *Bietul Thyon*, *pe care-l bate tatăl său*. Numaidecât a ştiut că Lazlo îl văzuse în momentul lui de cea mai mare slăbiciune şi emoţiilor care mocneau li s-a mai alăturat una.

Ruşinea. Aceasta le-a aprins pe toate celelalte.

— Îmi pare atât de rău, a spus Lazlo, neştiind prea bine pentru ce – că Thyon fusese bătut sau că se întâmplase să-l vadă.

— Să nu *îndrăzneşti* să-ţi fie milă de mine, *nimicule*, a mârâit Thyon, cu atâta venin în glas, încât Lazlo a sărit înapoi ca înţepat.

Ce a urmat a fost o ceaţă cumplită de dispreţ şi indignare. Un chip roşu, schimonosit. Dinţi dezveliţi şi pumni încleştaţi. Zgomot de sticlă spartă. Totul s-a împletit în coşmarurile din nopţile următoare, amplificate de groaza şi regretele lui Lazlo. S-a împleticit pe uşă afară şi poate că a fost îmbrâncit sau poate nu. Poate că doar s-a împiedicat şi s-a întins cât era de lung pe cele câteva trepte, muşcându-şi limba şi umplându-şi gura de

sânge. Înghiţind sânge, a încercat să arate normal în timp ce se întorcea, şchiopătând, la palat.

Ajunsese la scări când şi-a dat seama că lăsase cartea în urmă. Gata cu miracolele pentru micul dejun. Gata cu micul dejun, cel puţin pe ziua aceea, când limba muşcată i se umfla. Şi nu mâncase nici de cină cu o seară înainte, nici nu dormise, însă nu era nici pe departe flămând sau ostenit. Mai avea puţin timp la dispoziţie să îşi revină înainte să înceapă tura. S-a spălat pe faţă cu apă rece, a tresărit şi şi-a clătit gura, scuipând roşu în lighean. Limba arăta urât, durerea zvâcnită şi usturimea păreau să-i umple capul. N-a scos o vorbă toată ziua şi nimeni nu a observat. S-a temut că Thyon va porunci să fie alungat şi s-a pregătit sufleteşte pentru asta, dar nu s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat nimic. Nu a aflat nimeni ce făcuse în dimineaţa aceea. Nimănui nu i-a lipsit cartea, cu excepţia lui, iar lui i-a lipsit foarte tare.

Trei săptămâni mai târziu, a auzit vestea. Regina venea să viziteze Marea Bibliotecă. Era prima vizită de când inaugurase Chrysopoesiumul, care, se părea, fusese o investiţie înţeleaptă.

Thyon Nero obţinuse aur.

6.

HÂRTIE, CERNEALĂ ŞI ANI

Coincidenţă?

Sute de ani, alchimiştii încercaseră să distileze azotul. La trei săptămâni după vizita lui Lazlo la Chrysopoesium, Thyon Nero reuşise. Lazlo avea o bănuială, însă era doar atât, o bănuială – respectiv până când deschise uşa camerei sale şi îl găsi pe Thyon înăuntru.

Simţi că pulsul i se poticneşte. Cărţile lui erau aruncate pe podea, cu paginile îndoite ca nişte aripi frânte de păsări. Thyon ţinea una în mâinile lui. Era cea mai frumoasă lucrare a lui Lazlo, legată demn de Pavilionul Gândirii. Îi poleise şi cotorul, cu fulgi de foiţă de aur, pe care se chinuise trei ani să le adune. *Oraşul Nevăzut*, scria pe carte, cu literele caligrafice învăţate la abaţie.

Cartea lovi podeaua cu zgomot sec, iar Lazlo simţi lovitura în

ambele sale inimi. Voia să se aplece şi s-o ridice, însă a rămas nemişcat, în pragul propriei uşi, uitându-se la intrusul atât de elegant şi de nelalocul său în cămăruţa sărăcăcioasă, ca o rază de soare într-o pivniţă.

— Mai ştie cineva că ai venit la Chrysopoesium? întrebă Thyon.

Încet, Lazlo clătină din cap.

— Dar despre carte mai ştie cineva?

Asta era. Nu fusese o coincidenţă. Lazlo avusese dreptate. Spiritul era cheia spre azot. Era aproape amuzant – nu doar că adevărul se găsise într-o carte de poveşti, dar şi că marele ingredient secret era un lucru atât de obişnuit ca un fluid al corpului. Fiecare alchimist care trăise şi murise căutându-l avusese mereu răspunsul, curgându-i prin vene.

Dacă se afla adevărul, oricine dispunea de o cratiţă şi de un foc ar fi încercat să facă aur, extrăgând spiritul din venele proprii sau furându-l de la alţii. Şi atunci metalul n-ar mai fi fost atât de preţios şi nici finul de aur atât de special. Astfel, a priceput ce era în joc. Thyon dorea să păstreze secretul azotului cu orice preţ.

Iar Lazlo era un preţ.

Se gândi să mintă, însă nu-i trecu prin minte nicio minciună care să îl poată proteja. Şovăind, clătină din nou din cap şi îşi dădu seama că nu fusese niciodată mai conştient de ceva precum de mâna lui Thyon pe mânerul sabiei.

Timpul încetini. Îi privi încheieturile lui Thyon albindu-se, văzu cum lama oţelului se lungeşte odată cu scoaterea sabiei din teacă. Lama era curbă ca o coastă. În lumina glavei, strălucea ca oglinda şi reflecta auriul şi cenuşiul. Ochii lui Lazlo s-au încrucişat cu ai lui Thyon. I-a citit calculul – Thyon punea în balanţă efortul de a-l ucide şi riscul de a-i permite să trăiască.

Şi a ştiut ce-avea să rezulte din măsurătoare. Cu el în viaţă, ar fi existat mereu cineva care cunoştea secretul, pe când uciderea lui n-ar fi fost deloc o problemă. Thyon şi-ar fi putut lăsa spada ancestrală, cu încrustaţii, înfiptă în leşul lui Lazlo şi i-ar fi fost înapoiată fără de pată. Totul ar fi fost pur şi simplu curăţat. Cineva ca Nero putea face tot ce poftea cu cineva ca Lazlo.

Însă... n-o făcu.

Vârî sabia în teacă.

— N-ai să vorbeşti niciodată despre asta, zise el. N-ai să scrii

niciodată despre asta. Nimeni nu va şti vreodată. M-ai înţeles?

— Da, răspunse Lazlo, răguşit.

— Jură! porunci Thyon, dar apoi îşi aruncă privirea la cărţile de pe podea şi se răzgândi. De fapt, nu jura.

Buzele i se arcuiră într-un surâs batjocoritor.

— Promite-mi de trei ori.

Lazlo rămase uimit. O promisiune triplă? Era un jurământ de copii din poveşti, unde, dacă îl încălcai, atrăgeai un blestem, şi pentru Lazlo avea mai multă putere decât orice jurământ pe vreun zeu sau rege.

— Promit, spuse, tremurând de fiorii morţii apropiate. Promit, repetă el, cu faţa arzând. Promit.

Cuvintele, repetate, aveau ritmul unei incantaţii şi au fost ultimele schimbate între cei doi tineri pentru mai bine de patru ani. Asta până în ziua în care finul de aur veni în persoană la biroul de Solicitări, ca să ceară cărţile lui Lazlo.

Operele complete ale lui Lazlo Rătăcitul.

Strângând formularul de solicitare, mâinile lui Lazlo tremurau. Cărţile erau ale lui şi erau *tot* ce avea el. El le făcuse şi le iubea aşa cum iubeşte cineva lucrurile care ies din mâinile proprii, însă însemnau mai mult de atât. Nu erau doar o colecţie de notiţe. Acolo îşi păstra visul imposibil – fiecare descoperire făcută despre Oraşul Nevăzut, fiecare fragment pe care-l potrivise cu grijă la locul cuvenit. Scopul lui nu fusese o simplă acumulare de cunoştinţe, ci... să dea târcoale imposibilului, într-o bună zi. Să ajungă, cumva, acolo unde nu ajunsese niciodată cineva străin. Să traverseze deşertul, să vadă cu ochii lui cupolele acelea strălucitoare şi să afle, în sfârşit, *ce se întâmplase cu Oraşul Nevăzut*.

Cărţile lui erau jurnalul ţinut de şapte ani al speranţelor sale. Simplul fapt de a le atinge îi dădea curaj. Iar acum urmau să cadă în mâinile lui Thyon Nero?

— Pentru ce naiba şi-ar dori *Thyon Nero* cărţile tale? întrebă magistrul Hyrrokkin.

— Nu ştiu, răspunse Lazlo, pierdut. Pentru nimic. Doar să mi le ia.

Bătrânul pocni din limbă.

— Cu siguranţă nu s-ar coborî la asemenea josnicii.

— Crezi? Atunci, poate doreşte să le citească din scoarţă-n scoarţă.

Tonul lui Lazlo era sec, iar magistrul Hyrrokkin pricepu unde bătea. Scenariul ăsta era, de bună seamă, încă şi mai ridicol.

— Dar *de ce*? stărui Hyrrokkin. De ce ar putea dori să ţi le ia?

Lazlo nu îi putea răspunde. El se întreba de ce *acum*, patru ani mai târziu. Nu făcuse nimic spre a-şi încălca promisiunea sau să-şi atragă furia lui Nero.

— Pentru că poate? întrebă el, abătut.

S-a împotrivit rechiziţionării. Bineînţeles. S-a dus direct la magistrul arhivelor, să-şi susţină cazul. Cărţile erau ale lui, i-a spus, şi nu proprietatea bibliotecii. Fusese întotdeauna foarte clar că expertiza bibliotecarilor ucenici nu era demnă de termenul *învăţătură*. Prin urmare, cum să fie cerută acum? Era contradictoriu şi nedrept.

— *Nedrept*? Ar trebui să fii mândru, tinere, i-a spus magistrul Villiers. Thyon Nero s-a interesat de munca ta. Este o zi mare pentru tine.

Mare, într-adevăr. Timp de şapte ani, Lazlo fusese „Rătăcitul visător”, iar cărţile lui, „mâzgăleli” şi „prostii”. Acum, dintr-odată, deveniseră „muncă”, validate şi furate dintr-o singură mişcare.

— Vă rog, a implorat el alarmat, cu voce scăzută. Vă rog să nu îi daţi cărţile mele.

Şi... nu i le-au dat.

L-au obligat *pe el* să i le dea.

— Te faci de ruşine, s-a răstit Villiers. Şi nu-ţi voi permite să faci de ruşine şi biblioteca. Este finul de aur, nu vreun hoţ oarecare. Le va înapoia când va termina cu ele. Acum, dispari de aici.

Aşa că nu a avut de ales. Le-a încărcat într-o ladă şi apoi într-o roabă şi le-a scos din bibliotecă, pe porţile din faţă, apoi le-a dus de-a lungul drumului care alcătuia o spirală în jurul Culmii Zosimos. S-a oprit să se uite. Ederul sclipea în soare, având culoarea maronie bogată a ochilor unei fete frumoase. Palatul Nou se arcuia deasupra lui, o privelişte fantastică, asemeni unui fundal pictat dintr-o poveste cu zâne. Păsările se roteau peste docurile pescarilor şi un fanion lung, auriu, flutura de pe cupola palatului de un rozaliu palid al lui Nero. Lazlo s-a îndreptat fără grabă într-acolo. A sunat clopoţelul, împotriva voinţei sale. Şi-a amintit când sunase alt clopoţel, cu patru ani înainte, cu *Miracole pentru micul dejun* în braţe. Nu o mai văzuse de atunci.

Oare soarta acestor cărţi avea să fie diferită?

I-a răspuns un majordom. I-a cerut lui Lazlo să lase lada acolo, însă Lazlo a refuzat.

— Trebuie să îl văd pe domnul Nero, a spus el.

Iar când Thyon a apărut, într-un târziu, l-a întrebat doar:

— *De ce*?

— De ce?

Alchimistul era doar în cămaşă, fără cravata stacojie. Dar avea spada la brâu şi mâna i se odihnea, degajată, pe mâner.

— Asta am vrut mereu să te întreb eu *pe tine*, ştii?

— *Pe mine*?

— Da. De ce, Rătăcitule? De ce mi l-ai dat mie?

Adică secretul şi tot ce urmase.

— L-ai fi putut păstra şi deveni tu însuţi cineva.

Adevărul era – deşi nimic nu l-ar fi putut convinge pe Nero să creadă – că lui Lazlo nu îi trecuse niciodată prin minte să caute vreun câştig personal. În ziua aceea, pe cărarea dintre morminte, îi fusese limpede că era vorba despre o poveste cu regine lacome şi taţi cruzi, sub ameninţarea iminentă a războiului... şi nu era povestea *lui*. Era a lui Thyon. Să şi-o însuşească... ar fi însemnat furt. Pur şi simplu.

— *Sunt* cineva, a spus şi a făcut semn spre ladă. *Ăsta* sunt eu.

Şi apoi, cu voce scăzută, dar intensă:

— Nu le lua. *Te rog*.

A existat o clipă, foarte scurtă, în care lipsa de compasiune seacă de pe chipul lui Thyon a dispărut, iar Lazlo a întrezărit în el o fărâmă de umanitate. Chiar de regret. În clipa următoare, se ştersese totul.

— Aminteşte-ţi ce ai promis, l-a avertizat el şi i-a închis uşa în nas lui Lazlo.

Lazlo s-a întors în cămăruţa sa, în acea seară, după ce se lungise cu cina, ca să amâne momentul. Ajungând la uşă, a luat glava din cârlig şi a ezitat. Trăgând adânc aer în piept, a intrat. Spera ca întunericul să mai îndulcească pierderea, însă luna dădea suficientă lumină ca să-i scalde pervazul în raze reci. Goliciunea acestuia era dezolantă. Camera i se părea pustie şi moartă, ca un cadavru cu inimile scoase. Nu îi era uşor să respire. S-a lăsat să cadă pe marginea patului.

— Sunt doar nişte cărţi, şi-a spus el.

Doar hârtie şi cerneală.

Hârtie, cerneală şi ani de viaţă.

Hârtie, cerneală, ani de viaţă şi visul lui.

A clătinat din cap. Visul şi-l păstra în minte şi în suflet. Thyon îi putea fura cărţile, însă nu şi visul.

Asta şi-a repetat în acea primă noapte lungă, lipsit de cărţile lui, şi i-a fost greu să adoarmă, întrebându-se unde erau şi ce făcuse Nero cu ele. Le-ar fi putut arde sau arunca într-o pivniţă mucegăită. Poate că le rupea chiar în momentul acela, pagină cu pagină, împăturindu-le în păsări de hârtie şi lansându-le de la fereastra lui înaltă, una câte una.

Când în sfârşit a adormit, Lazlo a visat cum îi fuseseră îngropate cărţile adânc în pământ şi cum crescuseră fire de iarbă din ele, fire care şopteau „Plângerea, Plângerea”, în bătaia vântului, şi că toţi cei care le auzeau îşi simţeau ochii în lacrimi.

Nu s-a gândit defel că Thyon le-ar putea *citi*. Că, într-o încăpere pe atât de opulentă, pe cât era a lui Lazlo de simplă, cu picioarele ridicate pe un scăunel cu ciucuri, citea până târziu în noapte, în timp ce servitorii îi aduceau ceai, îi serveau cina, apoi iar nişte ceai. Lazlo nu şi l-a imaginat, cu siguranţă, că îşi lua notiţe, cu o pană de lebădă şi cerneală de caracatiţă dintr-o călimară cu încrustaţii din lys, care venise, cu cinci sute de ani în urmă, chiar din Plângerea. Faţa lui frumoasă era lipsită de maliţie şi batjocură, fiind, în schimb, concentrată, însufleţită şi *fascinată*.

Asta ar fi fost mult mai rău.

Fiindcă, dacă Lazlo considera că un vis nu putea fi furat, îl subestima pe Thyon Nero.

7.

UN VIS IMPOSIBIL

Fără cărţile sale, Lazlo se simţea de parcă o legătură vitală cu visul său fusese retezată. Oraşul Nevăzut i se părea mai îndepărtat sau mai dificil de atins. Era de parcă se ridicase ceaţa, obligându-l să se confrunte cu un adevăr incomod.

Cărţile sale nu erau visul lui. Mai mult, îşi înfipsese visul între paginile lor ca pe un semn de carte şi se mulţumise să îl lase

prea multă vreme acolo. Adevărul era că nimic din ceea ce ar fi putut face, citi sau găsi în Marea Bibliotecă din Zosma nu avea să-l aducă mai aproape de Plângerea. Numai o călătorie ar fi putut.

Uşor de zis, greu de făcut, fireşte. Era atât de departe! Poate ar fi fost capabil să găsească o cale de a ajunge la Alkonost, răspântia dintre continent şi graniţa cea mai de la vest a Elmuthalethului. Nu avea nicio calificare care să îl recomande, dar exista, măcar, şansa să se tocmească într-o caravană negustorească, muncind să-şi acopere călătoria. După aceea, totuşi, ar fi fost pe cont propriu. Niciun ghid nu ar fi luat un faranji în traversarea deşertului. Nu i-ar fi vândut nimeni nici măcar cămile, ca să încerce traversarea de unul singur – ceea ce ar fi fost oricum moarte curată.

Chiar şi presupunând că ar fi reuşit, cumva, să traverseze deşertul, mai rămânea Cuspida, muntele de sticlă albă, despre care legendele spuneau că ar fi fost rugul funerar al demonilor. Exista o singură cale de a-l trece, şi anume prin porţile Fortului Misrach, unde faranjii erau executaţi ca spioni.

Dacă oraşul era mort, atunci ar fi putut să-i exploreze ruinele. Gândul acesta îl întrista peste măsură. Nu dorea să găsească ruine, ci un oraş plin de viaţă şi de culoare, asemeni celui din poveşti. Dar, dacă oraşul era viu, se putea aştepta să fie înşfăcat, tăiat în patru şi dat de mâncare păsărilor de pradă.

Nu era greu de înţeles de ce îşi vârâse visul între paginile cărţilor lui, să fie în siguranţă. Dar acum visul era tot ce îi mai rămăsese şi trebuia să îl privească direct, cu mare atenţie. Nu era prea încurajator. Pe oricare parte l-ar fi întors, nu vedea decât imposibilul. Dacă visul îşi alegea visătorul, atunci al lui şi-l alesese prost. Avea nevoie de cineva mult mai îndrăzneţ. Avea nevoie de tunet şi de avalanşă, de strigăte de război şi de vârtej. Avea nevoie de *foc*.

Săptămânile care au urmat după ce Thyon Nero i-a luat cărţile au fost deznădăjduite. Zilele abia se târau. Pereţii se îngustau în jurul lui. Visa deşerturi şi oraşe pustii, imense, şi îşi imagina că simţea minutele şi orele vieţii sale curgând prin el, de parcă nu ar fi fost decât o clepsidră din carne şi oase. Se trezea privind pe câte o fereastră, melancolic, tânjind după orizontul acela îndepărtat şi intangibil.

Aşa s-a întâmplat că a văzut pasărea.

Era cocoţat pe una dintre scări în Pavilionul Gândirii, scoţând cărţi pentru un filosof nerăbdător, care se plimba de colo-colo.

— N-am toată ziua la dispoziţie! i-a strigat acela.

Eu da, a gândit Lazlo, făcându-şi vânt cu scara pe roţi de-a lungul şinelor. Se afla lângă rândul cel mai de sus al rafturilor foarte înalte, de-a lungul zidului dinspre miazănoapte, dincolo de care muntele ca o înotătoare de rechin cobora în pantă abruptă până la oraş. Între fiecare două secţiuni de rafturi erau ferestre înguste ca nişte fante, prin care el putea vedea frânturi de cer văratic, în timp ce se deplasa pe roţi pe dinaintea lor. Raft, fereastră, raft, fereastră. Şi iat-o: o pasăre, plutind pe un curent de aer ascendent, aşa cum le plăcea păsărilor să facă în partea aceasta a muntelui, stând suspendate în loc ca nişte zmeie ţinute de sfoară. Dar nu mai văzuse niciodată o asemenea pasăre. A oprit scara ca să o privească şi ceva dinăuntrul său a încremenit. Era albă complet, o răpitoare cu cioc încovoiat, şi imensă, mai mare chiar şi decât vulturii de vânătoare pe care-i văzuse la nomazii care treceau prin piaţă. Aripile ei erau ca pânzele unei corăbii mici, cu fiecare pană lată ca o sabie. Dar nu l-au uimit numai dimensiunea sau culoarea. Era ceva ciudat la pasărea asta. O iluzie optică din pricina luminii? Contururile ei... nu erau definite, ci păreau să se topească în albastrul cerului ca zahărul când se dizolvă în ceai.

Ca o fantomă care se dispersa în vălul lumii.

— Ce faci acolo? i-a strigat filosoful.

Lazlo l-a ignorat. S-a aplecat să scruteze prin luciul geamului. Pasărea făcu o piruetă, înclinată pe o aripă întinsă, şi începu să coboare într-o spirală graţioasă. O urmări lăsându-se în jos, apoi avântându-se în zbor ca să-şi arunce umbra peste drumul de dedesubt şi peste acoperişul unei trăsuri.

Trăsura regală. Fruntea lui Lazlo s-a izbit de geam, într-atât a fost de surprins. Pe drumul lung şi întortocheat se apropia o procesiune formată din trăsură şi, atât în faţă, cât şi în spatele ei, din şiruri de soldaţi călare, cu armurile strălucind în soare. El miji ochii. O trupă de soldaţi nu semăna cu celelalte, însă erau la prea mare distanţă ca să îi vadă bine. Armura lor nu strălucea. Animalele care-i purtau se mişcau cu un pas straniu. Drumul făcea o curbă pe după versantul de miazăzi al muntelui şi, curând, procesiunea îi pieri din vedere. Uriaşul vultur alb a plutit în urma lor şi apoi...

Poate că Lazlo îşi luase o clipă ochii de la el. Poate clipise. Nu era prea convins de asta, dar vulturul pur şi simplu dispăruse. Era acolo şi deodată nu mai era, şi chiar *dacă* el ar fi clipit, nu avea cum să-i scape din vedere atât de repede. Nu exista niciun obstacol în apropiere, nimic după care să se ascundă. Pulsul sângelui şi al spiritului i-o luă razna. Pasărea se făcuse nevăzută.

— Hei, tu de colo!

Filosoful începuse să se înfurie. Lazlo şi-a întors privirea spre el.

— Era anunţată vizita reginei, astăzi? îl întrebă.

— Ce? Nu!

— Pentru că vine trăsura regală.

Învăţaţii care se aflau mai aproape l-au auzit şi au înălţat capetele. Vestea s-a răspândit în murmure. Vizitele regale erau rare şi, de obicei, se anunţau cu mult timp înainte. Curând, învăţaţii s-au ridicat de la mese, lăsându-şi lucrările studiate în urmă, pentru a ieşi şi a se aduna în curtea de la intrare. Lazlo s-a dat jos de pe scară şi a ieşit cu ei, fără să audă măcar când bibliotecarul de la biroul de Solicitări îl striga.

— Rătăcitule, unde te duci? *Rătăcitule*!

Pasărea dispăruse. Fusese magie. Lazlo ştia, cum o ştiuse şi mai de demult. Orice s-ar fi întâmplat cu numele adevărat al oraşului, magia fusese responsabilă de dispariţia lui. Lazlo nu se îndoise niciodată, dar se temuse că nu avea să mai vadă vreodată o dovadă. În măruntaie îi încolţise o frică întreită, ca nişte dinţi pe care i-ar fi înghiţit şi, când era prea împăcat în propriile lui gânduri, dinţii aceia scrâşneau şi îl rodeau pe dinăuntru.

Prima era că nu avea să mai vadă niciodată vreo dovadă a magiei.

A doua, că nu avea să afle niciodată ce se petrecuse în Plângerea.

A treia, că va rămâne întotdeauna la fel de singur ca acum.

De când se ştia, timpul trecuse în singurul chip în care ştia că poate trece: fără grabă şi fără putinţa de a-l grăbi, la fel ca nisipul care se scurge într-o clepsidră, fir cu fir. Şi dacă clepsidra ar fi fost reală, atunci, pe fundul şi la gâtul ei – trecutul şi prezentul – nisipul vieţii lui Lazlo ar fi fost cenuşiu ca robele lui, cenuşii ca ochii lui, dar în vârf – viitorul – ar fi avut o furtună de

culori strălucitoare: azuriu şi nuanţe de scorţişoară, alb-orbitor şi galben-auriu, plus trandafiriul sidefat al sângelui de svytagor. Aşa spera, aşa visa el, că, de-a lungul timpului, fir după fir, cenuşiul avea să facă loc visului, iar nisipul vieţii sale o să curgă multicolor.

Şi acum, pasărea. Prezenţa magiei. Şi ceva dincolo de puterea înţelegerii. O afinitate, o rezonanţă. Semăna cu o întoarcere de pagină, o poveste care tocmai începea. Avea un licăr slab de familiaritate, de parcă ar fi ştiut povestea, dar ar fi uitat-o. Şi, în momentul acela, fără vreun motiv exprimabil în cuvinte, clepsidra *s-a spart*. Gata cu cernerea cenuşie şi rece a zilelor, cu aşteptarea asiduă a viitorului. Visul lui Lazlo se împrăştiase în aer, culoarea şi furtuna acestuia nemaifiind doar un viitor de atins, ci un ciclon prezent aici şi acum. Nu ştia *ce*, dar la fel de clar cum simţi înţeparea cioburilor când o clepsidră se clatină de pe raft şi cade spărgându-se, ştia că se întâmpla ceva.

Chiar în clipa aceea.

8.

TIZERKANI

Soldaţii şi trăsura au intrat zgomotos pe porţi. Escorta regală era întotdeauna un spectacol superb, însă nu asta îl oprise pe Lazlo din mers atât de brusc, de parcă sufletul său ar fi ţâşnit înaintea trupului şi l-ar fi lăsat naufragiat. Desigur, n-o făcuse, deşi poate că se lungise în faţă, ca un gât întins. Un *suflet* întins.

Nu mai simţise în viaţa lui o asemenea mirare absolută, nesăţioasă.

Războinici. Ăsta era singurul cuvânt potrivit pentru bărbaţii care călăreau în spatele reginei. Nu erau din Zosma. Chiar şi în război soldaţii coroanei abia dacă meritau denumirea, potrivită pentru bătălii străvechi şi strigăte de luptă care să-ţi îngheţe sângele în vene. Potrivită pentru bărbaţi ca aceştia, care purtau coifuri cu colţi şi platoşe de bronz, securi prinse în chingi pe spate. Erau *înalţi*. Caii lor erau şi ei neobişnuit de înalţi. Erau neobişnuiţi. Nu erau cai. Erau creaturi nemaivăzute, sprintene, maiestuoase, complicate. Gâturile lor lungi se curbau înapoi ca

ale unor egrete; picioarele erau zvelte, cu multe articulaţii, capetele de căprioară, cu ochi întunecaţi şi urechi ca nişte panaşe albe. Impresionante erau şi coarnele lor: uriaşe, ramificate, cu un luciu ca un joc de prisme în nuanţe de aur cald. Lys.

Coarnele erau de spectralys, fiindcă acele creaturi erau spectrali. Dintre toţi cei care se adunaseră deja şi continuau să se adune, doar Lazlo a recunoscut cerbii albi ai Oraşului Nevăzut, şi doar el a ştiut ce erau acei războinici.

— *Tizerkani*, a şoptit el.

Tizerkani. În viaţă. Semnificaţiile erau profunde. Dacă trăiau, atunci trăia şi oraşul. Niciun zvon în două sute de ani şi, deodată, războinici Tizerkani intrau călare pe porţile Marii Biblioteci. În acel moment absolut de necrezut, lui Lazlo i se păru că visul lui se săturase de aşteptat şi... pur şi simplu venise să-l găsească.

Erau zeci de războinici. Colţii de pe coifurile lor erau de ravizi, iar în cuştile de la brâu ţineau scorpioni. Nu erau numai bărbaţi. La o privire mai îndeaproape, a văzut că platoşele lor de bronz erau sculptate în reliefuri realiste, şi, dacă jumătate aveau pectorali pătraţi şi sfârcuri mici, cealaltă jumătate aveau sâni plini, iar metalul platoşelor era gravat, în jurul buricului, cu tatuajul *elilith*, pe care-l primeau toate femeile din Oraşul Nevăzut, când ajungeau la vârsta fertilităţii. Dar detaliile acestea trecuseră neobservate în prima clipă de emoţie la sosirea lor.

Atenţia tuturor s-a concentrat asupra bărbatului care călărea în avangardă.

Spre deosebire de ceilalţi, nu purta coif, nici armură. Neascuns astfel, părea mai uman, dar nu mai puţin impresionant. Nu era nici tânăr, nici bătrân, iar părul său negru, zbârlit, tocmai încărunţea pe la tâmple. Faţa îi era colţuroasă şi bronzată, bătută de prea mult soare, iar ochii, nişte aşchii negre sclipind între cute zâmbitoare. Radia o vitalitate uimitoare, de parcă ar fi respirat tot aerul din lume şi nu le-ar fi lăsat destul şi celorlalţi decât din pură bunăvoinţă. Era puternic, cu un piept de două ori mai lat decât al unui om obişnuit şi umeri aşijderea. Panglici late, aurii, îi prindeau mânecile între bicepşi şi deltoizi, iar gâtul îi era înnegrit de tatuaje necunoscute. În locul platoşei, purta o vestă de blană cafenie, încinsă cu o centură lată, tocită,

de care atârnau două săbii lungi. *Hreshtek*, gândi Lazlo, iar mâinile i s-au încleştat pe mânerele fantomă ale unor săbii din crengi de meri. Le-a simţit textura, greutatea precisă şi echilibrul în timp ce le rotea pe deasupra capului. Amintirile l-au copleşit. Trecuseră cincisprezece ani, însă păreau cincisprezece *minute* de când cei o sută de duşmani ai lui dăduseră bir cu fugiţii prin chiciura din iarbă.

Demult, pe când era încă neîmblânzit. Pe când era puternic.

A scrutat cerul, însă n-a văzut nici urmă de pasărea fantomatică. În curte se lăsase o tăcere mormântală. Se auzeau doar copitele cailor. Spectralii nu scoteau niciun zgomot, ci se mişcau cu graţia unor dansatori. Un lacheu a deschis uşa trăsurii şi, când a apărut regina, magistrul Ellemire, mai-marele Ghildei Învăţaţilor şi directorul Bibliotecii, i-a oferit mâna şi a ajutat-o să coboare. Era un bărbat masiv, fălos, cu glas bubuitor, dar pălise când dăduse cu ochii de noii sosiţi şi rămăsese fără grai. Atunci, din direcţia Chrysopoesiumului, s-a auzit cadenţa tocurilor de cizme. Pasul lung şi încrezător.

O mare de capete s-a întors în direcţia lui. Lazlo nu avea nevoie să se uite. Totul se potrivea. Rechiziţionarea cărţilor lui căpătă dintr-odată sens şi înţelese că Thyon nu le arsese şi nici nu le aruncase paginile de la fereastră ca pe nişte păsări de hârtie. Trebuie să fi ştiut că urma această vizită extraordinară. Aşa că le citise şi se pregătise. Fireşte.

A apărut, mergând vioi. S-a oprit, sărutând mâna naşei sale, şi i-a făcut magistrului Ellemire o plecăciune scurtă, înainte să se întoarcă spre Tizerkani, de parcă *el* ar fi fost reprezentantul Bibliotecii şi nu bătrânul.

— *Azer meret*, Eril-Fane, a spus el, curgător şi cu voce puternică. *Onora enet*, *en shamir*. Bucuroşi de oaspeţi, Eril-Fane. Prezenţa voastră ne onorează.

Lazlo a auzit cuvintele parcă de la distanţă. Era urarea tradiţională de întâmpinare a oaspeţilor în Oraşul Nevăzut. Învăţată, cuvânt cu cuvânt, din cărţile lui.

Îi luase ani buni să alcătuiască un dicţionar al limbii Oraşului Nevăzut, şi mai mult încă să descifreze pronunţia probabilă a alfabetului acestuia. *Ani*. Şi iată că Thyon ieşea în faţă şi rostea acea frază de parcă ar fi fost disponibilă, aşa, la cheremul oricui, la fel de comună ca orice pietricică luată de jos şi nu rară ca o piatră preţioasă.

Războinicul – Eril-Fane, cum îl numise Thyon – a fost uimit să fie salutat în propria-i limbă şi a răspuns de îndată la fel.

— *Iar urarea dumitale este o binecuvântare pentru noi*, a zis.

Lazlo a înţeles. Era prima dată când auzea limba din Nevăzut de la un vorbitor nativ şi suna întocmai cum şi-o imaginase: precum caligrafia, dacă pentru scrierea caligrafică s-ar fi folosit miere.

Dacă Lazlo îl înţelesese, Thyon, nu. A ascuns-o bine, zâmbind politicos, înainte să treacă înapoi la limba comună şi să spună:

— Este o zi de vis. Nu m-am gândit niciodată că voi vedea vreun războinic Tizerkan în carne şi oase.

— Văd că este adevărat ce se spune despre Marea Bibliotecă din Zosma, a răspuns Eril-Fane, trecând şi el la limba comună, accentuând silabele moi cu un efect de patină pe bronz. Că vântul e în slujba voastră şi vă aduce toate cunoştinţele lumii la poartă.

Thyon râse cu dezinvoltură.

— Dacă lucrurile ar fi atât de simple! Nu, e vorba de mult mai multă muncă, însă, dacă există ceva de ştiut, îndrăznesc să spun că noi, aici, îl ştim, şi dacă este fascinant doar pe jumătate pe cât e istoria voastră, atunci îl şi savurăm.

Eril-Fane descălecă şi un alt războinic îi urmă exemplul: o femeie înaltă, care părea să îi fie umbră. Restul au rămas călare, iar chipurile nu le erau impasibile, asemenea soldaţilor din Zosma. Erau la fel de vii ca ale generalului lor – pline de interes şi însufleţire. Deosebirea era izbitoare. Soldaţii gărzii din Zosma erau ca nişte statui ecvestre, cu privirile goale, aţintite spre nimic anume. Păreau turnaţi în metal şi nu născuţi. Dar Tizerkanii le întorceau privirile învăţaţilor care se uitau la ei, iar feţele lor, încadrate de colţii de ravizi, deşi aprigi, erau şi fascinanţi. Avizi, chiar plini de speranţă, şi, mai presus de toate, *umani*. Era tulburător. Minunat.

— Nu suntem la primul popas din călătoria noastră, a spus Eril-Fane, cu vocea ca o muzică barbară. Dar este primul în care am fost întâmpinaţi cu vorbe cunoscute. Am venit să caut învăţaţi, însă nu m-am aşteptat să fim chiar noi obiectul interesului lor.

— Cum v-aţi putut îndoi, domnule? a întrebat Thyon, întruchiparea sincerităţii. Oraşul vostru m-a fascinat de când aveam cinci ani şi mă jucam de-a Tizerkanul în livadă. Atunci am

simţit că numele lui... mi-a fost smuls din minte.

Uneori, un moment este atât de remarcabil, încât ciopleşte un spaţiu în timp şi se roteşte în loc, iar lumea îşi vede de drum, ocolindu-l. Acesta de acum era un astfel de moment. Lazlo rămase tablou, cu un zgomot alb vuindu-i în urechi. Fără cărţile lui, cămăruţa i se păruse un corp mort, cu inimile smulse. Acum, propriul său *corp* părea unul de mort cu inimile smulse.

Dar calvarul nu se terminase. Regina şi magistrul Ellemire s-au alăturat discuţiei. Lazlo a auzit totul: preocuparea şi interesul pe care le nutriseră dintotdeauna faţă de oraşul îndepărtat, legendar, şi faţă de misterele lui, şi, de aici, entuziasmul cu care primiseră vestea vizitei. Erau convingători. Nimeni dintre cei care îi ascultau nu ar fi bănuit că nu se gândiseră nici măcar în treacăt la Plângerea, până cu câteva săptămâni în urmă. Fără îndoială, învăţaţii adunaţi se întrebau cum de ignoraseră un asemenea interes profund şi de lungă durată din partea magistrului ghildei lor şi din partea reginei – care, aşa cum puteau remarca toţi cei cu ochi ageri, purta o diademă nouă, scumpă, făcută din lys, deasupra buclelor ţepene, încărunţite.

— Prin urmare, domnul meu, zise magistrul Ellemire, probabil încercând să îi smulgă lui Thyon autoritatea, ce veşti ne aduceţi din Plângerea?

O gafă. Războinicul, deşi stoic, nu şi-a putut ascunde tresărirea, de parcă numele i-ar fi provocat o durere fizică.

— Nu mi-a plăcut niciodată să-l numesc aşa, interveni Thyon blând, ca o mărturisire. Îmi amărăşte limba. Eu, unul, mă gândesc la el ca la Oraşul Nevăzut.

Încă un pumnal înfipt în inimile lui Lazlo, care îi câştigă lui Thyon o privire apreciativă din partea lui Eril-Fane.

— Nici noi nu folosim acel nume, zise el.

— Şi atunci cum îi spuneţi? a întrebat regina, ţâfnoasă.

— Îi spunem *acasă*, Maiestate.

— Şi vă aflaţi la mare distanţă de ea, remarcă Thyon, ghidând conversaţia spre subiect.

— Probabil vă întrebaţi de ce.

— Mărturisesc că da, la fel ca toţi ceilalţi. Vă primim cu braţele deschise în marele nostru oraş al învăţăturii şi sperăm să vă fim de folos.

— Aşa sper şi eu, a răspuns războinicul. Poate mai mult decât aţi crede.

Au intrat, iar Lazlo n-a putut face decât să-i privească plecând. În inimile sale însă rămase cu o senzaţie de jar aţâţat. Înăuntrul său *era* foc. Un foc ce nu se lăsă stins, doar îngrădit, dar care avea să ardă necruţător, asemenea aripilor serafimilor, mai înainte ca toate acestea să fi luat sfârşit.

9.

O ŞANSĂ RARĂ

Vestea s-a răspândit cu iuţeală: oaspetele dorea să se adreseze învăţaţilor.

— Oare ce vrea? s-au întrebat ei, adunându-se în Teatrul Regal.

Participarea era voluntară şi unanimă. Dacă vederea războinicilor nu fusese suficientă ca să le aţâţe curiozitatea, se zvonea şi despre „o şansă rară”. Învăţaţii şuşoteau, în timp ce îşi ocupau locurile.

— Se spune că a adus un cufăr plin cu nestemate, cât o ladă de zestre.

— Şi ai văzut diadema? E din *Iys*...

— Dar ai văzut *creaturile*? O singură pereche de coarne ar putea răscumpăra un regat.

— Încearcă numai să te apropii de unul dintre ei.

— Războinicii aceia!

— Unii sunt *femei*.

— O indecenţă mai presus de închipuire!

Dar cel mai mult se minunau de conducătorul războinicilor.

— Se spune c-ar fi un soi de erou, auzi Lazlo. Eliberatorul Plângerii.

— Eliberator? De cine?

— De cine sau de *ce*? sosi răspunsul, enigmatic. Nu ştiu, dar lui i se spune *Ucigaşul de Zei*.

Tot ce se mai afla în mintea lui Lazlo s-a dat la o parte pentru a face loc acestei noi informaţii. *Ucigaşul de Zei*. S-a minunat. Ce *ucisese* oare acel războinic, care să fi putut purta numele de *zei*? Timp de cincisprezece ani, misterele Plângerii îi ocupaseră mintea. Timp de şapte ani, răscolise biblioteca după indicii

despre ceea ce se petrecuse acolo. Iar acum Tizerkanii erau aici, sub acelaşi acoperiş cu el, ca şi răspunsurile pe care le căutase, deopotrivă cu alte noi întrebări. *Ce căutau aici*? În pofida trădării lui Nero, uimirea creştea în sufletul său. *O şansă rară*. Să fi fost ceea ce spera el? Şi ce dacă era? Cu toată puterea lui de visare, nici măcar în prag de disperare nu-şi imaginase vreodată situaţia asta: ca visul lui imposibil să intre pur şi simplu pe poartă.

Nu a luat loc în marea de robe stacojii, ci a rămas în spatele teatrului, în umbră. Fuseseră chemaţi învăţaţii, nu bibliotecarii şi nu voia să rişte să i se ceară să plece.

Eril-Fane a urcat pe scenă. S-a lăsat rapid tăcerea. Mulţi dintre cei prezenţi îl vedeau pentru prima dată şi aproape că simţeai cum scepticismul lor, cultivat cu grijă, se năruia.

Dacă existaseră nişte zei care trebuiseră ucişi, acesta fusese omul potrivit să o facă.

Pulsul lui Lazlo s-a înteţit când Ucigaşul de Zei a început să vorbească.

— Au trecut două secole de când oraşul meu a pierdut lumea şi a fost pierdut pentru ea. Cândva va fi spusă şi povestea asta, dar nu astăzi. Astăzi e suficient să spun că am trecut printr-o epocă lungă şi neagră şi că am răzbit, vii şi puternici. Necazurile noastre sunt acum uitate. Toate mai puţin unul.

S-a oprit. Vocea şi privirea i-au devenit sumbre – misterele Plângerii i s-au zugrăvit pe chipul de erou.

— Umbra epocii întunecate încă ne chinuie. Nu prezintă niciun pericol. Pentru asta bag mâna în foc. Nu e nimic de temut, vă asigur.

S-a oprit din nou şi Lazlo s-a aplecat în faţă, abia mai respirând. *De ce* îi asigura? De ce ar fi contat teama lor? *Oare voia să spună*...?

— S-ar putea să ştiţi, a continuat el, că oraşul meu a fost interzis pentru totdeauna pentru faranji. „Străini”, aşa cum v-am spune noi.

A zâmbit scurt, adăugând:

— Cu tandreţe, fireşte.

Un hohot de râs reţinut s-a rostogolit prin mulţime.

— Poate aţi auzit şi că faranji care au insistat să îşi încerce norocul au fost executaţi, unul câte unul.

Râsetele au încetat.

— Îi sunt recunoscător bunei voastre regine pentru că ne-a primit aici cu amabilitate.

Din nou s-a râs, deşi ezitant. Felul lui de a vorbi, căldura păreau un abur care se ridica din valurile mării. Îl priveai şi te gândeai: *Iată un mare om*, *şi bun*, *pe deasupra*, deşi puţini sunt cei care le întruchipează pe amândouă.

— Nimeni născut de partea aceasta a Elmuthalethului nu a văzut vreodată ce se află dincolo de pustiu. Dar asta urmează să se schimbe.

Urechile lui Lazlo vuiau, însă nu au scăpat niciun cuvânt.

— Am venit să vă invit să vizitaţi oraşul ca oaspeţii mei personali. Această ultimă... problemă rămasă nu am reuşit să o rezolvăm singuri. Biblioteca şi universitatea ne-au fost distruse, acum două sute de ani. Literalmente *distruse*, înţelegeţi, şi înţelepţii noştri odată cu ele. Aşa că ne-am trezit că ne lipsesc cunoştinţele şi experienţa de care avem nevoie. Matematică, inginerie, metalurgie.

Un gest vag al degetelor a indicat că vorbea în termeni largi.

— Am venit de departe ca să adunăm o delegaţie de bărbaţi şi femei...

Când a spus asta, ochii lui au cercetat mulţimea parcă pentru a confirma ceea ce remarcase deja, şi anume că printre învăţaţii din Zosma nu se aflau şi femei. S-a încruntat, dar a continuat:

— ... care ne-ar putea oferi ceea ce ne lipseşte şi ne-ar putea ajuta să punem şi ultimul spectru al trecutului acolo unde îi e locul.

I-a privit, trecând cu ochii peste fiecare chip. Iar Lazlo, care era obişnuit să fie aproape invizibil din pricina lipsei sale de importanţă, a tresărit când a simţit greutatea acelei priviri. A zăbovit asupra lui o clipă, două: o scânteie de conexiune, sentimentul de a fi văzut şi remarcat.

— Şi dacă şansa aceasta în sine, a continuat Eril-Fane, nu vă tentează ca să vă întrerupeţi vieţile şi munca, măcar pentru un an, deşi mai probabil vor fi doi, atunci să ştiţi că veţi fi bine răsplătiţi. Mai mult, pentru cine *rezolvă* problema răsplata va fi generoasă.

La aceasta, aproape toţi învăţaţii din Zosma erau gata să îşi pună lucrurile într-un cufăr şi să pornească spre Elmuthaleth. Dar nu aşa aveau să se desfăşoare lucrurile. Nu era o invitaţie deschisă oricui, a continuat să explice Ucigaşul de Zei. Avea să

aleagă el însuşi delegaţii, pe baza calificărilor.

Calificări.

Cuvântul acesta l-a turtit pe Lazlo, ca o schimbare bruscă a forţei gravitaţionale. Nu era nevoie să îi spună cineva că „visător” nu era o calificare. Nu ajungea că îşi dorea să meargă acolo mai mult decât oricine altcineva. Ucigaşul de Zei nu străbătuse o jumătate de lume ca să-i îndeplinească visul unui ajutor de bibliotecar. Venise în căutare de cunoştinţe şi de experienţă, iar Lazlo nu-şi putea imagina că asta însemna un faranji „expert” în oraşul lui Eril-Fane. Matematică, inginerie, metalurgie, spusese el. Venise după cunoştinţe practice.

Venise după oameni ca Thyon Nero.

10.

NICIO POVESTE DEJA SPUSĂ

Ucigaşul de Zei a petrecut două zile punând întrebări învăţaţilor Marii Biblioteci din Zosma, iar la sfârşit a invitat doar *trei* dintre ei să se alăture delegaţiei sale. Aceştia erau un matematician, un filosof naturalist şi, ceea ce nu a surprins pe nimeni, alchimistul, Thyon Nero. Lazlo nici măcar nu a fost primit la interviu. Nu Eril-Fane l-a refuzat, ci magistrul Ellemire, cel care superviza procesul.

— Ei, ce este? a întrebat el, nerăbdător, când Lazlo a ajuns înaintea lui. Ai vreun mesaj pentru cineva?

— Ce? Nu, a răspuns Lazlo. Aş dori... aş dori să intru la interviu, vă rog.

— *Tu*, la interviu? Mă îndoiesc că recrutează bibliotecari, băiete.

Mai erau învăţaţi în jur, care au adăugat propriile zeflemele.

— Nu ştiai, Ellemire? Rătăcitul nu e doar bibliotecar. Este, practic, un învăţat. Specializat în *poveşti*.

— Îmi pare rău, i-a spus magistrul lui Lazlo, privindu-l cu pleoapele îngreunate de dispreţ, însă Eril-Fane nu a pomenit nimic despre poveşti.

— Poate că au o problemă cu spiriduşii în Plângerea, a spus altul. Ştii ceva despre capcanele de prins spiriduşi, Rătăcitule?

— Sau dragoni. Poate că e vorba despre dragoni.

Au mai ţinut-o aşa, o vreme.

— Aş vrea doar să pot sta de vorbă cu el, a încercat din nou Lazlo, dar în zadar.

Magistrul Ellemire nu voia să „irosească timpul oaspetelui” trimiţându-i pe cineva atât de „evident necalificat”, iar Lazlo nu a găsit niciun argument să-şi susţină cazul. *Era* necalificat. Chiar dacă ar fi ajuns la Ucigaşul de Zei, nu ştia ce *ar fi putut* să îi spună. Ce anume l-ar fi putut recomanda? *Ştiu multe poveşti*?

Pentru prima oară a simţit pentru sine o parte din dispreţul cu care îl tratau ceilalţi.

Cine mai consumase atâta pasiune pentru un vis, doar pentru a privi neajutorat cum i se oferea altora? Alţii care, culmea, nu îi dedicaseră niciun strop de interes. Visul lui imposibil trecuse, sfidând orice predicţie, peste deşerturi şi munţi, ca să ajungă în Zosma şi să facă o invitaţie fără precedent.

Însă nu adresată lui.

— Îţi datorez mulţumiri, Rătăcitule, spusese Thyon Nero, mai târziu, după ce totul fusese hotărât, iar Tizerkanii se pregăteau de plecare.

Lazlo l-a privit fără expresie. Mulţumiri pentru ce? Pentru că-l ajutase când era disperat şi singur? Pentru că-i oferise secretul faimei şi averii sale? Pentru că salvase trezoreria regală şi permisese Zosmei să-şi plătească armata, evitând războiul?

Nu. Nimic din toate acestea.

— Cărţile tale au fost foarte utile, a spus Thyon. Desigur, îmi închipui că învăţaţii adevăraţi se vor interesa de acum de Plângerea şi nu va mai fi nevoie de notiţe diletante. Totuşi nu e o treabă rea. Ar trebui să fii mândru.

Mândru. Lazlo îşi aminti de acel unic mulţumesc, de când erau amândoi copii, dar nu mai credea că avusese vreodată semnificaţie.

— Ce căutaţi aici? l-a întrebat el. N-ar trebui să plecaţi împreună cu cei aleşi?

Tizerkanii încălecaseră pe spectralii strălucitor de albi. Războinicii purtau armurile de bronz, iar chipurile le erau hotărâte şi animate. Eril-Fane îşi lua rămas-bun de la regină, lângă care stăteau matematicianul şi filosoful naturalist. Învăţaţii selectaţi nu plecau astăzi cu Tizerkanii. Urmau să îi întâlnească peste patru luni, la caravanseraiul din Alkonost,

unde întreaga delegaţie avea să se adune ca să străbată împreună Elmuthalethul. Mai dura până îşi adunau lucrările şi se pregăteau pentru o călătorie atât de lungă. Niciunul nu era aventurier, nu încă. Între timp, Tizerkanii aveau să-şi continue vizitele, căutând alţi delegaţi în regatele Syriza, Thanagost şi Maialen. Totuşi, Lazlo nu înţelegea ce mai căuta Thyon printre nealeşi. În afară de a jubila în faţa lui.

— Ah, ba da, plec, a răspuns el. Doar că voiam să ştii că mi-au fost de ajutor cărţile tale. Eril-Fane a fost impresionat de cunoştinţele mele despre oraşul lui. Ştii, a spus că sunt primul străin întâlnit care să ştie ceva despre el. Nu e minunat?

Minunat nu era tocmai cuvântul care-i venise în minte lui Lazlo.

— Oricum, a continuat Thyon, am vrut să nu-ţi faci griji că ai muncit atâta degeaba.

Lazlo nu era înclinat spre furie şi invidie, dar în clipa aceea le-a simţit dubla arsură, de parcă venele i-ar fi fost fitiluri care ardeau în el, lăsând urme de cenuşă.

— Şi de ce vreţi să mergeţi, la urma urmelor? a întrebat el, cu resentiment. Nu înseamnă nimic pentru Domnia Voastră.

Thyon a ridicat din umeri. Totul la el era rafinat: hainele călcate, faţa perfect rasă, vocea sa nobilă şi expresia luminoasă.

— Se vor spune poveşti despre mine, Rătăcitule. Ar trebui să apreciezi asta. Ar trebui să conţină şi ceva aventuri, nu crezi? Dacă lucrurile se petrec într-un laborator, legenda e plicticoasă.

O legendă? Povestea finului de aur, care distilase azotul şi salvase regate. Nu era vorba decât despre *el*, nici pomeneală despre Plângerea. L-a lovit prieteneşte pe Lazlo cu palma pe spinare.

— Ar trebui să mă duc să-mi iau la revedere. Şi nicio grijă, Rătăcitule. Îţi vei primi cărţile înapoi.

Promisiunea asta nu-l mângâia. Ani de-a rândul, cărţile lui Lazlo reprezentaseră visul lui. Acum, aveau să reprezinte sfârşitul visului.

— Nu fi aşa de supărat! Într-o bună zi mă voi întoarce acasă şi, atunci, îţi promit – Thyon şi-a dus o mână la inimi – că o să-ţi povestesc totul despre misterele Plângerii.

Amorţit, Lazlo l-a privit îndepărtându-se. Nu era drept. Îşi dădea seama că reacţia lui era copilărească. Cine ştia mai bine decât el că viaţa nu e dreaptă? Învăţase lecţia asta înainte să

meargă sau să vorbească. Dar cum ar fi putut accepta *asta*? Cum ar fi putut continua după aşa ceva, ştiind că avusese şansa şi o pierduse, şi că nici măcar nu i se permisese să încerce? Şi-a imaginat că se va duce imediat acolo, în faţa tuturor, şi i se va adresa direct lui Eril-Fane. Gândul i-a făcut obrajii să-i ardă şi vocea să i se înece, şi foarte probabil că s-a prefăcut în stană de piatră.

Magistrul Hyrrokkin l-a găsit şi l-a atins cu mâna pe braţ, consolator.

— Ştiu că ţi-e greu, Rătăcitule, dar o să-ţi treacă. Unii oameni sunt născuţi să facă lucruri măreţe, iar alţii, să-i *ajute* pe oamenii mari să le înfăptuiască. Nu e nicio ruşine.

Ce ironie! Îi venea să râdă. Ce-ar fi zis magistrul Hyrrokkin dacă ar fi ştiut despre ajutorul pe care Lazlo i-l dăduse deja finului de aur? Ce ar fi zis toată lumea, învăţaţii ăia care râseseră de el, dacă ar fi aflat că o poveste deţinuse cheia azotului? Când Lazlo se dusese la Thyon cu *Miracolele pentru micul dejun*, fusese atât de clar povestea lui Thyon... Dar de acum era povestea lui.

El era Rătăcitul Visător şi acesta era visul lui.

— Chiar *vreau* să ajut un om mare să facă lucruri măreţe, i-a spus el bibliotecarului. Vreau să-l ajut pe Eril-Fane. Vreau să ajut Oraşul Nevăzut.

— Băiete, a spus magistrul Hyrrokkin, cu o tristeţe adâncă şi blândă, cum ai putea *tu* să fii de ajutor?

Lazlo nu ştia cum, dar ştia un lucru. Nu putea fi de ajutor rămânând aici. L-a privit pe Eril-Fane luându-şi rămas-bun de la Thyon. Scena era uimitoare. Membri ai familiei regale, războinici, creaturi fantastice. Eril-Fane a vârât un picior în scară şi a urcat în şa. Thyon stătea lângă el, jucând un rol perfect într-un tablou perfect. Unii oameni erau născuţi să facă parte din asemenea scene. Aşa credea magistrul Hyrrokkin şi aşa fusese învăţat Lazlo. Iar alţii ca el erau născuţi ca să... ce? Să stea în mulţime fără să facă nimic, să nu încerce nimic, să nu spună nimic şi să accepte fiecare porţie de *nimic* amar ca pe ceva ce le era sortit?

Nu. Pur şi simplu... *nu*.

— Aşteptaţi! Vă rog!

Cuvintele acestea ieşiseră de la *el*. Acolo, în faţa tuturor. Bătăile inimilor îi deveniseră asurzitoare. Capul îi părea prins ca

într-o menghină. Învăţaţii şi-au întins gâturile să vadă cine vorbise şi au fost surprinşi, chiar uluiţi, să-l vadă pe ajutorul de bibliotecar, cel cu glas moale şi ochi visători, croindu-şi drum prin mulţime. Uluit era şi el, dar păşea mai departe ca prin vis. Eril-Fane îl auzise şi privea înapoi, întrebător. Lazlo nu-şi mai simţea picioarele. Putea, la fel de bine, să şi plutească, dar presupunea că, mai degrabă, mergea şi nu simţea că merge. Îndrăzneala asta în sine era împotriva raţiunii sale, însă era ultima lui şansă: acţiona acum sau îşi pierdea visul pentru totdeauna. S-a forţat să continue.

— Mă numesc Lazlo Rătăcitul, a strigat el, şi întregul detaşament de războinici Tizerkani s-a întors spre el la unison.

Chipurile lor animate oglindeau surpriza unanimă, nu fiindcă Lazlo strigase, ci fiindcă o făcuse în limba Nevăzută şi, spre deosebire de Thyon, nu o trata ca pe un lucru obişnuit, ci ca pe nestemata rară şi preţioasă care era. Cuvintele, pronunţate pe tonul respectuos al vocii sale răguşite, sunau ca o incantaţie.

— Pot să vă cer un moment din timpul Domniilor Voastre? a întrebat, tot în limba lor, şi probabil că nu părea nebun, deşi aşa se *simţea*, fiindcă Eril-Fane şi-a întors spectralul ca să fie cu faţa la el şi, cu o încuviinţare, i-a făcut semn să se apropie.

— Cine este? a auzit-o Lazlo pe regină întrebând cu o voce înţepată. Ce spune?

Thyon a ieşit în faţă, cu ochii trecând de la Eril-Fane la Lazlo.

— Domnule, a intervenit el repede, pierzându-şi masca de amabilitate. Nu e nevoie să vă deranjaţi. E doar un bibliotecar.

Eril-Fane s-a încruntat.

— Doar? a întrebat el.

Dacă Thyon ar fi citit cu adevărat *Operele complete ale lui Lazlo Rătăcitul*, ar fi trebuit să ştie că, în Plângerea de odinioară, păstrătorii cărţilor fuseseră deţinătorii înţelepciunii şi nu servitori, cum erau în Zosma. Dându-şi seama că intervenţia lui dăduse greş, s-a grăbit să adauge:

— Vreau doar să spun că îi lipseşte experienţa pe care o căutaţi.

— Înţeleg, a răspuns Eril-Fane, întorcându-se din nou spre Lazlo.

Şi apoi, în limba sa, cu ceea ce urechii neantrenate a lui Lazlo i s-a părut a fi o exprimare lentă şi grijulie, a întrebat:

— Şi ce aş putea face pentru dumneata, tinere?

Limba vorbită de Lazlo era săracă, însă a reuşit să răspundă, cu o gramatică incertă:

— Vreau să vin cu voi. Vă rog, lăsaţi-mă să vă fiu de folos.

Eril-Fane şi-a arătat surprinderea.

— De ce nu ai venit la mine înainte?

— Nu... mi s-a permis, domnule, a răspuns Lazlo.

— Înţeleg, a spus din nou Eril-Fane, iar lui Lazlo i s-a părut că desluşeşte o notă de nemulţumire în tonul lui. Spune-mi, cum ne-ai învăţat limba?

Lazlo a explicat, poticnindu-se.

— Am... creat o cheie, din documentele vechi de negustorie. A fost un punct de pornire. Apoi, au mai fost scrisorile şi cărţile.

Ce ar fi putut spune? Ar fi putut oare reda *orele* – sutele de ore – petrecute aplecat peste registre, cu ochii lăcrimând în lumina slabă a unei glave, în timp ce mintea urmărea arabescurile şi înfloriturile unui alfabet care arăta aşa cum suna muzica? Cum ar fi putut explica faptul că i se potrivise în minte ca nimic altceva, ca numerele pentru un matematician sau ca aerul pentru un flaut? Nu putea. A precizat numai:

— Mi-a luat şapte ani.

Eril-Fane l-a ascultat cu atenţie, aruncând o privire uşor piezişă spre Thyon Nero, care înlemnise alarmat, dar dacă făcea o comparaţie între cunoştinţele superficiale ale alchimistului cu înţelegerea mai cuprinzătoare a lui Lazlo, nu a spus-o cu voce tare.

— Dar *de ce* ai învăţat-o? l-a întrebat pe Lazlo, care s-a bâlbâit să îi răspundă.

Nu era prea sigur ce spunea, însă *a încercat*.

— Pentru că oraşul vostru mă fascinează. Încă mai am pe limbă gustul numelui său adevărat şi ştiu că magia este reală, fiindcă am simţit-o în ziua aceea şi tot ce mi-am dorit a fost să plec şi să-l găsesc.

— Să găseşti magia? Sau oraşul meu?

— Oraşul, a răspuns Lazlo. Să le găsesc pe ambele. Deşi magia...

A bâjbâit după cuvinte şi, frustrat, a trecut până la urmă pe limba comună.

— Mă tem că magia e întunecată, a zis el, dacă a făcut un lucru precum *ştergerea unui nume*. Aceea a fost singura mea experienţă cu ea. Adică până la pasărea albă.

— Poftim? a întrebat Ucigaşul de Zei, devenind, brusc, serios. Ce pasăre albă?

— Păi... vulturul fantomă, a spus Lazlo. Nu este al vostru? A sosit odată cu voi, aşa că am crezut...

— Ea e aici? a întrebat Eril-Fane.

S-a întors să cerceteze cerul şi linia acoperişurilor.

— Când ai văzut-o? Unde?

Ea? Lazlo a arătat dincolo de palat.

— Când veneaţi pe drum încoace. Părea că vă urmăreşte. A dispărut chiar sub ochii mei.

— *Ei*, *haide*, Rătăcitule, l-a întrerupt Thyon, supărat. Ce tot bălmăjeşti? Păsări care dispar?

A râs, cum ar râde cineva de un copil cu o idee prostească, însă a sunat teribil de fals.

— Acum chiar trebuie să insist să-i dai pace oaspetelui nostru. Fă un pas înapoi, şi s-ar putea să îţi păstrezi, totuşi, funcţia.

Lazlo s-a întors spre el. Mâna alchimistului se oprise, cu nonşalanţă, pe mânerul sabiei, însă nu era nici urmă de nonşalanţă în răutatea care-i ardea în priviri. Nu era doar răutate, ci şi teamă, iar Lazlo a înţeles două lucruri: *nu* avea să-şi păstreze funcţia, nu după o asemenea insolenţă, şi nici nu avea să obţină permisiunea de a pleca, nu cu secretul pe care-l deţinea. Ieşind în faţă, riscase totul. Dintr-odată, totul îi era foarte clar. Un curaj straniu, înflăcărat, a început să îi zbârnâie prin vene şi s-a întors din nou spre Eril-Fane.

— Domnule, a spus, este adevărat că nu sunt calificat în inginerie şi în ştiinţe. Dar vă pot fi de folos. Nimeni nu va munci mai din greu, promit. Aş putea să vă fiu secretar, să mă ocup de contractele pentru delegaţi, să scriu scrisori, să ţin contabilitatea. Orice. Sau aş putea avea grijă de spectrali. Să aduc apă. Orice aveţi nevoie. Eu... eu...

Nu mai era stăpân pe el. Cuvintele i se revărsau pe gură de capul lor. Mintea îi gonea înnebunită. *Cine sunt eu*? s-a întrebat. *Ce am de oferit*? Şi, înainte să se poată abţine, s-a trezit spunând:

— Pot să spun poveşti. Ştiu multe poveşti.

După care se opri, şovăind, îndurerat.

Ştiu multe poveşti.

Oare chiar spusese asta? Thyon Nero a râs. Eril-Fane, nu. I-a aruncat o privire adjunctului său – femeia înaltă, impasibilă, de

lângă el. Lazlo nu a prins înţelesul privirii. A văzut că ea era frumoasă, într-un fel foarte diferit de femeile din Zosma. Nu era sulimenită şi nu zâmbea. În jurul ochilor avea cute şi riduri de râs, iar în jurul gurii, de durere. Nu au vorbit, dar între ei doi a avut loc un schimb de ceva. Secundele acelea au fost cele mai lungi din viaţa lui Lazlo, cele mai încărcate de destin. Dacă nu-l luau cu ei, oare avea să mai trăiască până la sfârşitul zilei, măcar? Ce avea să-i facă Nero şi când?

Apoi, Eril-Fane şi-a dres glasul.

— A trecut multă vreme de când n-am auzit poveşti noi, a spus. Şi chiar mi-ar prinde bine un secretar. Adună-ţi lucrurile. Vii cu noi acum.

Aerul s-a blocat în gâtlejul lui Lazlo. Genunchii i s-au înmuiat. Ce forţă îl ţinuse în picioare, în tot acest timp? Orice fusese, acum îi dăduse drumul şi a trebuit să facă mari eforturi să nu cadă. Toată lumea privise. Toată lumea ascultase. Tăcerea şocată era împânzită de murmure.

— Nu am nimic de luat cu mine, a spus el, dintr-o suflare.

Era adevărat, dar chiar dacă ar fi avut un palat plin de bogăţii, nu s-ar fi dus acum să le adune, de teamă ca Tizerkanii să nu plece, odată cu şansa, cu visul şi cu *viaţa* lui.

— Atunci, încalecă şi hai! i-a spus Eril-Fane şi i s-a adus un spectral.

Un spectral. Pentru el.

— Ea este Lixxa, a spus războinicul, punând frâul în mâinile lui Lazlo, de parcă el ar fi ştiut ce să facă.

Nu călărise niciodată, cu atât mai puţin o asemenea creatură. A rămas pe loc, privind frâul, scările şi chipurile Tizerkanilor care se uitau la el, curioşi. Era obişnuit să se ascundă în spatele cărţilor sau în umbră. Acum era miezul verii, în mijlocul dimineţii, în plină lumină a zilei. Nu erau cărţi în spatele cărora să se ascundă, nici umbre – doar Lazlo Rătăcitul, în roba sa cenuşie, roasă, cu nasul lui rupt de poveşti, arătând ca eroul unei poveşti niciodată spuse.

Sau al unei poveşti *încă* nespuse.

A urcat. Era neîndemânatic şi nu era îmbrăcat pentru călărit, însă a reuşit să treacă un picior peste spinarea animalului şi ăsta a părut lucrul de bază. Roba i s-a ridicat până peste genunchi. Picioarele sale erau albicioase, iar papucii săi cu tălpi subţiri erau roşi aproape complet. Lixxa îşi cunoştea însă rolul şi

i-a urmat pe ceilalţi, spre porţi. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Lazlo şi larg căscaţi, mai puţin ai lui Thyon, îngustaţi de mânie.

— Puteţi păstra cărţile, i-a spus Lazlo şi l-a lăsat acolo.

S-a mai uitat o dată la mulţimea adunată – robe stacojii şi câte una cenuşie, rătăcită – şi l-a văzut pe magistrul Hyrrokkin, arătând uimit şi mândru. Lazlo i-a făcut un semn din cap, fiindcă era singurul, în afară de Thyon, care ştia cât însemna asta pentru el şi singurul care s-ar fi putut bucura pentru el. Aproape că a izbucnit în plâns.

Mă aşteaptă Plângerea, s-a gândit, şi aproape că a râs la jocul de cuvinte, însă şi-a păstrat seriozitatea, iar când războinicii Tizerkani au ieşit din curtea Marii Biblioteci şi apoi din Zosma, Rătăcitul Visător a plecat cu ei.

11.

A DOUĂSPREZECEA LUNĂ

Asta se petrecuse în a Şasea lună, în miezul verii, în partea de nord.

Acum, era a Douăsprezecea lună şi iarnă în Zosma, când Ederul era îngheţat complet, iar tinerii probabil compuneau poezii pentru fetele pe care le cunoscuseră la patinaj.

Lazlo Rătăcitul nu se afla printre ei. Călărea un spectral, în fruntea un şir lung, sinuos, de cămile. În spatele lor se întindea toată pustietatea lumii cunoscute: un cer plat deasupra, un pământ plat dedesubt, iar între acestea două nimic, sute de kilometri de nimic, cu excepţia numelui *Elmuthaleth*, un blestem pe buzele crăpate.

Lunile de călătorie îl schimbaseră. Paloarea din bibliotecă se arsese şi apoi se întunecase. Muşchii i se oţeliseră, mâinile i se umpluseră de bătături. Se simţea întărit, precum carnea uscată la vânt, şi, cu toate că nu îşi mai văzuse chipul de săptămâni, nu se îndoia că magistrul Hyrrokkin ar fi fost mulţumit.

„Un bărbat ar trebui să aibă riduri de la scrutat orizontul, nu de la buchisit la lumină slabă”, spusese bătrânul bibliotecar.

Ei bine, acesta era orizontul la care visa Lazlo de când avea cinci ani. În sfârşit, avea înaintea ochilor capătul dur, final, al

pustiului: Cuspida. Zimţată şi sclipitoare, aceasta apărea ca o formaţiune stâncoasă lungă şi joasă, de un alb orbitor, o fortăreaţă naturală pentru ceea ce se afla dincolo de ea – încă invizibil şi niciodată văzut de ochii faranjilor, oraşul care-şi pierduse numele şi, în el, problema pentru care Ucigaşul de Zei căutase ajutoare să o rezolve.

Era prima săptămână din a Douăsprezecea lună, la capătul îndepărtat al Elmuthalethului, iar Rătăcitul Visător – clandestin al bibliotecii şi calificat în poveşti – nu suferise niciodată mai tare de sete, nici nu fusese mai plin de uimire.

PARTEA A II-A

•••

thakrar (THA-krar), *substantiv*

Punctul precis al spectrului uimirii
în care mirarea se transformă
în groază sau groaza în uimire.

Arhaism; *de la preotesele extatice din Thakra, care venerau serafimii şi al căror dans ritualic exprima dualismul frumuseţii şi terorii*.

12.

SĂRUTAREA FANTOMELOR

— *Poţi* să săruţi o FANTOMĂ.
— Bănuiesc că tu ştii mai bine.
— Da. E la fel cu a săruta o persoană.
— Ei, asta *nu* mai ai de unde să ştii.

Sarai zăbovi în penumbra galeriei, ascultând ritmurile discuţiei în contradictoriu a lui Sparrow cu Ruby. Conflictul nu depăşea niciodată limitele, însă nici nu se încheia vreodată. Ştia că, de îndată ce avea să păşească în grădină, va fi atrasă în cearta lor, şi nu se trezise încă complet. Era după-amiază târziu şi tocmai se trezise. De obicei, avea nevoie de un timp ca să scape de efectele poţiunii pe care o bea ca să o ajute să doarmă.

Nu avea nevoie de ajutor *să doarmă*. Nopţile ei erau lungi şi pline de o muncă întunecată. În zori, era extenuată şi aţipea de îndată ce închidea ochii. Dar nu îi închidea înainte să-şi bea poţiunea, pentru că infuzia calmantă o împiedica *să viseze*.

Sarai nu visa. Nu îndrăznea.

— Am sărutat şi vii, spuse Ruby. Te-am sărutat pe *tine*.

— Pupicurile pe obraz nu se pun, răspunse Sparrow.

Din locul unde se afla, Sarai le putea vedea pe amândouă, îmbăiate în lumina soarelui care avansa spre finalul zilei. Sparrow tocmai împlinise şaisprezece ani, iar Ruby avea să-i împlinească şi ea, peste câteva luni. La fel ca Sarai, purtau furouri de mătase care ar fi fost considerate lenjerie, dacă ar fi fost cineva prin preajmă să le vadă. Cineva *viu*, mai precis. Fetele culegeau prune, întinzând braţele printre tufele ca nişte bice, două capete cu păr negru întoarse în partea cealaltă de unde stătea ea – unul ordonat, celălalt sălbatic precum vântul. Sălbaticul era al lui Ruby. Refuza să şi-l împletească şi se purta de parcă ar fi fost pe moarte când încercau să îi descurce hăţişul cu peria.

Sarai deduse, din cursul dezbaterii, că sărutase fantomele. Oftă. Nu era tocmai o surpriză. Dintre ei cinci, Ruby era cea mai pasională şi cea mai înclinată spre plictiseală.

— E uşor pentru *tine*, îi spusese ea lui Sarai, cu o seară înainte. Tu vezi oameni în fiecare seară. Tu *trăieşti*. Noi, ceilalţi, suntem blocaţi aici cu fantomele.

Sarai nu protestase. De bună seamă că aşa li se părea celorlalţi. Ea vedea oamenii din Plângerea în fiecare noapte, însă asta nu însemna că îi era uşor. Dimpotrivă. În fiecare noapte, asista la lucruri pe care îşi dorea să nu le fi văzut. Nu era viaţă, ci tortură.

— Ah, bine că te-ai trezit, spuse Feral, intrând în galerie.

Aceasta era o arcadă lungă, care dădea spre grădina din braţul drept al citadelei, şi acolo urma să fie servită curând cina pentru toţi cinci. Aici, mezartiumul albastru, neted, din care era construită întreaga citadelă, era îmblânzit, aproape ca o completare, de orhideele lui Sparrow. Sute de orhidee, din zeci de soiuri, înălţându-se drept, târându-se, învolburându-se, care îmbrăcau colonada într-o pădure de flori. Viţele înconjurau stâlpii, iar epifitele atârnau de tavan ca anemonele sau fluturii care-şi făceau cuib. Era somptuos şi iluzoriu. Aproape că uitai unde te aflai. Aproape că-ţi imaginai că eşti liber şi mergi prin lume.

Aproape.

Cât despre Feral, el era aliatul lui Sarai şi, împreună cu ea, părintele de împrumut pentru celelalte trei. Avea şaptesprezece ani, ca şi ea, iar anul acesta aproape că făcuse tranziţia

completă spre maturitate. Era înalt, încă deşirat din pricina creşterii rapide, şi începuse să se bărbierească sau, cum spunea Sparrow, „să-şi maltrateze biata faţă cu nişte cuţite”. Sarai nu remarcă răni noi pe obrazul lui, doar coaja aproape vindecată a unei crestături mai vechi, pe marginea ascuţită a maxilarului său.

I se păru obosit.

— O zi proastă? întrebă ea.

Fetele nu erau întotdeauna uşor de strunit şi, cum Sarai avea activităţi nocturne prin forţa lucrurilor, mai mult Feral era cel care le supraveghea la treburi şi avea grijă să respecte Regulile.

— Nu. Doar lungă, răspunse Feral.

Pentru Sarai era ciudat să se gândească la zile ca fiind lungi. Ea şi le petrecea pe toate dormind de la răsăritul soarelui până aproape de apus şi întotdeauna simţea că abia ce închisese ochii când se trezea. Asta din cauza calmantului: îi mânca zilele într-o singură înghiţitură cenuşie.

— Dar tu? întrebă el, cu ochii căprui înduioşaţi de grijă. Ai avut o noapte proastă?

Toate nopţile lui Sarai erau proaste. I se părea că numai aşa puteau fi nopţile pentru ea.

— Doar lungă, îl îngână ea, cu un zâmbet trist, punându-şi o mână pe ceafa subţire şi rotindu-şi capul.

Ştia că el nu ar fi putut s-o înţeleagă. El îşi îndeplinea sarcina şi îi ţinea pe toţi cinci în viaţă, iar ea şi-o îndeplinea pe a ei. N-avea niciun rost să se plângă.

— Unde e Minya? întrebă Sarai, remarcând absenţa celui de-al cincilea membru al ciudatei lor familii.

Feral ridică din umeri.

— N-am mai văzut-o de la micul dejun. Poate că e cu Ellen cea Mare.

Ellen cea Mare condusese creşa citadelei, înainte de Carnagiu. Acum, conducea totul. Mă rog, tot ce încă mai funcţiona – ceea ce nu însemna prea mult.

— Pupătoare de stafii! se auzi dinspre grădină.

Vocea melodioasă a lui Sparrow se învolbură de râs, întreruptă de un „Au!”, când Ruby o lovi cu o prună.

— Cine a fost? îl întrebă Sarai pe Feral. Pe cine a ales să sărute?

Feral scoase un sunet care era echivalentul unei ridicări din

umeri.

— Kem, probabil.

— Pe bune? Kem? strâmbă Sarai din nas.

Kem fusese cu ei de la început. Fusese lacheu înainte de Carnagiu şi încă mai purta livreaua în care murise, ceea ce, pentru Sarai, era semn clar de lipsă de imaginaţie.

— De ce? o întrebă Feral pe Sarai, jucându-şi glumeţ sprâncenele. *Tu* pe cine ai săruta?

Pe un ton deopotrivă şiret şi nepăsător, Sarai răspunse:

— Eu sărut zeci de oameni în fiecare noapte.

Îşi atinse un punct de deasupra arcului unei sprâncene de culoarea scorţişoarei.

— Chiar aici. Bărbaţi şi femei, copii şi bunici. Eu îi sărut şi ei se înfioară.

Vocea îi era ca de gheaţă, la fel şi inimile ei.

— Eu îi sărut, iar ei jelesc.

— Ăla nu e sărut, zise Feral.

Adineauri o tachinase, vesel, dar acum n-o mai făcea.

Avea dreptate, fireşte. Nu era sărut ceea ce le făcea Sarai oamenilor în toiul nopţii.

— Poate că nu, spuse ea, în continuare cu şiretenie şi nepăsare, dar e lucrul cel mai aproape de un sărut de care o să am parte vreodată.

Lăsă umerii în jos şi ridică bărbia. *Am încheiat discuţia*, spunea postura ei.

Feral păru să vrea să insiste, însă dintr-odată vocea lui Ruby deveni mai puternică.

— Păi, atunci hai să vedem, da? spuse ea şi continuă imediat cu o chemare cântată: Feral, unde eşti?

Feral îngheţă asemeni prăzii în umbra prădătorului.

— Oh, nu, zise el.

Ruby apăru într-o arcadă, arătând ca una dintre orhideele din pădure, cu silueta subţire ca un lujer de floare susţinând o inflorescenţă de păr rebel. Feral încercă s-o şteargă, dar era prea târziu. Îl ochise.

— Iată-te. Ah, salutare, Sarai, sper că ai dormit bine. Feral, am nevoie de tine o secundă.

Sparrow veni în spatele ei.

— *Nu* ai nevoie de el, zise ea. Lasă-l în pace!

Şi lanţul de evenimente care urmă era un exemplu perfect al

haosului minor care trecea drept viaţă în citadelă.

Ruby îl apucă pe Feral de guler şi îi smuci faţa în jos, spre a ei. El se zbătu. Ea îl ţinu zdravăn, strivindu-şi buzele de ale lui şi făcându-i ceva gurii care părea şi arăta mai puţin a sărut, cât a *devorare*.

Temperatura scăzu brusc. Aerul de deasupra lor se învolbură şi se întunecă, un nor se formă din nimic, cenuşiu şi gros, greu de ploaie. Într-o secundă, galeria era plină de mirosul puternic al ozonului şi de umezeală, ceea ce îi făcu să se simtă ca în mijlocul furtunii chiar înainte ca primele picături să izbucnească, mari, dese şi foarte reci, de parcă li s-ar fi vărsat o găleată în cap. Sarai simţi împroşcarea îngheţată, dar ţinta era Ruby care, în mai puţin de o secundă, se trezi leoarcă din cap până în picioare.

Exclamaţia ei eliberă buzele lui Feral din sucţiune. El se smulse din braţele ei şi se dădu înapoi, uitându-se urât şi ştergându-şi gura, care nu fusese devorată, dar lucea de salivă. Ruby încercă să se ascundă de nor, însă acesta o urmări.

— Feral, fă-l să înceteze! strigă ea.

Feral nu o ascultă şi atunci ea se repezi la el, cu nor cu tot. El se feri şi se piti în spatele lui Sarai, în care Ruby ricoşă cu un plescăit de mătase udă, îngheţată.

A fost rândul lui Sarai să exclame. Ploaia era *arctică*.

— Feral! reuşi să strige, gâtuit.

Norul dispăru cât ai clipi, iar Sarai se desprinse de Ruby, şocată, şiroind de apă. Sub tălpile ei, pardoseala galeriei se transformase într-un lac întins. Orhideele sclipeau, cu râuleţe de ploaie curgând din petalele lor cărnoase. Furoul ei era fleaşcă şi i se lipise de trup, iar acum se trezise complet.

— Mulţumesc frumos, îi spuse ea lui Feral, care încă îşi mai ştergea saliva de pe faţă.

— Cu plăcere, îi răspunse el, posomorât.

Când erau mici, crezuseră că el *făcea* norii, şi de ce să nu fi crezut asta? Nu existase nimeni care să le explice ce se întâmpla sau să le spună despre darul lui Sarai sau despre darurile fetelor. Zeii muriseră şi îi lăsaseră să se descurce singuri.

Feral îşi dorea şi atunci norii apăreau. Chiar înainte să ştie cum să şi-i dorească, ei apăreau în funcţie de toanele lui şi erau teribil de supărători, dacă te luai după Ellen cea Mare. De câte

ori nu fusese inundat dormitorul copiilor fiindcă, atunci când băieţelul era furios sau entuziasmat, norii umpleau aerul din jurul lui? Acum îi putea controla, mai mult sau mai puţin, şi îi chema cu bună ştiinţă. Uneori, erau nori de ploaie, grei şi negri, iar alteori, smocuri vaporoase de alb, care aruncau umbre delicate şi luau diverse forme, de ravizi la vânătoare sau de castele în aer. Din când în când, aduceau zăpadă – întotdeauna o încântare – sau grindină, nu chiar o bucurie, alteori vapori posomorâţi şi noroioşi, care miroseau a tumoare şi a putreziciune. Ocazional şi primejdios, lovea fulgerul. Sarai şi Feral aveau zece sau unsprezece ani când apăruse un zmeu de hârtie, însoţit de ceaţă, şi îşi dăduseră seama că el nu *făcea* norii, ci îi smulgea din ceruri îndepărtate. Îi *fura*.

Acum îi spuneau Hoţul de Nori, şi acesta era rolul lui în a-i ţine în viaţă. Râul era prea departe, iar ploaia, sezonieră. Singura lor sursă de apă pentru mai tot timpul anului erau norii lui Feral.

Încâlceala de păr a lui Ruby devenise lucioasă ca blana unei vidre, încă şiroind de resturile de ploaie. Furoul ei alb i se lipise de trup şi devenise transparent, iar sfârcurile ei mici şi buricul, perfect vizibile. Nu făcu niciun gest să se acopere. Feral îşi feri privirea.

Ruby se întoarse spre Sparrow şi admise, evident surprinsă:

— Ştii, ai avut dreptate. *Nu* e ca şi ca sărutatul fantomelor. E mai cald. Şi mai... ud.

Râse şi scutură capul, împroşcând în jur cu stropii din vârfurile părului.

— Mult mai ud.

Sparrow nu râse. Supărată, se răsuci pe călcâie şi fugi înapoi, în grădină.

Ruby se întoarse spre Sarai.

— Ce-a apucat-o? întrebă ea, fără să-şi dea seama de ceea ce pentru Sarai era limpede de câteva luni.

Afecţiunea lui Sparrow pentru Feral se schimbase, din sentimentele unei surori pentru un frate în ceva... ei bine, folosind cuvintele lui Ruby... *mai cald*. Sarai nu avea de gând să le explice asta nici lui Ruby, şi nici lui Feral, care nu avea vreo bănuială. Era doar unul dintre modurile în care se complica viaţa lor pe măsură ce creşteau.

Îşi bătu cu palmele furoul ud şi oftă. Măcar al ei era cenuşiu-închis şi nu devenise transparent, ca al lui Ruby, dar tot trebuia

să se schimbe.

— E aproape ora cinei, îi spuse ea lui Ruby. Îţi sugerez să te usuci.

Ruby se privi, apoi se uită iarăşi la Sarai.

— Bine, zise ea şi Sarai văzu scânteia rău-prevestitoare din privirile ei.

— Nu aşa..., începu ea, dar era prea târziu.

Ruby izbucni în flăcări. Sarai trebui să sară de lângă explozia de căldură, când Ruby fu înghiţită de o coloană de foc trosnitor, de un portocaliu-închis. Se aprinsese într-o secundă, ca uleiul de lampă sărutat de o scânteie, însă muri mai lent, flăcările retrăgându-se până când silueta ei deveni vizibilă dintre ele, carnea ei absorbind fiecare limbă de foc, una câte una. Ochii ei rămaseră ultimele focare, arzând la fel de roşu ca şi numele ei, aşa încât, pentru o secundă, arătă ca icoana unei zeiţe malefice dintr-un templu. Apoi redeveni ea însăşi – *numai* şi numai ea, fără nicio fâşie de material sau de cenuşă rămasă din furoul ei.

Îi spuneau Rugul, din motive evidente. Dacă un Feral-copil pricinuise necazuri, o Ruby-copilă avusese efecte mai primejdioase, din pricina volatilităţii naturii sale. Era un lucru bun că doicile lor muriseră deja. Fantomele nu ardeau, şi nici mezartiumul, aşa că nu exista niciun risc de a da foc citadelei.

— Complet uscată, răspunse fata, şi aşa era.

Părul ei, neatins de flăcări, redevenise sălbatic, încă pârâind de energia focului, iar Sarai ştia că, dacă-l atingea, avea să-l simtă ca pe un jăratic, la fel şi pielea fetei. Clătină din cap, bucuroasă că Sparrow ratase spectacolul.

Feral era încă întors cu spatele.

— Să-mi spui când mă pot întoarce, spuse el, plictisit.

Sarai îi zise lui Ruby:

— Ai irosit un veşmânt.

Ruby ridică din umeri.

— Ce contează? Nu vom trăi destul ca să rămânem fără haine.

Vorbi cu atâta dezinvoltură, încât cuvintele răzbătură prin zidul de apărare al lui Sarai şi o străpunseră. Şocul lor a fost mai puternic decât al ploii.

Nu vom trăi destul...

— Ruby! o admonestă Sarai.

Feral, la fel de şocat, se întoarse, fără să-i mai pese că fata

era goală.

— Aşa crezi? o întrebă el.

— Ce, voi nu?

Ruby părea sincer surprinsă, aşa cum stătea acolo, uscată de foc şi frumoasă, goală, nestingheritä şi albastră. Albastră ca opalele bleu. Albastră ca albăstrelele, ca aripile de libelule sau ca un cer de primăvară – nu de vară. Întocmai ca ei toţi.

Albaştri precum cinci crime aşteptând să se petreacă.

— Voi credeţi că vom îmbătrâni aici? întrebă ea, privind de la unul la altul şi arătând spre zidurile din jurul lor. Glumiţi! Chiar vă puteţi închipui un asemenea viitor?

Sarai clipi. Era o întrebare pe care nu-şi îngăduia să şi-o pună. Se străduiau şi ei. Respectau Regula. Uneori, aproape credea că avea să fie suficient.

— Se pot întâmpla multe, zise ea şi auzi cum vocea ei era retezată de nesiguranţă şi cât de slabă suna.

— De pildă, ce? întrebă Ruby. În afară de moarte, adică.

Şi Sarai nu se putu gândi la un răspuns.

13.

SUPA DE PURGATORIU

Sarai îşi lăsă furoul ud şi lipicios să cadă pe podeaua camerei în care se îmbrăca. O baltă de mătase cenuşie pe podeaua de un albastru metalic. Degete albastre, picioare albastre, o imagine albastră reflectată în oglinda albastră, care nu era din sticlă, ci tot din mezartium, lustruit perfect. Singurele lucruri care nu erau albastre erau părul, de un roşcat ca de scorţişoară, şi albul ochilor. Ah, şi albul dinţilor, dacă zâmbea – însă acum nu zâmbea deloc.

„Nu vom trăi destul ca să rămânem fără haine”, spusese Ruby.

Sarai privi şirul de furouri care atârnau de bara subţire de mezartium. Erau atât de multe şi atât de frumoase. Şi, da, erau lenjerie, însă ea, Ruby şi Sparrow le preferau rochiilor.

Singurele veşminte pe care le avuseseră sau le vor avea vreodată – ca şi singura viaţă pe care o aveau sau o vor avea

vreodată – erau cele din citadelă, ale zeiţelor moarte.

Camera de îmbrăcat era mare cât un salon. Erau zeci de rochii acolo, mult prea grandioase pentru a fi purtate şi prea înfiorătoare. Satinuri şi brocarturi rigide, bătute cu pietre scumpe şi tivite cu blănuri de animale care încă mai aveau capetele, cu ochii sticloşi şi colţii dezveliţi. Una avea o fustă ca o colivie din oase de balenă, alta o trenă lungă, făcută din sute de aripi de turturele cusute laolaltă. Exista un corset din aur pur, făcut să arate ca o carapace de cărăbuş, şi cu un guler-evantai lucrat din scheletele unor peşti veninoşi, cu dinţişori cusuţi ca nişte perle de cultură. Existau diademe şi văluri, corsete cu pumnale ascunse între întărituri, cape sofisticate şi pantofi cu tocuri ameţitor de înalte, sculptate din abanos şi coral. Totul era ţipător, greoi şi crud. Pentru Sarai, erau hainele pe care le-ar fi purtat un monstru dacă ar fi încercat să treacă drept om.

Ceea ce nu era departe de adevăr. Monstrul fusese Isagol, zeiţa disperării.

Mama ei, moartă de cincisprezece ani.

Sarai avea mii de amintiri despre Isagol, însă niciuna nu îi aparţinea. Fusese prea mică, avea doar doi ani când se întâmplase. Carnagiul. Sclipiri de cuţite şi sânge curgând. Sfârşitul unei lumi şi începutul alteia. Amintirile despre mama ei erau toate la mâna a doua, împrumutate de la oamenii pe care-i vizita noaptea. În unele, zeiţa era încă vie; în altele, moartă. Fusese ucisă când purta o rochie verde, împodobită cu jad şi aripi de cărăbuş iridescente, şi când semăna suficient cu Sarai încât viziunile cu trupul ei să i se pară o profeţie a propriei sale morţi. Cu excepţia dungii negre pe care Isagol şi-o picta peste ochi, de la tâmplă la tâmplă, ca o mască îngustă.

Sarai privi raftul pe care se aflau fardurile şi parfumurile mamei sale. Borcănelul cu negru de funingine era chiar acolo, neatins în tot acest timp. Sarai nu îl folosea. Nu-şi dorea să semene şi mai mult cu zeiţa disperării.

Se concentră la furouri. Trebuia să se îmbrace. Mătase albă, stacojie sau neagră cu bordură vişinie? Aurie, prăzulie sau trandafirie ca zorii? Continua să audă în minte ecoul cuvintelor lui Ruby – *nu vom trăi destul* – şi vedea în şirul de furouri două finaluri posibile.

În primul, ea era ucisă şi hainele nu aveau să mai fie purtate. Oamenii le ardeau sau le sfâşiau, la fel cum o ardeau şi o sfâşiau

şi pe ea. În al doilea, trăia şi îşi petrecea anii purtându-le pe toate. Fantomele le spălau şi le atârnau înapoi, mereu şi mereu, an după an, iar ea le purta până când se uzau, una după alta, îmbătrânind în ele.

Ideea de a îmbătrâni i se părea atât de forţată, încât trebui să recunoască, totuşi, că de fapt nu avea mai multe speranţe în viitor decât Ruby.

Asta a fost o revelaţie brutală.

Îşi alese un furou negru, potrivit cu dispoziţia ei, şi ieşi în galerie pentru cină. Ruby se întorsese din propria garderobă purtând un furou atât de străveziu, încât putea la fel de bine să fi rămas goală. Făcea să danseze mici flăcări în vârfurile degetelor, în timp ce Feral stătea aplecat peste cartea lui mare cu simboluri, ignorând-o.

— Minya şi Sparrow? îi întrebă Sarai.

— Sparrow e încă în grădină, bosumflată, nu ştiu de ce, spuse Ruby.

Aparent, egocentrismul ei nu-i îngăduia să bănuiască nici pe departe despre ce ar fi putut fi vorba.

— Minya nu a apărut.

Sarai se miră. De obicei, Minya o aştepta ca s-o sâcâie de îndată ce ieşea din camera ei.

— Povesteşte-mi ceva rău, spunea ea, cu ochii strălucitori, dornică să audă despre cum îşi petrecea nopţile. Ai făcut pe cineva să plângă? Ai făcut pe cineva să *ţipe*?

Ani de-a rândul, Sarai fusese fericită să îi povestească totul.

Nu mai făcea asta.

— O aduc eu pe Sparrow, zise ea.

Grădina era o terasă largă, întinsă pe toată lăţimea citadelei, lipită de corpul de neclintit al structurii, la un capăt, şi terminându-se brusc, în aer, la mare înălţime, la celălalt capăt, mărginită doar de o balustradă la înălţimea şoldului. Cândva, fusese o grădină autentică, însă acum se sălbăticise. Arbuştii, odinioară tunşi ornamental, deveniseră copaci mari şi neîngrijiţi, iar viţele înflorite se revărsaseră afară din brazdele lor ordonate, năpădind haotic ziduri şi coloane şi împânzind balustrada. Naturii îi pria, însă nu de la sine. Nici n-ar fi putut, în acest loc nenatural. Sparrow era cea care o făcea înfloritoare.

Sarai o găsi culegând flori de anadne. Anadnele erau florile sacre ale Lethei, zeiţa uitării. Distilate, se transformau în

narcotic, poţiunea pe care o bea Sarai ca s-o împiedice să viseze.

— Îţi mulţumesc pentru asta, zise Sarai.

Sparrow ridică privirea şi îi zâmbi.

— Ah, nu e cine ştie ce. Ellen cea Mare a spus că e timpul pentru noi provizii.

Lăsă o mână de flori să cadă în paner şi îşi scuturăpalmele de polen.

— Mi-ar plăcea să nu ai nevoie de asta, Sarai. Mi-ar plăcea să fii liberă să visezi.

Asta îşi dorea şi Sarai, însă nu era liberă, şi numai fiindcă îşi dorea ea nu avea să se împlinească.

— Poate că nu am parte de visele mele, răspunse ea, deşi nu prea conta, în schimb le am pe ale tuturor celorlalţi.

— Nu e acelaşi lucru. E ca şi cum ai citi o mie de jurnale, în loc să îl scrii pe al tău.

— O mie? Mai degrabă o sută de mii, zise Sarai.

Cam atât însemna întreaga populaţie a Plângerii.

— Atât de mulţi, se minună Sparrow. Cum le poţi ţine şirul?

Sarai ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă fac asta, dar poţi afla multe în patru mii de nopţi.

— *Patru mii*. De atâta vreme trăim?

— Trăim de mai mult de atât, prostuţo.

— Unde se duc zilele?

Era atâta dulceaţă în zâmbetul abia schiţat al lui Sparrow. Ea toată era la fel de dulce şi de plăcută precum parfumul grădinii, iar Sarai se gândi cât de bine i se potrivea darul ei. Vrăjitoarea Orhideelor, îi spuneau. Simţea pulsul vieţii în lucruri şi îl încuraja să crească. Era, credea Sarai, ca primăvara distilată într-o persoană.

Şi darul lui Ruby era, de asemenea, o extensie a naturii ei: Rugul, luminând ca un far, arzând ca un incendiu scăpat de sub control. Iar Minya şi Feral? Oare darurile li se potriveau? Lui Sarai nu îi plăcu acest gând, fiindcă, dacă abilităţile lor spuneau un adevăr esenţial despre sufletele lor, atunci ce spunea a ei despre *ea*?

— Mă gândeam, zise Sparrow, că viaţa noastră este precum citadela. Închisă, adică. Înăuntru, fără cer. Dar visarea este ca grădina. Poţi ieşi din închisoare şi să simţi cerul în jurul tău. Într-

un vis te poţi afla oriunde. Poţi fi *liber*. Meriţi să ai şi asta, Sarai.

— Dacă citadela este închisoarea noastră, răspunse Sarai, este totodată şi sanctuarul nostru.

Smulse o floare albă de pe tulpină şi o lăsă să cadă în panerul lui Sparrow.

— La fel e şi poţiunea.

Somnul poate că era un pustiu cenuşiu pentru ea, însă ştia ce pândea dincolo de cercul siguranţei dat de poţiune şi se bucura de cenuşiu.

— De altfel, adăugă ea, visele mele nu ar fi ca o grădină.

Încercă să nu fie invidioasă că ale lui Sparrow erau – sau pe faptul că darul ei era unul atât de frumos şi de simplu, în timp ce ai ei, nu.

— Poate că vor fi, într-o bună zi, spuse Sparrow.

— Poate, zise Sarai şi niciodată speranţa nu sunase mai tare a minciună. Hai să mergem la masă.

Se întoarseră împreună.

— Bună seara, neamule, îi salută Ellen cea Mică, aducând o supieră de la bucătărie.

Ca şi Ellen cea Mare, Ellen cea Mică fusese cu ei de la început. Lucrase tot la creşa copiilor, şi, fiind două Ellene, fusese nevoie de o diferenţiere. Una fiind mai mare, atât în funcţie, cât şi ca dimensiuni, Skathis însuşi, zeul sălbăticiunilor şi marele lord al Mezartimilor, le numise Ellen cea Mare şi Ellen cea Mică.

Ruby oftă nefericită când i se puse mâncarea înainte.

— Iar supă de kimril!

Umplu o lingură şi o lăsă să se scurgă înapoi în farfurie. Era bej, de consistenţa apei stătute.

— Ştiţi ce e asta? *Supă de purgatoriu*!

Întorcându-se spre Sparrow, întrebă:

— N-ai putea să faci să crească altceva, *nou*, ca să-l mâncăm?

— Cu siguranţă aş putea, răspunse Sparrow, cu o acreală în voce care nu existase când vorbise cu Sarai, dacă darul meu ar fi să conjur seminţe din nimic.

Înghiţi graţioasă o lingură de supă.

— Ceea ce nu e.

Sparrow putea face lucrurile să crească, însă trebuia să aibă ceva de la care să pornească. În cea mai mare parte, grădinile citadelei fuseseră decorative – pline de flori exotice, cu puţine lucruri comestibile. Fusese norocul lor că un grădinar de demult

crease o grădină de legume pentru bucătărie, cu ierburi aromatice, verdeţuri proaspete şi câteva legume, şi norocul lor *chior* că vizitatorul lor ocazional, pasărea mare şi albă pe care o numeau Năluca, fiindcă avea obiceiul să dispară brusc, găsise de cuviinţă, cândva, să lase să cadă câţiva tuberculi de kimril în grădină – altminteri, ar fi murit de foame. Kimrilul era uşor de crescut, hrănitor, deşi aproape lipsit de gust, şi devenise principalul aliment din dieta lor. Sarai se întreba dacă pasărea ştia că intervenţia ei făcuse diferenţa dintre viaţă şi moarte pentru cinci monstruozităţi albastre sau dacă fusese doar o întâmplare. Nu le mai adusese niciodată nimic, aşa că presupunea că fusese o întâmplare.

Sparrow le cultiva plantele hrănitoare. Feral ţinea butoaiele cu apă de ploaie pline. Ruby îşi îndeplinea şi ea rolul său. Nu exista ceva de ars ca să facă focul, aşa că ardea *ea*. Asigura focurile care le găteau mesele şi le încălzeau băile. La rândul ei, Minya era responsabilă de fantome, cele care făceau aproape toată treaba. Sarai era singura care nu avea niciun rol în treburile casnice zilnice.

Supă de purgatoriu, gândi ea, plimbând lingura în castronul cu zeamă. Cea mai simplă mâncare, servită în cele mai fine porţelanuri şi aşezată pe o tavă ornată complicat, din argint. Cupele erau de asemenea din argint, modele reprezentând ramuri împletite de myrantin. Cândva, zeii băuseră vin din ele. Acum, nu era de băut decât apă de ploaie.

Cândva, *existaseră* zei. Acum existau doar copiii care purtau veşmintele părinţilor morţi.

— Eu nu mai pot, zise Ruby, lăsându-şi lingura să cadă în castron.

Stropi cu supă masa şi noul ei furou.

— Nu mai pot să iau nicio înghiţitură din terciul ăsta insipid.

— Chiar trebuie să fii atât de dramatică? întrebă Feral, renunţând la lingură ca să-şi încline castronul şi să bea direct din el. Nu e atât de groaznică. Măcar mai avem sare în cămară. Imaginează-ţi cum o să fie când o să se termine.

— Nu am spus că e groaznică, răspunse Ruby. Dacă era groaznică, nu ar fi fost de *purgatoriu*, nu? Ar fi fost supă *infernală*. Probabil ar fi fost mai interesantă.

— Îm-hm, încuviinţă Sparrow. Cam la fel cum a fi torturat pe vecie de demoni e mai „interesant” decât să *nu* fii torturat pe

vecie de demoni.

Aveau o dezbatere continuă asupra meritelor cuvântului „interesant”. Ruby susţinea că se putea folosi în orice context, chiar dacă venea însoţit de primejdii şi se încheia cu apocalipsul.

— Purgatoriul înseamnă mai mult decât a nu fi torturat, argumentă ea, acum. Înseamnă să nu fii *nimic*, *niciodată*. Poţi să nu fii torturată, dar n-o să fii nici *atinsă* vreodată.

— Atinsă? se minună Sparrow. Cum am ajuns la atingere?

— Tu nu vrei să fii atinsă?

Ochii lui Ruby scânteiară roşu, iar colţurile buzelor i se arcuiră în sus, felin. Era atâta dorinţă în cuvintele ei, atâta foame.

— N-ai vrea să ai pe cineva cu care să te furişezi afară şi *să faceţi lucruri împreună*?

Sparrow roşi, un trandafiriu cald întinzându-se peste albastrul obrajilor şi dându-le o nuanţă violetă. Aruncă iute o privire spre Feral, care nu remarcă. El se uita la Ruby.

— Să nu-ţi vină vreo idee, îi spuse el, sec. M-ai pângărit suficient pentru o zi.

Ruby îşi dădu ochii peste cap.

— Ei, haide. A fost un experiment pe care n-o să-l mai repet. Săruţi groaznic.

— Eu? se revoltă el. Păi, *tu* ai făcut totul! Eu n-am făcut absolut nimic...

— Tocmai de aceea a fost groaznic! *Trebuie* să faci şi tu ceva! Nu e paralizie facială. E un *sărut*...

— Mai degrabă un *înec*. N-aş fi crezut că o persoană poate produce atât de multă salivă...

— Iubiţii mei, viperele mele, se auzi vocea liniştitoare a lui Ellen cea Mare, care pluti în încăpere.

Mai întâi pluti vocea ei, apoi pluti şi ea, în urmă. Nu atingea podeaua. Nu se obosea să dea iluzia mersului. Ellen cea Mare, mai mult decât orice altă fantomă, renunţase la orice pretenţie de mortalitate.

Fantomele nu respectau aceleaşi legi precum cei vii. Dacă apăreau exact aşa cum arătaseră în viaţă era fiindcă aşa alegeau ele, fie pentru că se considerau perfecte aşa cum erau, fie de teamă să nu-şi piardă ultima legătură cu realitatea, în forma propriului lor chip cunoscut sau, ca în cazul lui Kem, lacheul, pentru că nu le trecea prin cap să se schimbe. Dar asta era lucru rar. Majoritatea, cu timpul, îşi făceau mici ajustări în

forma lor de fantome. Ellen cea Mică, de exemplu, avusese doar un singur ochi cât fusese în viaţă (celălalt fiindu-i scos de o zeiţă într-o dispoziţie proastă). Dar, odată moartă, şi-l refăcuse şi îşi mărise ambii ochi, îndesindu-le şi genele.

Dar Ellen *cea Mare* era adevărata maestră a stării post-mortem. Imaginaţia sa era surprinzătoare şi îşi croia, din materialul stării sale fantomatice, o expresie mereu în schimbare a sinelui său extraordinar.

În seara asta, purta un cuib de păsări în chip de coroană, în care se afla o pasăre verde, elegantă, care cânta. Era numai o iluzie, însă una perfectă. Faţa era, mai mult sau mai puţin, a ei: o faţă de matroană, cu obraji roşii, cu pomeţi înalţi şi rotunjiţi – „obraji ai bucuriei”, le spunea Sarai –, dar, în locul părului alb ca lâna avea frunze, care fluturau în urma ei ca prinse de o pală de vânt. Aşează un coş cu biscuiţi pe masă. Erau făcuţi din făină de kimril, la fel de lipsiţi de gust ca şi supa.

— Gata cu ciorovăiala, spuse ea. Ce-i povestea asta despre sărutat?

— Oh, mai nimic, răspunse Feral. Ruby a încercat să mă înece în salivă, atâta tot. Că veni vorba, l-a văzut pe cineva pe Kem în ultima vreme? Nu a murit pe undeva, într-o baltă de bale, nu?

— Păi, de mort, sigur e mort, remarcă Sarai. Nu ştiu ce să spun despre bale.

— Probabil se ascunde, spuse Sparrow. Sau poate că se roagă de Minya să-l elibereze de chin.

Ruby rămase netulburată.

— Spuneţi ce vreţi. Lui i-a plăcut. Pariez că scrie o poezie despre asta.

Sarai pufni în râs gândindu-se la Kem scriind o poezie. Ellen cea Mare oftă.

— Buzele acelea te vor băga în bucluc, flacăra mea frumoasă.

— *Sper*.

— Dar unde e Minya, apropo? întrebă Ellen cea Mare, privind spre scaunul gol al fetei.

— Credeam că e cu tine, spuse Sarai.

Ellen cea Mare clătină din cap.

— N-am văzut-o toată ziua.

— Am verificat în camerele ei, spuse Ruby. Nu era nici acolo.

Se priviră unii pe alţii. Nu puteai să dispari din citadelă decât dacă săreai de pe terasă, ceea ce Minya era, probabil, cea mai

puţin tentată să facă, dintre ei cinci, gândi Sarai.

— Unde ar putea fi? murmură Sparrow.

— N-a prea stat cu noi, în ultima vreme, spuse Feral. Mă întreb pe unde-şi petrece timpul.

— Vă e dor de mine? întrebă o voce din spatele lor.

Era o voce de copil, cristalină ca un clopoţel şi dulce ca glazura.

Sarai se întoarse şi o văzu pe Minya în prag. O copilă de şase ani, după toate aparenţele, murdară, cu obraji pufoşi şi membre subţiri ca beţele. Ochii îi erau mari şi strălucitori, cum numai un copil sau un spectral poate avea, însă fără inocenţa acestora.

— Pe unde ai umblat? o întrebă Ellen cea Mare.

— Mi-am făcut nişte prieteni, spuse fetiţa. Am întârziat la cină? Ce avem de mâncare? Doar nu supă, iar!

— Asta spuneam şi *eu*, comentă Ruby.

Minya înaintă şi toţi înţeleseră ce voise să spună cu făcutul de prieteni.

Trăgea după ea o fantomă ca pe un animal de companie. Murise de curând, avea chipul albit de şoc, iar Sarai simţi că i se pune un nod în gât. Nu încă unul!

Se mişca după Minya, ţeapăn, parcă luptându-se cu voinţa ei. N-avea decât să se zbată. Îi aparţinea Minyei acum şi niciun efort, oricât de mare, nu îi putea înapoia liberul-arbitru. Acesta era darul Minyei. Pescuia spirite din aer şi le înrobea. Aşa se păstrase citadela funcţională: cu o duzină de servitori-fantome care îngrijeau de cinci copii care nu mai erau copii.

Ea nu avea o poreclă, aşa cum Feral era Hoţul de Nori, Ruby era Rugul, iar Sparrow, Vrăjitoarea Orhideelor. Până şi Sarai avea un supranume, dar Minya era doar Minya, sau „stăpâna”, pentru fantomele pe care le fereca în cătuşele de fier ale voinţei sale.

Era o putere extraordinară. După moarte, sufletele erau invizibile, nemateriale şi efemere, rezistând câteva zile, cel mult, între deces şi evanescenţă, perioadă în care se puteau doar agăţa de trupurile părăsite sau pluteau, neajutorate, în sus, spre destrămarea finală – asta, dacă Minya nu le prindea şi le păstra. Odată legate de ea, deveneau solide – în substanţă şi materie, dacă nu în carne şi oase. Aveau mâini cu care să muncească şi guri cu care să sărute. Puteau vorbi, dansa, iubi, urî, găti, învăţa, gâdila, ba puteau chiar şi legăna bebeluşii

noaptea, însă numai dacă le permitea Minya. Erau complet sub controlul ei.

Fantoma de acum era un bărbat. Încă mai avea înfăţişarea lui pământească. Sarai îl cunoştea. Bineînţeles că îl cunoştea. Îi ştia pe oamenii din Plângerea mai bine ca oricine, inclusiv pe conducătorii lor, inclusiv pe preotesele lor. *Ei* erau munca sa întunecată. Erau nopţile ei. Mai devreme sau mai târziu, aveau să moară cu toţii şi să ajungă la mila Minyei, însă, cât trăiau, mila lui Sarai era cea care conta.

— Spune-ne cum te numeşti, îi porunci Minya.

El scrâşni din dinţi, înecându-se, vrând să îşi păstreze numele pentru sine. Rezistă vreo patru sau cinci secunde, la sfârşit părând extenuat, dar hotărât. Nu înţelegea că Minya se juca cu el. Îi lăsase suficientă voinţă cât să creadă că ar avea o şansă de a-i rezista. Era o cruzime. Ca şi cum ar fi deschis o colivie ca să permită păsării să zboare, în timp ce era legată de picior, iar libertatea era doar o iluzie. Minya conducea o ceată de fantome mereu, chiar şi când dormea. Puterea ei asupra lor era absolută. Dacă ea voia ca el să îşi spună numele, el avea să-şi spună numele. Dacă voia să şi-l cânte, avea să şi-l cânte. În clipa asta, o amuza să-l lase să creadă că i s-ar putea împotrivi.

Sarai nu zise nimic. Nu-l putea ajuta. Nici n-ar fi trebuit să dorească asta. El ar fi ucis-o, dacă ar fi putut, şi pe ceilalţi, deopotrivă. Dacă ar fi fost în viaţă, i-ar fi sfâşiat cu mâinile goale.

Iar ea nu-l prea putea învinui.

Într-un târziu, Minya îi smulse numele de pe buze.

— Ari-Eil! gâfâi el.

— Eşti tânăr, spuse Ruby, care îl fixa cu un interes neobişnuit. Cum ai murit? Te-a ucis cineva? întrebă ea, cam pe acelaşi ton de parcă l-ar fi întrebat de sănătate.

El îi privi cu oroare pură, trecând cu ochii de la Ruby la Feral, de la Sparrow la Sarai, şi încercând să înţeleagă semnificaţia pielii lor albastre.

Albastră. La fel ca tirania, ca sclavia şi ca monştrii de pe stradă. Privirea lui se opri asupra lui Sarai pentru o clipă lungă şi tensionată, iar ea ştiu ce vedea: pe Isagol cea Cumplită, reînviată din morţi. Dar faţa lui Sarai era prea tânără şi trebuie să fi părut goală fără banda neagră pictată peste ochi. Nu era Isagol. Şi atunci el pricepu *ce* era ea, dacă nu cine. Ce erau cu

toţii.

— *Corciturile zeilor*, şopti el, iar Sarai îi simţi repulsia, la fel de puternică de parcă şi ea ar fi căpătat substanţă prin constrângerea Minyei.

Aerul se mânji cu repulsie, deveni rânced. El clătină din cap şi închise ochii, ca şi cum le-ar fi negat existenţa. Ceea ce servi drept afirmaţie, de fapt. Fiecare nouă fantomă care se dădea înapoi, şocată, în faţa lor le dovedea că nu încălcaseră încă Regula.

Regula. Una şi singura. Autoimpusă, conţinea, în simplitatea sa, nenumărate interdicţii. Dacă trăiau o mie de ani, tot aveau să descopere lucruri noi pe care să nu le facă.

Niciun semn de viaţă.

Asta era mantra de patru cuvinte care le guverna existenţa. Nu trebuiau să dea *niciun semn de viaţă*. Cu orice preţ, citadela trebuia să pară abandonată. Trebuiau să rămână ascunşi şi să nu le dea oamenilor de bănuit în niciun fel că se aflau acolo sau că, inimaginabil, cinci abominaţii supravieţuiseră Carnagiului şi îşi duceau viaţa acolo de *cincisprezece ani*.

Din reacţia fantomei, înţeleseră că totul era în regulă. Erau încă un secret: fructele măcelului, scăpate printre degete însângerate.

— Sunteţi morţi, spuse el, aproape implorând să fie adevărat. Noi v-am ucis.

— Păi..., începu Ruby.

Minya trase de lesa invizibilă a fantomei, făcându-l să cadă în genunchi.

— Nu suntem morţi, spuse ea. Tu, însă, *eşti*.

Probabil că ştia deja, dar cuvintele îl loviră în plin. Privi în jur, înregistrând totul: locul acela, pe care-l cunoştea doar din cele mai cumplite coşmaruri.

— Ăsta e iadul? întrebă el, gâtuit.

Ruby râse.

— Aş *vrea* eu, răspunse ea. Bine ai venit în purgatoriu. Vrei nişte supă?

14.

FRUMOS ŞI PLIN DE MONŞTRI

Lazlo strânse suliţa în mână şi înaintă încet prin nisipul deşertului, cu Ruza în stânga şi Tzara în dreapta. Cei doi Tizerkani aveau şi ei lăncile pregătite de atac şi, deşi Ruza îl învăţase cum se aruncă, Lazlo se simţea încă un impostor.

— Nu voi fi de niciun ajutor, dacă se ajunge la asta, le spusese, înainte să iasă la vânătoare.

Creatura pe urmele căreia se aflau era parcă desprinsă din poveşti. Nu îşi imaginase niciodată că ar fi fost reală, cu atât mai puţin că va vâna vreodată una.

— Nu te subestima, faranji, îi răspunsese Ruza, cu voce liniştitoare. Pot oricând să te împing în botul ei şi să fug. Astfel, pricepi, tu o să-mi salvezi mie viaţa, iar eu nu voi uita niciodată gestul tău.

— Drăguţ, spusese Lazlo. Este exact genul de eroism care mă inspira să mă joc de-a Tizerkanii când eram mic.

— Nu se va ajunge acolo, îi întrerupsese Tzara, împingându-l pe Ruza. O s-o aţâţăm doar. Nu poţi aprecia o travă până nu vezi una. Atâta tot.

Doar s-o aţâţe. Să aţâţe un monstru. Şi dup-aia?

— Să observi oroarea, spusese Eril-Fane.

Caravana îşi modificase ruta spre a-l ocoli pe monstru de departe, însă Ruza dorea ca Lazlo să vadă cea mai urâtă specie din Elmuthaleth. Travele erau prădători de ambuscadă. Se îngropau în nisip şi aşteptau, uneori cu anii, să treacă vreo pradă şi erau o primejdie doar dacă aveai ghinionul să dai peste una. Dar, graţie şoimilor de trave ai caravanei, ei ştiau precis unde se afla.

Zburând la joasă înălţime, una dintre păsări se rotea în cercuri ca să marcheze locul unde stătea îngropată trava. Caravanele se slujiseră întotdeauna de şoimari cu păsări special dresate să simtă mirosul creaturilor şi să le evite – şi, uneori, să le vâneze, cum făceau acum, deşi fără nicio intenţie de a le ucide. Erau la doar cinci metri de ea, iar Lazlo simţea fiori pe ceafă. Nu mai urmărise niciodată vreun vânat.

— Ştie că ne apropiem, spuse Ruza. Simte vibraţiile paşilor

noştri. În mod sigur devine agitată. Gura i se umple de sucuri digestive, bolborosind fierbinţi. Dacă te-ar mânca, ar fi ca şi cum ai cădea într-o baie. Una de-a dreptul cumplită.

Ruza era cel mai tânăr dintre Tizerkani, avea doar optsprezece ani, şi fusese primul care-l făcuse pe Lazlo să se simtă bine-venit. Nu că vreunul dintre ceilalţi l-ar fi făcut să se simtă altfel. Numai că Ruza avea o fire înflăcărată – era oricând gata să tachineze, mai mult decât de orice altceva – şi îşi asumase sarcina să-l înveţe pe Lazlo abilităţile de bază, precum călăria, aruncarea suliţei şi înjurăturile. Era un bun profesor de limbă, în primul rând pentru că vorbea atât de mult, însă nu era de încredere – ceea ce Lazlo descoperise repede, când o întrebase pe Azareen, locotenenta lui Eril-Fane: „Ai dori să-mi miroşi subţiorile?” în loc de „Pot să te ajut cu asta?”

Ea refuzase.

Asta se întâmplase la început. Nevăzuta lui se îmbunătăţise suficient cât să ştie când Ruza încerca să îl păcălească.

Adică, mai tot timpul.

— Linişte, zise Tzara. Urmăriţi nisipul.

Lazlo făcu întocmai. Şoimul desena un cerc, cu umbra sa, însă el nu văzu niciun semn de bestie îngropată. Nu era nimic deosebit la nisipul de acolo faţă de nisipul din oricare altă parte.

Tzara se opri brusc.

— Ai vrea să faci onorurile? întrebă ea.

Şi ea era dintre războinicii tineri. Chipul ei era neted, de culoarea bronzului, cu un nas regal şi o cicatrice care-i despica sprânceana dreaptă. Îşi purta capul ras, cu excepţia unei fâşii late de doi centimetri pe mijlocul scalpului, pe care o lăsa să crească şi o împletea într-o codiţă.

— Onorurile? întrebă Lazlo.

Ea îi dădu o pietricică.

— Arunc-o.

Lazlo ţinu suliţa într-o mână şi pietricica în cealaltă. Privi fâşia de nisip şi umbra păsării, care se rotea şi se rotea, trase adânc aer în piept şi... aruncă pietricica. Aceasta descrise un arc prin aer. Şi... el chiar se aştepta să se întâmple *ceva*. Chiar se aştepta să fie monstruos, dar probabil că nu ai cum să fii pregătit pentru cel dintâi monstru din viaţa ta. În clipa în care pietricica lovi suprafaţa nisipului, deşertul *erupse*.

Nisipul zbură în toate părţile. Îl lovi în faţă şi îi intră în ochi,

prin urmare creatura care ţâşni înaintea lui a fost, la prima vedere, doar ceva neclar, de mari dimensiuni şi cu ţepi. Sări înapoi, cu suliţa grea în mână, şi reuşi să se împiedice şi să aterizeze în fund. Ruza şi Tzara nu se dădură înapoi şi nici nu îşi aruncară lăncile, prin urmare deduse că ar trebui să îşi păstreze şi el calmul. Îşi şterse nisipul din ochi şi se uită mai bine.

Era ca un păianjen imens, gândi el, cu mintea bâjbâind după comparaţii care s-ar fi putut potrivi creaturii. Dar nimic nu se potrivea. Poate că semăna cu un abdomen imens, umflat, cu picioare, însă proporţiile erau anapoda. Picioarele erau prea scurte şi n-aveau cum să-i ridice tot corpul masiv. De fapt, nici nu erau picioare, îşi dădu seama Lazlo. Erau *chelicere*.

Părţi de gură.

Se mişcau nebuneşte – o mulţime de apendice cu peri negri, cam cât braţele lui, cu cleşti pentru a prinde prada şi a o târî... spre gură.

Lazlo nu putea spune cât din corpul travei rămăsese încă îngropat în nisip, însă, din ce vedea, creatura părea făcută aproape în întregime din gură. Nu avea nici măcar ochi, doar un sfincter mare, pulsatil, căscat, tivit de colţi ascuţiţi, fierbinte şi roşu. Chelicerele se zvârcoleau, căutând prada, iar botul-sfincter se mişca spasmodic, cu dinţii clămpănind, aşteptând ceva în care să se înfigă. Fiindcă nu găsi nimic, suflă un jet de aer fierbinte, cu stropi urât mirositori – oare erau sucurile gastrice de care pomenise Ruza?

Ca „o baie de-a dreptul cumplită”, de bună seamă. Lazlo nu putu să nu se întrebe câţi aventurieri, care traversaseră deşertul fără să aibă şoimi de trave, sfârşiseră în fălci ca astea.

— Capcana naturii, o numi Ruza.

O lăsaseră acolo, fără să-i facă nimic, să aştepte următorul val de aventurieri faranji suficient de nesăbuiţi încât să încerce traversarea.

— Trebuie să-mi actualizez lista de „Moduri în care sper să nu mor”, zise Lazlo.

Eril-Fane râse.

— Aşa este. Am fi venit mai curând în vest, înţelegi, însă nimeni nu mai dresase un şoim de trave de două sute de ani. Ne-am decis să aşteptăm până au fost pregătiţi.

— O decizie înţeleaptă, zise Lazlo.

Două sute de ani. Primul mister al Plângerii, cel care-i

deschisese mintea ca pe o uşă. „Oraşul meu a pierdut lumea şi el a fost pierdut pentru ea”, spusese Eril-Fane în Zosma. Lazlo se aflase în compania lui zilnic de atunci, dar tot nu înţelegea la ce se referise.

Curând, însă.

Mâine.

— Mă duc să întind plasele de ceaţă, zise el.

— Nu-i nevoie, răspunse Eril-Fane, care îşi ţesăla spectralul, pe Syrangelis. Avem suficientă apă pentru mâine.

Plasele erau făcute să capteze condensul din aerul rece al nopţii şi reprezentau o importantă sursă suplimentară de apă în Elmuthaleth. Dar era ultima noapte a călătoriei lor, iar apa din burdufuri avea să le ajungă până când ajungeau la destinaţie. Lazlo ridică din umeri.

— Nimic nu se compară cu ceaţa proaspăt recoltată, zise şi se duse să-şi vadă de treabă.

Apa din burdufuri era stătută, de două luni, şi în plus el se obişnuise cu munca – presupunea să înfigă nişte ţăruşi adânc în nisip cu un mai din lemn de esenţă tare. Îi dezmorţea oasele după o zi lungă petrecută în şa, şi, deşi s-ar fi ruşinat s-o recunoască, îi plăcea cum efortul susţinut îi schimbase trupul. Când îşi scotea chaulnotul alb ca să se îmbăieze – mă rog, ceea ce se înţelegea prin „baie” în deşert, adică frecarea pielii cu un amestec de nisip şi rădăcină pisată de negau –, trupul îi apărea dur şi sculptat cum nu fusese niciodată înainte.

Nici măcar mâinile nu mai păreau să îi aparţină. Înainte, avusese o singură bătătură, pe un deget, de la condei. Acum, palmele îi erau în întregime bătătorite, iar mâinile îi erau la fel de bronzate precum chipul. Ochii lui cenuşii păreau mai deschişi, în contrast cu pielea întunecată. După atâtea luni de călătorit prin soarele deşertului, căpătase riduri ca razele la coada ochilor, ba i se modificase şi forma ochilor, îngustaţi, ca să se apere de lumină, şi a frunţii, care se adunase mai în faţă şi-i unise sprâncenele negre într-o singură linie. Toate aceste mici schimbări produseseră o transformare izbitoare, înlocuindu-i privirea vagă şi visătoare cu una de-o intensitate frapantă.

Astfel era puterea unei jumătăţi de an de orizonturi.

Lazlo avea temeiuri să creadă că nu mai semăna cu ajutorul de bibliotecar care plecase din Zosma, cu şase luni în urmă, împreună cu Tizerkanii. Într-adevăr, când delegaţii se adunaseră

cu toţii în Alkonost, ca să traverseze împreună pustiul, Thyon Nero nu îl recunoscuse.

Trecuseră patru luni de când se văzuseră ultima oară şi, spre surprinderea lui Lazlo, finul de aur trecuse de câteva ori chiar prin faţa lui, în caravanserai, înainte să îşi dea seama, tresărind, pe cine vedea.

Cu părul său lung, negru, şi chaulnotul alb, cu glugă, călărind un spectral cu panaş şi vorbind Nevăzuta de parcă vocea sa răguşită ar fi fost făcută pentru asta, Lazlo aproape că putea trece drept unul dintre Tizerkani. Greu de crezut că era acelaşi visător neajutorat care se lovea de ziduri în timp ce mergea citind.

Orizonturi în loc de cărţi. Călărit în loc de citit. Era o viaţă diferită aici, însă, fără îndoială, Lazlo rămăsese la fel de visător ca întotdeauna, dacă nu şi mai mult. Chiar dacă îşi lăsase cărţile în urmă, poveştile însă le adusese cu el, din rafturile bibliotecii luminate de glave în peisajele mai potrivite pentru ele.

Peisaje ca acesta.

Întinse plasa de ceaţă şi privi spre Cuspidă. Prima oară, se gândise că era un miraj. În mijlocul Elmuthalethului, cerul se unea cu pământul într-un cerc neîntrerupt, plat şi fără trăsături distincte, cât vedeai cu ochii. Traversarea – călătorind zi după zi, săptămâni la rând, ridicând şi strângând tabăra la fiecare apus şi la fiecare răsărit, într-o rutină care contopea zilele făcându-le să nu se mai deosebească între ele – părea o sfidare a minţii că s-ar fi putut încheia. Când prima sclipire alburie apăruse în depărtare, crezuse că era o iluzie, ca lacurile pe care le vedea uneori ca să dispară pe măsură ce se apropia. Albeaţa aceea nu dispăruse. În ultimele zile, crescuse de la o fâşie palidă la orizont până devenise... Cuspida, orice ar fi *fost* ea, Cuspida, de fapt.

Alcătuia capătul de la răsărit al Elmuthalethului, iar ceilalţi faranji se mulţumeau să îl numească un lanţ de munţi, însă nu arăta ca un lanţ de munţi. Îi lipseau piscurile. Întreaga formaţiune – un soi de movilă imensă – era albă, de la dunele deşertice de la poale până în vârf, la albastru cerului. Arăta ca un cristal lăptos sau precum gheaţa.

Sau... a ceea ce spuneau legendele că ar fi.

— Aproape am ajuns. Greu de crezut.

Era vocea lui Calixte. Şi ea făcea parte dintre faranjii invitaţi.

Se apropie de Lazlo, ca să privească acelaşi peisaj, dându-şi pe spate gluga chaulnotului şi descoperindu-şi capul mic şi frumos. Fusese golaş ca un ou când o cunoscuse Lazlo – ras cu forţa, aşa cum fusese şi al lui, cândva –, însă acum îi crescuse părul. Era un puf şaten, ca al unui pui de pasăre în creştere. Vânătăile îi dispăruseră de mult, însă mai avea încă urme acolo unde cătuşele îi roseseră încheieturile şi gleznele.

Calixte nu era doar prima fată pe care Lazlo o numise prietenă, ci şi prima infractoare.

— Pe vremea asta, mâine..., zise el.

Nu era nevoie să ducă fraza până la capăt. Anticiparea era palpabilă. Pe vremea asta, a doua zi, aveau să fie acolo. Aveau să urce pe singura cărare ce ducea prin Fortul Misrach până în vârful Cuspidei şi aveau să vadă pentru prima dată ce se afla dincolo.

Plângerea.

— Ultima şansă pentru o teorie, zise Calixte.

Îşi scosese carneţelul ferfeniţit. Îl ridică şi îi flutură paginile.

— Nu te dai bătută, nu?

— S-a mai spus. Uite, a mai rămas o pagină, îi arătă ea. Am păstrat-o pentru tine.

— N-ar fi trebuit.

— Ba da. Să nu crezi că te las să ajungi pe Cuspidă fără să-mi oferi măcar una.

O teorie.

Când delegaţii se întâlniseră în Alkonost, presupuseseră că li se va lămuri motivul călătoriei. Natura „problemei” Plângerii. Dobândiseră dreptul de a şti, nu-i aşa, ajungând atât de departe. Şi când Eril-Fane se ridicase în capul mesei la prima lor cină împreună, aşteptaseră, tăcând nerăbdători, să primească informaţia ce li se datora. În dimineaţa următoare aveau să pornească prin marele şi temutul Elmuthaleth. Era cinstit să ştie *de ce* – şi, de preferinţă, cât încă se mai puteau întoarce, dacă se răzgândeau.

— În timpul pe care o să-l petreceţi cu noi, le spusese Eril-Fane, vi se va cere să credeţi lucruri pe care, acum, nu vi s-ar părea posibil să le credeţi. Sunteţi bărbaţi şi femei raţionali, care cred în ce pot vedea şi dovedi. N-aş câştiga nimic dacă v-aş spune acum, dimpotrivă. Aţi afla că pustietatea neînduplecată a Elmuthalethului are puterea de a vă amplifica meandrele minţii.

Aş prefera să vă alimentez curiozitatea şi nu scepticismul.

Cu alte cuvinte: *E o surpriză*.

Aşadar, continuaseră drumul în neştiinţă de cauză, deşi nu fără resentimente şi cu o mulţime de speculaţii. Traversarea fusese dificilă: monotonă, seacă, istovitoare fizic şi mintal. Ideea cu punga teoriilor fusese a lui Calixte, şi era bună. Lazlo văzuse cum îi animase pe ceilalţi să participe la un soi de joc, să aibă ceva de *câştigat*. Contase şi că le plăcea să se audă vorbind şi asta îi oferise oportunitatea lui Calixte. Era simplu: făceai o presupunere despre care era problema Plângerii, iar Calixte o nota în caietul ei. Puteai emite oricâte presupuneri doreai, însă fiecare costa zece arginţi, lăsaţi să cadă în punguţă – care era o zdreanţă de brocart verde, veche, închisă cu o broşă ţipătoare. Calixte spunea că îi aparţinuse bunicii sale, dar mai spunea şi că provenea dintr-o familie de asasini – sau dintr-o familie de acrobaţi, în funcţie de dispoziţie –, aşa că era greu să ştii ce să crezi.

Odată ce ajungeau în Plângerea şi li se dezvăluia adevărul, cel care emisese teoria cea mai apropiată de realitate câştiga punga – care conţinea deja vreo cinci sute de arginţi şi aproape că plesnea pe la cusăturile-i uzate.

Lazlo nu îşi enunţase nicio teorie de trecut în caiet.

— Mă îndoiesc că a mai rămas vreo idee neexprimată, zise el.

— N-a mai rămas niciuna *plicticoasă*, asta-i sigur. Dacă mai aud o versiune a teoriei cuceririi, mă sinucid. Dar tu poţi mai mult. Ştiu că poţi. Eşti povestitor. Imaginează-ţi ceva fabulos şi improbabil, îl rugă ea. Ceva frumos şi plin de monştri.

— Şi frumos, şi plin de monştri?

— Aşa sunt cele mai bune poveşti.

Lazlo nu tăgădui asta. Mai strânse puţin plasa de ceaţă, apoi se întoarse spre tabără.

— Dar nu este un concurs de poveşti.

Calixte îşi potrivi pasul după al lui.

— Ba da. Este un concurs de poveşti *adevărate*, şi cred că adevărul trebuie să fie mai ciudat decât pot visa *toţi ăia*.

Răsfoi cu dispreţ caietul, făcând semn spre centrul taberei, unde se adunaseră faranjii, aşteptând să le fie pregătită cina. Se stabiliseră repede în rolul de oaspeţi, majoritatea, în orice caz, şi se mulţumeau să nu facă nimic, în timp ce conducătorii caravanei şi Tizerkanii – şi Lazlo – făceau toată treaba. Îşi

acoperiseră deja chaulnoturile uşoare cu cele groase, de lână, pregătindu-se de frigul serii ce urma – dovadă că niciun dram de energie nu fusese transformat în căldură prin muncă respectabilă. Cu glugile ridicate şi umblând fără rost, Lazlo se gândi că arătau ca o ceată de fantome în pauza de cafea.

— Poate că nu, recunoscu el.

— Aşa că depinde de tine, spuse Calixte. Nu se poate să nu vii tu cu o idee stranie. Orice idee de la tine ar fi stranie, venind dintr-o minte *rătăcită* ca a ta.

Lazlo nu se putu abţine să râdă. De obicei, jocurile de cuvinte care-i implicau numele erau mult mai puţin binevoitoare.

— Eu nu fac parte din delegaţie, îi aminti el.

Ce era el? Povestitor, secretar şi om bun la toate, nici Tizerkan, nici delegat, ci o persoană care-şi urma visul.

— Dar *eşti* faranji, replică ea.

Şi asta era adevărat, deşi nu se potrivea printre ceilalţi. În fond, intrase în oraşele lor călărind un spectral şi mulţi presupuseseră că era din Plângerea, cel puţin până când Thyon îi lămurise.

„Este doar un ţăran orfan din Zosma, să ştiţi”, spusese el, ca să nu fie tentaţi să simtă vreo urmă de respect pentru el.

— Chiar dacă aş câştiga, îi zise Lazlo lui Calixte, ceilalţi ar spune doar că ştiam deja răspunsul de la Eril-Fane.

— Nu-mi pasă, răspunse Calixte. E jocul meu. *Eu* decid cine câştigă, şi *eu* te cred.

La acestea, Lazlo fu surprins de dimensiunea recunoştinţei lui – să fie crezut, chiar dacă de o jefuitoare de morminte dintr-o familie de asasini. Sau poate tocmai de o jefuitoare de morminte dintr-o familie de asasini. (Sau de acrobaţi, în funcţie de dispoziţie.)

Calixte, ca şi el, nu se potrivea în peisaj. Dar ea, spre deosebire de el, *era* membră a delegaţiei. Poate cea mai surprinzătoare, da, şi cea mai puţin anticipată. Fusese o surpriză chiar şi pentru Eril-Fane, care plecase în Syriza căutând un constructor, nu o acrobată.

Syriza fusese prima lor destinaţie, după Zosma, aşadar prima experienţă a lui Lazlo ca secretar al lui Eril-Fane fusese recrutarea lui Ebliz Tod, constructorul Turlei-din-nori, cea mai înaltă clădire din lume. Şi ce mai clădire era! Arăta ca un sfredel enorm sau ca un corn de inorog care se ridica din pământ şi se

spunea că măsura peste două sute de metri. Era o spirală simplă şi elegantă, fără ferestre şi fără podoabe. Syriza era renumită pentru turlele sale, iar aceasta era regina lor.

Eril-Fane fusese impresionat şi, în consecinţă, admisese orice cerinţă a lui Ebliz Tod, pentru a-l atrage în Plângerea. Un contract formal fusese pregătit de Lazlo, în funcţia sa oficială, şi semnat, iar grupul din Nevăzut se pregătea să îşi continue drumul, când Lazlo menţionase un zvon auzit de la localnici.

O fată *se urcase* pe Turla-din-nori.

— Fără frânghii, îi povestise el lui Eril-Fane.

Doar cu mâinile şi picioarele goale, înfipte în singurul şanţ care se înălţa, în spirală, de la baza turnului la vârf.

— Şi a ajuns în vârf? dorise să ştie Eril-Fane, mijind ochii spre turlă ca să aprecieze cât de posibilă ar fi fost o asemenea încercare.

— Aşa se spune. Se pare că au aruncat-o în temniţă pentru asta.

— *În temniţă*? Fiindcă a urcat pe o turlă?

— Pentru că a jefuit un mormânt, îl corectase Lazlo.

Nu contase că bărbatul pentru care fusese construit mormântul era încă în viaţă. Turla-din-nori era un mormânt regal şi tot soiul de avuţii fuseseră deja depuse acolo, în vederea confortului post-mortem al regelui. În afară de oculusul din vârf (pentru „respiraţia sufletelor”), mai exista o singură cale de acces. Nu era niciodată lăsată nepăzită, dar, când un vistiernic intrase în monument cu braţele încărcate de *itzal* (vase care conţineau suflete de animale – practica itzalurilor cu suflete de sclavi şi de neveste fusese, din fericire, abolită), găsise o fată care şedea cu picioarele încrucişate pe sarcofagul bătut în nestemate, *jonglând cu smaralde*.

Ea confirmase că escaladase turnul şi intrase prin oculus, însă pretinsese că nu venise ca să fure ceva. Doar îşi exersa abilităţile de jonglerie. N-ar fi făcut oricine la fel? Când Eril-Fane mersese la închisoare şi găsise o zvârlugă de fată, plină de vânătăi, lipsită de păr, în cătuşe ruginite, pe jumătate moartă de foame şi apărându-se cu un cui, o întrebase de ce făcuse ceea ce făcuse şi ea îi răspunsese, mândră: „Pentru că pot”.

Iar Lazlo presupunea că acela fusese motivul pentru care o luaseră cu ei: fiindcă putea să se urce pe un turn de două sute de metri înălţime, ajutându-se numai de mâinile ei mici şi de

tălpile goale. Nu ştia de ce abilitatea asta s-ar fi putut dovedi utilă. Explicaţia făcea şi ea parte din marea enigmă.

•

Ebliz Tod: un bărbat care putea construi un turn.

Calixte Dagaz: o fată care se putea căţăra pe unul.

Thyon Nero: alchimistul care distilase azotul.

Jonwit Belabra: matematician.

Phathmus Mouzaive: filosof naturalist; îi plăcea să declare că domeniul său era nici mai mult, nici mai puţin decât înseşi „legile fizice ale universului”, dar al cărui interes, în realitate, era întrucâtva mai restrâns, şi anume câmpurile magnetice.

Kae Ilfurth: inginer.

Felleringii: metalurgişti; fraţi gemeni.

Fortune Kether: artist, renumit pentru frescele sale şi pentru catapultele şi maşinile de asediu pe care le concepea pentru regii bătăioşi.

Drave: doar Drave, autonumit „explozionist”, a cărui calificare era să aşeze încărcături explozive în mine şi ale cărui referinţe includeau dinamitarea unor munţi.

Soulzeren şi Ozwin Eoh, un cuplu căsătorit: ea, mecanic, el, fermier botanist, care împreună inventaseră o maşinărie pe care o numeau sanie de mătase. O invenţie care putea *zbura*.

Aceştia erau delegaţii Ucigaşului de Zei. Nu li se dezvăluise despre problema din Plângerea decât că era „umbra unor vremuri întunecate”, iar singurul indiciu pe marginea căruia puteau să-şi construiască teoriile... erau ei înşişi. Răspunsul, judecau ei, se afla într-o configurare a domeniilor lor de expertiză. Prin deducţie, ce fel de problemă ar fi putut soluţiona asemenea abilităţi?

Aşa cum se plânsese Calixte, majoritatea teoriilor erau marţiale, implicând cuceriri, arme şi apărări. Lazlo înţelegea de ce – maşinăriile de asediu, explozibilele şi metalele sugerau această direcţie –, însă el, unul, nu credea că despre asta era vorba. Eril-Fane spusese că problema nu punea niciun pericol pentru ei şi Lazlo nu-şi imagina cum şi-ar fi părăsit Tizerkanii oraşul atâta vreme, dacă s-ar fi aflat sub ameninţare. Era vorba despre ceva care, după spusele Ucigaşului de Zei, încă îi bântuia. Folosise exact cuvântul ăsta: *bântuire*. Doar Lazlo îl luase ad litteram. Şi dacă erau fantome? *Ucigaşul de Zei*. Fantomele zeilor ucişi? N-ar fi cutezat să treacă *asta* în caietul

lui Calixte. Pe de-o parte, pentru că nu erau ei oamenii potriviţi pentru a soluţiona problema şi, pe de altă parte, cum ar mai fi râs de el.

Oare *de aceea* nu propunea şi el o teorie, fiindcă se temea să nu se râdă de el? Nu. Mai degrabă fiindcă îşi dorea să aibă dreptate Calixte: adevărul să fie mai straniu decât orice-şi puteau ei imagina. Nu voia să ghicească răspunsul, nici măcar pentru cinci sute de arginţi. Voia să urce în vârful Cuspidei a doua zi şi să deschidă ochii ca să *vadă*.

„În clipa în care o să vedeţi oraşul, o să înţelegeţi despre ce este vorba”, le promisese Eril-Fane.

În clipa în care vedeau oraşul.

Clipa.

Oricare ar fi fost problema, avea să fie limpede de la prima vedere. Asta era o altă piesă din puzzle, însă Lazlo nu dorea să o cântărească.

— Nu vreau să ghicesc, îi spuse el lui Calixte. Vreau să fiu surprins.

— Atunci fii surprins! spuse ea, exasperată. Nu trebuie să ghiceşti *corect*, doar *interesant*.

Ajunseseră în tabără, între timp. Micile corturi de lână fuseseră ridicate, iar Tizerkanii strânseseră spectralii într-un pavilion mai mare, făcut din aceeaşi lână fiartă. Cămilele, cu blana lor miţoasă, îşi petreceau nopţile în frig, sub cerul nopţii. Cei care le conduceau le descărcaseră şi le puseseră baloturile sub o apărătoare, deşi, până acum, era o seară fără vânt. Fuiorul de fum de la foc se ridica drept, asemeni frânghiilor fermecate din piaţa de la Alkonost, care stăteau suspendate în aer, în timp ce nişte băieţei se urcau şi coborau pe ele.

Faranjii încă aşteptau cina. Pe cer se roteau hoitari, scoţând strigăte urâte, pe care Lazlo şi le traducea ca: *Muriţi*, *ca să vă putem mânca*.

Eril-Fane dădu drumul unui şoim mesager, care se ridică printre amatoarele de stârvuri, ţipând un avertisment de prădător, înainte să se avânte spre Cuspidă. Lazlo îl privi, iar asta, mai mult decât orice, îl făcu să înţeleagă cât de aproape de ţintă se aflau.

Iminenţa incredibilă a visului său imposibil.

— Bine, îi spuse el lui Calixte. Ai câştigat.

Ea îşi dădu capul pe spate şi scoase un strigăt tribal de triumf,

şi toată lumea din tabără întoarse capul spre ei.

— Taci, banshee, îi spuse el, râzând. Îţi dau *o* teorie, pe cât de ciudată şi de improbabilă o pot scorni.

— *Şi* frumoasă, şi plină de monştri, îi aminti ea.

— Şi frumoasă, şi plină de monştri, încuviinţă el şi ştiu ce avea să îi spună.

Era cea mai veche poveste din lume.

15.

CEA MAI VECHE POVESTE DIN LUME

Serafimii erau cel mai vechi mit al lumii. Lazlo citise toate cărţile de folclor din Marea Bibliotecă, şi fiecare manuscris, şi fiecare cântec şi saga care-şi croiseră drum, din glas în glas, prin secole de tradiţie orală, pentru a fi aşternute, în sfârşit, pe hârtie, iar legenda lor era cea mai veche. Veche de câteva milenii, poate vreo şapte, şi se găsea în orice cultură, inclusiv în cea din Oraşul Nevăzut, unde serafimii fuseseră veneraţi. Că li se spunea enkyel, anjelin sau îngeri, s'rith sau serifain sau serafimi, povestea de bază rămânea aceeaşi.

Erau făpturi de o frumuseţe de neegalat, cu aripi de foc fără fum – şase la număr, trei bărbaţi, trei femei –, şi, cu multă vreme în urmă, înainte să aibă un nume, coborâseră din cer.

Veniseră să vadă ce soi de lume era aceasta şi găsiseră pământuri roditoare şi lacuri dulci, şi plante care visau că erau păsări, ridicându-se spre nori pe frunze ca nişte aripi. Mai găsiseră şi ijji, o rasă de creaturi imense, hidoase, care-i ţinea pe oameni ca sclavi, ca animale de companie sau de mâncat, în funcţie de versiunea poveştii. Serafimilor li se făcuse milă de oameni şi îi uciseseră pe ijji până la ultimul, apoi le adunaseră leşurile într-o grămadă, la marginea mării lor de praf, şi le arseseră pe un rug cât Luna.

Şi astfel, spunea povestea, ajunsese omul să pretindă că ar conduce lumea care se numea Zeru, după ce demonii fuseseră stârpiţi din ea de îngeri. Odată, ca niciodată, oamenii crezuseră povestea aceasta şi mai crezuseră şi că serafimii aveau să se întoarcă, într-o bună zi, ca să îi judece. Existaseră temple,

preotese, focuri ritualice şi sacrificii, dar cu multă vreme în urmă. Acum nimeni nu mai credea în miturile vechi.

— Ia-ţi condeiul, îi spuse Lazlo lui Calixte, ieşind din cort.

Mai întâi îşi luase timp să-şi ţesale spectralul, pe Lixxa, şi apoi se curăţase el. Ultima lui baie de nisip. N-avea să-i ducă dorul.

— Eşti gata? O să fie o poveste bună. Extrem de improbabilă.

— S-auzim!

— Prea bine.

Îşi drese glasul. Calixte îşi agită condeiul, nerăbdătoare.

— Problema, zise el, de parcă ar fi fost un lucru perfect logic, este că serafimii s-au întors.

Calixte părea încântată. Se porni pe scris.

Din direcţia celorlalţi faranji, Lazlo auzi un hohot de râs.

— Serafimi! pufni dispreţuitor cineva. Absurd!

Lazlo îi ignoră.

— Desigur ştii despre serafimi, îi spuse lui Calixte. Au coborât din ceruri, însă ştii *unde*? *Aici*.

Făcu un gest cuprinzător cu braţul spre deşert.

— Marele ocean de praf, aşa este numit în poveşti. Unde altundeva decât în Elmuthaleth? Şi rugul funerar cât Luna?

Arătă spre singura formă de relief din ţinutul altminteri cât se putea de plat.

— Cuspida? întrebă Calixte.

— Priveşte-o. Nu e nici cristal, nici marmură, şi cu siguranţă nu e gheaţă.

Din soarele care se topea mai rămăsese doar o dungă arămie, iar albastrul cerului se adâncea. Cuspida arăta şi mai nepământeană decât pe timp de zi, strălucind ca luminată din interior.

— Aşadar, ce este asta? întrebă Calixte.

— Oasele topite ale demonilor ucişi, răspunse Lazlo, întocmai cum îi povestise cândva fratele Cyrus. Sunt cu miile. Flacăra sacră le-a ars carnea, iar substanţa din care erau făcute oasele lor s-a prefăcut în sticlă. Le mai poţi vedea craniile, cu gurile pline de colţi, şi le distingi spinările arcuite sau picioarele lungi, scheletice. Hoitarii şi-au făcut cuib în orbitele lor imense. Nimic nu poate supravieţui acolo decât mâncătorii de stârvuri.

Calixte se oprise din scris. Îl privea cu ochii mari.

— *Serios*? întrebă ea, cu sufletul la gură.

Lazlo zâmbi larg. *Foarte improbabil*, se pregăti să-i

amintească, dar altcineva i-o luă înainte.

— Fireşte că nu, spuse o voce, tărăgănat, ca să sublinieze răbdarea exagerată.

Vocea îi aparţinea lui Ebliz Tod, constructorul. Nu fusese încântat să împartă invitaţia Ucigaşului de Zei cu fata care „se căţărase în Turla-din-nori, ca un gândac”, şi fusese auzit plângându-se că „ne înjoseşte pe cei care avem realizări adevărate să fie o *hoaţă* în rândurile noastre”. Acum îi spuse lui Calixte, plin de dispreţ:

— Fătucă dragă, credulitatea ta e ca deşertul ăsta, fără limite. Te poţi pierde în ea, fără să mai dai vreodată de realitate sau raţiune.

Câţiva dintre ceilalţi râseră împreună cu el, minunându-se că putea crede cineva asemenea scorneli. Thyon Nero se sprijinea de apărătoarea de vânt, poleit de lumina apusului şi a focului.

— Şi Rătăcitul le crede, îi spuse el lui Drave, expertul în explozii, care şedea lângă el, părând jalnic, prin comparaţie.

Finul de aur reuşea să arate uimitor până şi în mijlocul deşertului. Soarele îi colorase pielea într-un auriu propice şi îi decolorase vârfurile şuviţelor de păr, făcându-le luminoase. Raţiile sărăcăcioase de călătorie îi accentuaseră trăsăturile frumos modelate, iar barba lui scurtă, pe care o îngrijea permanent, spre deosebire de ceilalţi, îi dădea un aer de maturitate şi importanţă, fără să-i sacrifice nimic din splendoarea tinereţii.

Drave, în schimb, era slăbănog şi chinuit de intemperii, părând mai vârstnic decât era – adică de vreo treizeci de ani. Originar din Maialen, unde soarele se arăta rar, era foarte alb şi suferise mai mult decât oricine în Elmuthaleth, unde se tot arsese şi se cojise în nenumărate rânduri, până când chipul îi devenise o peticeală de rozaliu şi roşu, cu fâşii maronii de piele moartă care se desprindeau treptat.

Cei doi alcătuiau o pereche neobişnuită: alchimistul şi expertul în explozii. Începuseră să călărească şi să mănânce împreună în Alkonost. Între oricare alţii, legătura aceasta ar fi părut o prietenie, însă Lazlo n-o considera atât de inofensivă. Thyon Nero nu avusese „prieteni” în Zosma, ci admiratori, iar Drave părea dornic să joace acest rol, aducându-i adesea micul dejun sau scuturându-i nisipul din cizme, fără vreo mulţumire. Lazlo se întreba dacă acel „mulţumesc” pe care i-l adresase

Nero, odinioară, nu fusese singurul pe care-l rostise vreodată. Totuşi nu îi era milă de Drave, pentru că îi era limpede că expertul în explozii nu căuta prietenia, ci secretul aurului.

Mult succes, îi spuse el în gând, cu ironie.

— El crede în orice, chiar şi în fantome, adăugă Thyon, făcându-l pe Drave să râdă batjocoritor, după care îşi întoarse privirea spre Lazlo. Nu-i aşa, Rătăcitule?

Asta îi aminti lui Lazlo de ziua aceea îngrozitoare, când venise la biroul de Solicitări ca să ceară toate cărţile lui Lazlo – privirea aţintită brusc asupra lui Lazlo, cu care îl separase de restul celor prezenţi. Întrebarea răutăcioasă, cu intenţia de a-l pune într-o poziţie stingheritoare. În plus, simţi şi o urmă din vechea lui teamă. Pe toată durata călătoriei, Nero abia dacă îi adresase vreun cuvânt, cu excepţia ironiilor ocazionale, însă Lazlo îi simţea uneori privirea arzătoare şi se întreba dacă alchimistul îl considera încă o piedică – singura persoană în viaţă care-i ştia secretul.

Dădu un răspuns neutru la întrebarea lui Thyon.

— Recunosc că prefer să am mintea deschisă, spuse el.

— Aşa numeşti tu să crezi că au existat bărbaţi care au coborât din ceruri cu aripi de foc?

— Şi femei, răspunse Lazlo. Este de compătimit specia exclusiv masculină.

— Mai degrabă nici nu există, observă Calixte. Bărbaţilor le lipseşte atât pântecul, cât şi bunul-simţ.

Un gând tulburător îi răsări în minte lui Lazlo. Se întoarse spre Ruza, folosindu-se de Nevăzută ca să îl întrebe:

— Există trave de ambele sexe? Vai de mine, spune-mi că monstruozităţile alea nu se împerechează!

— Trebuie să apară de undeva şi travele mici, răspunse Ruza.

— Dar cum se găsesc între ei? Nemaivorbind să...?

Lazlo îşi lăsă vorba neterminată.

— Nu ştiu, dar pun rămăşag că, atunci când o fac, profită la maximum.

Tânărul războinic îşi jucă sprâncenele.

Lazlo se strâmbă. Ruza ridică din umeri.

— Ce? N-avem de unde şti: poate că poveştile de dragoste ale travelor sunt cele mai frumoase din lume...

Calixte pufni în râs. Şi ea se străduise să înveţe limba, având-o pe Tzara ca profesoară, aşa cum Ruza îl învăţase pe Lazlo.

Cele două femei se aşezaseră una lângă alta acum, iar Calixte îi şopti Tzarei ceva care o făcu pe războinică să îşi muşte buza şi să roşească.

— Mă scuzaţi, îi întrerupse Thyon, cu aspectul jignit al celui care se crede ironizat.

Şi, fiindcă nu se obosise să înveţe Nevăzuta, aproape că putea fi iertat că se gândise la asta. Reveni asupra întrebării dintâi:

— Crezi că bărbaţi *şi femei* au coborât din ceruri pe aripi de foc?

Lazlo nu spusese niciodată că ar fi crezut în serafimi. Nici măcar în cărţile lui nu pretinsese asta. Nu avea nici vreo dovadă, nici credinţă. Dar îi stârnea interesul felul în care toate culturile din Zeru aveau la bază aceeaşi poveste. În cel mai rău caz, se spunea ceva despre tiparele de migraţie ale vechilor popoare. În cel mai *bun* caz, se spuneau multe altele. Însă nu era momentul să aducă asta în discuţie. Nu încerca să câştige punga teoriilor, în fond. Voia doar să o mulţumească pe Calixte.

— Nu văd niciun rău în a lua în considerare orice idee, spuse el. De exemplu, cum ai fi putut să obţii tu azotul, dacă ai fi decis să-ţi închizi mintea faţă de unii compuşi chimici?

Thyon îşi încleştă maxilarul. Când vorbi din nou, ironia din voce îi fusese înlocuită de încordare.

— Alchimia este o ştiinţă. Nu se poate face comparaţie.

— Eu nu sunt alchimist, răspunse Lazlo, binevoitor. Mă cunoşti, sunt Rătăcitul Visător, cel mereu cu capul în nori.

Se opri şi adăugă, cu un surâs:

— Miracole pentru micul dejun.

Chipul lui Thyon împietri când îi fu pomenit titlul cărţii. Oare Lazlo îl ameninţa? Cu siguranţă nu. Nu şi-ar fi încălcat niciodată tripla promisiune şi se auzi tachinându-l pe Nero, ceea ce i se părea ireal. Nu mai era un ajutor de bibliotecar la mila finului de aur şi orice urmă de respect pe care o nutrise faţă de el dispăruse de mult. Totuşi, era o atitudine prostească să-l zgândărească. Se întoarse spre Calixte.

— Unde am rămas?

Ea îşi privi carneţelul.

— Oasele topite ale demonilor ucişi, răspunse.

— Aşa. Serafimii au coborât deci *aici* – sau, mai degrabă, *acolo*, în oraş.

Arătă spre Cuspidă şi dincolo de ea.

— Acolo i-au ucis pe ijjii cei necuraţi, scăpând de vrăjmaşi tânăra şi atractivă rasă de oameni, bărbaţi şi femei, şi au plecat din nou. Au trecut milenii. Oamenii au prosperat. Şi apoi, într-o zi, după cum fusese profeţit... serafimii s-au întors.

Aşteptă condeiul lui Calixte să-l prindă din urmă.

— În regulă, spuse ea. Ai zis bine partea cu monştrii şi cred că pot să fiu de acord şi cu frumuseţea. A chipului tău, dacă nu a serafimilor, adăugă, tachinându-l.

Lazlo nici măcar nu roşi. Dacă lui Calixte i se părea *într-adevăr* frumos chipul lui – ceea ce i se părea absolut de necrezut, ţinând cont de aspectul elementului central –, nu exista nici pe departe atracţie sau dorinţă în cuvintele ei. Nu, observase felul în care o privea Calixte pe Tzara şi felul în care Tzara îi răspundea, iar asta îi servise drept veritabilă lecţie pe tema dorinţei.

— Totuşi care e *problema*? întrebă Calixte.

— Ajung şi acolo, răspunse Lazlo, deşi, de fapt, nu se gândise încă la partea aceea din teoria sa improbabilă şi fantezistă.

Privi în jur. Văzu că nu doar faranjii erau atenţi, ci şi Tizerkanii, conducătorii de cămile şi bătrânul Oyonnax, şamanul. Nu înţelegeau limba comună, însă vocea lui le atrăgea atenţia în mod firesc. Erau obişnuiţi să îl asculte spunând poveşti, deşi asta se petrecea de obicei după cină, când cerul era întunecat şi el doar le întrezărea chipurile în lumina sprinţară a flăcărilor. Traduse în grabă şi pentru ei. Eril-Fane asculta, amuzat şi ironic, la fel şi Azareen, care îi era probabil mai mult decât locotenentă, deşi Lazlo încă nu îşi dăduse seama de natura relaţiei lor. Apropierea dintre ei era palpabilă, dar, cumva, şi... plină de durere. Nu împărţeau un cort, la fel ca alte perechi de războinici şi, cu toate că nu-şi arătau vreo urmă de afecţiune fizică, era limpede pentru toţi cei care aveau ochi că Azareen îl iubea pe Eril-Fane. Sentimentele lui erau mai greu de interpretat. Era plin de căldură, însă precaut.

Cei doi aveau neîndoielnic un trecut comun, însă de ce soi?

În orice caz, nu la asta trebuia să ofere Lazlo un răspuns acum. *Problema*, meditä el, privind în jur. *Serafimi şi ijji*.

Îl zări pe Mouzaive, filosoful naturist, stând lângă bucătăreasă, Madja, cu farfuria în mână şi o mutră acră, şi de acolo îi ţâşni inspiraţia.

— A doua venire a serafimilor. Este posibil să se fi început cu respect şi reverenţă, însă, ce să vezi? spuse el, mai întâi în limba comună, apoi în Nevăzută. S-a dovedit că erau nişte oaspeţi *teribili*. Foarte plini de sine. Nu ridicau un deget. Credeau că li se cuvine să fie serviţi. Nici măcar nu îşi înălţau singuri corturile şi nu ajutau cu cămilele. Ei doar umblau de colo-colo... aşteptând să fie hrăniţi.

Calixte scria, muşcându-şi buza ca să nu râdă. Unii dintre Tizerkani hohotiră, la fel şi Soulzeren şi Ozwin, cuplul căsătorit, cei cu maşinile zburătoare. Râdeau, fiindcă nu fuseseră ţinta criticii. Obişnuiţi să cultive pământurile sterpe din Thanagost, nu erau genul care să stea degeaba, ci ajutau ori de câte ori aveau ocazia. Nu se putea spune acelaşi lucru despre ceilalţi, care înţepeniseră, jigniţi.

— Ne sugerează cumva că ar trebui să *muncim*? întrebă Belabra, matematicianul, provocând un val de murmure uimite.

— Pe scurt, conchise Lazlo, scopul acestei delegaţii *este* să-i convingă pe serafimi să plece. Politicos, fireşte. Dacă dăm greş cu vorba bună, atunci trebuie să îi evacuăm forţat.

Făcu semn spre delegaţi.

— Explozii, catapulte, tot tacâmul.

Soulzeren începu să aplaude. Lazlo făcu o plecăciune. Îl privi din nou pe Eril-Fane: amuzamentul său ironic se transformase în atenţie pură. Şi Azareen îl privea la fel de făţiş, la care Lazlo ridică uşor din umeri, pe post de scuză. Ideea lui era ridicolă, măruntă şi nepoliticoasă, însă nu se putuse abţine.

Calixte umplu şi ultima pagină din carneţel, iar el îşi scoase moneda de zece arginţi – mai mulţi bani decât avusese vreodată, înainte de prima simbrie de la Eril-Fane.

— Adio, monedă credincioasă, îi ură el, predând-o, căci nu ne vom mai revedea vreodată.

— Nu fi trist, Rătăcitule. Ai şanse, zise Calixte, neconvinsă.

Examină moneda şi declară că avea „un aspect triumfător”, înainte să o vâre în punga deja prea plină. Cusăturile se întinseră. Se părea că până şi o singură monedă în plus ar fi spart-o, cu siguranţă. Ultima pagină din carneţel, ultimul loc din pungă, iar jocul teoriilor luase sfârşit.

Trebuia doar să aştepte până a doua zi şi aveau să afle cine câştigase.

Temperatura scăzu pe măsură ce deşertul se întuneca. Lazlo

îşi trase chaulnotul de lână peste cel de in şi îşi puse gluga. Focul de tabără se profila pe fundalul nopţii de un albastru profund, iar călătorii se adunară cu toţii în jurul lui. Se servi cina, iar Eril-Fane deschise o sticlă de băutură tare, pe care o păstrase pentru acest moment. Era ultima lor noapte de sete şi de merinde fără gust, de dosuri amorţite şi roase de şei, de băi uscate şi de murdărie în orice fald de veşmânt sau cută de piele. Ultima noapte de somn pe pământul tare, adormiţi de incantaţiile şamanului care-şi arunca prafurile în foc.

Ultima noapte de întrebări.

Lazlo ridică privirea spre Cuspidă, abia vizibilă în lumina stelelor. Misterele Plângerii îi fuseseră muzica sângelui prin vene de când se ştia. La vremea asta, a doua zi, nu aveau să mai fie mistere.

Sfârşitul întrebărilor, gândi el, însă nu şi al *minunilor*. Pentru ele era doar începutul – de asta era sigur.

16.

O SUTĂ DE FĂRÂME DE ÎNTUNERIC

Sarai nu era în apele ei. După cină, Feral smulsese o furtună de zăpadă de pe un cer îndepărtat şi mâncaseră zăpadă la desert, amestecată cu gem de prune, însă nu se putuse bucura de gust. Sparrow şi Ruby se bătuseră cu bulgări, râzând cam prea tăios, ţintind cam prea bine, iar Minya dispăruse undeva, promiţând să elibereze fantoma, Ari-Eil, întru evanescenţa sa naturală.

Sarai detesta când Minya aducea fantome noi în citadelă. Fiecare era ca o oglindă care îi reflecta monstruozitatea.

În caz că uiţi că eşti o abominaţie, *iată o bătrână care scoate vaiete când te vede*. *Iată un tânăr care crede că e în iad*.

Avea un efect minunat asupra stimei de sine.

— De ce trebuie să facă asta? rosti cu voce tare.

În galerie se mai aflau doar ea şi Feral, iar el stătea aplecat peste cartea lui. Nu făcută din hârtie, ci din foiţe subţiri de mezartium, acoperite de simboluri. Dacă erau litere, erau foarte diferite de alfabetul fluid şi frumos al Plângerii, pe care Ellen cea

Mare îi învăţase să îl citească şi să îl scrie. Nu avea colţuri, ci numai curbe. Literele din cartea lui Feral nu aveau curbe, ci numai colţuri. Sarai se gândi că arătau brutale. Nu ştia cum o mai putea studia Feral, când nu avusese succes cu descifrarea sa ani de zile. Spunea că aproape că îi *simţea* înţelesul, de parcă ar fi fost *chiar acolo*, aşteptând să capete sens, ca un caleidoscop care mai trebuia întors o dată.

El urmări conturul unui simbol cu vârful degetului.

— Cine să facă ce? întrebă el.

— Minya. Târăşte fantomele aici. Aduce ura lor în casa noastră.

Sarai se auzi vorbind. Cât de meschin părea protestul ei, plângându-se de neplăcerile personale. Nu îşi dădea seama ce simţea de fapt. Era de neconceput să îi fie milă de o fiinţă umană, fie ea fantomă sau în viaţă.

— Bine măcar că te avem pe tine, zise Feral, neatent, ca să duci ura *noastră* în casele *lor*.

Sarai clipi de câteva ori, repede, şi îşi privi mâinile. Nu fusese nici urmă de maliţie în cuvintele lui Feral, însă remarca o înţepă dureros. Poate că era mai sensibilă după ce Ruby pomenise de un sfârşit iminent şi după revelaţia că era de acord cu ea. Şi poate că vorbea şi invidia ei, fiindcă Feral chema zăpada, Sparrow creştea flori şi Ruby crea căldură şi artificii, în timp ce ea... făcea ce făcea.

— Asta fac eu? întrebă, cu glas tremurător. E un miracol că nu mi-aţi spus Aducătoarea de Ură.

Feral ridică privirea din carte.

— N-am spus-o în sensul *rău*, zise el.

Sarai râse fără urmă de voioşie.

— Feral, cum ar putea ura să fie *altfel* decât rea?

— Dacă e pe merit. Dacă e răzbunare.

Răzbunare. Felul în care rostise el cuvântul o făcu să înţeleagă ceva. „Răzbunare” ar trebui rostit printre dinţi, cu saliva zburând, cu odgoanele sufletului atât de încâlcite în sentimentul ăsta, încât să nu te poţi desprinde nici să vrei. Dacă o simţi, dacă *într-adevăr* o simţi, atunci o spui de parcă ai strânge în pumn o inimă care încă bate, cu sângele care ţi se scurge pe antebraţ, picurând de pe cot, şi *nu îi poţi da drumul*. Feral nu o rostise astfel. Ar fi putut folosi orice alt cuvânt. *Praf* sau *ceaşcă* sau *prună*. Nu avea nici urmă de îndârjire, de inimă

încă bătând, de sânge. Pentru el, „răzbunare” era doar un cuvânt.

Asta o încurajă.

— Şi dacă nu e? întrebă ea, şovăielnic.

— Dacă nu e ce?

Sarai nu ştia prea bine ce voia să spună. Dacă nu era răzbunare? Dacă nu era meritată? Sau, chiar mai simplu: Dacă nu era *ură* ceea ce simţea ea pentru oameni, ce mai era? Dacă totul se schimbase, atât de lent, încât nici măcar nu simţise?

— Nu e răzbunare, spuse ea, masându-şi tâmplele. Am consumat-o cu ani în urmă.

Îl privi, încercând să-i citească în ochi.

— Nici *tu* nu o mai simţi, nu-i aşa? Sunt convinsă că Ruby şi Sparrow nu o simt.

Feral păru tulburat. Cuvintele lui Sarai erau simple, însă clătinau piatra de temelie a vieţii lor: că aveau un duşman. Că *erau* un duşman. Sarai îşi dădea seama că nu mai rămăsese multă ură în el, dar n-ar fi vrut să recunoască. Ar fi fost un soi de blasfemie.

— Chiar dacă noi nu o mai simţim, se apără el, Minya are suficientă pentru toţi.

Aici nu greşea. Animozitatea Minyei ardea mai puternic decât focul lui Ruby şi dintr-un motiv întemeiat: era singura dintre ei care îşi amintea Carnagiul. Trecuseră cincisprezece ani. Sarai şi Feral aveau şaptesprezece, acum, Sparrow, şaisprezece, iar Ruby nu îi împlinise încă. Şi Minya? Ei bine, deşi arăta ca o fetiţă de şase ani, nu mai era copil. De fapt, era cea mai în vârstă dintre ei şi cea care îi salvase în urmă cu cincisprezece ani, când într-adevăr *avea* şase ani, iar ceilalţi erau încă sugari. Niciunul nu pricepea de ce sau cum, însă ea nu mai înaintase în vârstă din ziua aceea sângeroasă, în care oamenii îşi sărbătoriseră victoria asupra zeilor executându-le copiii rămaşi în urmă.

Doar ei cinci supravieţuiseră, şi doar datorită Minyei. Sarai ştia despre Carnagiu din vise şi amintiri furate, însă Minya *îşi amintea*. Avea tăciuni aprinşi în loc de inimi, iar ura ei ardea la fel de puternic ca întotdeauna.

— Cred că de aceea o face, spuse Sarai. De aceea aduce fantomele. Ca să vedem cum ne privesc şi să nu uităm ce suntem.

— Dar asta e bine, nu? replică Feral. Dacă uităm, am putea

face un pas greşit. Încălcăm Regula. Ne dăm de gol.

— Presupun, admise Sarai.

Era adevărat că teama îi făcea atenţi. Dar la ce le servea ura?

Se gândi că era asemeni travei deşertului, o bestie a nisipurilor care putea supravieţui ani lungi mâncându-şi doar propria piele lepădată. Ura putea funcţiona şi ea astfel, hrănindu-se numai din ea însăşi – dar nu la nesfârşit. Ca o travă, rezista aşa doar până apărea o masă mai bogată. Aştepta prada.

Ei ce aşteptau?

Sarai îşi dădu seama că Feral nu îi împărtăşea îndoielile – şi cum ar fi putut? Singurii oameni pe care-i vedea el erau fantomele, încă ameţite de şocul morţii şi trezindu-se *aici*, în teatrul coşmarurilor, înrobiţi de o fetiţă nemiloasă, la fel de albastră precum cele mai urâte amintiri ale lor. Ceea ce nu-i încuraja să se poarte cât mai frumos cu putinţă. Dar, după patru mii de nopţi printre ei, în casele lor şi pe pielea lor, Sarai ajunsese să cunoască oamenii aşa cum ceilalţi nu-i putuseră cunoaşte şi îşi pierduse capacitatea de a urî cu uşurinţă. Abandonă subiectul.

— Şi, despre ce a spus Ruby mai devreme, încercă ea să schimbe discuţia, asta simţi şi tu?

— Care parte? întrebă el. Despre supa care n-are gust sau despre cât de interesant e iadul?

Sarai clătină din cap, zâmbind.

— Ştii la ce mă refer.

— Ah, da. Că e în regulă să ne ardem hainele când avem chef, fiindcă oricum vom muri tineri?

— Exact.

Sarai ezită.

— Feral, tu îţi poţi imagina că noi o să îmbătrânim?

— Bineînţeles, spuse el fără să stea pe gânduri. Eu voi fi un domn distins, cu favoriţi lungi, trei neveste care mă vor cocoloşi, o duzină de copii...

— Trei neveste? îl întrerupse Sarai. Cine, *noi*? Te vei căsători cu noi toate?

— Păi, desigur. N-aş vrea să se simtă vreuna marginalizată. Cu excepţia Minyei, dar ea nu cred că se va supăra.

— Nu, nici eu nu cred, spuse Sarai, amuzată. Nu e tocmai material de soţie.

— În timp ce *tu*...

— Oh, da. Materialul perfect. Dar cum va funcţiona? Vom fi soţiile tale prin rotaţie, pe baza unui program, sau vei alege tu după cum îţi vine?

— Cu un program sună mai *cinstit*, spuse el, solemn. Ştiu că nu va fi uşor să mă împărţiţi, însă trebuie să ne descurcăm cum putem într-o situaţie imperfectă.

Făcea eforturi să nu zâmbească, însă nu îşi putea masca amuzamentul din ochi.

— O situaţie imperfectă, repetă Sarai. *Asta* avem aici?

Făcu semn spre cele din jur. Galeria. Citadela. Existenţa lor precară, damnată.

— *Cam* imperfectă, aş spune, zise Feral, cu regret.

Nu se mai putură abţine, la o asemenea minimalizare. Sarai cedă prima, izbucnind în hohote, iar Feral urmă imediat. Veselia îşi făcu efectul banalizant şi o eliberă de groaza rece, care o apăsase întreaga seară.

Aşa mergi mai departe. Presari râsete peste părţile întunecate. Cu cât sunt mai întunecate acele părţi, cu atât mai mult trebuie să râzi. Cu sfidare, cu abandon, dezlănţuit – cum poţi. Sarai bănuia că mama ei, zeiţa disperării, n-ar fi fost de acord.

Totuşi i-ar fi plăcut la nebunie darul fiicei sale.

Se făcu târziu. Ceilalţi se retraseră spre iatacurile lor. Sarai se îndreptă spre al ei, dar nu ca să doarmă. Ziua ei de abia începea.

Camerele fuseseră ale mamei sale, şi erau următoarele ca mărime şi splendoare după ale Minyei, care alcătuiau un palat întreg, de sine stătător, încapsulat în trupul citadelei, fostul domeniu al tatălui ei: Skathis, zeul fiarelor şi marele conducător al Mezartimilor, cel mai monstruos dintre toţi.

Camerele lui Sarai se aflau la extremitatea braţului drept, la capătul coridorului lung şi curbat care pornea din galerie. Uşa nu se închidea. Fiecare uşă din citadelă – fiecare *lucru* din citadelă – rămăsese încremenit în poziţia în care fusese în clipa morţii lui Skathis. Uşile deschise rămăseseră cu încăpăţânare deschise. Uşile închise nu puteau fi urnite. Porţiuni vaste ale citadelei erau practic ferecate, iar conţinuturile lor, un mister. Când ei cinci erau mai mici, le plăcea să-şi imagineze că existau şi alţi copii, supravieţuitori ca ei, în acele aripi închise, ducând vieţi paralele,

şi se jucau născocind scenarii despre cine ar fi putut fi şi despre darurile pe care le-ar fi putut avea – ca să-şi facă existenţa îngrădită mai suportabilă.

Ellen cea Mare le spusese despre copiii pe care-i cunoscuse în anii în care slujise ca doică în citadelă. O fată care putea proiecta iluzii cu puterea minţii. Un băiat care copia feţele celorlalţi. Altul ale cărui lacrimi puteau vindeca orice durere – un dar minunat, însă care-l sortea să îşi petreacă toată viaţa plângând.

Cea mai de invidiat pentru ei, pe atunci, fusese fata care putea materializa lucruri din vise. Dacă visa ceva, îl putea aduce din vis când se trezea. Jucării, harpe, pisoi, prăjituri, coroane şi fluturi. Îşi imaginaseră cu entuziasm toate lucrurile pe care le-ar fi avut, dacă ar fi fost înzestraţi cu darul acela: săculeţe cu seminţe pentru ca Sparrow să poată cultiva o grădină adevărată, şi cărţi pentru Feral, care îşi dorea să înveţe mai mult decât îl puteau învăţa fantomele. Pentru Sarai, o păpuşă pe care o râvnise din Plângerea, pe care o văzuse în braţele unei fetiţe care dormea, într-una din vizitele sale nocturne. O armată pentru Minya, care fusese dintotdeauna sumbră. Pentru Ruby, un borcan întreg cu miere, pe care să o mănânce fără să împartă cu nimeni.

— Mai bine ai fi avut tu darul ăla, îi spusese ea lui Sarai. E mult mai plăcut decât al tău.

— Suficient de plăcut până ai un coşmar, mormăise Sarai.

— Dar dacă ar visa un ravid, întrebase Minya, rânjind, şi când s-ar trezi, ar decapita-o dintr-o muşcătură?

Acum înţelegeau că, dacă *într-adevăr* ar mai fi supravieţuit cineva în alte secţiuni ale citadelei, ar fi murit în câteva zile. Ei cinci erau singurele fiinţe vii de acolo.

Sarai nu îşi putea închide uşa, dar trase draperia pe care o montase ca să o ascundă. Trebuia să-şi respecte draperiile unii altora, însă era un sistem imperfect, mai ales când venea vorba despre Minya. *O situaţie imperfectă*, îşi aminti Sarai, însă balonul de râs se dezumflase.

O anticameră ducea spre dormitor. Spre deosebire de pereţii austeri ai coridorului, camera aceasta imita arhitectura din Plângerea, cu coloane care susţineau o structură ornamentală şi un tavan înalt, ca o cupolă. Jos, în oraş, clădirile erau de piatră, sculptate minuţios cu scene din lumea naturală şi din cea

mitică. Printre cele mai frumoase era Templul Thakrei, la care lucraseră timp de patruzeci de ani o mulţime de maeştri sculptori, iar doi dintre ei orbiseră. Friza, de exemplu, se lăuda cu o mie de vrăbii atât de aievea, încât păsările adevărate îşi iroseau vieţile încercând zadarnic să le cucerească. Aici, în aceste camere, se aflau de două ori mai multe păsări cântătoare, amestecându-se cu serafimi şi crini, spectrali şi plante agăţătoare, şi, deşi lucrarea fusese probabil finalizată într-o oră sau două, erau şi mai frumoase decât cele din templu. Erau făurite din mezartium, nu din piatră, şi nu fuseseră nici cioplite, nici turnate. Nu aşa funcţiona mezartiumul.

Patul cu baldachin ocupa un podium din centrul încăperii. Sarai nu dormea în el. Era prea mare, ca o scenă. Mai exista un pat, cu dimensiuni rezonabile, ascuns într-un alcov din spatele garderobei. Când era mai mică, credea că aparţinuse vreunei cameriste, însă, la un moment dat, aflase că fusese pentru consorţii sau amanţii lui Isagol – cum voiai să-i numeşti. Şi tatăl lui Sarai dormise, probabil, în patul ăsta, când Isagol nu îl dorise lângă ea. Tatăl ei. Când îşi dăduse seama de asta, i se păruse că locul ei sigur fusese distrus. Şi-l imaginase acolo, găsind alinare în colţul acela de intimitate, în timp ce zăcea fără să doarmă, punând la cale uciderea zeilor.

Acum era patul lui Sarai, însă nu avea să-l folosească vreo câteva ore bune. Se îndreptă spre uşa terasei, desculţă, şi ieşi în lumina lunii.

Sarai avea şaptesprezece ani. Era zeiţă şi era o tânără fată. Jumătate din sângele ei era de om, dar nu conta. Era albastră. Corcitură de zeu. Un blestem. Era tânără şi frumoasă. De asemenea, era speriată. Avea părul roşcat şi gâtul subţire şi purta o robă care aparţinuse zeiţei disperării. Era prea lungă şi o târa în urma ei, tocindu-i tivul, plimbându-se în sus şi-n jos pe terasă. Cu paşii făcuţi, Sarai ar fi ajuns la Lună şi înapoi.

Doar că, fireşte, dacă ar fi putut merge până la Lună, nu s-ar mai *fi întors*.

Era timpul. Închise ochii. Îi închise strâns. Darul ei era urât. Nu lăsa niciodată pe nimeni să o vadă invocându-l. L-ar fi putut învăţa pe Ari-Eil câteva lucruri despre repulsie, gândi ea. Inspiră adânc. Îl simţea crescând înăuntrul ei, adunându-se precum lacrimile. Îl mai reţinu o clipă. Exista mereu acel impuls de a ţine ferecată acea parte a ei. De a o ascunde. Dar nu se bucura de

asemenea lux. Avea treabă, aşa că deschise gura.

Şi *ţipă*.

Era, fără îndoială, un strigăt – rictusul de pe faţa ei, capul împins în faţă, gâtul încordat –, însă nu se auzi niciun sunet. Sarai nu striga un *sunet*. Striga altceva. Şi acest altceva ieşi, o întunecime catifelată, clocotitoare. Arăta ca un nor.

Nu era un nor.

Cinci secunde, zece. Îşi striga strigătul în tăcere. Striga un *exod*.

Ţâşnind în noapte, întunecimea se rupse într-o sută de frânturi zburătoare, ca nişte petice de catifea împrăştiate de vânt. O sută de aşchii de întuneric care se despărţiră, se reuniră şi se strânseră într-un taifun, năpustindu-se peste acoperişurile Plângerii, răsucindu-se pe aripi netede de amurg.

Sarai striga *molii*. Molii şi propria ei minte, spartă într-o sută de bucăţi şi azvârlită în lume.

17.

MUZA COŞMARURILOR

Toţi copiii zeilor aveau daruri magice, deşi unele dintre abilităţile lor îşi meritau denumirea de *daruri*, altele, nu. Nu puteau fi prezise şi fiecare se manifesta la timpul său, în felul său. Unele, ca al lui Feral sau al lui Ruby, se făceau cunoscute spontan şi intens, când erau încă sugari. Furtuni şi flăcări în camera copiilor. Nămeţi şi fulgere sau aşternuturi arzând, lăsând în urmă doar un bebeluş furios, gol, care fumega într-un leagăn de mezartium. Alte abilităţi se dezvăluiau mai târziu şi depindeau de mediu şi de împrejurări – astfel era darul lui Sparrow, care avea nevoie de o grădină sau măcar de o sămânţă ca să se arate. Sparrow încă mergea de-a buşilea când darul i se manifestase. Ellen cea Mare adora să spună povestea despre micuţa Sparrow, care traversase galeria în mânuţe şi genunchi, spre orhideele care nu mai înfloriseră de la Carnagiu. Arătau ca nişte beţe în ghivece, iar Ellen cea Mare nu o împiedicase pe fetiţă să le apuce. Nu prea aveau cu ce se juca în citadelă, iar orhideele erau oricum condamnate. Ellen fusese

distrasă, probabil de Ruby, şi când se uitase din nou, nu mai văzuse beţe în ghivece, ci faţa micuţă a lui Sparrow, ridicată cu fascinaţie spre bobocii care se deschideau din lemnul mort pe care-l strângea în mânuţe.

Vrăjitoarea Orhideelor. Hoţul de Nori. Rugul. Darurile lor se manifestaseră fără efort, natural. Nu acelaşi lucru se putea spune despre darul lui Sarai.

Dacă Feral, Ruby şi Sparrow nu îşi aminteau de perioada de dinainte de magia lor, ea da. Îşi amintea cum se întrebase care avea să-i fie darul şi cum sperase că va fi unul bun. Şi ceilalţi speraseră la fel. Fetele erau foarte mici, însă Feral şi Minya fuseseră foarte conştienţi de faptul că darul lui Sarai era ultima lor necunoscută. Erau prizonieri în citadelă, acolo unde-şi încropeau un mod de trai cum se pricepeau şi pentru câtă vreme puteau. Existau nişte daruri care le-ar fi putut face viaţa mai uşoară. Cât despre Sarai, nu voia doar să le facă viaţa mai uşoară. Nu era de ajuns. Voia să îi salveze.

Exista un dar, mai presus de toate, care ar fi putut face asta. Era al lui Skathis şi, cu toate că era mai probabil să fie moştenit de copiii lui, puterile corciturilor de zei erau imprevizibile şi exista o şansă ca el să se manifeste şi la alţii. Sarai ştia că nu îl avea. Fusese testată când era copil. Cu toţii fuseseră. Korako, zeiţa secretelor, se ocupase de asta şi le administrase tuturor teste ca să le descopere abilităţile mai ascunse. Korako era moartă acum, la fel ca Skathis şi Isagol, Letha, Vanth şi Kikirok – Mezartimii, toţi omorâţi de Ucigaşul de Zei, Eril-Fane.

Însă darul pe care şi-l dorea cel mai mult Sarai nu era al lui Skathis, ci putinţa de a zbura. Existaseră corcituri de zei care puteau zbura, din spusele lui Ellen cea Mare, iar fata îşi imaginase cum, într-o zi, ar fi început să se înalţe şi să se înalţe, până la libertate. În fanteziile ei, îi luă şi pe ceilalţi cu ea, însă nu ajungeau niciodată la destinaţie, fiindcă nu îşi putea imagina un loc pe lume care să fie potrivit pentru cei ca ei. Existau daruri ale zeilor pe care să ţi le doreşti şi existau şi cele de temut, iar cu cât trecea timpul, cu atât se îngrijora mai tare că al ei avea să fie tocmai unul din a doua categorie. Împlinise cinci ani şi nu se întâmplase încă nimic. Apoi şase, tot nimic.

Apoi... n-a mai fost nimic. Dar n-a fost nici *ceva*. Încă nu, nu tocmai. Doar o senzaţie care creştea înăuntrul ei, şi nu una plăcută.

La început, se simţise de parcă s-ar fi abţinut de la a rosti nişte cuvinte crude. Îi ardeau gâtlejul precum o porţie de otravă secretă, gata să se reverse asupra lumii. Le înăbuşi. Nu spuse nimănui. Senzaţia deveni tot mai puternică, mai apăsătoare. Ea i se opuse. De la început, i se păru *greşită*, şi nu făcea decât să devină tot mai acută. Era o nelinişte în ea, o dorinţă de a *striga*, iar toată acea senzaţie rea, acea dorinţă... o chinuia numai noaptea. La lumina zilei era bine, iar asta i se păru o dovadă în plus că înăuntrul ei se clădea un lucru întunecat şi rău. Se aduna, sporea, creştea şi o umplea – ceva *în* ea care n-ar fi trebuit să fie acolo, şi în fiecare noapte care trecea îi era mai greu să îi reziste.

Gâtul ei îşi dorea să strige. La fel şi sufletul ei. Se lupta cu ele, de parcă înăuntrul ei s-ar fi aflat demoni care încercau să-şi croiască drum afară cu ghearele şi să distrugă lumea.

Lasă-i, ar fi spus Minya. *Lumea merită să fie distrusă*.

Minya fusese şi cea care smulsese, până la urmă, lucrul acela dinăuntrul ei – *le* scosese afară pe cele o sută de frânturi de întuneric.

— Văd ce faci, o acuzase pe Sarai într-o seară, încolţind-o în grădină.

Era anul în care ajunseseră amândouă la aceeaşi vârstă. Sarai o prinsese ca înălţime şi urma să o depăşească în curând, însă Minya avea să rămână mereu la fel.

— Crezi că nu-mi dau seama? întrebase fetiţa. Îţi ascunzi darul. Dar nu ai dreptul. Orice ar fi, ne aparţine tuturor.

Sarai nu protestase, împărtăşeau aceeaşi soartă. Îşi făcuse atâtea speranţe că darul ei i-ar putea elibera! Dar acele speranţe erau pierdute.

— Dar dacă e rău? şoptise ea, temătoare.

— Răul o să prindă bine, spusese Minya, cu fervoare. Avem *nevoie* de rău, Sarai. Pentru *răzbunare*.

Ea ştia cum să rostească „răzbunare”, printre dinţi încleştaţi şi cu saliva zburând, cu toată ura adunată în silabele sale. Propriul ei dar era cum era. Putea să îi pedepsească pe oameni, însă doar după ce mureau, şi asta nu o mulţumea. Sarai poate că visase la zbor şi la evadare, dar Minya, nu. Minya sperase că magia lui Sarai avea să fie o armă împotriva duşmanului. Iar cele două fetiţe poate că păreau egale în seara aceea, în grădină, ca nişte tovarăşe de joacă, dar nu erau. Minya era sora

mai mare, de temut, care le salvase vieţile, şi toţi ar fi făcut orice pentru ea, chiar ar fi urât pentru ea. Partea aceea era simplă. Naturală. Nu ştiau altceva. Fantomele, citadela şi să urască oamenii care-i detestau.

Aşa că Sarai a cedat strigătului în acea noapte, iar lucrurile întunecate dinăuntrul ei au prins aripi. I-au ţâşnit năvalnic printre buze şi nu s-au dovedit a fi demoni, ci *molii*.

Ce oroare! *Insecte care-i ieşeau din corp*.

Când se terminase acea primă ţâşnire, când luaseră sfârşit cele cinci sau zece secunde care-i păruseră o veşnicie, căzuse în genunchi şi vărsase ce mâncase la cină la rădăcina unui prun. Minya privise spectacolul cu ochii mari şi cu o fascinaţie bolnavă. Moliile erau înnebunite, fiindcă Sarai era înnebunită. Biciuiseră aerul cu aripile şi executaseră o coregrafie disperată. Gâtlejul lui Sarai ardea – de la vomă, nu de la molii. Mai târziu, înţelesese că nu îi arseseră de fapt gâtul. Nu se aflau *în* ea. Făceau parte *din* ea, erau o dimensiune a minţii sau a sufletului ei şi se materializau doar când ieşeau afară. Undeva, în aerul din jurul strigătului său, se închegaseră. Le simţise atingerea aripilor moi pe buze, însă atât. Nu se înecase cu ele. Ea nu era un stup viu, cu burta plină de crisalide care cloceau şi se deschideau la căderea nopţii. Nimic atât de cumplit. Dar prima oară fusese destul de cumplit, înnebunitor şi *năucitor*. Îngenunchease la rădăcina prunului şi mai vomitase o dată. Îşi simţea mintea râcâită, jupuită şi împrăştiată. Se agăţase de un ciot, în timp ce lumea se sfărâmase şi începuse să se învârtă.

Putea vedea prin ochii moliilor. Ai tuturor celor o sută deodată. De aceea era ameţită, vomita şi totul se rotea în jurul ei. Putea vedea ce vedeau ele, auzea ce auzeau ele, mirosea ce miroseau ele, simţea gustul a ceea ce gustau ele, ba chiar şi ceea ce atingeau aripile, picioruşele şi antenele lor pufoase. Ăsta era darul ei, grotesc şi minunat.

Conştiinţa sa avea aripi. *Ea* nu putea zbura, însă *conştiinţa*, da. Era un soi de evadare, dar o parodie de libertate. Rămânea tot prizonieră, un monstru ascuns. Numai că acum era prizoniera şi monstrul ascuns care putea spiona viaţa pe care ea n-o putea avea niciodată.

Dacă asta ar fi fost tot, ar fi putut fi util: să aibă o fereastră deschisă spre Plângerea, măcar noaptea, dacă nu ziua – moliile fiind exclusiv nocturne –, şi să vadă ce face duşmanul. Să-i

cunoască mişcările. Dar nu era totul. Era doar începutul abilităţii sale ciudate, întunecate.

În noaptea asta, când nu mai era o copilă, Sarai făcu ceea ce făcuse timp de patru mii de nopţi înainte. Păşi afară, pe terasă, şi îşi strigă moliile spre cer. Acestea coborâră asupra Plângerii, răspândindu-se peste topografia acoperişurilor de parcă ar fi fost distribuite pe o hartă. Îşi divizară teritoriul între ele şi plonjară pe hornuri, se strecurară prin crăpăturile din obloane. Erau întunecate, mici şi adorabile, exact de nuanţa cerului nopţii cu o spuzeală mătăsoasă de stele deasupra apei. Antenele lor erau pene din evantaiul unei regine micuţe, iar trupurile lor semănau cu mugurii de salcie: erau compacte, acoperite de puf, minunate.

Sarai se plimba în sus şi-n jos pe terasă. O energie nestăpânită îi gonea prin vene. Nu putea fi niciodată calmă câtă vreme moliile erau plecate. Ochii îi erau deschişi, dar nu vedeau nimic din jur. Permitea doar unei mici părţi de conştiinţă să îi rămână în trup, cât să facă paşi pe terasă şi să ştie dacă se apropia cineva. Restul minţii sale era în Plângerea, într-o sută de locuri în acelaşi timp.

Pătrunse şi în casa lui Ari-Eil, printre altele. Fereastra era deschisă. Molia sa intră imediat. Cadavrul lui era întins pe masa din bucătărie. Nu îl atinse, doar îl privi. Era chipeş, chiar şi acum, dar nemişcarea lui era grozavă, abisul dintre somn şi moarte, imens. Era ciudat să-i vadă carcasa goală, când fantoma lui fusese atât de recent în citadelă. Când oamenii mureau, sufletele lor se agăţau nevăzute de trupurile lor, cât puteau, o zi sau două, şi apoi îşi slăbeau strânsoarea şi erau atrase de forţa naturală a evanescenţei. Le lua cerul. Se ridicau la cer, se întorceau la el şi erau absorbite în el.

Asta dacă nu le prindea Minya şi nu le păstra, ca să se joace după plac cu ele.

Ari-Eil nu fusese căsătorit. Aici era casa părintească, iar sora lui mai mică adormise priveghindu-l. Se numea Hayva. Era de vârsta lui Sarai, iar Sarai nu se putu împiedica să se gândească la cât de diferită ar fi fost viaţa fetei dacă zeii ar mai fi trăit.

În timp ce se afla acolo, în bucătăria lui Ari-Eil, Sarai pătrundea şi în alte case, privind alte feţe. Printre ele, şi ale unor femei nu la fel de norocoase ca Hayva, căci fuseseră tinere pe vremea când zeii domneau în Plângerea. Oraşul pe atunci nu

se numea Plângerea, desigur. Numele acesta venise odată cu vărsarea de sânge, însă se potrivea celor două secole de domnie a Mezartimilor. Dacă existase ceva din abundenţă în toţi acei ani, fuseseră lacrimile.

Toate acele case, toţi acei oameni – jucării împrăştiate, cizme uzate, totul atât de diferit de citadelă. Nu exista mezartium în casele acelea, ci ţiglă, lemn şi piatră. Cuverturi ţesute de mână, pisici încolăcite lângă oameni, în paturile lor răscolite. Sarai îi vizita. Moliile ei îi găseau pe cei adormiţi în paturi. Pe oameni, nu pe pisici. Atingerea moliilor era uşoară. Cei adormiţi nu se trezeau. Bărbaţi, femei, copii şi bunici. Moliile li se aşezau pe tâmple sau pe pomeţi. Era multă intimitate în asta. Sarai cunoştea mirosurile oamenilor şi ritmurile respiraţiei lor. Era expertă în genele lor, în felul în care se odihneau, în felul în care se zbăteau. Le cunoştea textura pielii din jurul ochilor, cât de fragilă era, cât de repede se rida, cum ţâşnea şi se zbătea globul de sub pleoapă. Îşi dădea seama imediat dacă persoana adormită visa sau dacă se afla în starea aceea de odihnă dintre vise. Nimeni pe lume, credea ea, nu ştia mai multe despre ochii închişi decât ea.

Vedea şi multă piele dezgolită – cafenie, nu albastră – şi privea pulsul gâturilor neprotejate şi al încheieturilor palide. Vedea oamenii în cele mai vulnerabile clipe ale lor, atât singuri, cât şi împreună, dormind sau făcând celelalte lucruri care se fac pe întuneric. Se părea că exista un număr infinit de feluri în care trupurile se puteau înlănţui. La început, fusese educativ; amuzant şi şocant. Le povestea celorlalţi, când se trezeau, dimineaţa, iar ei exclamau şi chicoteau, însă, de ceva vreme, nu mai era amuzant şi şocant. O cuprinsese, imperceptibil, un soi de freamăt, de atracţie. Sarai înţelegea după ce tânjea Ruby. Nu mai iscodea asemenea momente intime, însă chiar şi imaginea unui braţ puternic, dezgolit, înconjurând cu blândeţe o talie sau un umăr, o făcea să se înfioare de dorinţa de a fi ţinută în braţe. Să facă parte dintr-o pereche de trupuri care cunoşteau acea contopire. Să întindă mâna şi să găsească. Să fie căutată şi găsită. Să aparţină unei certitudini reciproce.

Să se trezească ţinută de mână.

Sus, în citadelă, gâtul lui Sarai se contractă. Mâinile i se încleştară în pumni. Asta nu era pentru cei ca ea.

„Sărut zeci de oameni în fiecare noapte”, îi spusese lui Feral,

în seara aceea.

„Ăla nu e sărutat”, îi răspunsese el, şi avea dreptate. Ce le făcea Sarai oamenilor în somn nu era sărutat. De fapt, totul până în acest punct fusese doar un preambul: zborul din citadelă, strecuratul prin hornuri şi aşezatul pe tâmple. Să vadă, să simtă, să guste, să miroasă şi să atingă – toate erau doar pragul darului său.

Darul în întregime era astfel: când o molie atingea o persoană, Sarai îi pătrundea în vise, cu aceeaşi uşurinţă de parcă ar fi intrat pe o uşă, şi, ajunsă înăuntru, putea face tot ce poftea.

Minţile lor stăteau deschise înaintea ei sau, cel puţin, suprafeţele lor, şi orice mai mustea din interior, pictându-le în şiruri de imagini, de senzaţii şi de emoţii, combinându-le şi recombinându-le la infinit, într-un efort neostoit de a *înţelege*, de a crea *sinele*. Căci ce era o persoană, decât suma tuturor frânturilor de amintiri şi experienţe: un set finit de componente cu un şir infinit de expresii. Când o molie se aşeza pe tâmpla cuiva care dormea, Sarai îi pătrundea în vis. Ce simţea cel adormit, simţea şi ea, şi nu ca spectator neajutorat. De îndată ce intra, ca un hoţ invizibil, nevăzut, nesimţit, visul era în puterea ei. Pe tărâmul realităţii, era doar o fată care se ascundea, dar în mintea inconştientă era atotputernică: vrăjitoare şi povestitoare, păpuşară şi diriguitoare a întunericului.

Sarai era Muza Coşmarurilor.

Minya o numise aşa, pe ea şi scopul ei. Minya o făcuse ce era. „Avem nevoie de rău, Sarai”, spusese fetiţa, „pentru răzbunare”. Iar Sarai devenise arma pe care şi-o dorea Minya şi pedepsea oamenii în singurul mod care-i stătea în puteri: prin visele lor. Frica era materialul ei, iar coşmarurile, arta. În fiecare noapte, ani de-a rândul, îi chinuise pe cei care dormeau în Plângerea. „Ai făcut pe cineva să plângă?” o întreba Minya, dimineaţa. „Ai făcut pe cineva să ţipe?”

Răspunsul era întotdeauna *da*.

Multă vreme, acest lucru nou şi incitant fusese axul central al vieţii lor. Ceilalţi patru veneau în camera ei, în zori, se căţărau în patul ei de îndată ce se întorceau moliile, iar ea le povestea totul: ce şi pe cine văzuse, cum erau casele din oraş, cum erau oamenii. Minya voia să ştie numai despre coşmaruri, însă ceilalţi

erau mai interesaţi de oraşul însuşi. Le povestea despre părinţii care veneau să îşi liniştească pruncii când îi trezeau coşmarurile, iar ei deveneau tăcuţi, ascultând-o cu o intensitate de speriat. Întotdeauna se lăsa cu o captură de invidie şi dorinţă. Îi urau pe oameni, dar îşi doreau şi *să fie* ca ei. Voiau să îi pedepsească şi voiau să fie acceptaţi de ei. Acceptaţi, onoraţi, iubiţi – precum copiii. Şi, de vreme ce nu puteau avea parte de nimic din acestea, totul se prefăcea *în ciudă*. Oricine a fost exclus vreodată poate înţelege cum se simţeau, şi nimeni nu fusese vreodată la fel de exclus ca ei.

Aşa că au întins un strat de cinism deasupra dorinţei, cumva ca hohotele de râs întinse peste ce era sumbru – autoconservare într-un context nefast. Aşa s-au întărit, alegând să răspundă urii cu ură.

Sarai aşează o molie pe Hayva, sora lui Ari-Eil, şi apoi pe ceilalţi adormiţi din alte case. În tot cuprinsul oraşului, se cufundă în visele Plângerii. Majoritatea erau banale, ca o contabilitate monotonă a minţii. Unele vise ieşeau în evidenţă. Un bărbat dansa cu nevasta vecinului. O bătrână vâna un ravid, înarmată doar cu un cuţit din sticla-demonilor. O femeie însărcinată îşi imagina că naşte un copil albastru şi spera să fie mai curând albastrul morţii, nu al zeilor.

Hayva îşi visa fratele.

Doi copii se jucau într-o curte. Era un simplu crâmpei de amintire. Acolo se afla un copac uscat, iar Ari-Eil o ţinea pe Hayva pe umeri, ca să poată agăţa flori de hârtie pe ramurile lui. Asemeni majorităţii copacilor din Plângerea, nici acela nu avea să mai înflorească niciodată. Ei pretindeau că era încă viu.

Sarai stătea lângă ei, invizibilă pentru ochii lor. Chiar dacă şi-ar fi dorit ca ei să o vadă, n-ar fi putut. Asta era limita darului ei, după cum aflase în urma unei lungi experienţe. În primele zile, încercase orice ca să le atragă atenţia celor din vis. Urlase, sâsâise, dar ei nu o auziseră niciodată, îi ciupise şi ei nu simţiseră. În visele altora, era o fantomă, sortită să nu fie văzută niciodată.

Acum se obişnuise. Îi privi pe cei doi copii împodobind crengile uscate cu flori de hârtie şi se întrebă dacă asta era cea mai luminoasă speranţă a Plângerii: o viaţă închipuită.

Nu *asta* avea şi ea, în fond?

Ce făcea ea aici, în casa asta, în visul acesta? Dacă încerca să

obţină laude din partea Minyei, atunci nu trebuia să se reţină, ci să folosească tandreţea şi suferinţa Hayvei împotriva ei înseşi. Sarai dispunea de un arsenal de torturi. *Era* un arsenal de torturi. În toţi anii aceia, le adunase, şi unde să le ţină, dacă nu înăuntrul ei? Le simţea în interior, fiecare imagine şi fiecare scenă de teamă şi ameninţare, de ruşine, de şoc şi de nefericire, de vărsare de sânge şi de agonie. De aceea nu mai îndrăznea să viseze: fiindcă în somnul ei era la fel ca orice alt visător, la mila inconştientului său. Când adormea, nu mai era nici vrăjitoare, nici diriguitoare de întuneric, ci doar o fată adormită, fără niciun control asupra terorii din ea.

Când era mai mică, n-ar fi ezitat să o atace pe Hayva cu viziuni cumplite ale fratelui ei mort. L-ar fi făcut să moară într-o sută de chipuri noi, fiecare mai înfiorător decât ultimul. L-ar fi putut transforma pe băieţelul din amintirea aceasta blândă într-un mort-viu flămând, care şi-ar fi trântit sora la pământ şi şi-ar fi înfipt dinţii în scalpul ei, iar ea s-ar fi trezit urlând.

Odinioară, Sarai şi-ar fi imaginat încântarea Minyei şi ar fi făcut ce ştia să facă mai rău.

Dar nu şi acum.

În seara asta îşi imagină, în schimb, încântarea Hayvei şi făcu ce ştia mai bine. Împrumutând din darul lui Sparrow, dulcea ei Vrăjitoare a Orhideelor, porunci copacului să revină la viaţă şi îl privi cum înmugureşte şi înfloreşte, în timp ce copiii-amintire dansau în jurul lui, râzând. În camera adevărată, în care fata aţipise pe un scaun, lângă trupul mort al fratelui ei, buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Molia îi părăsi fruntea şi Sarai părăsi visul şi zbură înapoi în noapte.

Este ciudat cum continui, ani la rând, să vezi doar ce doreşti şi să-ţi alegi indignarea aşa cum alegi un furou, lăsându-le pe toate celelalte să atârne pe umeraşul lor subţire de mezartium. Dacă indignarea *ar fi fost* un furou, atunci ani la rând Sarai purtase numai unul: Carnagiul.

Cât de bine îl cunoştea! Iar şi iar, îl văzuse în minţile oamenilor care-l înfăptuiseră, mai ales în a lui Eril-Fane.

Sclipirea pumnalului şi sângele vărsat. Cele două Ellen, zăcând pe podea, iar bărbaţii care le omorâseră păşind peste cadavrele lor. Teroarea şi implorările fetiţelor şi băieţeilor îndeajuns de mari să înţeleagă ce se petrecea. Vaietele şi behăielile de miei ale copiilor prea mici să înţeleagă, însă

molipsiţi de teroarea celorlalţi. Toate strigătele acelea înăbuşite, unul după altul, de parcă *liniştea* ar fi fost ţelul suprem.

Iar ţelul fusese atins.

Aproape treizeci de voci se stinseseră în acea zi, fără a-i mai pune la socoteală pe cei şase zei şi zecile de oameni care, asemeni celor două Ellen, le stătuseră în cale asasinilor. Dacă nu ar fi fost Minya, atunci Sarai, Feral, Ruby şi Sparrow ar fi fost încă patru cadavre mici zăcând în dormitorul copiilor în ziua aceea. Nicio surpriză că Sarai devenise Muza Coşmarurilor, o zeiţă răzbunătoare care le bântuia visele.

Dar, aşa cum îi spusese lui Feral, îşi consumase răzbunarea cu ani în urmă.

Lucrul cel mai nedrept, şi cel despre care nu îndrăznea să vorbească niciodată, era că, pentru a exploata frica oamenilor, trebuia să o simtă. Şi nu puteai face asta timp de patru mii de nopţi fără să înţelegi, în ciuda a tot ce erai, că şi oamenii erau nişte supravieţuitori. Zeii fuseseră monştri şi meritaseră să moară.

Dar copiii lor, nu. Nici atunci şi nici acum.

Citadela era temniţa şi sanctuarul lor, însă cât timp avea să mai fie? Indiferent cât de strict ar fi respectat ei regulile, cândva oamenii aveau să vină peste ei. Dacă oroarea fantomelor prinse recent de Minya spunea ceva, atunci spunea că oamenii din Plângerea ar fi făcut din nou ce făcuseră înainte. Şi ei cinci cum puteau spera să se apere?

Molii, nori, flori, foc şi fantome. Nu erau lipsiţi de putere, însă Sarai nu-şi făcea iluzii. N-ar fi putut supravieţui unui al doilea Carnagiu. Unica lor speranţă era *să nu fie găsiţi*.

Se plimba de colo până colo pe terasă, înainte şi înapoi, sub lumina lunii, în timp ce jos, în oraş, moliile ei treceau de la o casă la alta, asemeni albinelor din floare în floare. Conştiinţa ei era un instrument subtil. Putea să se împartă în mod egal între cele o sută de santinele ale sale ori să schimbe între ele în orice chip, implicându-se unde era nevoie de atenţie şi retrăgându-se unde nu era. În fiecare clipă, percepţia ei se modifica. Trebuia să reacţioneze la milisecundă, să aibă încredere în instincte, să străbată oraşul scufundându-se în minţi şi ieşind la suprafaţă, să ţească o sută de molii în dansul lor sălbatic, să răsucească vise şi să le cizeleze, să hărţuiască zei şi bestii pe căile inconştientului. Şi întotdeauna, indiferent ce făcea, indiferent de fricile pe care

le crea, în fiecare ataşa un post-scriptum, pe furiş, ca o veste devastatoare la finalul unei scrisori. Era mereu acelaşi. Fiecare coşmar care zguduia fiecare om adormit în Plângerea purta acelaşi avertisment subliminal.

O groază imposibil de descris faţă de citadelă şi de tot ce conţinea.

Aceasta era munca la care se înhămase: să ţeasă în toate visele din Plângerea o groază atât de puternică, încât nimeni să nu poată suporta nici să *privească* spre citadelă, darămite să se apropie de ea. Până acum, fusese de ajuns.

Noaptea i se păru foarte lungă, dar se sfârşi ca toate nopţile, iar Sarai îşi chemă moliile acasă. Se opri din măsurat terasa şi aşteptă. Fluturii se avântară în zbor prin ultimele licăriri ale stelelor, regrupându-se în taifunul de aripi, iar ea deschise gura şi le primi înăuntru.

La început, întoarcerea i se păruse mai rea decât exodul. Prima dată nu reuşise deloc. Nu putuse deschide gura pentru ele şi trebuise să le privească transformându-se în fum când răsărise soarele.

Nu scosese un cuvânt toată ziua, de parcă vocea i s-ar fi prefăcut în fum odată cu ele.

Dar, la căderea nopţii, simţise iar vânzoleala pe dinăuntru, când întregul ciclu reîncepuse, şi învăţase că, dacă dorea să mai poată vorbi, ar face bine să deschidă gura şi să permită moliilor să se întoarcă înăuntrul ei.

„Cine ar putea dori vreodată să sărute o fată care mănâncă molii?” întrebase Ruby cândva, din spirit de compasiune. Atunci Sarai se gândise, la fel ca acum, că sărutatul nu era o problemă care avea să se pună pentru ea. Dar nu *mânca* moliile. Nu înghiţea nimic, nicio creatură. Simţea doar o atingere uşoară ca fulgul pe buze, când se topeau din nou înăuntrul ei, lăsându-i în gură un gust vag de sare şi de cenuşă. Sarea lacrimilor şi cenuşa hornurilor – şi Sarai era întreagă la loc. Întreagă şi obosită.

Nici nu se întorsese bine în dormitor, când Ellen cea Mică intră cu tava de dimineaţă. Aceasta conţinea poţiunea de somn, într-o sticluţă de cristal, alături de o farfuriuţă cu prune care să-i taie din amărăciune.

— Bună dimineaţa, drăguţă, spuse fantoma.

— Bună dimineaţa, dulceaţă, răspunse Sarai. Se întinse după

poţiune şi dădu peste cap porţia de uitare cenuşie.

18.

OASELE SUDATE ALE DEMONILOR UCIŞI

În ciuda poveştilor sale şi a afirmaţiilor despre o minte deschisă, ce se aşteptase Lazlo să găsească, pe măsură ce caravana se apropia de Cuspidă? O faţadă de stâncă fisurată, din marmură roasă de vreme? Piatră care semăna suficient cu oasele ca să creeze un mit, cu câte un bolovan ici şi colo, cu forme amintind de nişte cranii?

Nu asta găsi.

— Sunt oase, îi spuse el lui Eril-Fane.

Încercă să caute confirmarea pe chipul eroului, însă Eril-Fane schiţă un surâs şi păstră tăcerea, în care stătuse închis toată ziua.

— Sunt oase, repetă Lazlo, încet, pentru sine.

Acolo, de exemplu. Nu văzu un bolovan care arăta ca un craniu, ci un craniu *adevărat*. Erau cu sutele. Nu, trebuie că erau cu miile în tot mormanul acela alb, dintre care sute se vedeau din drum. Cu colţi ascuţiţi ca hreshtekul şi, în orbitele profunde ale ochilor, întocmai cum spusese el, cuiburi de hoitari. Erau nişte însăilări de cuiburi ciudate, lăţoase, împletite din lucruri furate – panglici pierdute şi smocuri de păr, franjuri sfâşiate din şaluri şi chiar pene căzute. Păsările se roteau şi ţipau, ieşind şi intrând în nişte lanţuri imense, care nu puteau fi decât spinări, segmentate, cu pinteni, şi, inconfundabil, cu mâini şi cu picioare gigantice. Oase carpiene conice, lungi cât un braţ de om. Articulaţii cât pumnul. Topite, sudate. Craniile erau deformate ca nişte lumânări lăsate prea aproape de foc, astfel încât niciunul nu semăna cu altul. Dar chiar şi aşa era limpede că aparţinuseră cândva unor creaturi vii.

Deşi în general nu era înclinat spre exultare, i-ar fi plăcut să vadă feţele celorlalţi faranji acum – pe a lui Thyon, mai ales. Dar finul de aur era cocoţat pe o cămilă, undeva mai în spatele caravanei, iar Lazlo trebui să se mulţumească doar cu exclamaţiile lui Calixte, care *era* înclinată spre exultare.

— Hei, Tod, e aievea ce văd? o auzi el strigând. Sau m-am pierdut în *vasta mea credulitate*?

Şi, o clipă mai târziu:

— Dar *tu* ce cauţi aici, Tod? Nu ştii că e nepoliticos să te pierzi în credulitatea altuia?

Şi apoi:

— Oare am dat peste fapte şi logică? Stai, nu, sunt mai degrabă oasele demonilor!

Lazlo bănuia că nu avea să se plictisească prea curând de glumele astea.

— Eşti surprins, se miră Eril-Fane. După cum ai vorbit aseară, credeam că ştii.

— Că ştiu? Nu, m-am gândit... nici nu ştiu ce anume. M-am gândit că, şi dacă ar fi adevărat, n-ar fi chiar *atât* de adevărat.

Era foarte adevărat şi, cumva, de necuprins cu mintea – de parcă ar fi încercat să înghesuie Cuspida în propriul său craniu strâmt. Nu în fiecare zi căpătai dovada unui mit, dar dacă nici asta nu era o dovadă, atunci nu mai înţelegea termenul.

— Serafimii? îl întrebă pe Eril-Fane. Şi ei au fost adevăraţi?

— Dacă există dovezi mă întrebi? Nu ca acestea. Dar, pe de altă parte, ei nu au murit aici, aşadar n-ar fi putut rămâne oasele lor. Thakranaxetul a reprezentat întotdeauna o dovadă suficientă pentru noi.

Thakranaxetul era epopeea serafimilor. Lazlo găsise, de-a lungul anilor, câteva pasaje din aceasta, deşi poemul în întregime nu îşi făcuse niciodată drum până în Zosma. Simţind respectul din vocea lui Eril-Fane, înţelese că era un text sacru.

— Îi veneraţi.

— Da.

— Sper că nu v-am jignit cu teoria mea.

— Deloc, răspunse Eril-Fane. Mie mi-a plăcut.

Călăriră mai departe. Uimit, Lazlo se uita la formaţiunile extraordinare din jurul său.

— Ăla de colo era pui, spuse el, arătând spre un craniu mai mic. E craniul unui demon nou-născut. Iar ăsta e un munte de oase de demoni topite. Şi eu îl străbat călare pe un spectral.

Mângâie urechile lungi şi albe ale Lixxei, iar ea necheză. Îi şopti câteva vorbe drăgăstoase, înainte să continue:

— Traversez călare rugul funerar al ijjilor, împreună cu Ucigaşul de Zei. Al cărui secretar sunt.

Surâsul vag al lui Eril-Fane prinse substanţă.

— Povesteşti? întrebă el, amuzat.

— Ar trebui, spuse Lazlo şi începu să declame. Cuspida, care păruse joasă de la distanţă, era formidabilă privită de aproape şi îi luă caravanei câteva ore să urce cărarea până la Fortul Misrach. Era singura cale de acces. Era, de asemenea, şi locul în care, secole la rând, faranjii fuseseră ademeniţi, închişi şi daţi de mâncare sirrahilor. Lazlo Rătăcitul ridică privirea spre cer – aici, Lazlo se opri ca să privească spre cer –, unde se roteau în zbor hoitarii, scoţând ţipete ascuţite, pregătindu-se să-şi lege şervete în jurul gâturilor întinse şi murdare. Şi atunci el se întrebă, cu un fior de îngrijorare: era oare posibil să fi fost adus până acolo doar ca să devină hrană pentru păsările mâncătoare de stârvuri?

Eril-Fane râse, iar Lazlo socoti asta ca pe o mică victorie. Pe măsură ce se apropiau de destinaţia lor, Ucigaşul de Zei părea tot mai sumbru. Lazlo nu pricepea. N-ar fi trebuit să fie nerăbdător fiindcă se întorcea acasă?

— *Cu un fior de îngrijorare*? repetă Eril-Fane, ridicând o sprânceană.

Lazlo făcu semn spre păsări.

— Bucuria lor la vederea noastră este rău-prevestitoare.

— Presupun că nu strică să-ţi spun: ca urmare a împuţinării drastice a aventurierilor faranji, sirrahii au ajuns subnutriţi. Noi am considerat necesar să ademenim nişte călători încoace, să compensăm. În fond, păsările trebuie să mănânce.

— La naiba! Dacă-mi spuneai mai devreme, treceam şi asta în carneţelul lui Calixte. Şi atunci aş fi putut folosi banii câştigaţi ca să mituiesc călăii.

— E prea târziu acum, spuse Eril-Fane, cu regret. Am ajuns.

Într-adevăr, ajunseseră. Porţile fortăreţei se înălţau în faţa lor. Tizerkani cu coifuri le deschiseră, primindu-şi conducătorul şi camarazii cu o bucurie solemnă. Pe Lazlo îl priviră curioşi, la fel şi pe restul străinilor, de îndată ce cămilele le-au fost aduse în piaţa centrală a fortăreţei. Era cioplită direct în stânca aceea – sau, mai degrabă, în oasele topite şi sudate – care se înălţa ca nişte ziduri înalte de jur-împrejur, ţinând cerul la distanţă. De-a lungul zidurilor se aliniau barăci şi grajduri. Văzu adăpătoare şi o fântână, prima sursă de apă nedrămuită după două luni. La vreo douăzeci de metri drept în faţă se afla o altă poartă. Era calea

spre interior, se gândi Lazlo, aproape incapabil să proceseze ideea.

„În clipa în care o să vedeţi oraşul, o să înţelegeţi despre ce e vorba”, spusese Eril-Fane.

Ce ar fi putut să fie, limpede de la prima vedere?

Coborî de pe spectral şi o conduse pe Lixxa spre una dintre adăpători, apoi se întoarse spre fântână şi îşi puse apă în cap cu ambele mâini. Era extraordinar de plăcut s-o simtă, rece şi proaspătă, udându-i scalpul şi curgându-i în jos pe grumaz. Apoi, îşi făcu palmele căuş şi bău, şi tot bău, pe săturate. După aceea îşi spălă faţa, frecându-şi cu degetele barba cu care nu era obişnuit şi care-i dădea mâncărimi. Acum, că aproape ajunseseră, îşi îngădui să viseze puţin, cu ochii deschişi, la confort. Nu lux, ceea ce era dincolo de imaginaţia sa, ci la confort simplu: să facă o baie, să se bărbierească, să mănânce, să doarmă într-un pat. Avea să-şi cumpere nişte haine din simbrie, de îndată ce i se va ivi ocazia. Nu mai făcuse niciodată asta şi nu ştia cum, dar îşi zise că o să se descurce el. Ce purta cineva când avea voie să poarte orice?

Nimic cenuşiu, gândi el şi îşi aminti senzaţia de finalitate pe care o trăise când îşi aruncase cât colo robele de bibliotecar, după ce i se alăturase lui Eril-Fane – dar şi regretul. Îi plăcuse mult biblioteca şi, băiat fiind, i se păruse că avea şi ea simţuri şi că-l îndrăgise. Dar, chiar dacă era doar o clădire cu pereţi şi acoperiş care adăpostea hârtii, îl fermecase, îl atrăsese şi îi oferise tot ce avea nevoie ca să devină el însuşi.

Oare avea să o mai vadă vreodată? Sau pe Magistrul Hyrrokkin? Deşi trecuse doar jumătate de an, Marea Bibliotecă era acum o amintire, de parcă mintea sa ar fi ales cei şapte ani petrecuţi acolo şi i-ar fi arhivat într-un trecut mai îndepărtat. Orice s-ar fi întâmplat, Lazlo ştia că acea parte a vieţii lui se sfârşise. Traversase continente şi băuse lumina stelelor din râuri fără nume. Nu se mai putea întoarce.

— Rătăcitule! îl strigă Calixte, venind iute spre el, cu pasul ei săltăreţ.

Ochii îi sclipeau când îl prinse de umeri cu ambele mâini şi îl scuturã.

— *Oase*, Rătăcitule! Nu e macabru?

Tonul ei exprima limpede că „macabru” era o *apreciere*, dacă era posibil aşa ceva. Lazlo nu avea aceeaşi părere. Oricum ai fi

privit, orice ar fi fost ijjii, şi orice i-ar fi ucis, îngeri sau nu, mormanul acesta de oase era o groapă comună de proporţii fantastice. Dar la asta se putea gândi mai târziu. Acum îşi permise doar să se mire.

Calixte îi înfipse o mână făcută căuş sub nas.

— Poftim! Ştiam că ai să fii prea virtuos ca s-o faci chiar tu.

Curios, întinse mâna, iar ea îi strecură în palmă un ciob de sticlă albicioasă, sclipitoare, curbată.

— E un canin din Cuspidă, spuse ea, rânjind.

Un dinte de ijji.

— L-ai rupt din stâncă? se minună el.

Probabil se dăduse jos de pe spectral şi poate chiar se căţărase.

— Păi, n-a zis nimeni să nu vandalizez muntele.

Lazlo clătină din cap, zâmbind, şi se gândi că, dacă în Syriza n-ar fi ajuns la el zvonul şi el nu i-ar fi pomenit nimic lui Eril-Fane, Calixte încă ar mai fi fost în temniţă, dacă ar mai fi trăit.

— Mulţumesc, zise, strângând caninul în pumn.

Era primul dar pe care-l căpăta în viaţa lui.

Îi aştepta o masă simplă, însă nemaipomenită, fiindcă era cu alimente proaspete. Pâine moale, sărată, şi brânză albă, bucăţi de carne condimentată şi de fructe mari, rotunde, care aveau gust de ploaie zaharisită. Nimeni nu vorbea şi, pentru moment, nu mai existau conflicte între ei; nu mai erau săraci sau bogaţi, străini sau localnici, învăţaţi sau secretari. Nu mai conta că Thyon Nero crescuse cu delicatese şi Lazlo Rătăcitul, cu resturi. Niciunul nu se mai bucurase într-atât de o masă.

— Hei, Tod, spuse Calixte, cu gura plină de pâine. Ne aflăm încă în credulitatea mea? Fiindcă, dacă e aşa, îmi eşti dator pentru masa asta.

Mă rog. Poate că *unele* conflicte persistau.

Sirrahii continuară să se rotească deasupra lor, strigând într-un cor înfometat, iar rândurile le-au fost din nou rupte, la fel ca ieri, de trecerea unui şoim mesager. Era pe jumătate cât ei şi plonjă printre aripile lor zdrenţăroase, puturoase, făcându-i să se retragă cu ţipătul lui ascuţit. Eril-Fane ridică braţul, iar pasărea coborî într-o spirală elegantă, se întoarse în vânt şi ateriză.

Ucigaşul de Zei recuperă mesajul şi îl citi, iar când ridică privirea îl căută pe Lazlo, mai întâi din ochi, apoi venind la el.

— Veşti? întrebă Lazlo, când Eril-Fane se apropie.

— Ce, aici? ridică el mesajul. Mai degrabă ordine.

— Ordine?

De la cine? De la un comandant? De la un guvernator?

— Credeam că *tu* dădeai ordinele.

Eril-Fane râse.

— Nu şi mamei, răspunse el.

Lazlo clipi. Dintre toate lucrurile incredibile cu care era ticsit momentul, asta îl izbi cel mai puternic. Traversase Elmuthalethul alături de Ucigaşul de Zei, iar acum avea, în buzunar, dintele unei creaturi din cel mai vechi mit al lumii. Dar, în vreme ce mitul era terenul obişnuit pentru mintea lui, niciodată nu îşi imaginase că Ucigaşul de Zei ar putea avea o mamă.

Pentru că el era un erou. Pentru că părea turnat în bronz şi nu născut, ca un muritor de rând. Pentru că Lazlo, lipsit de mamă, tindea să uite de existenţa lor. Se gândi că, probabil, nu întâlnise niciodată una, sau, cel puţin, nu schimbase mai mult de o vorbă, două, cu ea. Părea puţin probabil, însă era adevărat.

— Abia aşteaptă să te cunoască, spuse Eril-Fane.

Lazlo îl privi fără expresie.

— Pe mine, repetă el. Dar de unde ştie...?

Se opri, cu un nod în gât. Ucigaşul de Zei avea o mamă, care-l aştepta pe Lazlo în Plângerea. El îi trimisese vorbă despre apropiata lui sosire, iar în mesaj găsise de cuviinţă să îl pomenească pe Lazlo.

— O să locuieşti la ea, când ajungi în oraş.

— Oh, exclamă Lazlo, surprins.

Faranjii urmau să fie găzduiţi în Casa Ghildei Negustorilor. Presupusese că şi el avea să stea acolo.

— Mă tem că insistă. Sper să nu te deranjeze. N-o să fie la fel de luxos ca la Ghildă. Totuşi, confortabil.

Iar Lazlo nu ştiu ce era mai incredibil: că Eril-Fane se supunea insistenţelor mamei lui sau că-şi imaginase că Lazlo s-ar putea supăra.

— Nu, zise el. Confortabil e bine.

Acelea au fost cuvintele pe care i le-a servit mintea lui: *Confortabil e bine*.

— Stai aşa!

Cuvintele lui Eril-Fane îl izbiră brusc.

— Ai spus când *ajung* eu în oraş. Tu nu vii?

— Nu în seara asta.

— De ce?

Eril-Fane părea obosit. Vitalitatea care de obicei radia dinspre el dispăruse. Ferindu-şi ochii, parcă ruşinat, spuse:

— Nu dorm bine în Plângerea.

Era prima dată când Lazlo îl auzea folosind acel nume pentru oraş şi asta îi dădu fiori.

— Vezi tu, spuse Eril-Fane, încercând să zâmbească, te ofer mamei mele drept reprezentant. Sper că rezişti la răsfăţ. N-a mai avut grijă de nimeni de ceva vreme, aşa că va profita.

— Va fi primul răsfăţ de îndurat, spuse Lazlo, auzind în propria voce o urmă de răguşeală care nu putea fi imputată uscăciunii gâtului. Dar cred că o să mă descurc.

Ucigaşul de Zei îi zâmbi, cu ochi calzi, şi întinse palma să-l bată pe umăr. Iar Lazlo, care crescuse nu doar fără mamă, ci şi fără tată, se gândi că probabil aşa te simţi când ai unul.

— Atunci, spuse bărbatul, aşa rămâne.

Privi spre poarta din capătul celălalt al pieţei şi păru să îşi ia inima în dinţi.

— Eşti pregătit?

Lazlo dădu din cap.

— Să mergem.

19.

UMBRA VREMURILOR NOASTRE ÎNTUNECATE

Eril-Fane conduse grupul spre poarta îndepărtată. Nu trecu prin ea, ci îşi întoarse spectralul ca să îi privească în faţă. Nu vorbi imediat. Tăcerea lui cântărea greu. Pe chip i se citeau încordarea şi resemnarea, chiar şi o urmă de groază.

— Acum două sute de ani, a fost o furtună.

Se opri. Cu toţii se agăţară de cuvântul „furtună”. Gemenii metalurgişti schimbară o privire plină de speranţă, fiindcă una dintre teoriile lor implicase un uragan.

— Nu a fost ca alte furtuni, continuă Eril-Fane. Nu a curs ploaie, doar a fulgerat şi a tunat, cu fulgere cum nu s-au mai

văzut. S-au dezlănţuit deasupra oraşului, furioase. Au format o *sferă*... de parcă nişte mâini imense ar fi greblat cerul şi ar fi adunat toate fulgerele lumii într-un glob.

Îşi ilustră spusele şi umerii lui laţi se strânseră când mâinile adunară spectrul de fulgere, îi dădură formă şi îl ţinură.

— Apoi furtuna a încetat.

Lăsă mâinile jos.

— A venit noaptea. Fără lună, fără stele. Nu se vedea nimic, dar se simţea o schimbare în aer, o apăsare. Iar când a răsărit soarele, în ziua următoare, oamenii au văzut de ce. Cum o să vedeţi şi voi.

Şi, cu acestea, îşi întoarse spectralul şi îi conduse pe poartă. Poteca era scobită adânc în sticla demonilor şi îngustă, aşa că erau siliţi să meargă în şir, unul după altul. Se curba şi se ridica, lăţindu-se treptat. Au călărit mai departe, urcând. Cerul deveni mai larg, de un albastru profund, fără nori.

Şi, dintr-odată, ajunseră în vârf şi totul li se înfăţişă înaintea ochilor.

Elmuthalethul fusese un platou deşertic înalt, plat şi sobru. De partea cealaltă a Cuspidei, lumea se prăbuşea într-un canion abrupt. Era lung şi sinuos, scobit de un râu, un râu pe lângă care Ederul părea un pârâiaş. Vuietul lui catastrofal se auzea de la distanţă. Dar nu exista uimire pentru un râu, indiferent cât de măreţ, pur şi simplu pentru că nu era suficientă uimire pe lume.

„Umbra vremurilor noastre întunecate ne bântuie încă”, spusese Ucigaşul de Zei. Lazlo se concentrase pe cuvântul „întunecate” şi se întrebase ce însemna „bântuie”, însă nu se gândise prea mult la „umbra”.

Căci era literalmente o umbră.

Acolo se afla oraşul – legendara Plângerea – care nu mai era nevăzut, ci văzut, şi, cu toate că era o zi senină, zăcea în întuneric.

Lazlo se simţea de parcă i se despicase creştetul capului, iar universul lăsase să cadă înăuntru un chibrit aprins. În momentul acela pricepu că era mai mărunt decât crezuse şi că tărâmul necunoscutului era mai mare. Cu mult mai mare. Pentru că nu exista îndoială că umbra care acoperea Plângerea nu era de pe lumea asta.

— Rătăcitule, zise Calixte, cântărind în palmă punga teoriei şi vorbind într-o şoaptă uluită, cred că tu ai câştigat.

20.

VEŞTI DE LA CEI MORŢI

În încăpere se aflau fantome. Sarai le auzi şuşotind înainte să deschidă ochii, iar lumina aurie a zilei oscilă între lumină şi umbră, iar lumină şi iar umbră, după cum se mişcau ele înainte şi înapoi, între fereastră şi patul ei. La început, crezu că era Ellen cea Mică, poate însoţită de Awyss şi Feyzi, cameristele, şi simţi un ghimpe de iritare, fiindcă intraseră fără permisiune. Nu era încă vremea de trezit. Simţea asta în greutatea membrelor şi a pleoapelor: poţiunea nu îşi pierduse încă efectul vrăjii dense, cenuşii.

Şuşotelile se înteţiră.

— Inimile. Loveşte inimile.

— Nu inimile. Ai putea atinge o coastă. Gâtul, mai bine.

— Ia, lasă-mă pe mine.

Ochii lui Sarai se deschiseră brusc. Nu erau Ellen cea Mică, Awyss sau Feyzi – niciunul dintre servitori. Era un grup de bătrâne, care se speriară, fugind de lângă pat şi strângându-se una într-alta.

— S-a trezit! strigă una.

— Fă-o acum! urlă alta.

Înainte ca Sarai să îşi dea seama ce se petrecerea, una dintre fantome se aruncă asupra ei şi ridică un cuţit, cu chipul sălbăticit de ură şi intenţie criminală, iar Sarai nu se putu feri. Nu reuşi să se mişte suficient de iute, nu cât încă era sub influenţa poţiunii. Lama cuţitului sclipi şi toate amintirile ei îngropate despre Carnagiu se revărsară: cuţite care sclipeau şi copii care urlau – şi apoi urlă şi ea, şi urlară şi bătrânele, însă nu şi cea care ţinea cuţitul. Aceea suspina de furie, iar cuţitul era încă ridicat. Braţul îi tremura cumplit, luptându-se să-şi încheie traiectoria începută şi să înfigă cuţitul în gâtul lui Sarai.

— Nu pot, răbufni ea, frustrată.

Ochii i se umplură de lacrimi. Încercă din răsputeri, însă braţul nu o asculta, iar cuţitul căzu şi se înfipse între aşternuturi, lângă şoldul lui Sarai.

Sarai reuşi, în sfârşit, să se mişte. Se rostogoli în genunchi şi se îndepărtă de fantome. Bătăile inimilor i se încleiară şi simţi

fiori de panică alergându-i prin trup, chiar dacă ştia că era în siguranţă. Fantomele nu-i puteau face rău. Era prima poruncă a Minyei: ca morţii să nu le facă rău celor vii. Dar acele fantome nu ştiau asta. Cea care înaintase era distrusă. Sarai o cunoştea şi nu ştia că murise. Se numea Yaselith, iar povestea ei era aceeaşi cu a majorităţii femeilor din generaţia ei şi din toate generaţiile născute şi crescute sub conducerea Mezartimilor, pe când Skathis călărea pe Rasalas, bestia sa imensă din metal, şi răpea fete şi băieţi din casele lor.

Ce se petrecea în citadelă nu ştia nimeni. Înainte să fie duşi înapoi, Letha se îngrijea de ei. Letha era zeiţa uitării şi stăpâna iertării. Putea goli o minte clipind din ochi şi asta făcea, furând ani întregi de la copiii din oraş, astfel încât, atunci când Skathis îi aducea înapoi, nu îşi mai aminteau nimic din timpul petrecut cu zeii. Dar trupurile lor purtau urme care nu puteau fi şterse, fiindcă nu doar amintirile le erau furate.

Ochii lui Yaselith erau acum umezi şi roşii, iar părul, alb şi pufos, ca un fuior de fum. Tremura violent şi gâfâia, iar când vorbi, vocea îi sună aspră ca un chibrit frecat pe perete.

— De ce? întrebă ea. De ce nu pot să te ucid?

Sarai, faţă în faţă cu o posibilă ucigaşă, în persoana unei bătrâne decedate, nu simţi furie. Nu împotriva *ei*, în orice caz. Cu Minya era altă poveste. Ce căutau fantome noi în citadelă?

— Nu e vina ta, zise ea, aproape blând. Dar nu mă puteţi răni.

— Atunci, ar trebui să o faci tu, şuieră Yaselith, arătând spre cuţit. Să pui capăt nefericirii din Plângerea. Sinucide-te, fato. Ai milă de noi toţi. Fă-o. *Fă-o*!

Atunci, începură toate să repete asta, adunându-se, împingând baldachinul patului lui Isagol şi înconjurând-o pe Sarai din toate părţile.

— Fă-o! o îndemnară ele. Ai şi tu o urmă de onoare şi *fă-o*.

În ochii lor se citea o bucurie sălbatică, iar ea le cunoştea pe toate şi nu înţelegea de ce se aflau aici, fiindcă niciuna nu era moartă. Panica o cuprinse şi-i crescu, văzându-şi propria mână apucând cuţitul. Primul ei gând a fost că *ea* murise, iar Minya o forţa să facă asta, pentru că nu se putea abţine. Degetele i se încleştară pe mâner, ridicând cuţitul dintre aşternuturi. Acolo unde se aflase lama, din crestătura mică în ţesătură, sângele pulsa ca dintr-o arteră.

Nici măcar imaginea asta nebunească nu o ajută să îşi revină.

Paturile puteau sângera. Era prea adâncită în peisajul coşmarului ca să nege asta. Mâna ei se răsuci şi lipi vârful pumnalului de piept, iar ea privi chipurile batjocoritoare ale bătrânelor din Plângerea, fără să le găsească sfârşit. Înainte, fuseseră doar cinci sau şase, iar acum erau zeci, cu feţele lipite de draperii, cu gurile şi găvanele ochilor părând nişte abisuri negre. Nici măcar atunci nu o uimiră chipurile lor, ci draperiile.

Ce căuta în patul mamei sale?

A fost ultimul ei gând, înainte să îşi înfigă cuţitul în inimi. Se ridică icnind şi se trezi în propriul ei pat. Singură. Fără fantome, fără cuţit şi fără sânge. Fără aer. Icnetul ei părea să nu se mai termine. Se sufoca şi nu putea scoate aerul din piept. Mâinile îi erau ca nişte gheare, cu fiecare muşchi rigidizat, iar în interiorul craniului simţea captiv un strigăt care-i ştergea orice alt gând. Asta continuă la infinit, până când crezu că va muri fiindcă nu putea respira, iar atunci, în sfârşit, icnetul o slăbi, iar ea se chirci şi tuşi aer, în timp ce trupul ei îşi amintea ce să facă. Rămase ghemuită minute bune, respirând doar, cu gâtul în flăcări, cu ochii strâns închişi, înainte să înfrunte adevărul.

Fusese un vis.

Începu să tremure necontrolat. Un vis pătrunsese până la ea.

— Nu, şopti ea şi se ghemui mai tare, pricepând. Nu!

Poţiunea trebuia să o împiedice să viseze. Oare uitase să o ia? Nu, îi simţea amărăciunea pe limbă.

Atunci, *cum de visase*?

Se gândi la perioada de dinainte să înceapă să ia poţiunea şi la amalgamul de coşmaruri care o făcuseră pe Ellen cea Mare să înceapă să i-o pregătească. Atunci, se simţise bântuită de toate terorile adunate peste ani – de întregul ei arsenal, întors împotriva ei. Nimicul acela cenuşiu în care o arunca licoarea o proteja de toate astea sau aşa ar fi trebuit.

În final, se ridică din pat. I-ar fi plăcut să facă o baie, însă asta ar fi însemnat să meargă în camera de colectare şi să umple cada, apoi să o roage pe Ruby să încălzească apa. Nu se încumeta la asemenea efort. Aşa că îşi turnă apă rece din ulcior şi se spălă cu ea. Îşi perie şi îşi împleti părul şi se îmbrăcă într-un furou nou, înainte să intre în camera principală, unde patul cel mare al mamei sale era neatins, iar de draperii nu atârnau femei-fantomă cu chipuri răvăşite. Se cutremură şi trecu repede pe lângă pat, apoi ieşi prin draperia care-i ţinea loc de uşă pe

culoar, unde se întâlni nas în nas cu Ellen cea Mică. Îi aducea tava de după-amiază, pe care se aflau ceai (nu era ceai adevărat, care se terminase cu multă vreme în urmă, ci o infuzie din ierburi care o ajuta să scape de efectul poţiunii) şi biscuiţi, fiindcă Sarai dormea întotdeauna în timpul prânzului.

— Te-ai trezit devreme, spuse fantoma, surprinsă, iar Sarai se strădui să-şi ascundă angoasa.

— Nu ştiu dacă *devreme* e potrivit şi pentru după-amiază, spuse ea, cu un zâmbet precar.

— Păi, pentru tine e devreme. Te-a trezit ceva?

— E ceaiul meu? întrebă Sarai, evitând întrebarea, şi umplu ceaşca de pe tava lui Ellen cea Mică din ceainicul micuţ.

Menta înmiresmă aerul.

— Mulţumesc, Ellen, spuse ea, şi luă ceaşca, lăsând fantoma nedumerită în urmă.

Trecu prin galerie şi se îndreptă spre bucătărie, să discute cu Ellen cea Mare, pe care o întrebă, confidenţial, dacă ar fi posibil să îi prepare un calmant mai puternic.

— Mai puternic? repetă femeia, cu ochii mari. Apoi şi-i îngustă: Ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

— Nimic, minţi Sarai. Doar că-mi fac griji că eficienţa lui scade, cu timpul.

Era adevărat că îşi făcuse griji din cauza asta, însă... poţiunea nu devenise treptat ineficientă. Efectul ei dispăruse peste noapte şi nu era pregătită să facă faţă situaţiei.

— Păi, *a scăzut*? Să nu mă minţi! Ştii că-mi dau seama.

Vocea fantomei era severă, iar când Sarai o privi în ochi, Ellen cea Mare îşi transformă chipul într-unul de şoim cu ochi galbeni şi severi, pe sub un smoc de pene maronii. În loc de nas avea un cioc ascuţit şi curbat, cu aspect letal.

— Nu face asta, protestă Sarai, râzând fără să vrea. Ştii că nu pot rezista şoimului.

— Uită-te în ochii mei şi încearcă numai să minţi!

Era un joc de când erau amândouă mai tinere. Ellen cea Mare nu încercase niciodată să îi forţeze sau să le poruncească să se poarte frumos sau să se supună. Ar fi ieşit prost, mai ales când darurile lor erau încă instabile şi nu pe deplin sub controlul lor. Se folosise de metode mai isteţe, ca aceasta de acum, şi obţinuse rezultate mai bune. Într-adevăr, era foarte dificil să minţi un şoim.

— Nu e cinstit, spuse Sarai, acoperindu-şi ochii. Nu poţi să ai încredere în mine şi să mă ajuţi?

— Fireşte că pot, însă vreau să ştiu cât de urgent este. M-am întrebat cât va dura până să dezvolţi toleranţă. *Când*, nu *dacă*. Se întâmplă deja?

Sarai îşi descoperi ochii şi o regăsi pe Ellen cea Mare în formă umană, cu privirea de şoim înlocuită de una pătrunzătoare, însă omenească. Îi răspunse cu o înclinare scurtă a capului şi se bucură când nu primi alte întrebări.

— Atunci, spuse Ellen cea Mare, pusă pe treabă şi fără nazuri. O jumătate de doză suplimentară dimineaţa, şi mai schimb concentraţia la următorul lot. Vedem ce iese.

— Mulţumesc, spuse Sarai.

Uşurarea ei trebuie să fi fost vizibilă, fiindcă Ellen cea Mare o privi ca un şoim, chiar şi fără să se transforme într-unul. Spuse, precaută:

— Nu va funcţiona la nesfârşit, ştii? Indiferent ce facem.

— Nu-ţi face griji pentru mine, răspunse Sarai, prefăcându-se nepăsătoare, dar, când ieşi spre galerie, adăugă, cu o voce abia auzită: Nu cred că trebuie să preocupăm de nesfârşit.

O văzu mai întâi pe Sparrow, îngenuncheată printre orhideele sale, cu chipul visător şi mâinile pline de viţe, care creşteau vizibil, revărsându-se ca nişte cascade dintre degetele sale şi răsucindu-se printre cele deja existente, umplând golurile prin care se vedea încă mezartiumul. La masă, Minya şi Feral stăteau faţă în faţă, cu placa de quell între ei, adânciţi în joc. Din încruntarea lui Feral, era clar că pierdea, în timp ce Minya părea pe jumătate plictisită – îşi ascunse un căscat înainte să mute o piesă.

Sarai nu fusese niciodată mai bucuroasă de monotonia previzibilă a vieţii din citadelă. Ar fi întâmpinat veselă chiar şi o supă de kimril, cu toată lipsa de gust a acesteia.

Dar seara ce urma nu avea să fie nici liniştitoare, nici plicticoasă.

— Bietul de el, o auzi pe Ruby gângurind.

Întorcându-se, o văzu stând în faţa lui Ari-Eil. Sarai se opri în loc. Era sfâşietor să îl vadă iar, după ce-i văzuse trupul neînsufleţit. Minya promisese că îl va elibera şi iată-l încă printre ei. Chiar dacă se împăcase cu ideea de bază a noii lui existenţe – că ei erau vii, iar el mort –, nu îşi îndulcise deloc atitudinea

faţă de ei. Confuzia îi dispăruse şi nu-i mai rămăsese decât ostilitatea. Minya îl pusese într-un colţ, aşa cum laşi o mătură sau o umbrelă pe care nu le foloseşti, iar el, surprinzător lucru, încerca încă să i se împotrivească.

Sau, poate, nu atât de surprinzător. Sub ochii lui Sarai, Ari-Eil reuşi, cu un efort incredibil, să-şi facă piciorul să alunece câţiva centimetri, ceea ce nu putea să însemne decât că Minya încă se juca ţinându-l într-o lesă imperfectă, care-i îngăduia speranţe deşarte.

Ruby stătea în faţa lui, îmbrăcată modest – pentru standardele ei –, într-un furou negru, până la genunchi. Ţinea mâinile la spate şi un picior petrecut în jurul gleznei celuilalt, cochet.

— Ştiu că trebuie să fie un şoc cumplit, îi spunea ea, însă vei afla că nu suntem chiar atât de răi. Ce s-a întâmplat înainte nu a fost din cauza noastră. Noi nu suntem ca părinţii noştri.

Întinse mâna să îi atingă obrazul.

Era un gest de tandreţe. Ruby era impulsivă, însă nu se juca cu fantomele, ca Minya. Sarai ştia că voia să îl consoleze. Dar mortul nu era dispus să se lase consolat.

— Nu mă atinge, *corcitură de zei*, mârâi el şi se repezi animalic să-i muşte mâna.

Ruby şi-o retrase brusc.

— *Grosolan*, spuse ea, şi se întoarse spre Minya. Tu l-ai *lăsat* să facă asta.

— Fără muşcături, îi spuse Minya fantomei.

Deşi, fireşte, Ruby avea dreptate: el nu ar fi fost capabil s-o facă, dacă Minya nu l-ar fi lăsat. Cunoscând-o, Sarai se gândi că, probabil, ea îl *făcuse* să reacţioneze astfel. Câteodată, ea folosea fantomele ca pe marionete. Sarai îşi aminti de coşmarul avut şi de faptul că nu îşi putuse controla mâna care ţinea cuţitul şi se cutremură la gândul de a fi jucăria Minyei.

— Minya, spuse ea, mustrător. Ai promis că îl laşi să plece.

Minya ridică sprâncenele.

— Serios? Nu pare stilul meu.

Chiar deloc. Minya era în multe feluri – perversă, capricioasă şi încăpăţânată, printre altele. Semăna cu o creatură sălbatică, alternând între subtilitate şi lipsă de bun-simţ, mereu nespălată. Precum criminalii şi copiii mici, nu dădea niciun semn de empatie. Încercările de a o civiliza nu o atingeau. Se arăta

invulnerabilă la logică, laudă sau ruşine, ceea ce însemna că nu putea fi nici convinsă, nici obligată, şi era vicleană, ceea ce o făcea dificil de păcălit. Era de nestrunit, de un egoism perfect, păstra ranchiuna şi acţiona pe furiş. Ce nu o caracteriza deloc, *niciodată*, era bunăvoinţa.

— Da, serios, insistă Sarai. Deci... îi dai drumul? Te rog?

— *Acum*? Dar sunt în mijlocul unui joc!

— Sunt sigură că ai să supravieţuieşti neplăcerii.

Feral studiase placa de joc, cu bărbia în palmă, însă acum ridică privirea, surprins să o audă pe Sarai certându-se cu Minya. De regulă, evitau să facă asta, însă furia o făcuse pe Sarai nechibzuită. Nu avea niciun chef să meargă în vârful picioarelor pe lângă capriciile fetiţei. După visul de mai devreme, ultimul lucru de care avea nevoie era o altă fantomă care să o privească ameninţătoare.

— Ce ai păţit? întrebă Minya. Bănuiesc că sângerezi.

Lui Sarai îi luă o clipă să înţeleagă la ce se referea, pentru că se gândi la sângele care ţâşnise din rana în pat şi la apăsarea vârfului de cuţit în pieptul ei. Dar Minya vorbea despre sângerările ei lunare, iar sugestia o înfurie şi mai mult.

— Nu, Minya. Spre deosebire de tine, noi, restul, simţim o gamă normală de emoţii, inclusiv supărare, când suntem obligaţi să îndurăm dezgustul celor morţi.

Când spunea asta, în minte nu avea chipul lui Ari-Eil, ci chipurile bătrânelor adunate în jurul ei şi ştia că o parte din furia revărsată asupra Minyei rămăsese în urma visului şi era ilogică – pentru că Minya *nu lăsase* bătrânele să rătăcească prin citadelă, încercând să o ucidă. Dar când eşti ilogic înseamnă şi că nu-ţi pasă că eşti ilogic, iar în clipa asta ei nu-i păsa.

— Te deranjează chiar atât de mult? întrebă Minya. Îl pot întoarce cu faţa la perete, dacă ajută.

— Nu ajută, spuse Sarai. Lasă-l să se ducă.

Ceilalţi le priveau, aproape ţinându-şi respiraţia, cu ochii măriţi. Ochii Minyei erau întotdeauna mai mari, iar acum sclipiră.

— Eşti sigură? întrebă ea.

Părea o întrebare-capcană. Dar ce fel de capcană ar fi putut fi?

— Bineînţeles că sunt, răspunse Sarai.

— Bine, spuse Minya, pe un ton copilăros, care anunţa că

urma să facă un lucru împotriva raţiunii sale. Dar e ciudat că nu vrei să auzi ce veşti are, mai întâi.

Veşti?

Sarai încercă să imite calmul înspăimântător al Minyei.

— Ce veşti?

— Mai întâi nu vrei să auzi, iar acum vrei! îşi dădu fetiţa ochii peste cap. Serios, Sarai, hotărăşte-te.

— Nu am zis niciodată că *nu* vreau să aud, se răsti Sarai. N-ai pomenit că ar fi ceva de auzit.

— Cât de sensibili suntem, comentă Minya. Sigur nu sângerezi?

Ce ştii tu despre asta? îi stătu pe limbă lui Sarai să replice. *Dacă decizi vreodată să creşti*, *atunci poate mai vorbim*. Însă nu era niciodată suficient de furioasă – sau de nesăbuită – încât să rostească vorbe precum „să creşti” de faţă cu Minya. Scrâşni din dinţi şi aşteptă.

Minya se întoarse spre Ari-Eil.

— Vino aici, spuse ea.

El se conformă, deşi ea exercita doar un control parţial asupra lui, ceea ce îi permitea să lupte împotriva ei la fiecare pas, aşa că se apropie zgâlţâindu-se şi împiedicându-se. Era grotesc de privit, şi tocmai asta era ideea. Ea îl aduse în capătul opus al mesei lungi la care şedea.

— Haide, îl îndemnă, spune-le ce mi-ai zis mie.

— Spune-le tu, se răsti el.

Şi acum nu se mai juca doar cu el, lungind momentul de suspans, ci cu ei toţi. Minya se opri să studieze placa de quell, mutând una dintre piese, iar Sarai îşi dădu seama, după expresia lui Feral, că era o mutare devastatoare. Minya îşi adună piesele capturate cu o privire de satisfacţie arogantă. În mintea lui Sarai se clădea un strigăt şi, odată cu el, o presimţire îngrozitoare că previziunile apocaliptice ale ultimei zile duseseră la acest moment.

Ce veşti?

— Ce noroc pe noi că s-a întâmplat să mori, zise Minya, îndreptându-şi din nou atenţia spre fantomă. Altfel, am fi fost luaţi prin surprindere.

— Nu contează dacă sunteţi sau nu surprinşi, mârâi mortul. V-a ucis o dată, vă va ucide din nou.

Sarai tresări. Sparrow exclamă. Feral sări în picioare.

— Minya, întrebă el, despre ce vorbeşte?

— Spune-le! porunci Minya.

Vocea ei era încă limpede, însă nu mai avea clinchet de clopoţei. Suna ca o tăietură de cuţit. Se ridică în picioare, care erau desculţe şi murdare, şi se urcă pe masă. O străbătu pe toată lungimea, până când ajunse chiar în faţa lui Ari-Eril. Aproape că se priveau în ochi: el, un bărbat impunător, iar ea, un copil uscăţiv şi dezordonat. Suspansul se risipise; la fel şi iluzia libertăţii. Voinţa ei îl înşfacă şi cuvintele lui se rostogoliră afară de parcă i-ar fi băgat o mână pe gât şi i le-ar fi smuls.

— Vine Ucigaşul de Zei! strigă el, gâfâind.

Atât îl făcu Minya să spună, întrucât restul îl rosti de bunăvoie. Cu sălbăticie.

— *Şi o să vă facă lumea bucăţi*.

Minya privi peste umăr. Sarai îl văzu pe Skathis în ochii ei, de parcă zeul fiarelor ar fi trăit, cumva, în fiica lui. Era o privire cumplită: rece, acuzatoare, de învinuire şi triumf.

— Ei, Sarai? întrebă ea. Ce ai de spus despre asta? Tati se întoarce acasă.

21.

PROBLEMA PLÂNGERII

— *Ce e asta*? întrebă Lazlo.

Se simţea căzut perfect la mijloc între uimire şi groază, şi nu ştia pe care dintre ele să le simtă. Groază, da, fiindcă desluşise groaza şi pe chipul lui Eril-Fane, însă cum să nu simtă şi uimire la o asemenea privelişte?

— Asta, spuse Eril-Fane, este citadela Mezartimilor.

— Mezartimi? repetă Lazlo, în acelaşi timp în care Thyon Nero întrebă:

— Citadela?

Vocile li se încrucişară, la fel şi privirile.

— Citadelă, palat, temniţă, spuse Eril-Fane.

Vocea lui era dură şi se transformă într-o şoaptă când rosti ultimul cuvânt.

— E o *clădire*? întrebă Ebliz Tod, cu obrăznicie şi fără să

creadă.

Se părea că Turla-din-nori *nu* era cea mai înaltă construcţie din lume.

Înălţimea era doar unul dintre elementele măreţiei sale, şi nici măcar cel mai impunător. Clădirea era înaltă, desigur. Chiar şi de la o distanţă de câţiva kilometri, se vedea clar că era *masivă*. Însă cum era să îi calculezi corect înălţimea, ţinând cont că... nu stătea pe pământ?

Plutea. Era fixată în spaţiu, absolut nemişcată, mult deasupra oraşului, fără vreo modalitate posibilă de suspendare – doar dacă nu fuseseră montate nişte schele în ceruri. Era făcută dintr-un metal albastru, orbitor, cu o strălucire ca de oglindă, la fel de limpede ca apa, pe nicăieri drept sau plan, ci alcătuit numai din contururi fluide, suplu ca o piele. Nu arăta nici construită, nici sculptată, ci mai degrabă turnată din metal topit. Lazlo nu se putea hotărî ce era mai extraordinar: că *plutea* sau că luase forma unei *creaturi imense*, fiindcă teoria lui ciudată şi improbabilă devenea un adevăr la fel de ciudat şi de improbabil. Într-un fel.

Întreaga structură imposibilă avea formă de serafim. Era o statuie prea uriaşă ca să fie înţeleasă: dreaptă, cu picioarele spre oraş şi capul între nori, cu braţele întinse într-o postură imploratoare. Aripile sale erau deschise. *Aripile*. Întinderea lor metalică, imensă. Erau atât de uluitor de largi, încât închipuiau un acoperiş deasupra oraşului, blocând lumina soarelui, a lunii, a stelelor – orice sursă naturală de lumină.

Nu la aşa ceva se referise Lazlo cu teoria sa, nici măcar în glumă, însă acum era silit să aleagă ce scenariu era mai ciudat sau mai improbabil: întoarcerea creaturilor mitice din ceruri sau o statuie metalică a uneia, de trei sute de metri, care plutea în aer. Imaginaţia, se gândi el, indiferent cât de activă, era totuşi legată de lucrurile cunoscute, într-o anumită măsură, iar ce vedea depăşea orice imaginaţie. Dacă Ucigaşul de Zei i-ar fi spus dinainte, i s-ar fi părut absurd până şi *lui*.

Delegaţii îşi recăpătară vocile şi dădură glas unui potop de întrebări.

— Cum de pluteşte?

— Ce e metalul acela?

— Cine a făcut-o?

— Cum a ajuns acolo?

Lazlo întrebă:

— Cine sunt Mezartimii?

Şi aceasta fu prima întrebare la care răspunse Eril-Fane.

Într-un fel.

— Întrebarea este cine *au fost* Mezartimii. Sunt morţi acum.

Lazlo crezu că vede o urmă de mâhnire pe chipul Ucigaşului de Zei şi nu înţelese de ce. Mezartimii nu puteau fi decât „zeii" a căror ucidere îi adusese porecla. Dar, dacă-i ucisese el, de ce mai era mâhnit?

— Şi asta, adăugă el, arătând spre marea clădire-serafim, e moartă.

— Cum adică e moartă? întrebă cineva. A fost cândva *vie*? *Chestia* aia?

— Nu tocmai, răspunse Eril-Fane. Dar se mişca de parcă ar fi fost. Respira.

Nu se uita la nimeni. Părea dus pe gânduri. Tăcu, întors spre imensitatea ciudăţeniei din faţa lor, apoi oftă.

— Când a răsărit soarele, în ziua aceea de acum două sute de ani, era acolo. Când oamenii au ieşit din casele lor şi au văzut-o, mulţi s-au bucurat. Noi, cei de aici, întotdeauna i-am venerat pe serafimi. Pentru unii dintre voi poate suna ca un basm, însă templele noastre chiar sunt construite din oasele demonilor, şi pentru noi nu este basm.

Arătă spre îngerul metalic.

— Cartea noastră sacră vorbeşte despre A doua venire. Nu aşa ne-am gândit că va arăta, dar mulţi au vrut să creadă. Preotesele noastre ne-au învăţat că divinitatea, prin virtutea imenselor sale puteri, trebuie să cuprindă şi frumuseţea, şi groaza. Şi aici erau ambele.

Clătină din cap.

— Dar, în final, forma citadelei a părut doar o glumă urâtă. Orice or fi fost, Mezartimii nu erau serafimi.

Tot grupul tăcuse. Faranjii păreau la fel de uimiţi cum se simţea Lazlo. Unele sprâncene se ridicaseră, în timp ce minţile raţionale se luptau cu dovada imposibilului – sau, cel puţin, a unei idei de neconceput. Expresiile de pe alte feţe încremeniseră în mirare. Tizerkanii erau posomorâţi şi... era ciudat, însă Lazlo observă, când o văzu pe Azareen cum nu-şi dezlipea ochii de la Eril-Fane, că niciunul nu se uita la citadelă. Nici Ruza, nici Tzara, nimeni. Lui Lazlo i se păru că dinadins

priveau în orice direcţie, numai într-acolo nu, de parcă n-ar fi putut suporta privelişte.

— Nu aveau aripi. Nu erau făpturi de foc. Însă, ca şi serafimii, erau şase la număr: trei bărbaţi şi trei femei. Nu aveau nici armată, nici slugi. N-aveau nevoie de nimeni. Aveau magie.

Eril-Fane zâmbi amar.

— Magia nu este născocire de basm. Noi am înţeles asta, aici. Am ţinut să vedeţi asta înainte de a încerca să vă explic. Ştiam că minţile voastre se vor împotrivi. Chiar şi acum, când aveţi dovada în faţa ochilor, îmi dau seama că faceţi eforturi să credeţi.

— De unde au venit? întrebă Calixte.

Eril-Fane clătină din cap.

— Nu ştim.

— Dar parcă ai spus că erau zei, nu? întrebă Mouzaive, filosoful naturalist, care nu prea credea în divinitate.

— Ce este un zeu? replică Eril-Fane. Nu ştiu răspunsul, dar vă pot spune că Mezartimii erau puternici, însă departe de a fi sfinţi.

Tăcu din nou, iar ei aşteptară o nouă rundă de explicaţii. Aveau atâtea întrebări, însă până şi Drave, specialistul în explozii, simţi gravitatea momentului şi îşi ţinu gura. Când totuşi Eril-Fane vorbi iar, nu spuse decât:

— Se face târziu. Probabil că doriţi să ajungeţi în oraş.

— Mergem *acolo*? întrebară unii dintre ei, cu teama gâtuindu-i. Chiar sub chestia aia?

— O să fiţi în siguranţă, le spuse Ucigaşul de Zei. Pe cuvântul meu. Acum, e doar o carcasă. Este goală de cincisprezece ani.

— Şi atunci care e problema? întrebă Thyon Nero. De ce ne-ai mai adus aici?

Lazlo fu surprins că alchimistul nu-şi dăduse seama şi singur. Privi colosul orbitor şi întunecimea de sub el. „Umbra vremurilor noastre întunecate încă ne bântuie”. Eril-Fane îi ucisese pe zei şi-i eliberase pe oameni din robie, însă lucrul acela rămăsese, ţinând lumina la distanţă şi prelungind chinul locuitorilor.

— Ca să ne scăpaţi de ea, îi spuse alchimistului, la fel de sigur ca în orice altă afirmaţie, şi să redaţi oraşului lumina.

22.

MODEL DE LUMINĂ, SCHIŢĂ DE ÎNTUNERIC

Lazlo ridică privirea spre citadela strălucitoare, dintr-un metal necunoscut, care plutea pe cer.

Sarai privi în jos la sclipirea Cuspidei, dincolo de care era prea curând să apună soarele, şi la firul subţire care cobora şerpuit în vale, către Plângerea. Aceea era cărarea. Scrutând cu mare atenţie, abia dacă desluşea înaintarea punctelor pe fundalul alb.

Lazlo era unul dintre puncte.

În jurul amândurora, vocile se înălţau şi răsunau: speculaţii, contraziceri, îngrijorări, însă ei le percepeau doar ca pe zgomot de fond. Amândoi erau absorbiţi în propriile gânduri. Mintea lui Lazlo ardea de uimire, ca un chibrit aprins care atingea fitil după fitil. Fire de foc îi străbăteau conştiinţa, unind puncte îndepărtate şi umplând goluri, ştergând semne de întrebare şi adăugând încă zece pentru fiecare semn şters. De zece ori câte zece. Întrebările nu aveau sfârşit, însă contururile schiţate ale răspunsurilor începuseră să apară şi erau uluitoare.

Dacă felul său de a gândi era un model de lumină, al lui Sarai era unul de întuneric. Cincisprezece ani supravieţuiseră, ea şi ceilalţi, ascunzându-se, captivi în citadela zeilor ucişi şi ducând o existenţă la limită. Şi poate că ştiuseră mereu că va veni şi ziua aceasta, însă unicul fel de viaţă, unica *normalitate*, fusese să creadă că o pot ţine la distanţă. Acum, punctele acelea îndepărtate, aproape prea mici să fie vizibile, veneau inexorabil către ei, să încerce să le distrugă lumea – iar bruma de încredere a lui Sarai se risipi.

Ucigaşul de Zei se întorsese în Plângerea.

Ştiuse dintotdeauna cine era tatăl ei. Cu mult înainte de a fi strigat molii şi de a-şi fi trimis simţurile iscoadă în oraş, ştiuse despre bărbatul care-i iubise şi-i omorâse mama şi care ar fi ucis-o şi pe ea, dacă s-ar fi aflat în camera copiilor, cu ceilalţi. Din arsenalul ei de orori se ridicară nişte imagini. Mâna lui puternică tăind gâtul lui Isagol cu un cuţit. Copiii şi bebeluşii care ţipau, cei mai mari zbătându-se în braţele criminalilor. Arterele ca nişte fântâni înspumate, făcând să ţâşnească jeturi roşii. „Gâtul, mai bine”, spusese bătrâna, în coşmarul lui Sarai.

Îşi duse mâinile la gât ca pentru a-l proteja. Pulsul i-o luase razna, abia dacă mai respira, şi i se părea imposibil ca oamenii să poată supravieţui cu asemenea dotări fragile precum pielea, care ţinea sângele, răsuflarea şi spiritul în trupuri.

Sprijiniţi de balustrada grădinii din citadela Mezartimilor, cu fantomele uitându-se peste umerii lor, corciturile zeilor îşi priveau moartea călărind spre Plângerea.

Iar pe cerul de deasupra – pustiu, pustiu, pustiu, şi apoi *nu* – apăru o pasăre albă pe fundalul albastru, ca vârful unui cuţit împungând printr-un văl, şi oriunde s-ar fi aflat până atunci, şi oricum s-ar fi ivit, era aici acum şi privea.

PARTEA A III-A

•••

mahal (ma-HAL), *substantiv*

Un risc care se va solda fie cu
o răsplată uimitoare, fie cu
nişte urmări dezastruoase.

Arhaism; *de la cuvântul „mahalath”,*
o ceaţă transformatoare mitică,
ce poate preface pe cineva
în zeu sau în monstru.

23.

DIN NEVĂZUT, VIZIBIL

Legendarul oraş Plângerea nu mai era nevăzut.

Din vârful Cuspidei, unde se afla delegaţia Ucigaşului de Zei, cobora o cărare în canionul râului Uzumark, iar albul sticlei demonilor era înlocuit treptat de roca de culoarea mierii a versanţilor, a turnurilor şi a arcelor naturale, şi de verdele pădurilor atât de dese, încât coroanele copacilor arătau, privite de sus, ca nişte covoare de muşchi pe care ai fi putut păşi. Iar cascadele păreau perdele de mătase palidă, atârnate de vârfurile stâncilor, prea numeroase spre a fi numărate. Cu perdelele-cascade şi covoarele de pădure, canionul arăta ca o încăpere lungă şi frumoasă, iar Plângerea, ca un oraş de jucărie, o machetă poleită, în centrul ei. Suprarealismul şocant al citadelei, mărimea ei de neconceput dădeau complet peste cap simţul proporţiilor.

— Eril-Fane vrea să mă urc *acolo*? întrebă Calixte, ridicând privirea spre serafimul uriaş.

— De ce? Crezi că nu poţi? o tachină Ebliz Tod.

— Mai întâi, trebuie să ajung la ea, ciripi ea. Bănuiesc că aici intervii *tu*.

Îi făcu un semn regesc din mână şi-i spuse:

— Fii drăguţ şi construieşte-mi o scară.

Indignarea îl reduse pe Tod la tăcere pentru un moment, o pauză în care interveni Soulzeren:

— Ar fi mai rapid dacă am zbura. Putem pregăti săniile de mătase în câteva zile.

— Dar asta ar fi doar partea cu ajunsul până la ea, remarcă soţul ei, Ozwin. Partea uşoară. Să scăpăm de ea, asta-i altă poveste.

— Cum te gândeşti s-o facem? meditä Soulzeren. Să o mutăm? Să o dezmembrăm?

— Să o aruncăm în aer, zise Drave, ceea ce-i atrase priviri reci din partea tuturor.

— Doar vezi că-i deasupra oraşului, zise Lazlo.

— Păi, să se dea şi ei la o parte.

— Îmi închipui că încearcă să evite alte distrugeri.

— Şi atunci de ce m-au mai invitat *mine*? întrebă el, rânjind.

— Chiar, de ce oare? murmură Soulzeren.

Drave întinse mâna şi-l bătu pe Thyon Nero pe umăr.

— Ai auzit? întrebă el, de parcă Thyon n-ar fi prins poanta. De ce m-au invitat ei *pe mine*, dacă nu vor distrugere, ha? De ce au adus zece cămile încărcate cu praf de puşcă, dacă nu vor să arunce chestia aia înapoi în cerurile din care a venit?

Thyon îi zâmbi subţire şi dădu uşor din cap, deşi era limpede că mintea lui era în altă parte. Fără îndoială, cântărea problema în stil personal. Îşi păstra părerile pentru sine, în timp ce restul delegaţilor vociferau. Luni de zile, capacităţile lor intelectuale fuseseră anihilate de mister. Acum, cerul le prezenta cea mai mare dilemă ştiinţifică pe care o întâlniseră şi cu toţii se gândeau la rolul lor şi la şansele de a o rezolva.

Mouzaive discuta cu Belabra despre magneţi, însă Belabra nu asculta. Mormăia nişte calcule neinteligibile, în timp ce Felleringii – gemenii metalurgişti – dezbăteau posibila compoziţie a metalului albastru.

Cât despre Lazlo, el se simţea copleşit şi umil. Ştiuse de la bun început că nu avea nicio calificare care să-l recomande pentru delegaţia Ucigaşului de Zei, însă abia când zărise problema îşi dăduse seama că o parte din el încă sperase să fie

cel care o rezolva. Cât de ridicol! O carte cu poveşti putea conţine secretul azotului, iar cunoaşterea poveştilor poate că îi dobândise un loc în delegaţie, însă nu mai credea că poveştile l-ar ajuta cu ceva acum.

Da, dar era *aici* şi voia să ajute oricum putea, chiar dacă era vorba doar să ducă mesaje pentru delegaţi. Ce spusese magistrul Hyrrokkin? „Unii oameni sunt născuţi să facă lucruri măreţe, iar alţii, să-i *ajute* pe oamenii mari să le înfăptuiască”. Mai spusese şi că nu era nicio ruşine în asta, iar Lazlo fusese de acord.

Totuşi, era prea mult să spere că „omul născut să facă lucruri mari” *nu* avea să se dovedească a fi Thyon Nero? *Oricine*, *numai el nu*, se gândi Lazlo, uşor amuzat de propria-i meschinărie.

Caravana cobora cărarea care ducea în vale, iar Lazlo privea în jur, uluit. Chiar se afla acolo şi vedea totul. Un canion din piatră aurie, pâlcuri de pădure virgină, un râu verzui, măreţ, înceţoşat de cascade, curgând până la umbra citadelei. Iar acolo, chiar la marginea oraşului, Uzumarkul se lărgea într-o deltă şi era despicat în fâşii de bolovani şi insuliţe, înainte să dispară. Dincolo de oraş, reapărea şi îşi continua călătoria tumultuoasă spre est. Se părea că râul curgea *pe sub* oraş.

De la depărtare, Plângerea semăna izbitor cu imaginea pe care şi-o făcuse Lazlo despre oraş sau, cel puţin, cu imaginea din mintea lui văzută printr-un văl de umbră. Existau cupole aurite, deşi mai puţine decât crezuse şi nu sclipeau. Asta fiindcă nu le atingea lumina soarelui. Când soarele coborî suficient ca să-şi strecoare razele pe sub aripile desfăcute ale citadelei, trecuse deja dincolo de culmea Cuspidei şi doar se înlocuise o umbră cu alta.

Dar era mai mult decât atât. Oraşul avea un aspect părăsit şi îi transmitea un sentiment de disperare. Avea ziduri de apărare construite într-o elipsă armonioasă, însă armonia era întreruptă. În patru locuri, zidul era spart. Aşezate cu o precizie geometrică în punctele cardinale se aflau patru bucăţi imense din acelaşi metal cu citadela. Erau nişte blocuri conice, fiecare cât un castel, însă păreau complet netede, fără uşi sau ferestre. Semănau, de sus, cu nişte prespapieruri care ţineau marginile oraşului, ca să nu-l ia vântul.

Era greu să-şi dea seama, de la distanţa asta, însă părea să se afle ceva deasupra fiecăruia. O statuie, probabil.

— Ce sunt blocurile alea mari? îl întrebă el pe Ruza.

— Acelea sunt ancorele.

— Ancore?

Lazlo îşi miji ochii, studiind poziţia blocurilor în raport cu serafimul de deasupra. Serafimul părea să fie centrat în careul de deasupra lor.

— Acţionează ca ancorele obişnuite? întrebă el.

Se gândi la nişte corăbii în port; în cazul ăsta, ar fi trebuit să existe şi un lanţ de ancoră. Nimic vizibil nu unea serafimul de blocuri.

— Îl ţin să nu zboare?

Ruza zâmbi ironic.

— Nu s-au obosit să ne explice vreodată, Rătăcitule. Le-au aşezat în ziua în care au sosit, fără să le pese ce se afla sub ele, şi acolo au rămas.

Ruza făcu semn din cap spre procesiunea din urma lor.

— Crezi că vreunul dintre geniile astea va fi în stare să le mute?

— Să mute ancorele? Crezi că aşa se poate muta citadela?

Ruza ridică din umeri.

— Altminteri, cum? Să prindă frânghii de ea şi să tragă? Tot ce ştiu e că nu va pleca aşa cum a venit. Nu când Skathis e mort.

Skathis.

Numele suna ca un sâsâit de şarpe. Lazlo îl auzi, iar revelaţia îl lovi în timp ce Ruza vorbea mai departe. De fapt, Ruza vorbea necontenit. Partea bună era că secretul care-i împiedicase pe toţi până atunci fusese risipit, iar Lazlo putea pune întrebări. Se întoarse spre prietenul său.

— Nu te mai uita la mine aşa, spuse Ruza.

— Aşa cum?

— De parcă aş fi o carte frumoasă, pe care te pregăteşti să o deschizi şi să o studiezi cuvânt cu cuvânt, cu ochii tăi lacomi.

Lazlo râse.

— Ochii mei lacomi? Ţi-e teamă de mine, Ruza?

Ruza păru să se oţelească brusc.

— Rătăcitule, ştiai că a întreba un Tizerkan dacă-i este teamă de tine înseamnă să-l provoci la duel?

— Atunci, spuse Lazlo, care avea prea multă minte ca să creadă orice îi spunea Ruza, mă bucur că ţi-am spus-o *ţie* şi nu unuia dintre războinicii mai înspăimântători, ca Azareen sau

Tzara.

— Răule! zise Ruza, jignit.

Faţa i se schimonosi. Se prefăcu a plânge.

— Eu *sunt* înspăimântător, insistă el. Chiar *sunt*.

— Gata, gata, îl consolă Lazlo. Eşti un războinic de temut. Nu plânge. Eşti îngrozitor.

— Serios? întrebă Ruza, cu o voce mică, amărâtă, dar plină de speranţă. N-o spui doar aşa?

— Doi idioţi, spuse Azareen.

Lazlo simţi o ciudată undă de mândrie, fiindcă ea îl numise „idiot” cu o urmă foarte vagă de afecţiune. Schimbă o privire spăsită cu Ruza, când Azareen trecu pe lângă ei pe cărare şi preluă conducerea grupului.

Nu demult, Lazlo o văzuse certându-se cu Eril-Fane şi auzise suficient cât să-şi dea seama că ar fi vrut să rămână cu el, la Fortul Misrach.

— De ce trebuie să le înfrunţi pe toate singur? întrebase ea, înainte să se întoarcă şi să-l lase acolo.

Iar când Lazlo privise în urmă, ca să-i facă din mână, în timp ce caravana pornise pe cărare şi Ucigaşul de Zei rămăsese pe loc, marele om i se păruse nu doar micşorat, dar şi bântuit.

Dacă oraşul era în siguranţă, după cum îşi dăduse el cuvântul, atunci de ce arăta aşa şi de ce nu venea cu ei?

Ce s-a întâmplat aici? se mira Lazlo. N-a mai pus alte întrebări. Au călărit în tăcere tot drumul până jos, în Plângerea.

•

Eril-Fane stătea pe marginea crestei şi privea caravana croindu-şi drum spre oraş. Le luă o oră să ajungă, apărând şi dispărând printre pâlcurile de copaci, iar când ieşiră de tot din pădure, se aflau deja la o distanţă prea mare ca el să-i mai distingă. Deosebea spectralii de cămile, şi atât. Se întuneca, şi asta îi îngreuna mai tare urmărirea.

Azareen probabil era prima. Cu spatele drept, privea înainte şi nimeni din spatele ei nu bănuia expresia de pe chipul ei. Singurătatea. *Suferinţa* aceea crudă, sălbatică.

El i-o provoca. Iar şi iar.

Dacă măcar ar fi renunţat la el, s-ar fi putut opri şi el din a o distruge. Nu avea să fie niciodată ce îşi dorea ea – ce fusese cândva. Înainte să fie erou. Înainte chiar şi să fie bărbat.

Înainte să fie iubitul zeiţei disperării.

Eril-Fane se cutremură. Chiar şi după toţi aceşti ani, gândul la Isagol cea Cumplită îi stârnea o furtună de sentimente – ranchiună şi dor, dorinţă şi dezgust, violenţă şi chiar afecţiune – toate supurând şi sângerând şi zvârcolindu-se ca un grup de şobolani care se mâncau de vii unii pe alţii. Acestea erau sentimentele lui acum, în asta i le transformase Isagol. Nimic bun sau pur nu putea supravieţui în el. Totul era corupţie şi măcel, sufocat în ura de sine. Cât de *slab* era, demn de milă. Poate că o ucisese pe zeiţă, în cele din urmă, însă nu se eliberase de ea şi nu avea să fie liber nicicând.

Dacă Azareen ar fi renunţat la el! În fiecare zi în care ea îl aştepta să redevină cine fusese, el purta şi povara singurătăţii ei, pe lângă aceea a propriei singurătăţi.

Şi a mamei lui, de asemenea. Cel puţin, îl putuse trimite pe Lazlo de care să aibă grijă, iar asta avea să fie de ajutor. Dar nu putea să trimită pe nimeni acasă cu Azareen, ca să îi ia locul... de soţ.

Doar ea putea alege asta, iar ea nu voia.

Eril-Fane îi spusese lui Lazlo că nu dormea bine în Plângerea. Era puţin spus. Îi îngheţa sângele în vene numai gândindu-se să închidă ochii în oraş. Chiar şi de aici, de la înălţime, unde distanţa îl transforma în jucărie – o sclipire frumoasă de glave îndepărtate şi aur vechi –, îi simţea atmosfera ca pe nişte tentacule care abia aşteptau să îl tragă înapoi în interior, şi nu se putea opri din tremurat. Era mai bine ca nimeni să nu îl vadă aşa. Dacă Ucigaşul de Zei nu se putea stăpâni, atunci cine putea?

Simţindu-se cel mai mare laş de pe pământ, întoarse spatele oraşului, musafirilor, soţiei – pe care nu o putea iubi fiindcă *nu era capabil de iubire* –, şi călări repede înapoi spre Fortul Misrach.

A doua zi, îşi spuse. A doua zi avea să dea ochii cu Plângerea, cu datoria lui şi cu coşmarurile care-l urmăreau. Va găsi cumva curajul să termine ce începuse cu cincisprezece ani în urmă şi să-şi elibereze oamenii de acest ultim vestigiu al îndelungatei lor torturi.

Chiar dacă pe el nu s-ar fi putut elibera niciodată.

24.

RUŞINE. CALAMITATE. CORCITURĂ DE ZEI

— Ţi-am spus eu că o să murim mai înainte să rămânem fără haine, zise Ruby, fără pic din bravura ei insolentă.

Păruse senină când moartea era o noţiune abstractă, însă nu şi acum.

— Nu moare nimeni, spuse Feral. Nu s-a schimbat nimic.

Toate capetele se întoarseră spre el.

— Da, nimic, doar că s-a întors Ucigaşul de Zei, remarcă Ruby.

— Cu bărbaţi şi femei deştepţi, din lumea de afară, adăugă Sparrow.

— Care vor să ne distrugă, concluzionă Minya.

— Ba nu să *ne* distrugă pe noi, protestă Feral. Nu ştiu că suntem aici.

— Şi ce crezi că vor face când ne vor găsi? întrebă Minya. Îşi vor exprima surprinderea şi scuzele politicoase pentru că au dat buzna în casa noastră?

— Nu se va ajunge la asta, zise el. Cum s-ar putea apropia de noi? Nu pot *zbura*. Suntem în siguranţă aici.

Vorbea dispreţuitor, dar Sarai îşi dădea seama că şi el era îngrijorat. Din pricina străinilor. Ce ştiau ei cinci despre restul lumii şi despre ce erau în stare oamenii ceilalţi? Absolut nimic.

Se aflau pe terasa grădinii, situată în capul pieptului marelui serafim, întinzându-se de la un umăr la altul, şi care dădea spre oraş, cu o privelişte până la Cuspidă. Neajutoraţi, priviră procesiunea de puncte coborând panta şi dispărând în oraş. Sarai se afla între pruni, sprijinindu-se de balustradă, cu mâinile tremurând. Dincolo de margine era doar aer – o cădere dreaptă, o distanţă foarte mare până la acoperişuri. Nu se simţea în largul ei, stând atât de aproape. Cobora în fiecare noapte prin moliile sale, însă era altceva. Moliile aveau aripi. Ea nu. Făcu un pas grijuliu înapoi şi se prinse cu mâna de o creangă solidă.

Ruby era nechibzuită, aplecându-se prea mult.

— Unde crezi că sunt acum? întrebă ea.

Luă o prună şi o aruncă pe cât de departe putu. Sparrow

tresări. Priviră traiectoria fructului prin aer.

— Ruby! Ce faci? întrebă Sparrow.

— Poate-l lovesc pe vreunul.

— Dar Regula...

— *Regula*, repetă Ruby, dându-şi ochii peste cap. Crezi că nu cad din pom şi singure? Oh, uite, o prună!

S-a prefăcut că ridică ceva de jos, îl examinează, apoi îşi lasă capul pe spate şi se uită în sus.

— De bună seamă că este cineva acolo, sus! Hai să mergem să-i ucidem!

— Nu cred că o prună ar supravieţui căderii, spuse Feral.

Ruby îi aruncă o privire seacă, poate cea mai seacă din toate timpurile. Apoi, pe neaşteptate, începu să râdă. Se prinse de mijloc şi se aplecă.

— Nu cred că o prună ar supravieţui căderii, repetă ea, râzând mai tare. Dar *eu*? întrebă ea.

Îşi trecu un picior peste balustradă, iar lui Sarai i se făcu inima cât un purice.

— Crezi că eu aş supravieţui? Ei, *asta* chiar ar însemna încălcarea Regulii!

Sparrow tresări.

— Destul! spuse Sarai, trăgând-o pe Ruby înapoi. Nu fi proastă.

Simţea panica pulsând sub pojghiţa momentului şi făcu un efort să o calmeze.

— Feral are dreptate. E prea devreme să ne facem griji.

— Nu e niciodată prea devreme, spuse Minya, care, spre deosebire de restul, nu părea deloc îngrijorată, ba dimpotrivă, părea *încântată*. Grijile ne motivează să ne pregătim.

— În ce fel? întrebă Sparrow, cu voce tremurătoare.

Îşi privi grădina, arcele graţioase ale galeriei, prin care se zărea masa pentru cină, şi fantoma, Ari-Eil, care stătea încă nemişcat acolo unde îl lăsase Minya. O adiere de vânt mişcă draperia de viţe, singurul lucru aflat între exterior şi interior.

— Nu ne putem ascunde. Dacă am putea închide uşile...

„Uşile” din citadelă nu erau deloc asemănătoare cu cele de lemn, sculptate manual, pe care le ştia Sarai din oraş. Nu se deschideau şi nu se închideau, nu aveau zăvoare şi nici lacăte. Nu erau deloc obiecte, ci doar orificii în mezartiumul neted. Cele *deschise* erau orificii, în orice caz. Dacă erau închise, nu mai

erau uşi deloc, ci doar extinderi netede de perete, fiindcă, atunci când citadela fusese „vie”, metalul se *topea* pentru a se închide şi deschide, reformându-se omogen.

— Dacă am putea închide uşile, îi aminti Minya, încet, ar însemna că putem controla mezartiumul. Şi, dacă am putea controla mezartiumul, am putea face mult mai multe decât *să închidem uşile*.

Vocea ei era acidă. Minya, fiind fiica lui Skathis, nutrise mereu o ciudă chinuitoare, în sufletul ei, fiindcă nu îi moştenise puterea – singura care i-ar fi putut elibera. Era cel mai rar dintre daruri, iar Korako urmărise bebeluşii îndeaproape, pentru a surprinde orice semn. În toţi anii petrecuţi de Ellen cea Mare la creşă, se manifestase o singură dată, iar Korako luase copilul imediat.

Mezartiumul nu era un metal obişnuit. Era impenetrabil, de neclintit. Nu putea fi tăiat, nici sfredelit. Nimeni nu reuşise vreodată să îi facă măcar o zgârietură. Nu se topea. Cel mai fierbinte foc de forjă şi cel mai puternic fierar nu puteau să-i facă nici măcar o ieşitură. Nici flăcările lui Ruby nu aveau efect asupra sa. Dar, la dorinţa lui Skathis, se transforma, se modela şi lua singur forme noi, cu o fluiditate ca de mercur. Rece şi dur la atingere, se topea totuşi sub puterea minţii lui, iar creaturile care-i aduseseră supranumele de „zeul fiarelor”, şi nu „zeul metalelor”, fuseseră, după toate criteriile, fiinţe vii.

Existau patru monştri de mezartium, câte unul pentru fiecare bloc de metal poziţionat în perimetrul oraşului. Rasalas fusese favoritul lui şi, deşi cetăţenii din Plângerea pricepuseră că bestia era animată numai de mintea lui Skathis, înţelegerea aceasta era adânc îngropată sub teroare. Teama lor de Rasalas avea viaţă proprie şi Sarai îşi dădea seama de ce. De mii de ori îl văzuse în visele lor, şi chiar şi ei îi venea greu să creadă că nu fusese viu. Citadela din ceruri păruse şi ea vie. Atunci, oricine o privea găsea că e privit înapoi cu nişte ochi imenşi, de nepătruns.

Aşa fusese darul lui Skathis. Dacă l-ar fi avut şi ei, uşile n-ar mai fi contat. Ar fi putut readuce la viaţă întreaga citadelă şi ar fi putut-o muta oriunde pofteau, deşi Sarai nu-şi imagina că ar fi existat vreun loc în lume care i-ar fi dorite *pe ei*.

— Păi, nu putem, nu? spuse Sparrow. Şi nu putem *lupta*...

— *Tu* nu poţi, încuviinţă Minya cu dispreţ, de parcă darul lui Sparrow, care-i hrănise ani de zile, nu avea nicio valoare, fiindcă

nu avea nicio dimensiune violentă. Şi nici tu, îi spuse ea lui Feral, cu acelaşi dispreţ. Dacă vrem să-i speriem cu tunete, atunci ai putea fi util.

Îl bătuse la cap ani de zile să înveţe să cheme şi să arunce fulgerele la ţintă, cu rezultate nemulţumitoare. Aşa ceva era mai presus de controlul lui, şi deşi cauzele erau parametrii naturali ai darului său şi nu un eşec personal, asta nu îl scutise de judecata Minyei. Ochii ei se îndreptară apoi spre Sarai, iar privirea ei se transformă din dispreţ în ceva mai provocator. Ciudă, frustrare şi venin. Sarai le cunoştea pe toate. Le îndurase înţepătura de când nu mai executa orbeşte ce îi spunea Minya.

— Mai e şi Rugul, adăugă Minya, trecând mai departe la Ruby, nu atât cu dispreţ, cât cântărind-o cu răceală.

— Ce-i cu mine? întrebă Ruby.

Minya îşi fixă privirea asupra ei.

— Cred că poţi să faci mai mult cu darul tău decât să încălzeşti apa pentru baie şi să-ţi dai foc la haine.

Ruby păli şi se făcu bleu.

— Adică... să ard *oameni*?

Minya râse scurt.

— Eşti singura dintre noi cinci care e, de fapt, o armă şi tu nu te-ai gândit niciodată...

Ruby o întrerupse.

— Nu sunt o armă.

Voioşia Minyei dispăru. Spuse cu răceală:

— Când vine vorba despre apărarea citadelei şi vieţilor noastre... ba da, eşti.

Uneori, desluşeşti sufletul unei persoane într-o străfulgerare de expresie, iar Sarai o văzu atunci pe a lui Ruby: dorinţa care o anima. Cu o zi în urmă, se gândise că darul lui Ruby îi exprima firea, şi aşa era, însă nu în felul în care voia Minya. Ruby era căldură şi volatilitate, era *pasiune*, dar nu violenţă. Dorea să sărute, nu să ucidă. Suna prosteşte, dar nu era. Avea cincisprezece ani şi trăia cu furie, iar în secunda aceea, Sarai îi văzu speranţele atât expuse, cât şi distruse, şi simţi în ele ecoul propriilor speranţe. Să fie altcineva.

Să nu fie... *asta*.

— Ei, haide, spuse Feral. Dacă se ajunge la luptă, ce şanse crezi că avem? Ucigaşul de Zei i-a omorât pe Mezartimi, iar ei erau cu mult mai puternici decât noi.

— A fost avantajat de elementul-surpriză, spuse Minya, aproape dezvelindu-şi dinţii. De trădare. Acum, noi suntem în avantaj.

Lui Sparrow îi scăpă un suspin. Calmul pe care-l mimaseră se risipea. Nu, Minya îl sfâşia deliberat. *Ce te-a apucat*? voia să întrebe Sarai, însă ştia că nu putea primi satisfacţie. În schimb, spuse, cu toată autoritatea de care era capabilă:

— Nu ştim încă nimic. Feral are dreptate. E prea devreme să ne facem griji. O să aflu tot ce pot în seara asta şi mâine vom şti dacă trebuie sau nu să discutăm serios despre asta. Deocamdată, e ora cinei.

— Nu mi-e foame, spuse Ruby.

Nici lui Sarai nu îi era, dar se gândi că, dacă se purtau normal, aveau să se simtă normal. Măcar puţin. Deşi era dificil să te simţi normal când o fantomă din capul mesei se uita furioasă la tine.

— Minya..., începu ea. Ai putea să îl trimiţi de aici pe Ari-Eil, ca să mâncăm liniştiţi?

Îi venea greu să fie politicoasă, dar se străduia. Nu îi mai ceru să îl elibereze. Înţelesese că Minya voia să-l ţină în preajmă, chiar dacă numai pentru a o chinui pe Sarai.

— Cu siguranţă, dacă mă rogi atât de frumos, spuse Minya, ajustându-şi tonul politicos cu un iz de batjocură.

Nu dădu niciun semnal vizibil, dar, în sala de mese, fantoma se dezmorţi şi pivotă spre uşa interioară. Minya aparent terminase cu joaca, fiindcă fantoma nu-şi mai târa picioarele şi nu se mai împotrivea, ci lunecă iute de sub ochii lor.

— Îţi mulţumesc, spuse Sarai, şi intrară.

N-a fost supă de kimril la cină, deşi Sarai se îndoia că Ruby ar fi obiectat de data asta. Era neobişnuit de tăcută, iar Sarai îşi imagina cam ce gândea. Şi gândurile ei erau destul de sumbre, deşi ea nu fusese provocată cu ideea de a arde oamenii de vii. Ce spusese Feral era perfect adevărat. Ei n-ar fi putut niciodată să câştige o luptă. Odată descoperiţi, nu exista niciun scenariu în care ei şi-ar fi continuat viaţa.

Nu mai zăbovi în galerie după cină, ci o rugă pe Ruby să îi încălzească baia.

Iatacurile lor aveau băi cu bazine adânci de mezartium, însă apa nu mai curgea prin ţevi, aşa că foloseau o cadă de aramă din camera de colectare. „Camera de colectare” era cea din

apropierea bucătăriilor, pe care o aleseseră pentru Feral ca să cheme norii. O dotaseră cu butoaie şi un canal din podea capta ploaia şi o îndrepta spre grădini. Kem, valetul-fantomă, spusese că, înainte, în camera aia fusese măcelăria, iar canalul servise la scurgerea sângelui. Cârligele imense din tavan erau pentru agăţarea cărnii. Nu mai rămăsese nici urmă de sânge, cum nu rămăsese nici în camera copiilor sau pe culoare. Una dintre primele porunci ale Minyei pentru fantome, după Carnagiu, fusese să se cureţe tot sângele.

Sarai turnă apă în cadă cu o găleată, iar Ruby îşi puse mâinile pe laturi şi le aprinse. Doar mâinile, de parcă ar fi ţinut nişte mingi de foc. Arama conducea căldura de minune şi, curând, apa scotea aburi. Ruby plecă. Sarai se vârî în cadă şi îşi spălă părul cu săpunul pe care Ellen cea Mare îl prepara din ierburile din grădină, şi avu tot timpul senzaţia că se pregăteşte, ca şi cum şi trupul ei urma să părăsească citadela, nu doar simţurile. Era emoţionată, de parcă urma să întâlnească oameni noi. Să îi *întâlnească*, ha! Se pregătea să îi *spioneze* pe nou-veniţi şi să le violeze minţile. Ce conta dacă avea părul curat? Ei nu aveau să o vadă şi nici să ştie de prezenţa ei. Nu ştiau niciodată. În Plângerea, ea era fantoma, una liberă să rătăcească, invizibilă, la fel de imaterială ca un murmur.

Înapoi în camera ei, se îmbrăcă. Se privi în oglindă şi-şi dădu seama că nu se mai putea vedea cu propriii ochi. Vedea doar ceea ce ar fi văzut oamenii. Nu o fată sau o femeie. Ei nu i-ar fi văzut singurătatea sau teama sau curajul, şi nici vreo latură umană. Ar fi văzut doar obscenitate. Calamitate.

Corcitură de zeu.

O năpădi un sentiment nou, un val de sfidare. Îşi plimbă ochii prin cameră. Trecu de la furouri la rochiile îngrozitoare, de la podoabele pentru cap, la evantaiele, borcănelele cu sulimanuri ale mamei sale şi toate accesoriile macabre ale zeiţei disperării. Şi când ieşi, Ellen cea Mică tresări şi aproape scăpă tava cu ceai.

— Oh, Sarai, ce m-ai speriat!

— Sunt doar eu, răspunse Sarai, deşi nu se simţea ea însăşi.

Nu-şi dorise niciodată să semene cu mama ei, însă, în seara asta, tânjea după un strop de ferocitate zeiască, aşa că-şi pictase banda neagră a lui Isagol peste ochi, de la tâmplă la tâmplă, şi îşi ciufulise părul de culoarea scorţişoarei atât cât se pricepuse.

Se întoarse spre terasă, care era mâna dreaptă, întinsă, a serafimului de metal, şi purcese în întâmpinarea nopţii şi a nou-veniţilor.

25.

NOAPTEA ŞI NOU-VENIŢII

Sarah îşi strigă moliile pe deasupra Plângerii, iar ele coborâră în spirale. Într-o noapte normală, s-ar fi separat şi ar fi împărţit între ele oraşul într-o sută de chipuri, însă nu şi acum. Avea nevoie să se concentreze asupra nou-veniţilor. În noaptea asta, cetăţenii Plângerii nu aveau să plângă din cauza ei.

Fantoma lui Ari-Eil le spusese sau fusese forţată de Minya să le spună că faranjii urmau să fie găzduiţi la Casa Ghildei Negustorilor, unde o aripă a clădirii fusese transformată în han pentru ei. Sarai nu mai fusese aici. Nu era o locuinţă, aşa că nu căutase niciodată oameni dormind înăuntru, şi îi luă câteva minute să găsească aripa dreaptă. Locul era ca un palat, cu o structură centrală mare, acoperită cu o cupolă de aur şi cu ziduri din piatră de culoarea mierii, specifică zonei. Totul era sculptat în stilul tradiţional. Plângerea nu era un oraş care să se ferească de ornamente. Secole la rând, cioplitorii înfrumuseţaseră fiecare suprafaţă de piatră cu arabescuri, creaturi şi serafimi.

Pavilioane deschise, graţioase, erau unite prin alei acoperite de clădiri exterioare, acoperite de cupole mai mici. Existau fântâni şi, cândva, în jur fuseseră grădini pline de fructe şi flori, dar se veştejiseră toate în umbra blestemată.

Tot oraşul fusese cândva o grădină. Nu mai era. Vrăjitoarea Orhideelor, se gândi Sarai, în trecere, ar fi putut face minuni aici.

Dacă n-ar fi fost ucisă de cum ar fi fost zărită.

Moliile testară mai întâi uşile terasei, dar le găsiră pe mai toate închise şi mult prea bine făcute ca să aibă crăpături prin care să încapă, aşa că zburară în jos pe hornuri. La interior, camerele erau somptuoase, potrivite pentru prima delegaţie primită vreodată dincoace de Cuspidă. Secole de-a rândul, oraşul fusese celebru în întreaga lume pentru meşteşugurile

sale, iar aceste camere poate că serviseră pentru expoziţii: cele mai fin lucrate covoare acopereau podelele din mozaic de aur şi de lys, cuverturile de pat erau brodate, pereţii, acoperiţi cu fresce, grinzile tavanului, sculptate, iar pe rafturi şi pe pereţi se aflau obiecte minunate, fiecare o capodoperă.

Dar Sarai nu se afla aici să admire arta. În cele unsprezece camere ocupate numără treisprezece persoane adormite, dintre care una nu era faranji, ci o războinică Tizerkană: Tzara, înconjurată de braţele subţiri ale unei tinere cu păr foarte scurt şi moale. În total, erau doisprezece străini, majoritatea bărbaţi în vârstă, ramoliţi. Mai exista doar o altă femeie, mai puţin tânără, mai puţin zveltă, care dormea lângă un bărbat îndesat. Acestea erau singurele cupluri şi singurele femei. Ceilalţi erau bărbaţi şi dormeau singuri. Mai bine de jumătate sforăiau. Ceva mai puţin de jumătate puţeau. Era uşor de spus cine folosise băile pregătite, deoarece căzile lor erau acoperite de jegul maroniu acumulat după săptămâni de nespălare. Cei rămaşi cu ele curate nu-şi transferaseră încă murdăria de pe trupuri, iar lui Sarai îi veni greu să-şi aşeze moliile pe ei. Sus, în cer, îşi încreţi nasul, de parcă ar fi simţit nemijlocit putoarea masculină concentrată.

Cu moliile împărţite între atât de puţine camere, reuşi să analizeze fiecare persoană din mai multe puncte de observaţie şi să înregistreze fiecare detaliu. Doi dintre bărbaţi arătau la fel, într-atât încât o nedumeriră, pe moment, gândindu-se că două grupuri de molii îi furnizau aceleaşi informaţii. Nu era aşa: îşi dădu seama că erau gemeni. Un alt bărbat avea un miros deosebit de urât şi un aspect ursuz, cu buze strânse, chiar şi adormit. Altul semăna cu o reptilă care năpârleşte, cu pielea feţei cojită în fâşii. Degetele lui erau pline de cicatrice răsucite de arsuri, precum ceara de lumânări topită, şi mirosea a animal mort. Femeile tinere erau mult mai plăcute – cu pielea netedă, parfumate. În jurul buricului Tzarei, Sarai văzu tatuajul cu elilith care li se făcea tuturor fetelor din Plângerea când deveneau femei. Al Tzarei era un şarpe care-şi înghiţea propria coadă, simbolizând ciclul distrugerii şi renaşterii. Devenise popular după înfrângerea zeilor. Cuplul mai în vârstă purta verighete de aur pe inelarele aspre şi bătătorite, iar unghiile bărbatului, la fel ca ale lui Sparrow, aveau semicercuri negre dedesubt, de la lucratul pământului. Pământul era şi în cameră. Măsuţa elegantă

era acoperită de zeci de săculeţi de pânză plini cu răsaduri, iar Sarai se întrebă care era rolul *plantelor* în planurile Ucigaşului de Zei de cucerire a citadelei.

Se trezi acordând unuia dintre cei adormiţi mai multă atenţie decât era necesar, fără să vrea. Era un proces instinctiv; concentrarea ei plutea între santinele după nevoie. Dar aici nu era nevoie. Străinul nu părea mai important decât ceilalţi. Era pur şi simplu mai frumos.

Era *de aur*.

Părul lui avea o culoare cum nu mai văzuse. Şi şatenul ei roşcat era destul de neobişnuit în Plângerea, unde toţi aveau părul negru, însă al lui era de culoarea razelor de soare, mai lung în faţă şi suficient de ondulat ca să formeze o buclă pe care să-ţi doreşti să o atingi şi să o înfăşori pe după deget. Cu excepţia fetei care o îmbrăţişa pe Tzara, era singurul tânăr dintre faranji, deşi nu atât de tânăr ca Sarai. Avea o aură princiară, umeri laţi, şi adormise sprijinit de pernuţe, cu o carte deschisă pe pieptul gol. Prin ochii moliilor, Sarai văzu coperta, un amestec de stele şi creaturi, dar atenţia îi fu atrasă de chipul lui, care era o capodoperă în aceeaşi măsură ca orice obiect de artă al colecţiei din încăpere. Avea atâta eleganţă în trăsăturile lui, fiecare unghi şi fiecare curbă fiind desăvârşit şlefuite, încât era aproape ireal. Un exponat de muzeu.

Îşi aminti că nu se afla acolo ca să se lase vrăjită de frumuseţea acestui străin, ci ca să descopere cine era şi ce fel de ameninţare reprezenta; la fel şi în cazul celorlalţi, ale căror înfăţişări modeste o distrăgeau mai puţin. Îi privi pe toţi, şi erau doar nişte oameni adormiţi, atât de vulnerabili, cu gurile lor întredeschise şi cu degetele lor de la picioare, lungi şi palide, ieşind de sub cuverturi. Cu vreo câteva excepţii, erau aproape ridicoli. I se părea imposibil ca ei să-i aducă moartea.

Destul. Nu avea să afle nimic despre oaspeţii Ucigaşului de Zei doar dacă se uita la ei. Trebuia să privească *în* ei.

În unsprezece încăperi, în care dormeau treisprezece oameni – zece bărbaţi şi trei femei, dintre care una nu era străină şi deci nu prezenta interes –, moliile aşezate pe pereţi şi pe stâlpii paturilor se agitară şi se avântară în zbor, bătând puţin din aripi pentru a ateriza pe carne. Niciunul dintre oameni nu simţi picioruşele uşoare ca pana ale creaturilor înaripate atingându-le tâmplele şi pometii, cu atât mai puţin pătrunderea subtilă a

Muzei Coşmarurilor în minţile lor.

Invizibilă, nematerială ca un murmur, Sarai li se strecură în vise şi ce descoperi acolo, în orele ce urmară, îi dovedi că străinii erau departe de a fi ridicoli.

Şi că, într-adevăr, aveau să îi aducă moartea.

•

Locuinţa lui Azareen avea câteva odăi deasupra unei brutării din Cădere-de-Vânt, un cartier numit astfel după prunele care cădeau aici din copacii zeilor. Urcă pe scara din spate, din curtea în care brutăria şi taverna alăturată îşi ţineau coşurile de gunoi. Puţea, iar pe lângă asta mai plutea în aer şi celălalt miros caracteristic Căderii-de-Vânt: de fructe fermentate. Prunele cădeau continuu, de parcă pomii ar fi fost fermecaţi şi nu ar fi murit niciodată.

Azareen detesta prunele.

Vârî cheia în încuietoare, deschise uşa şi intră. Peste toate se aşternuse un praf de doi ani. Păturile erau umede, dulapurile, goale. Mama sau surorile ei ar fi păstrat camerele în orânduială pentru ea, însă, dacă le-ar fi chemat, le-ar fi dat prilej de conversaţii pe care nu dorea să le poarte, cum ar fi de ce mai locuia aici, singură, când ar fi putut locui cu oricare dintre ele sau chiar să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie până nu era prea târziu.

„Sunt deja căsătorită”, le-ar fi spus ea, şi ce-ar fi putut ele să mai zică? Era adevărat, chiar dacă soţul ei o eliberase de promisiunea făcută cu optsprezece ani în urmă, când era doar o fată. *Şaisprezece ani*, iar Eril-Fane avea aproape şaptesprezece. Cât de chipeş fusese! Erau prea tineri pentru căsătorie, însă asta nu îi oprise. În umbra Mezartiumului, fiecare secundă li se părea furată şi nu mai puteau aştepta.

Oh, *amintirile*. Ieşeau la iveală din ruine, prea rapide şi suficient de ascuţite ca să o înjunghie: atât de mult îl dorea, încât credea că n-ar fi putut supravieţui o noapte fără el. Şi apoi, în cele din urmă, nu mai fusese nevoie.

Noaptea nunţii lor. Cât de tineri şi puri fuseseră, cât de dornici, de neobosiţi, de *aprinşi*. Cinci nopţi. Atât avuseseră: cinci nopţi, în urmă cu optsprezece ani. Atât fusese căsătoria ei. Şi apoi... ce urmase.

Azareen îşi lăsă să cadă bagajul pe podea şi privi în jur. Un spaţiu mic, sufocant şi tăcut. Ce mare deosebire faţă de

Elmuthaleth! Avea o cameră de zi, un dormitor şi o bucătărioară cu o cămară pentru apă. Trecuse pe la casa surorii ei, să-şi vadă familia, după ce-i instalase pe faranji în Casa Ghildei, şi mâncase acolo de cină. Avea nevoie de o baie, dar mai putea aştepta până dimineaţă. Se duse direct în pat, acolo unde, cu optsprezece ani în urmă, petrecuse cinci nopţi pline de dorinţă neobosită şi de ardoare cu soţul ei cel tânăr şi frumos, înainte ca zeii să-l răpească.

Tăcerea o învălui. Azareen îşi imagină că *simte* umbra, greutatea şi apăsarea citadelei de deasupra. Erau greutatea şi apăsarea a tot ce se petrecuse în ea – şi a tot ce nu se petrecuse din cauza ei.

Nu îşi schimbă hainele, îşi scoase doar cizmele şi scotoci în bagaj, în buzunăraşul pe care-l cususe în interior şi care conţinea tot ce avea mai de preţ.

Era un inel de argint, învechit. Şi-l puse pe deget, aşa cum făcea mereu şi numai noaptea, îşi sprijini obrazul pe mâini şi aşteptă să o fure somnul.

•

Cam la o milă depărtare, pe o stradă pavată cu lapislazuli, ca într-o poveste din copilărie spusă de un călugăr bătrân şi răutăcios, într-o casă mult mai modestă decât cea aparţinând ghildei negustorilor şi mult mai confortabilă decât camerele lui Azareen, Lazlo tocmai se pregătea de culcare. Soarele urma să răsară peste o oră. Nu voise să rămână treaz toată noaptea, însă cum ar fi putut face altfel?

Era *aici*.

•

— Există un singur mod de a sărbători finalul unei asemenea călătorii, îi spusese gazda, când îl întâmpinase la Casa Ghildei Negustorilor şi îl luase la ea. Cu mâncare, cu o baie şi cu un pat, în ordinea preferinţelor.

Se numea Suheyla. Părul ei era ca o tichie albă, tuns scurt ca al unui bărbat, iar faţa ei, exemplul perfect pentru cum putea o persoană să fie frumoasă fără să fie frumoasă. Strălucea de bunăvoinţă şi de aceeaşi vitalitate pe care o radia şi Eril-Fane, însă fără umbra care se întinsese asupra lui pe măsură ce se apropiaseră de Plângerea. Era şi ea sobră, însă deloc sumbră sau mohorâtă. Ochii ei erau la fel de adânciţi în orbite şi de zâmbăreţi că ai fiului său, însă cu delte de riduri mai largi la

colţuri. Era scundă şi viguroasă, îmbrăcată colorat cu o tunică brodată, decorată cu ciucuri şi strânsă la mijloc cu o curea lată, cu modele. Discurile de aur bătut de la tâmplele ei erau legate cu lănţişoare petrecute peste frunte.

— Eşti bine-venit aici, tinere, spusese cu o asemenea sinceritate, încât Lazlo aproape că simţise că se întorsese acasă.

Acasă – lucru despre care ştia la fel de puţine precum ştia despre mame. Înainte de ziua aceea, nu mai fusese niciodată la cineva acasă. Cât despre preferinţe, şi asta era ceva nou. Accepţi ce ţi se dă şi eşti recunoscător. Odată ce mesajul acesta se întipăreşte cu adevărat în tine, pare o deşertăciune să îţi imaginezi că lucrurile care-ţi plac şi care nu-ţi plac ar putea conta pentru alţii.

— Oricare ordine are mai mult sens, răspunsese el, aproape ca şi cum ar fi pus o întrebare.

— La naiba cu sensul! Poţi mânca în baie, dacă asta doreşti. Meriţi.

Lazlo nu mă făcuse niciodată o baie în care să-şi dorească să zăbovească. Băile de la mănăstire însemnaseră tremurat în hârdaie cu apă de la fântână, iar cele de la bibliotecă, duşuri rapide, trăgând de lanţ ca să curgă câte puţină apă călâie din găleată. Dar, simţind că murdăria lui era impardonabilă, alesese să facă baie mai întâi şi descoperise, astfel, la vârsta de douăzeci de ani, plăcerea incomparabilă de a te cufunda în apă fierbinte.

Cine ar fi crezut?

Totuşi *nu* dorise să mănânce în baie şi nici măcar să stea prea mult peste timpul necesar să se cureţe –, fiindcă era prea dornic să-şi continue discuţia cu Suheyla. Pe drumul de la Casa Ghildei, o adăugase pe lista lui scurtă de persoane favorite, alături de Eril-Fane, Calixte, Ruza şi magistrul Hyrrokkin. Însă când văzuse cantitatea de mâncare pe care i-o pregătise, ieşise la suprafaţă abnegaţia sa adânc înrădăcinată. Erau păsăruici fripte şi foietaje care sclipeau de miere, cuburi de carne în sos aromat şi crustacee răsucite, înfipte în beţe. Erau o salată de cereale şi o alta de verdeţuri, un platou cu fructe şi mai multe castronaşe cu diverse feluri de paste şi cu felurite săruri, iar pâinea era un disc prea mare pentru masă, atârnând prin urmare de un cârlig care exista tocmai pentru acest scop, ca să întinzi mâna şi să rupi din ea o bucată. Mai erau dulciuri, şi condimente, şi ceai, şi vin... şi

era mult prea mult pentru el.

— Îmi pare rău că ţi-am dat atâta bătaie de cap, zisese, alegându-se cu o privire aspră.

— Musafirii nu sunt bătăi de cap, răspunsese Suheyla. Sunt o binecuvântare. Să nu mai am cui să îi gătesc, asta e o tristeţe. Dar un tânăr care a slăbit îngrozitor traversând Elmuthalethul şi are nevoie să prindă puteri? Asta-i o plăcere!

Şi ce-ar fi putut face, decât să mulţumească şi să mănânce pe săturate?

Nu avusese niciodată parte de o masă mai gustoasă. Şi nici nu se simţise mai ghiftuit, nici nu stătuse atâta vreme la o masă, şi nici nu vorbise atât de mult, simţindu-se atât de în largul lui cu o persoană abia întâlnită. Astfel, introducerea lui în lumea căminelor şi a mamelor a fost extrem de plăcută şi, deşi i se păruse, la primul drum prin oraşul viselor lui, că n-o să se mai simtă vreodată obosit, era, de fapt, foarte, foarte obosit, iar Suheyla remarcase.

— Vino, spusese ea. Te-am ţinut treaz prea mult.

Mai devreme, el îşi lăsase sacul de călătorie la uşă.

— Lasă-mă pe mine, spusese el, când ea se aplecase să îl ridice.

— Fleacuri, răspunsese ea.

Şi abia atunci văzuse el, într-o străfulgerare, că ea nu avea mâna dreaptă, ci doar o încheietură netedă, conică, deşi asta nu păru să o deranjeze când prinse cureaua sacului şi îl aruncă peste un umăr. Se întrebă cum de nu remarcase mai repede.

Îl înghesui pe una dintre uşile vopsite cu verde care dădeau spre curte.

— Aici a fost camera fiului meu, spusese ea, făcându-i semn să intre.

— Ah. Dar nu-şi va dori el să doarmă aici?

— Mă îndoiesc, spusese ea, cu tristeţe în voce. Spune-mi, cum doarme... acolo, afară?

Făcuse un gest vag spre apus, indicând, presupunea Lazlo, restul lumii.

— Nu ştiu, răspunsese el, surprins. Binişor.

Ce răspuns nepotrivit pentru o mamă îngrijorată! *Binişor*. Dar de unde să ştie Lazlo? Nu-i trecuse niciodată prin minte că Eril-Fane ar putea avea slăbiciuni. Îşi dădu seama că, în tot acest timp, se uitase la Ucigaşul de Zei ca la un erou, nu ca la un

bărbat, însă şi eroii, pe lângă toate celelalte, sunt de asemenea bărbaţi – şi femei – şi cad pradă problemelor omeneşti, la fel ca toţi ceilalţi.

— Asta e bine, spusese Suheyla. Poate că s-au mai liniştit, de când e departe.

— Ce anume? întrebase Lazlo, amintindu-şi de felul în care Eril-Fane îşi ferise privirea şi spusese că nu dormea bine în Plângerea.

— Ah, coşmarurile.

Suheyla încheiase subiectul cu o fluturare de mână şi îşi pusese mâna pe obrazul lui Lazlo.

— Mă bucur că eşti aici, tinere. Somn uşor.

•

Pe hornurile Casei Ghildei Negustorilor ieşiră roiuri de molii.

Era ora de dinaintea zorilor. Unii oameni începuseră să mişune prin oraş. Brutarii erau deja la muncă, iar căruţurile se rostogoleau pe tăcute spre piaţă, purtându-şi încărcăturile zilnice de produse de la fermele din vale. Sarai nu intenţionase să rămână atâta vreme în visele străinilor, însă găsise în ei o lume atât de neobişnuită, atât de plină de imagini pentru care nu avea context, încât nici nu simţise trecerea timpului.

Oceanul: o imensitate de nedescris. Leviatani mari cât palatele, legaţi de pontoane ca să nu se scufunde înapoi spre libertate. Mine de glave, ca nişte sori îngropaţi. Turnuri ascuţite precum colţii. Bărbaţi cu lupi în lese, patrulând pe câmpuri albastre, ameţitoare. Asemenea imagini vorbeau despre o lume dincolo de cunoştinţele ei şi, împrăştiate printre ele, ca nişte ciudăţenii într-o lume ciudată şi la fel de dificil de separat de aberaţiile viselor ca fulgii de zăpadă într-un coş cu dantelă, se aflau răspunsurile pe care le căuta.

Cine erau aceşti străini şi ce fel de ameninţare reprezentau?

În primul rând, erau bărbaţi şi femei mânaţi de idei şi înarmaţi cu inteligenţă şi abilităţi rare. Unii aveau familii, alţii nu. Unii erau buni la suflet, alţii nu. N-avea cum să-i *ştie* după o noapte de infiltrare. Îşi formase doar impresii, atât. Dar la a doua întrebare...

Sarai ameţise de atâtea viziuni cu explozii şi maşinării, şi turnuri imposibil de înalte – şi fete care se *căţărau* pe turnuri imposibil de înalte –, şi magneţi, şi fierăstraie, şi poduri, şi sticluţe cu chimicale miraculoase... şi... *maşini zburătoare*.

„Doar nu pot zbura”, spusese Feral, însă aparent se înşelase. Când Sarai văzuse prima oară maşinăria în visele celei mai în vârstă dintre femeile faranji, o socotise o fantezie. Visele sunt pline de zbor. Nu se îngrijorase. Dar când văzuse aceeaşi maşinărie în mintea soţului, fusese obligată să îi dea atenţie. Obiectul acela era subţire şi simplu ca formă, mult prea aparte ca să apară din pură coincidenţă în visele a doi oameni diferiţi, indiferent că se aflau unul lângă altul şi se atingeau. Visele nu se transferau de la un om adormit la altul. Şi mai era ceva care o făcuse pe Sarai să creadă. Ea locuia în cer. Cunoştea lumea de sus într-un mod în care oamenii nu o cunoşteau, iar majoritatea viselor despre zbor pur şi simplu n-o puteau zugrăvi – reflexia soarelui care apunea deasupra norilor, mareea vânturilor, aspectul lumii privite de sus. Dar acest cuplu, cu mâinile lor aspre, ştia cum era. Nu mai încăpea îndoială: fuseseră acolo.

Cât avea să dureze până ce maşinăriile lor zburătoare aveau să se înalţe în aer, aducând invadatorii pe terasa grădinii şi în podul palmei serafimului, chiar în locul unde se afla ea acum?

„Mâine vom şti dacă trebuie sau nu să discutăm serios despre asta”, le spusese celorlalţi cu o seară înainte, în timp ce Minya îi tortura cu ameninţările ei despre luptă. Erau *nevoiţi* să discute, şi încă repede, deşi asta n-avea să-i ducă nicăieri. Sarai simţi că i se face rău.

Sus, în citadelă, se întoarse la mersul nervos de colo-colo. Ochii ei erau deschişi, însă împrejurimile păreau înceţoşate. Nu era nimeni prin preajmă, dar ştia că de bună seamă ceilalţi aşteptau. Dacă dormiseră, atunci se treziseră devreme, ca să o vadă de îndată ce moliile ei reveneau şi să audă ce avea de spus. Erau oare de cealaltă parte a draperiei, chiar acum? Spera că vor rămâne acolo până când se va simţi ea gata pentru ei.

Se gândi să-şi cheme moliile înapoi. Deja orizontul dinspre est pălea, iar ele aveau să cadă moarte la pământ la prima rază de soare. Dar trebuia să mai facă un lucru. Îl amânase întreaga noapte.

Trebuia să-i facă o vizită Ucigaşului de Zei.

26.

OAMENI DISTRUŞI

Sarai venise de multe ori la fereastra asta. De mai multe ori decât la oricare alta din Plângerea. Era fereastra tatălui ei şi rareori lăsase să treacă o noapte fără să-i facă o vizită.

O vizită ca să-l *chinuie* şi să se chinuie şi pe ea, în timp ce încerca să-şi imagineze cum ar fi fost să fie copilul pe care un tată să-l iubească şi nu să-l ucidă.

Fereastra era deschisă. Nu-i stătea niciun obstacol în cale, însă ezită şi îşi aşeză moliile pe pervaz, ca să tragă cu ochiul înăuntru. În camera aceea îngustă nu se afla mare lucru: un dulap de haine, nişte rafturi şi un pat cu saltele curate, ordonate, umplute bine cu pene şi acoperite cu o cuvertură brodată de mână. Pe fereastră pătrundea suficientă lumină încât întunericul să capete adâncime, aşa că văzu, în nuanţe de negru, contururile unei siluete. Un umăr înclinat în jos. Dormea pe o parte, cu spatele la fereastră.

În citadelă, în propriul ei trup, inimile lui Sarai se poticniră. Era agitată, parcă emoţionată de o reuniune. Unilaterală, în orice caz. Trecuseră doi ani de când plecase – iar pentru ea fusese o mare uşurare, fiindcă o eliberase de hărţuiala constantă a Minyei. În *fiecare* zi, fetiţa ceruse să ştie despre ce visase el şi ce coşmar dezlănţuise Sarai asupra tatălui său. Oricare ar fi fost răspunsul, nu era niciodată mulţumită. Dorise ca Sarai să reverse asupra lui un asemenea cataclism de coşmaruri, încât să-i zdruncine mintea şi să-l lase să rătăcească pentru totdeauna în beznă. Dorise ca Sarai să-l înnebunească.

Ucigaşul de Zei fusese mereu o ameninţare pentru ei, cea mai mare dintre toate. Era inima care bătea în Plângerea, eliberatorul poporului său şi eroul lor. Nimeni nu era mai îndrăgit şi nu avea mai multă autoritate, aşa că nimeni nu era mai primejdios. După revoltă şi eliberare, oamenii fuseseră foarte ocupaţi. În fond, aveau două secole de tiranie de recuperat. Trebuiseră să îşi creeze o guvernare din nimic, împreună cu legile şi sistemul de justiţie. Trebuiseră să refacă apărarea, viaţa civilă, meşteşugurile şi măcar o umbră de comerţ. O armată, temple, ghilde, şcoli – trebuiseră să reconstruiască totul. Fusese

o muncă de ani mulţi şi, permanent, citadela rămăsese ameninţătoare deasupra capetelor, departe de atingerea lor. Oamenii din Plângerea nu avuseseră de ales decât să lucreze la ce puteau schimba şi să tolereze restul – ceea ce însemna să nu simtă niciodată soarele pe faţă, să nu îşi înveţe copiii despre constelaţii şi nici să culeagă fructe din pomii livezilor proprii. Se discutase despre mutarea oraşului în afara umbrei, punând un început nou, într-un alt loc. Ba chiar fusese ales un loc în josul râului, dar aici exista o istorie mult prea veche ca să fie pur şi simplu abandonată. Pământul acesta fusese cucerit pentru ei de către îngeri. Umbrit sau nu, era sacru.

Atunci, le lipsiseră resursele pentru a dărâma citadela, însă nu aveau de gând să o tolereze la nesfârşit. În cele din urmă, hotărârea lor avea să se concentreze asupra a ceea ce era deasupra. Ucigaşul de Zei nu avea să renunţe.

— Dacă nu îl termini *tu*, spunea Minya, ne va termina *el* pe noi.

Iar Sarai fusese arma docilă a Minyei. Purtând amintirea Carnagiului roşu şi însângerat în inimile ei, făcuse cât putuse mai bine şi-l chinuise cât putuse mai rău. În multe nopţi, îl acoperise pe Eril-Fane cu molii şi dezlănţuise asupra lui fiecare teroare din arsenalul ei. Valuri de orori, oştiri de monştri. Trupul lui înţepenea ca o scândură. Îi auzea dinţii trosnind când îşi încleşta maxilarul. Nu mai văzuse niciodată ochi strânşi cu atâta putere. I se părea că-i vor crăpa. Dar nu îl putuse învinge; nici măcar nu îl făcuse să plângă. Eril-Fane dispunea de propriul său arsenal de orori şi nu avea nevoie de al ei. Frica era ultima pe lista lui. Sarai nu pricepuse, înainte, că frica putea fi cel mai uşor de îndurat chin. *Ruşinea* era ceea ce îl sfâşia pe el. Disperarea. Nu exista nicio întunecime pe care să i-o trimită ea şi să rivalizeze cu ceea ce el îndurase deja. Trăise trei ani cu Isagol cea Cumplită. Supravieţuise prea multor nenorociri ca să îşi piardă minţile de la nişte vise.

Era ciudat. În fiecare noapte, Sarai îşi împărţea mintea într-o sută de locuri, iar moliile ei purtau frânturi din conştiinţa ei prin oraş. Când reveneau, era din nou întreagă. Era simplu. Dar ceva începuse să se întâmple, cu cât îşi chinuia mai abitir tatăl – un alt tip de divizare înăuntrul ei, una nu la fel de simplu de împăcat când se încheia noaptea.

Pentru Minya, avea să existe mereu doar Carnagiul. Dar, de

fapt, erau mult mai multe lucruri. De pildă, cele de *dinainte*. Fete răpite, ani pierduţi, oameni distruşi. Şi, întotdeauna, zeii cei sălbatici şi nemiloşi.

Isagol, care-ţi prindea sufletul în mreje şi-l strunea ca pe o harpă.

Letha, care-ţi drena mintea, scoţându-ţi amintirile şi înghiţindu-le pe nemestecate.

Skathis la uşa ta, venind să-ţi ia fiica.

Skathis la uşa ta, aducând-o înapoi acasă.

Funcţia urii, aşa cum o vedea Sarai, era să calce în picioare compasiunea, să închidă o uşă în nasul propriului sine şi să uite că trecuse vreodată pe acolo. Dacă aveai ură, puteai vedea suferinţa şi o puteai provoca, fără să simţi nimic, decât, poate, o răzbunare sordidă.

Dar la un moment dat, aici, în această cameră, Sarai crezuse că-şi pierduse acea abilitate. Ura o trădase. Parcă ar fi pierdut un scut în luptă. Odată dispărută ura, toată suferinţa se ridicase şi o copleşise. Era prea mult.

Atunci, coşmarurile se întorseseră împotriva ei şi începuse să aibă nevoie de un calmant.

Trăgând aer în piept, Sarai dezlipi o molie de pe pervaz şi o mână înainte, o frântură de întunecime trimisă în penumbră. În acea unică santinelă îşi concentră atenţia, aşa că părea că se află *acolo*, plutind la câţiva centimetri deasupra umărului Ucigaşului de Zei.

Doar că...

N-ar fi putut spune care simţ vibrase mai întâi de un mic şoc al deosebirii, însă pricepu imediat.

Acesta nu era Ucigaşul de Zei.

Silueta nu se potrivea. Nici mirosul. Oricine ar fi fost, era mai slab decât Eril-Fane, căci salteaua se lăsa mai puţin sub el. După ce-şi obişnuise ochii cu penumbra, îşi dăduse seama că pe pernă era răsfirat un păr negru, însă cam atât.

Cine dormea în patul Ucigaşului de Zei? Unde era Eril-Fane? Curiozitatea o învinse şi făcu un lucru la care nu s-ar fi gândit, în circumstanţe normale. Adică, pe vremea în care soarta ei părea încă incertă.

Pe noptieră se afla o glavă, cu o învelitoare împletită, neagră, pusă deasupra. Sarai îndreptă o oaste de molii spre ea, ca să prindă împletitura cu picioruşele şi s-o ridice puţin de pe glavă,

doar cât să descopere o rază de lumină. Dacă ar fi fost cineva martor la un asemenea comportament coordonat al moliilor, ar fi bănuit imediat că nu erau creaturi naturale. Dar temerea aceasta i se părea lui Sarai inutilă acum, faţă de celelalte griji ale sale. Odată îndeplinită misiunea moliilor, studie chipul luminat de raza glavei.

Văzu un tânăr cu nasul coroiat. Sprâncenele lui erau negre şi dese, iar ochii, afundaţi în orbite. Avea pomeţi înalţi şi obraji plaţi, iar linia fălcii foarte dreaptă, parcă tăiată cu o lovitură de topor. Nicio eleganţă sau fineţe. Şi nasul! Cu siguranţă fusese victima violenţei şi împrumutase aerul de violenţă întregului chip. Părul îi era des şi negru, iar în lumina glavei bătea în nuanţe roşcate, calde, şi nu în albastru rece. Nu avea cămaşă şi, deşi era acoperit în mare parte de cuvertură, braţul care se odihnea deasupra etala muşchi împletiţi ca frânghiile. Era curat şi probabil că se bărbierise pentru prima oară după multe săptămâni, fiindcă bărbia şi maxilarul erau mai palide decât restul feţei şi nu erau netede – aşa cum faţa unui bărbat nu e niciodată cu adevărat netedă, nici măcar după o întâlnire cu un brici perfect ascuţit. Sarai ştia asta după atâţia ani de poposit pe chipuri adormite şi nu de la Feral, care, deşi începuse să folosească briciul, putea lăsa să treacă zile în şir între un bărbierit şi altul, fără nicio diferenţă. Dar nu şi acest bărbat. El nu era, ca Feral, *aproape dincolo* de linia care-l separa de maturitate, ci o *depăşise*. Un bărbat în toată puterea cuvântului.

Nu era chipeş. Cu siguranţă, nu era ca rupt din soare. Avea un aer brutal din cauza nasului rupt, dar Sarai se trezi că zăboveşte mai mult asupra lui să-l studieze decât asupra celorlalţi, cu excepţia celui auriu. Pentru că amândoi erau tineri, iar ea nu era chiar atât de castă încât să fie complet străină de dorinţele pe care Ruby şi le exprima atât de deschis, nici atât de indiferentă încât prezenţa fizică a tinerilor bărbaţi să nu aibă niciun efect asupra ei. Doar că ţinea totul pentru sine, aşa cum făcea cu multe altele.

Privindu-i genele închise întru odihnă, se întrebă ce culoare aveau ochii lui şi simţi un fior de înstrăinare la gândul că soarta ei era să vadă şi să nu fie văzută, să treacă, în secret, prin minţile altora şi să nu lase nicio urmă – cu excepţia fricii.

Cercetă iute cerul. Era cazul să se grăbească. N-avea timp să-şi facă o impresie cum se cuvine despre acesta, dar chiar şi o

idee despre cine era s-ar fi putut dovedi utilă. Un străin în casa lui Eril-Fane. Ce să însemne asta?

Îşi îndreptă o molie spre tâmpla lui.

Şi numaidecât căzu în altă lume.

27.

O ALTĂ LUME

Fiecare minte este o lume aparte. Majoritatea ocupă un vast teren de mijloc, al obişnuitului, în timp ce altele sunt mai speciale: plăcute, chiar frumoase, sau uneori alunecoase, cu un sentiment de nelinişte inexplicabilă. Sarai nici nu-şi mai amintea cum era a ei, înainte să o transforme în menajeria de orori care era acum – mintea ei devenise un loc în care se temea să fie prinsă după lăsarea întunericului, ca să zicem aşa, şi trebuia să se adăpostească recurgând la o băutură care o amorţea, invadând-o cu nimicul său cenuşiu. Şi visele Ucigaşului de Zei erau un tărâm de orori, unic în sine, în timp ce ale Suheylei erau moi ca o păturică în care înfăşori un copil ca să-l aperi de frig. Sarai pătrunsese în mii de minţi, zeci de mii, şi prefirase printre degetele ei invizibile nenumărate vise.

Dar nu cunoscuse niciodată ceva asemănător.

Clipi şi privi în jur.

Iată o stradă pavată cu lapislazuli, printre clădiri înalte, cu faţadele sculptate. Se zăreau mai multe cupole de aur, iar, în depărtare, lucea Cuspida. Toată noaptea, Sarai pătrunsese în peisaje de vis străine ei. Acesta nu era străin şi totuşi... Se roti încet, studiind curiosul amestec de familiaritate şi de neobişnuit, care-l făcea mai străin pentru ea decât i se păruse toată străinătatea. Cu siguranţă era Plângerea, însă nu Plângerea pe care o ştia ea. Lapisul era mai albastru, aurul mai strălucitor, sculpturile, nemaivăzute. Cupolele, sute în loc de zeci, nu aveau tocmai forma corectă. Nici nu erau acoperite cu o foiţă netedă de aur, ca în realitate, ci cu tăbliţe în chip de solzi de peşte, cu modele din aur mai întunecat şi mai deschis, astfel încât soarele nu se oglindea în ele, ci se juca şi dansa.

Soarele.

Soarele deasupra Plângerii.

Nu exista nicio citadelă şi nicio ancoră. Nu era urmă de mezartium pe nicăieri, nici de mohorâre sau amărăciune. Lua cunoştinţă cu o versiune a Plângerii care exista doar în mintea acestui visător. Nu avea de unde să ştie că se născuse din poveşti spuse, cu ani în urmă, de un călugăr aproape senil, sau că fusese hrănită, de atunci, din fiecare sursă scrisă pe care o putuse găsi Lazlo. Că el ştia tot ce unui străin îi era cu putinţă să ştie despre Plângerea şi că *aceasta* era viziunea pe care el o construise din bucăţi. Sarai pătrunsese într-o idee despre oraş şi era cel mai minunat lucru pe care-l văzuse vreodată. Îi dansa peste simţuri la fel ca soarele peste cupole. Fiecare culoare era mai intensă, mai bogată decât în realitate, şi *erau atât de multe*. Dacă însăşi ţesătoarea lumii ar fi păstrat capetele tăiate ale fiecărui fir folosit vreodată, coşul ei ar fi arătat cam aşa. Tarabele din piaţă aveau copertine deasupra şi erau încărcate cu şiruri de condimente în formă de conuri. Trandafiriu şi arămiu, stacojiu şi brun-roşcat. Bătrânii suflau fum colorat prin fluiere lungi şi pictate, gravând în aer o muzică fără sunet. Şofran şi violaceu, roşu-albăstrui şi corai. Din fiecare cupolă se înălţa o turlă ca un ac şi de toate fluturau steaguri coadă-de-rândunică, unite între ele cu panglici pe care copiii alergau râzând, îmbrăcaţi cu pelerine de pene colorate. Roşu-negricios şi galben-lămâie, verde-pal şi ciocolatiu. Umbrele lor pe pământ ţineau pasul cu ei într-un fel imposibil în adevărata Plângere, învăluită cum era într-o umbră imensă. Localnicii imaginari aveau veşminte de o frumuseţe simplă, femeile îşi purtau părul lung, atârnând ca o trenă în urma lor, sau ridicat de păsări cântătoare viu colorate. Galben-păpădie şi castaniu, oranj-mandarină şi auriu.

Pe ziduri creşteau viţe, aşa cum trebuie să fi fost în zilele de demult, de dinainte de umbră. Fructele prosperau, plesnind de sănătate. Purpuriu şi verde-trifoi, verde-cupru şi movuliu. Aerul era încărcat de parfumul lor dulce şi de o altă mireasmă, care o duse pe Sarai cu mintea înapoi în copilărie.

Când era mică, înainte să fie golite cămările din bucătăriile citadelei de provizii de neînlocuit, precum zahărul şi faina albă, Ellen cea Mare obişnuia să le facă un tort aniversar, în fiecare an: unul comun pentru toate zilele lor de naştere, ca să le ajungă zahărul şi faina albă cât mai mulţi ani posibil. Sarai

avusese opt ani la ultimul tort. Toţi cinci îl savuraseră, inventaseră împreună un joc să-l mănânce cât se putea mai încet, ştiind că era ultimul pe care aveau să-l guste.

Iar aici, în Plângerea aceasta ciudată şi minunată, se aflau torturi aşezate pe pervazuri, cu glazura sclipind de cristale de zahăr şi petale de floare, iar trecătorii se opreau să ia câte o felie din unul sau din altul, oamenii dinăuntru dându-le şi nişte pahare cu băuturi pe fereastră, ca să îşi domolească setea.

Sarai se uita uimită la toate acestea. Pentru a doua oară în noaptea asta era surprinsă de contrastul puternic dintre o faţă şi o minte. Prima oară fusese în cazul acelui faranji auriu. Pe cât de frumoasă era faţa lui, pe atât de urâte visele. Erau înghesuite şi lipsite de aer, ca nişte sicrie. El însuşi abia dacă putea respira sau mişca în ele – ea, nu. Şi acum... asta.

Chipul acela aspru, cu aerul său violent, îi permisese să intre într-un asemenea tărâm minunat.

Văzu spectrali umblând neînsoţiţi, unul lângă altul, ca nişte cupluri ieşite la plimbare, şi multe alte creaturi, pe unele recunoscându-le, pe altele nu. Un ravid, cu colţii de un braţ lungime, decoraţi cu ciucuri şi mărgele, se ridică pe labele din spate să lingă o felie de tort cu limba lui lungă şi aspră. Văzu o prinţesă călare pe un centaur blând, iar atmosfera generală era atât de magică încât nu păreau deloc nelalocul lor. El întoarse capul şi perechea se sărută îndelung, făcând-o pe Sarai să roşească. Mai erau şi omuleţi cu gheare de găină, care mergeau invers, ca urmele lor să indice o direcţie greşită, şi bătrâne micuţe care se întreceau pe pisici înşeuate, şi băieţi cu coarne de ţap care sunau din clopoţei, şi fluturat de aripi străvezii, şi multe lucruri şi mai minunate, oriîncotro privea. Se afla în acel vis de mai puţin de un minut – două întinderi de palmă a serafimului, străbătute înainte şi înapoi – când îşi dădu seama că zâmbea.

Zâmbea.

Zâmbetul ei se ivea destul de rar, ţinând cont de natura ocupaţiei sale, dar într-o noapte ca asta, cu asemenea descoperiri, era de neconceput. Şi-l şterse cu palma, ruşinată, şi continuă să meargă. Deci acest faranji se pricepea la vise? Şi ce? Nu-i era de folos cu nimic. Cine era acest visător? Ce făcea aici? Înarmându-se ca să reziste uimirii, privi din nou în jur şi văzu, în faţa ei, silueta unui bărbat cu părul lung şi negru.

Era el.

Un lucru normal. Oamenii apar în visele lor foarte frecvent. El se îndepărta de ea, iar ea se concentră să-l prindă din urmă – şi abia ce-şi dori asta, că se şi trezi chiar în spatele lui. Visul lui poate că era special, însă tot un vis era şi, ca atare, ea îl putea controla. Dacă voia, putea să-i şteargă toate culorile. Putea să transforme totul în sânge, să sfărâme cupolele, să împingă spre moarte copiii îmbrăcaţi în pelerinele de pene. Putea convinge ravidul îmblânzit, cu ciucurii şi mărgelele sale, să sfâşie femeile frumoase, cu părul lor lung şi negru. Putea preface totul într-un coşmar cu darul ei. Darul ei malefic şi otrăvit.

Dar nu făcu nimic. Nu de aceea venise, în primul rând, şi chiar dacă ăsta i-ar fi fost scopul, nu se putea imagina stricând un asemenea vis. Nu doar din cauza culorilor, a creaturilor fantastice, a magiei. Nici măcar din cauza torturilor. Ci pentru că domnea aici un sentiment de... dulceaţă, de siguranţă, iar Sarai îşi dori...

Îşi dori să fi fost adevărat, iar ea să poată locui în el. Dacă ravizii puteau împărţi acelaşi loc cu bărbaţii şi femeile şi le puteau mânca torturile, atunci poate că le-ar fi fost permis şi corciturilor de zei.

Adevărat. Ce gând prostesc! Asta era mintea unui străin. *Adevăraţi* erau cei patru care o aşteptau, chinuiţi de întrebări. *Adevărat* era ceea ce urma să le spună ea, *adevărat* era răsăritul soarelui care apărea la orizont. Era timpul să plece. Sarai îşi strânse moliile. Acelea aşezate pe abajurul împletit al glavei îi dădură drumul şi aceasta căzu la loc, înghiţind felia de lumină şi cufundând din nou visătorul în întuneric. Zburară spre fereastră şi aşteptară acolo, dar cea de pe tâmpla lui nu se mişcă. Sarai era gata să o retragă, dar ezită. Se afla în atâtea locuri deodată. Se afla în palma serafimului, desculţă, şi plutind la fereastra dormitorului Ucigaşului de Zei, şi aşezată, uşoară ca o petală, pe tâmpla visătorului.

Şi se mai afla şi în visul lui, stând chiar în spatele lui. Simţea o dorinţă de neînţeles să îi vadă faţa, aici, în acest loc creat de el, cu ochii deschişi.

El întinse mâna să culeagă un fruct de pe una dintre viţe.

Mâna lui Sarai tresări. Ar fi vrut şi ea un fruct. Voia *cinci*, câte unul pentru fiecare dintre ei. Se gândi la fata aceea născută din zei, care putea aduce lucruri din vise, şi îşi dori să se poată

întoarce şi ea cu braţele încărcate de fructe. Cu un tort ţinut în echilibru pe cap. Şi călărind pe ravidul acela îmblânzit, care avea acum glazură pe mustăţi. De parcă, dacă le aducea daruri şi fantezii, le-ar fi îndulcit lovitura veştilor.

Nişte copii se căţărau pe un spalier şi se opriră să-i mai arunce nişte fructe visătorului. El prinse sferele galbene şi le strigă:

— Mulţumesc!

Timbrul vocii sale o înfioră pe Sarai. Era profundă, joasă şi aspră, o voce precum fumul de lemne, precum lamele zimţate, precum scrâşnetul cizmelor prin zăpadă. Dar, în ciuda asprimii, avea cel mai atrăgător ton de timiditate.

— Când eram mic, credeam în asta, îi spuse el unui bătrân din apropiere. În pomul cu fructe din care oricine putea lua pe gratis. Dar, mai târziu, m-am gândit că era doar o fantezie născocită pentru copiii flămânzi.

Cu întârziere, Sarai îşi dădu seama că vorbea limba din Plângerea. Toată noaptea, în toate celelalte vise ale străinilor, abia dacă auzise un cuvânt pe care să-l înţeleagă, dar acesta vorbea limba ei fără urmă de accent. Făcu un pas în lături şi, în sfârşit, îl privi.

Se apropie, studiindu-l din profil cu lipsa de ruşine cu care studiezi o statuie sau cu care o fantomă îi studiază pe cei vii. Mai devreme, făcuse la fel şi cu acel faranji bălai, stând chiar lângă el, în timp ce el muncea furibund într-un laborator, printre flăcări şi sticlă spartă. Totul fusese tăios acolo, fierbinte şi primejdios, şi nu contase cât de chipeş era. Ea fusese nerăbdătoare să plece.

Aici nu simţea niciun pericol şi nicio dorinţă să scape. Dimpotrivă, era atrasă să se apropie. Zece ani de invizibilitate făcuseră să dispară orice ezitare pe care ar fi putut s-o simtă de a privi pe cineva atât de insistent. Văzu că ochii lui erau cenuşii, iar zâmbetul lui purta aceeaşi sugestie de timiditate ca şi vocea. Şi, da, nasul îi era rupt. Şi, da, linia maxilarului era dură. Dar, spre surprinderea ei, chipul lui, treaz şi însufleţit, nu transmitea nici urmă din brutalitatea pe care i-o atribuise la prima impresie. Dimpotrivă.

Era la fel de dulce ca aerul din visul lui.

Îşi întoarse capul spre ea, iar Sarai era atât de obişnuită cu nonexistenţa sa, încât nici măcar nu tresări. O luă drept o şansă

de a-l privi mai bine. Văzuse atât de mulţi ochi închişi şi atât de multe pleoape care tremurau încărcate de vise, de gene zbătându-se, încât era fascinată de ochii lui deschişi. Erau atât de aproape! Vedea, în lumina blândă a soarelui, modelele din irisurile lui. Nu erau de un cenuşiu omogen, ci filamente într-o sută de nuanţe de gri şi de albastru, şi păreau reflexii ale luminii pe apă, cu o aureolă subtilă de ambră în jurul pupilelor.

Şi, la fel de curioasă cum se uita ea la el, se uita şi el la... Nu, nu la ea. Nu putea decât să privească prin ea. Părea vrăjit. În ochi îi juca o luminiţă de mirare absolută. *Luminiţa vrăjitoarei*, gândi ea, şi o străbătu un fior de invidie pentru oricine sau orice se afla în spatele ei şi îl fermeca într-atât. Pentru o clipă, îşi permise să pretindă că era chiar ea.

Că el se uita la *ea* în felul acela.

Pretindea numai. Un moment de răsfăţ, ca o fantomă care se strecoară între îndrăgostiţi, ca să simtă şi ea cum e să trăieşti. Totul se petrecu în câteva secunde, cel mult trei. Stătu în visul acela remarcabil şi pretinse că visătorul era captivat de ea. Îi urmări mişcarea pupilelor. Păreau să se plimbe pe faţa ei şi pe banda neagră pe care şi-o pictase. Coborâră, dar se ridicară imediat la loc, când dădură de furoul ei subţire şi pielea albastră. Roşi, iar undeva în acele trei secunde ceva se schimbă. Sarai roşi, la rândul ei. Se dădu un pas înapoi, iar ochii visătorului o urmăriră.

Ochii lui o urmăriră.

Nu se afla nimeni în spatele ei. Nu mai era nimeni. Întregul vis se redusese la o sferă în jurul lor şi nu exista îndoială că luminiţa vrăjitoarei era pentru ea sau că la ea se referi el când şopti, cu o uimire vie şi tandră:

— Cine eşti?

Realitatea o lovi în plin. Era vizibilă. *Vizibilă*. Sus, în citadelă, Sarai sări înapoi. Rupse lesa conştiinţei şi lăsă liberă molia, pierzând visul într-o clipă. Toată concentrarea pe care o adunase într-o singură santinelă năvăli înapoi în trupul ei fizic, iar ea se împletici şi căzu, gâfâind, în genunchi.

Era imposibil. În vise, ea era o fantomă. Nu avea cum să o vadă.

Şi totuşi, nu exista nicio îndoială că asta se întâmplase.

•

Jos, în Plângerea, Lazlo se trezi tresărind şi se ridică în capul

oaselor, la timp pentru a fi martor la cele nouăzeci şi nouă de frânturi de întunecime care ţâşniră în aer de pe pervazul ferestrei sale, de unde, într-un vârtej înnebunit, fură aspirate în sus, dispărând.

Clipi. Totul era liniştit şi nemişcat. Întunecat. S-ar fi îndoit că văzuse ceva dacă, în clipa aceea, cea de-a o sută molie nu i s-ar fi rostogolit de pe tâmplă, ca să-i cadă în poală, moartă. Cu blândeţe, o luă în palmă. Era delicată, iar aripile ei erau îmbrăcate într-o catifea de culoarea amurgului.

Pe jumătate încurcat în rămăşiţele visului, Lazlo vedea încă ochii mari şi albaştri ai frumoasei fete albastre, înciudat că se trezise şi o pierduse atât de brusc. Dacă se întorcea în vis, oare avea să o regăsească? Aşeză molia moartă pe noptieră şi adormi iar.

Regăsi visul, dar nu şi fata. Ea dispăruse. În următoarele momente, răsări soarele. Strecură o lumină palidă prin întunecimea pricinuită de citadelă şi prefăcu molia în fum, pe tăblia noptierei.

Când Lazlo se trezi din nou, câteva ore mai târziu, le uitase pe amândouă.

28.

MOD DE TRAI

Sarai căzu în genunchi. Tot ce vedea era aţintirea ochilor visătorului *asupra ei*, când Feral, Ruby şi Sparrow dădură fuga la ea din pragul uşii, de unde priviseră şi aşteptaseră.

— Sarai! Eşti bine?

— Ce s-a întâmplat?

— Sarai!

Minya apăru în spatele lor, însă nu se grăbi spre Sarai. Se ţinu deoparte, privind plină de interes cum ei o prindeau de mână şi o ajutau să se ridice.

Sarai le văzu tulburarea şi o înăbuşi pe a ei, dând la o parte visătorul din mintea ei – deocamdată. *O văzuse*. *Ce însemna asta*? Ceilalţi o asaltau cu întrebări – întrebări la care nu putea răspunde, fiindcă moliile nu se întorseseră încă la ea. Erau pe

cer, fugind de soarele care răsărea. Dacă nu ajungeau înapoi la timp, avea să rămână fără glas până se lăsa iar întunericul, când o nouă sută avea să se nască înăuntrul ei. Nu ştia de ce se întâmpla asta, dar aşa funcţiona. Se prinse cu mâinile de gât, ca să priceapă şi ceilalţi, şi încercă să le facă semn să intre, ca să nu vadă ce urma să se petreacă. Detesta să vadă cineva felul în care veneau sau plecau moliile.

Dar ei doar se dădură un pas înapoi, cu teama zugrăvită pe chipuri. Iar când moliile apărură, înghesuindu-se înnebunite peste marginea terasei, nu mai putu face altceva decât să se întoarcă şi să-şi ascundă faţa, în timp ce-şi deschidea gura ca să le lase să intre.

Nouăzeci şi nouă.

Şocată, tăiase legătura şi lăsase molia pe tâmpla visătorului. Inimile sale tresăriră. Căută cu mintea lesa tăiată, de parcă ar fi putut învia molia s-o aducă acasă, însă era pierdută. Mai întâi, fusese văzută de un om, iar apoi lăsase o molie în urmă, ca pe o carte de vizită. Oare o lua razna?

Cum de o văzuse?

Începu din nou să se plimbe în sus şi-n jos, din obişnuinţă. Ceilalţi se apropiară iar, vrând să ştie ce se petrecuse. Minya rămase în spate, privind. Sarai ajunse la capătul palmei serafimului, se întoarse şi se opri. Aici nu erau balustrade să împiedice o cădere de pe terasă. Exista în schimb curba subtilă a palmei făcute căuş – carnea de metal urca uşor, creând un soi de bol puţin adânc, ca să nu păşeşti în gol din greşeală. Chiar şi cu mintea în altă parte, picioarele ei simţiseră panta şi rămăseseră în centrul plat al palmei.

Acum, panica celorlalţi o readuse în simţiri.

— Spune-ne, Sarai, zise Feral, păstrându-şi vocea fermă, ca să-i arate că putea suporta.

Ruby şi Sparrow îl încadrau. Sarai le privi feţele cu nesaţ. În ultimii ani, petrecuse atât de puţin timp cu ei. Ei trăiau pe timp de zi, iar ea, pe timp de noapte, şi se întâlneau doar să ia o singură masă, undeva la mijloc. Ăsta nu era un mod de trai. Dar... erau în viaţă şi atâta tot.

Într-o şoaptă firavă, le spuse:

— Au maşini zburătoare.

Privi, dezolată, cum revelaţia le schimbă expresiile, ştergând cu brutalitate ultima frântură de speranţă sfidătoare şi lăsând în

loc doar disperare.

În clipa aceea se simţi cu adevărat fiica mamei sale.

Sparrow îşi duse mâinile la gură.

— Atunci, s-a terminat, zise Ruby.

Nimeni nu-i puse vorbele la îndoială. Cumva, peste noapte, trecuseră de la panică la înfrângere.

Nu şi Minya.

— Uitaţi-vă la voi, spuse ea, cu dispreţ. Jur că păreţi gata să cădeţi în genunchi şi să vă dezgoliţi beregatele în faţa lor.

Sarai se întoarse spre ea. Entuziasmul Minyei crescuse. Asta o îngrozea.

— Cum poţi fi atât de *bucuroasă*?

— Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, răspunse ea. E mai bine să scăpăm odată.

— Să scăpăm de ce anume? De *vieţile noastre*?

Minya pufni.

— Doar dacă preferaţi să muriţi, în loc să vă apăraţi. Nu vă pot împiedica, dacă sunteţi atât de chitiţi să muriţi, însă eu n-am de gând să o fac.

Se lăsă tăcerea. Sarai îşi dădu seama – şi poate şi ceilalţi trei în acelaşi timp – că, deunăzi, când Minya le ironizase darurile zeieşti, spunând că sunt inutile într-o luptă, nu menţionase care ar putea fi rolul ei. Acum, în faţa disperării lor, radia nerăbdare. *Zel*. Era atât de nepotrivit, că Sarai nu putea înţelege.

— Ce s-a întâmplat? insistă ea. *De ce eşti atât de încântată*?

— Credeam că nu mai întrebi, spuse Minya, cu un rânjet care-i dezveli toţi dinţişorii. Haideţi cu mine. Vreau să vă arăt ceva.

•

Casa familiei Ucigaşului de Zei era un exemplu modest al *yeld*ez-ului tradiţional din Plângerea, o casă cu curte. Din afară, vedeai o faţadă de piatră sculptată cu un model de şopârle şi rodii. Uşa era solidă şi vopsită în verde; dădea acces la un pasaj direct printr-o curte. Curtea era deschisă şi reprezenta încăperea principală, centrală, a casei, fiind folosită pentru gătit, luat masa şi adunări. Clima blândă a Plângerii însemna că majoritatea traiului se petrecea afară. Mai însemna şi că, odinioară, cerul îi fusese tavan, iar acum îl înlocuise citadela. Doar dormitoarele, cămara cu apă şi salonul de iarnă erau complet închise. Ele înconjurau curtea într-un U şi se deschideau spre ea prin patru uşi verzi. Bucătăria se retrăgea într-o nişă

acoperită şi o pergolă din jurul zonei unde se lua masa fusese cândva acoperită de viţe căţărătoare, pentru umbră. Existaseră copaci şi o grădină de ierburi aromate. Acum, dispăruseră. Supravieţuiseră doar câteva tufe anemice şi, în nişte ghivece, fiori de pădure care nu prea aveau nevoie de soare, dar nu se comparau cu imaginea luxuriantă din mintea lui Lazlo.

Când ieşi din cameră, în dimineaţa aceea, o găsi pe Suheyla scoţând o capcană pentru peşte din fântână. Nu era la fel de ciudat pe cât părea, fiindcă nu era tocmai o fântână, ci un puţ până la râul care curgea pe sub oraş.

Uzumarkul nu era un singur mare canal subteran, ci o reţea complicată de canale mai mici săpate în albia de piatră a văii. Când se construise oraşul, inginerii străluciţi din vechime le adaptaseră într-un sistem de canalizare natural. Unele pâraie erau pentru apă proaspătă, altele erau pentru scurgere. Nişte canale subterane mari, luminate de glave şi străbătute de bărci lungi şi înguste, reprezentau căi de acces – nu exista o cale mai rapidă de a traversa oraşul de la vest la est. Circulau şi zvonuri despre un lac imens, îngropat mai adânc decât orice, în care rămăsese captiv un svytagor preistoric, din cauza dimensiunilor sale, şi trăia ca un caras într-un acvariu, hrănindu-se cu tipări care se înmulţeau în apa rece de izvor. Îl numeau *kalisma*, adică „zeul ţiparilor”, fiindcă probabil aşa li se şi părea ţiparilor.

— Bună dimineaţa, spuse Lazlo, intrând în curte.

— Ah, te-ai trezit, răspunse Suheyla, voioasă.

Deschise capcana, iar peştişorii sclipiră în nuanţe de verde şi auriu când îi răsturnă într-o găleată.

— Ai dormit bine?

— Prea bine, spuse el. Şi prea *mult*. Nu-mi place să fiu trântor, îmi pare rău.

— Prostii. Dacă există un moment potrivit să dormi până târziu, acela e a doua zi după ce ai străbătut Elmuthalethul. Iar fiul meu n-a apărut încă, aşa că n-ai pierdut nimic.

Lazlo văzu micul dejun care fusese pregătit pe masa de piatră. Era aproape la fel de bogat ca şi cina din urmă cu o seară, lucru de înţeles, căci era prima dată când Suheyla îl avea la masă pe Eril-Fane, după mai bine de doi ani.

— Pot să te ajut? întrebă el.

— Vrei să pui la loc capacul puţului?

Făcu aşa cum i se ceruse, apoi o urmă spre focul deschis,

unde o privi curăţând peştii din câteva mişcări iscusite de cuţit. Îi vârî în ulei, îi tăvăli prin condimente şi îi aşeză pe grătar. Nu şi-o putea imagina fiind mai îndemânatică dacă ar fi avut două mâini în loc de una.

Ea îl văzu privind-o. Mai precis, îl văzu ferindu-şi privirea când fu surprins. Ridică mâna cu ciotul neted, conic, şi spuse:

— Nu mă deranjează. Holbează-te.

El se înroşi, ruşinat.

— Îmi pare rău.

— O să pun amendă pe scuze, îl ameninţă ea. Nu am vrut să-ţi atrag atenţia aseară, dar azi o iei de la capăt. Zece arginţi de fiecare dată când spui că-ţi pare rău.

Lazlo râse şi trebui să-şi muşte limba ca să nu se scuze pentru că-şi ceruse scuze.

— Aşa am fost educat, spuse el. Nu mă pot abţine.

— Accept provocarea de a te reeduca. De acum înainte, ai voie să îţi ceri iertare doar dacă se întâmplă să calci pe cineva pe picior în timpul dansului.

— Doar atunci? Eu nici măcar nu dansez.

— *Serios*? O să ne ocupăm şi de asta.

Întoarse peştii pe grătar. Fumul era aromat, de la condimente.

— Mi-am petrecut toată viaţa în compania unor bărbaţi în vârstă, îi spuse Lazlo. Dacă speraţi să mă faceţi apt pentru societate, va fi treabă pentru două mâini...

Cuvintele-i ieşiră din gură înainte să se gândească. Se înroşi ca racul şi numai faptul că ea ridică un deget, în chip de avertisment, îl împiedică să se scuze.

— N-o spune! zise ea.

Avea o mutră serioasă, însă ochii îi jucau veseli.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că m-ai putea jigni, tinere. Sunt destul de călită. Cât despre asta...

Îşi ridică încheietura mutilată.

— Sunt aproape sigură că mi-au făcut o favoare. Zece degete sunt prea multe ca să le ţii socoteala. Şi atât de multe unghii de îngrijit!

Zâmbetul ei îl molipsi pe Lazlo şi zâmbi şi el.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Ştii, în legendele Maialene există o zeiţă cu şase braţe. Ia gândeşte-te!

— Sărmana! Dar probabil că are preotese care se îngrijesc de ea.

— Adevărat.

Suheyla mută cu furculiţa peştii fripţi pe o farfurie, pe care i-o întinse şi îi făcu semn spre masă. El duse farfuria spre ea şi îi găsi un loc. Cuvintele ei i se înfipseseră în minte. „Sunt aproape sigură că mi-au făcut o favoare”. Cine erau „ei”?

— Scuză-mă, dar...

— Zece arginţi.

— Poftim?

— Te-ai scuzat iar. Te-am avertizat.

— Ba nu, se opuse Lazlo, râzând. „Scuză-mă” e o poruncă. *Poruncesc să mă scuzi*. Nu este deloc o scuză.

— Fie, cedă Suheyla. Dar data viitoare, fără concesii. Întreabă direct.

— Bine, spuse Lazlo. Dar... nu mai contează. Nu e treaba mea.

— *Întreabă*.

— Ai spus că ţi-au făcut o favoare. Mă întrebam la cine te refereai.

— Ah. Păi, la zei.

Cu toată citadela care le plutea deasupra capetelor, Lazlo încă nu avea o idee clară despre cum fusese viaţa sub conducerea zeilor.

— Ţi-au... tăiat mâna?

— Aşa cred, spuse ea. Bineînţeles că nu-mi amintesc. Poate că m-au obligat să o fac chiar eu. Tot ce ştiu este că aveam două mâini înainte să mă răpească şi m-am întors doar cu una.

Toate acestea fuseseră rostite pe un ton normal, ca de conversaţie matinală.

— Te-au răpit, repetă Lazlo, şi te-au dus acolo, sus?

Suheyla se încruntă, parcă stupefiată de ignoranţa lui.

— El nu ţi-a spus nimic?

Îşi imagină că se referea la Eril-Fane.

— Până am ajuns pe Cuspidă, ieri, nici măcar n-am ştiut de ce veniserăm.

Ea pufni, surprinsă.

— Ei, ce oameni încrezători sunteţi, dacă aţi bătut atâta cale pentru un mister.

— Nimic nu m-ar fi putut împiedica să vin, mărturisi Lazlo. Am fost obsedat de misterul Plângerii toată viaţa.

— Serios? Nu credeam că lumea îşi mai aminteşte de noi.

Gura lui Lazlo se arcui într-o parte.

— Lumea nu prea. Doar eu.

— Asta-i o dovadă de caracter, zise Suheyla. Şi ce crezi acum, când eşti aici?

În tot acest timp, tăiase fructe şi acum făcu un gest larg cu cuţitul.

— Eşti mulţumit de rezolvarea misterului?

— Rezolvare? repetă el, râzând neajutorat, şi se uită în sus, spre citadelă. Am de o sută de ori mai multe întrebări decât aveam ieri.

Suheyla îi urmări privirea, însă îndată ce îşi ridică ochii, îi coborî iar, cutremurându-se. La fel ca Tizerkanii, sus, pe Cuspidă, nu suporta vederea ei.

— Era de aşteptat, spuse ea, dacă fiul meu nu te-a pregătit.

Puse cuţitul jos şi mătură bucăţile de fructe într-un bol, pe care i-l dădu.

— Nu a putut niciodată să vorbească despre asta.

Lazlo dădu să plece ca să ducă bolul la masă, când ea adăugă, încet:

— L-au ţinut mai mult decât pe oricare altul, ştii?

Se întoarse spre ea. Nu, chiar *nu* ştia. Şovăia să-şi exprime întrebările şi, înainte să reuşească, Suheyla, ocupată cu ştergerea mesei, continuă pe acelaşi ton:

— De obicei, luau fetele. Să creşti o fiică în Plângerea – să *fii* o fiică în Plângerea – era... foarte greu, pe atunci. De fiecare dată când se cutremura pământul, ştiai că era Skathis, care-ţi venea la uşă.

Skathis. Ruza pomenise acel nume.

— Dar, uneori, ne luau şi fiii.

Turnă ceai printr-o strecurătoare.

— Luau *copii*?

— Copilul cuiva rămâne mereu copilul cuiva, desigur, dar, practic – sau, fizic, cel puţin –, aştepta până când erau... de vârsta potrivită.

De vârsta potrivită.

Cuvintele acelea. Lazlo îşi înghiţi greaţa care i se ridică în gât. Cuvintele acelea erau... ca vederea unui cuţit însângerat. Nu era nevoie să fi fost martor la înjunghiere ca să pricepi ce însemna.

— M-am temut mai mult pentru Azareen decât pentru Eril-Fane. Pentru ea, era doar o chestiune de timp. Ştiau şi ei, firește. De aceea s-au căsătorit atât de tineri. Ea... a spus că

voia să fie a lui înainte să fie a lor. Şi a fost. Cinci zile. Dar nu pe ea au venit s-o ia, ci pe el. În fine, pe ea au luat-o mai târziu.

Era... de neconceput. Totul. Azareen. Eril-Fane. Rutina atrocităţilor. Dar...

— Sunt *căsătoriţi*? întrebă Lazlo.

— Oh, se întristă Suheyla. N-ai ştiut. Niciun secret nu e în siguranţă cu mine, nu?

— Dar de ce ar fi un secret?

— Nu-i vorba că ar fi secret, zise ea, cu grijă. Doar că... nu prea mai e o căsătorie. Nu după...

Făcu semn din cap spre citadelă, iară să o privească.

Lazlo nu mai puse alte întrebări. Toate întrebările despre Eril-Fane şi Azareen căpătaseră o turnură întunecată, mai rea decât îşi imaginase, la fel ca misterele Plângerii.

— Eram luaţi sus ca să „servim”, continuă Suheyla, iar schimbarea pronumelui folosit îi aminti că şi ea se numărase printre fetele răpite. Aşa îi spunea Skathis. Venea la uşă sau la fereastră.

Mâna îi tremură şi îşi prinse cu putere ciotul.

— Nu aduseseră cu ei servitori, deci era vorba şi despre asta. Să serveşti la masă sau la bucătărie. Mai erau şi cameristele, grădinarii, spălătoresele.

În litania asta era foarte clar faptul că acele slujbe reprezentau excepţiile şi că „servitul” era, în mare parte, altul.

— Fireşte, noi n-am ştiut nimic despre asta până târziu. Când ne aduceau înapoi – şi nu o făceau mereu, dar de obicei ne întorceam după un an –, nu ne aminteam nimic. Dispăreai pentru un an, un an din viaţă era pierdut.

Dădu drumul ciotului şi îşi atinse scurt stomacul cu mâna.

— Era de parcă nu trecuse nicio zi. Letha îţi înghiţea amintirile, înţelegi? Era zeiţa uitării.

Acum faptul că Suheyla nu ştia ce se întâmplase cu mâna ei căpăta sens – unul oribil.

— Şi... Eril-Fane? întrebă el, pregătindu-se să audă răspunsul.

Suheyla privi din nou spre ceainicul pe care îl umplea cu apă clocotită din ibric.

— Uitarea era un gest milos, se pare. El îşi aminteşte totul. Pentru că el i-a ucis şi n-a mai fost nimeni care să-i şteargă amintirile.

Lazlo înţelese ce îi povestea, ce îi spunea fără să-i spună, însă

nu părea posibil. Nu Eril-Fane, un simbol al puterii. Era un eliberator, nu un sclav.

— Trei ani, zise Suheyla. Atât l-a ţinut ea. Isagol, zeiţa disperării.

Privirea ei se înceţoşă. Păru să alunece într-un loc adânc din interiorul ei, iar vocea îi scăzu până la şoaptă.

— Dar, pe de altă parte, dacă nu l-ar fi luat niciodată, am fi toţi şi acum sclavi.

Pentru o clipă, Lazlo simţi fiorul durerii din interiorul ei: că nu fusese capabilă să-şi ţină copilul în siguranţă. Era o suferinţă simplă şi profundă, însă, dedesubt, se afla una mai adâncă şi mai stranie – într-un fel, trebuia să fie *bucuroasă*, pentru că, dacă l-ar fi putut ţine în siguranţă, el nu şi-ar fi putut salva poporul. Asta amesteca bucuria, durerea şi vinovăţia într-o fiertură insuportabilă.

— Îmi pare atât de rău, spuse Lazlo, din străfundurile ambelor sale inimi.

Suheyla tresări, revenind din locul acela îndepărtat şi pustiu în care se pierduse. Ochii i se îngustară, devenind două semiluni zâmbitoare.

— Ha, zise ea. Zece arginţi, te rog!

Şi ţinu palma întinsă până când el puse moneda în ea.

29.

CEILALŢI COPII

Minya îi conduse pe Sarai şi pe ceilalţi înapoi înăuntru, prin iatacurile lui Sarai şi apoi pe coridor. Toate încăperile lor se aflau în partea dreaptă a citadelei. Dormitorul lui Sarai se afla la extremitatea braţului drept al serafimului, iar ale celorlalţi se găseau de-a lungul aceluiaşi pasaj, cu excepţia camerei Minyei. Ce fusese cândva palatul lui Skathis ocupa întregul umăr drept. Trecură de el şi de intrarea în galerie, iar Sarai şi Feral schimbară o privire.

Uşile care duceau în sus sau în jos, spre capul sau spre trupul citadelei, erau închise, aşa cum fuseseră când murise Skathis. Nici măcar nu era posibil să-ţi dai seama unde se aflaseră.

Braţul stâng era accesibil, deşi se duceau rar acolo. Acolo se afla creşa şi niciunul dintre ei nu suporta să vadă pătuţurile goale, chiar dacă sângele fusese spălat de mult. Erau multe alte cămăruţe, ca nişte celule, dincolo de ea, care nu conţineau decât paturi. Sarai ştia la ce serviseră. Le văzuse în vise, însă doar în visele fetelor care le ocupaseră ultima dată, aşa ca Azareen, ale căror amintiri îi supravieţuiseră Lethei. Sarai nu putea găsi niciun motiv ca Minya să îi ducă acolo.

— Unde mergem? întrebă Feral.

Minya nu răspunse, dar primiră răspunsul în clipa următoare, când nu coti spre braţul stâng, ci spre alt loc în care nu intrau niciodată, din alte motive.

— Inima, spuse Ruby.

— Dar..., începu Sparrow, apoi se opri, luându-şi seama.

Sarai ştia şi ce fusese pe cale să spună, şi ce o împiedicase, fiindcă îi trecuseră prin minte aceleaşi idei, în acelaşi timp. *Dar nu mai încăpem*. Acela fusese gândul. *Dar Minya încape*. Aceea fusese revelaţia. Iar Sarai ştiu, atunci, unde-şi petrecea Minya timpul când ei o pierdeau din ochi. Dacă chiar ar fi vrut să ştie, şi-ar fi putut da seama uşor, însă adevărul era că fuseseră bucuroşi să o ştie plecată, aşa că nu se obosiseră să o caute.

Cotiră după un colţ şi ajunseră la uşă.

Nu prea mai putea fi numită „uşă”. Era mai joasă de treizeci de centimetri: un spaţiu înalt şi drept în metal, unde, aşa cum îşi putuseră da seama, o uşă nu se închisese până la capăt când murise Skathis. După înălţimea ei, de vreo cinci metri, era limpede că nu fusese o uşă obişnuită, deşi nu exista chip să măsoare care i-ar fi fost lăţimea, dacă se deschidea complet.

Minya abia dacă încăpea prin ea. Se văzu nevoită să vâre un umăr înăuntru, apoi capul. Pentru o clipă, urechile ei părură să o ţină în loc, însă fata insistă şi urechile i se aplatizară, iar ea trebui să-şi strecoare capul câte puţin, ca să intre, apoi să expire adânc ca să îşi golească pieptul şi să-şi strecoare şi restul trupului. Era pe aproape. Dacă Minya ar fi fost o idee mai mare, n-ar mai fi putut intra.

— Minya, ştii că noi nu putem intra, strigă Sparrow după ea, când dispăru pe coridorul de cealaltă parte.

— Aşteptaţi aici! strigă ea.

Se priviră cu toţii.

— Ce vrea să ne arate aici? întrebă Sarai.

— Să fi găsit ceva în inimă? se miră şi Feral.

— Dacă ar fi fost ceva de găsit, l-am fi găsit cu mult timp în urmă.

Cândva, fuseseră cu toţii suficient de mici ca să încapă.

— Cât a trecut? întrebă Feral, trecându-şi mâna peste marginea netedă a deschiderii.

— Mai mult pentru tine decât pentru noi, răspunse Sparrow.

— Ai capul atât de mare, adăugă Ruby, înghiontindu-l.

Feral fusese primul care crescuse prea mare pentru uşă, apoi Sarai, şi apoi fetele, un an şi ceva mai târziu. Evident, nu şi Minya. Când erau mici cu toţii, fusese locul lor favorit de joacă, pentru că deschizătura atât de îngustă îl făcea să pară interzis, dar şi pentru că era atât de ciudat.

Era o cameră enormă, cu ecou, perfect sferică, făcută în întregime din metal neted, curbat, cu un culoar îngust care îi înconjura circumferinţa. Ca diametru, avea, poate, treizeci de metri şi, atârnată în mijlocul său, era o sferă mai mică, având un diametru de vreo cincisprezece. Şi ea era perfect netedă şi, la fel ca toată citadela, plutea, ţinută pe loc nu de frânghii sau lanţuri, ci de o forţă inimaginabilă. Camera ocupa spaţiul în care s-ar fi aflat inimile într-un corp, aşa că o numeau „inimă”, însă era doar felul în care-i spuneau ei. Nu ştiau care-i fuseseră numele sau scopul. Nici măcar Ellen cea Mare nu ştia. Era doar o sferă imensă de metal, care plutea într-o cameră şi mai mare, de metal.

Ah, şi pe pereţi se aflau monştri. Doi la număr.

Sarai cunoştea bestiile de pe ancore, pe Rasalas şi pe ceilalţi. Îi văzuse prin ochii moliilor sale, inerţi cum erau acum, însă îi văzuse şi cum fuseseră înainte, prin visele oamenilor din Plângerea. În arsenalul ei avea un număr aparent infinit de imagini ale lui Skathis, călărind pe Rasalas şi ducând cu sine fete şi băieţi nu mai în vârstă decât era ea, acum. Fusese teroarea ei preferată, cea mai cumplită amintire colectivă a Plângerii, şi se înfioră acum, când se gândi cu câtă nepăsare o folosise în copilărie, fără să priceapă ce însemnase. Iar bestiile de pe ancore erau mari, fireşte. Însă monştrii care se aflau pe pereţii inimii citadelei, ca nişte statui, erau şi mai mari.

Semănau cu nişte viespi, cu toracele şi abdomenul unite de o talie îngustă, cu aripi precum lamele şi cu ace mai lungi ca braţul unui copil. Sarai şi ceilalţi se căţăraseră pe ei când erau

copii şi îi „călăriseră”, prefăcându-se că erau adevăraţi, însă, dacă în timpul domniei zeilor fuseseră şi altceva decât statui, Sarai nu avea imagini care să o dovedească. Aceşti monştri nu părăsiseră niciodată citadela. După dimensiunile lor, era dificil să-şi imagineze că ar fi părăsit vreodată încăperea.

— Vine! anunţă Ruby, care se uitase prin deschizătură la coridorul întunecat de dincolo.

Se dădu la o parte, însă silueta care ieşi nu era a Minyei. Nu trebui să se oprească şi să se strecoare cu grijă, ca orice masă de carne pe un schelet, ci pluti afară cu graţia unei fantome – căci asta şi era.

Era Ari-Eil. Lunecă dincolo de ei fără să întoarcă privirea şi fu urmat imediat de o altă fantomă. Sarai clipi. Îl recunoştea, însă nu ştia de unde, apoi trecu şi el şi nu mai apucă să scotocească prin amintiri, fiindcă fu urmat de altă fantomă.

Apoi de alta.

Şi de alta.

... *Atât de multe*?

Fantomele se strecurară afară din inima citadelei, una după alta, trecând de cei patru fără să le dea atenţie şi continuându-şi drumul pe coridorul lipsit de uşi, care ducea spre galerie şi spre terasa grădinii. Sarai se lipi de zid, încercând să dea un sens fluxului de chipuri, şi toate i se păreau cunoscute, însă nu la fel de cunoscute precum dacă le-ar fi văzut recent.

Căci nu le văzuse.

Recunoscu o faţă, apoi alta. Erau bărbaţi, femei şi copii, deşi majoritatea vârstnici. Numele începură să-i vină în minte. Thann, preoteasă a Thakrei. Mazli, moartă după ce născuse gemeni care muriseră şi ei. Guldan, maestra în tatuaje. Bătrâna fusese faimoasă în oraş pentru cele mai frumoase modele de elilith. Toate fetele voiau să-şi facă tatuajul la ea. Sarai nu îşi amintea precis când murise, însă cu siguranţă se întâmplase înainte de prima ei sângerare, fiindcă reacţia ei când descoperise că femeia murise fusese prostească. Se simţise *dezamăgită* – că Guldan nu avea să îi poată face *ei* un elilith, când îi venea timpul. De parcă ar fi fost posibil. Cât avea, doisprezece ani? Treisprezece? În spatele pleoapelor închise, îşi imaginase pielea de pe burtă maronie şi nu albastră, decorată cu tuşele deosebite ale bătrânei. Ruşinea pe care o simţise când alungase acea imagine fusese cumplită. Uitase, chiar şi pentru o

clipă, ce era.

De parcă un om ar fi atins-o vreodată cu altă intenţie decât să o ucidă.

Cel puţin patru ani trecuseră de atunci. *Patru ani*. Deci cum de era Guldan aici, acum? La fel şi ceilalţi. Şi erau *atât de mulţi*. Cu toţii priveau înainte, fără expresie, însă Sarai prinse rugămintea disperată din câteva perechi de ochi, când plutiră pe lângă ea. Se mişcau cu uşurinţa fantomelor, dar şi cu o postură severă, marţială, ca nişte soldaţi.

Înţelegerea i se strecură în minte încet, la început, după care, brusc, Sarai îşi acoperi gura cu ambele mâini, parcă pentru a-şi bloca un geamăt. Cum de fusese cu putinţă? Simţi lacrimi în ochi. Atât de mulţi. Cumplit de mulţi.

Toţi, gândi ea. Fiecare bărbat, femeie şi copil care muriseră în Plângerea de... de când?... şi, în călătoria lor spre evanescenţă, trecuseră suficient de aproape de citadelă pentru a fi prinşi de Minya. Se scurseseră zece ani de când Sparrow şi Ruby deveniseră prea mari pentru intrarea în inimă. Oare atunci începuse... *colecţia*?

— Oh, Minya, şopti Sarai, îngrozită.

Mintea ei încercă să caute o altă explicaţie, dar nu găsi niciuna. Ani de zile, fără ştirea lor, Minya prinsese fantome şi... le păstrase. Le *depozitase*. Inima citadelei, acea cameră sferică imensă, unde doar Minya mai putea să intre, servise, în tot acest timp, drept seif. Debara. Ladă încuiată.

Pentru o armată de morţi.

•

În sfârşit, apăru şi Minya, trecând încet prin spaţiu şi arătându-se, sfidătoare, în faţa lui Sarai şi Feral, a lui Sparrow şi a lui Ruby, care erau, cu toţii, încremeniţi. Procesiunea de fantome dispăruse după colţ.

— Oh, Minya, spuse Sarai. Ce ai făcut?

— Cum adică, *ce am făcut*? Nu vezi? Suntem în siguranţă. Las să vină Ucigaşul de Zei şi toţi noii lui prieteni. O să-i învăţ eu ce înseamnă carnagiu.

Sarai simţi cum sângele i se scurge din obraji. Credea că nu ştiau deja?

— Tu, dintre toţi, ar trebui să fi avut parte de suficient carnagiu în viaţă.

Minya cea eternă, Minya cea neschimbată. O privi rece pe

Sarai.

— Te înşeli, spuse ea. O să cred că e suficient *după ce mă voi fi răzbunat*.

Sarai fu străbătută de un fior. Era posibil să fie un coşmar? Poate unul de trezire. Mintea ei fusese pătrunsă, într-un final, şi toate ororile se scurgeau afară.

Dar nu. Era adevărat. Minya voia să forţeze morţii oraşului din ultimul deceniu să se lupte cu propriile rude şi să-i ucidă. O lovi ca un val de greaţă faptul că greşise, în toţi aceşti ani, când îşi ascunsese empatia faţă de oameni şi faţă de tot ce înduraseră. Fusese ruşinată, la început, şi se temuse că ruşinea asta ar fi o dovadă că e incapabilă să îi deteste aşa cum ar fi trebuit. Îşi imagina cuvinte ieşindu-i din gură, precum „Nu sunt nişte monştri, să ştii”, şi îşi imagina şi răspunsul Minyei: „Spune-le asta celorlalţi copii”.

Ceilalţi copii.

Asta era tot ce avea de spus. Nimic nu se putea pune cu Carnagiul. Să argumenteze în favoarea oricărei calităţi a oamenilor care îl comiseseră era un soi de trădare. Dar acum Sarai se gândea că ar fi putut încerca. În laşitatea ei, îi lăsase pe ceilalţi să scape cu o convingere simplă: aveau un duşman. *Erau* şi ei un duşman. Lumea era un carnagiu. Erai ori victimă, ori călău. Dacă le-ar fi spus ce vedea în amintirile distorsionate din Plângerea, despre ce simţea şi auzea – despre suspinele sfâşietoare ale taţilor care nu-şi putuseră apăra fiicele, despre groaza fetelor care reveniseră cu amintirile furate şi cu trupurile violate –, poate ar fi văzut că şi oamenii erau supravieţuitori.

— Trebuie să fie o altă cale, spuse ea.

— Şi dacă ar exista? o provocă Minya, cu răceală. Dacă ar fi o altă cale, dar tu ai fi prea jalnică să o faci?

Sarai se burzului auzind insulta şi totodată dădu înapoi. Prea jalnică să facă *ce*? Nu voia să ştie, dar trebuia să întrebe.

— Despre ce vorbeşti?

Minya o privi, apoi clătină din cap.

— Nu, sunt sigură de asta. Eşti prea jalnică. Mai degrabă ne-ai lăsa să murim decât s-o faci.

— *Ce*, Minya? întrebă din nou Sarai.

— Păi, tu eşti singura dintre noi care poate ajunge în oraş, spuse fetiţa.

Era într-adevăr o copilă drăguţă, însă era dificil să observi

asta nu atât fiindcă era neîngrijită, ci din cauza unui gol straniu, rece, din privirea ei. Fusese întotdeauna aşa? Sarai îşi amintea că râdeau împreună, cu multă vreme în urmă, când erau cu toţii copii, şi nu credea că era aşa şi atunci. Când se schimbase şi devenise... *asta*?

— N-ai fost în stare să-l înnebuneşti pe Ucigaşul de Zei, zicea ea.

— E prea puternic, protestă Sarai.

Nici măcar acum nu găsea tăria să sugereze, nici măcar în sinea ei, că poate el nu merita nebunia.

— Oh, da, e puternic, admise Minya. Dar îndrăznesc să afirm că nici măcar marele Ucigaş de Zei n-ar mai reuşi să respire dacă o sută de molii i s-ar vârî pe gât.

Dacă o sută de molii i s-ar...

Sarai nu putu decât să o privească fix. Minya râse de şocul ei. Înţelegea oare ce spunea? Firește. Doar că nu îi păsa. Moliile nu erau... nişte bucăţi de cârpă. Nu erau nici măcar insecte dresate. Erau... *Sarai*. Erau conştiinţa ei, ţesute din ea în fire lungi, invizibile. Ce trăiau ele trăia şi ea, de la căldura tâmplei unei persoane adormite până la fundătura roşie şi umedă a gâtlejului unui om care se sufoca.

— Iar dimineaţa, când ar fi găsit mort în patul lui, continuă Minya, moliile se vor fi transformat în fum şi nimeni nu ar şti vreodată ce l-a ucis.

Era triumfătoare – un copil încântat de un plan isteţ.

— Ai putea ucide o singură persoană pe noapte, bănuiesc. Poate două. Mă întreb de câte molii e nevoie ca să sufoci pe cineva.

Ridică din umeri.

— În orice caz, odată ce câţiva faranji mor fără explicaţii, cred că restul îşi vor pierde curajul.

Zâmbi şi îşi înclină capul într-o parte:

— Ei, am avut dreptate? Eşti prea jalnică? Sau poţi suporta câteva minute de dezgust ca să ne salvezi pe toţi?

Sarai deschise gura şi o închise la loc. Câteva minute de dezgust? Cât de banal făcea să sune lucrurile!

— Nu e vorba de dezgust, zise ea. Să ne apere zeii ca un stomac tare să fie tot ce stă între a ucide sau nu! E vorba de *decenţă*, Minya. De *milă*.

— Decenţă, repetă fata. *Milă*.

Felul în care o spuse! Cuvântul acela nu-şi avea locul în citadela Mezartimilor. Ochii săi se întunecară, de parcă pupilele i-ar fi înghiţit irisurile, iar Sarai simţi că se apropia răspunsul care nu avea replică: „Spune-le asta celorlalţi copii”.

Dar Minya nu spuse asta.

— Îmi provoci silă, Sarai. Eşti atât de slabă.

Apoi, într-o şoaptă veninoasă, rosti nişte cuvinte pe care nu le mai rostise niciodată:

— *Ar fi trebuit să salvez alt copil*.

Pe urmă, se răsuci pe călcâie şi ieşi în urma armatei sale teribile, sfâşietoare.

Sarai se simţi pălmuită. Ruby, Sparrow şi Feral o înconjurară.

— Eu mă bucur că te-a salvat pe tine, spuse Sparrow, mângâindu-i braţul şi părul.

— Şi eu, o îngână Ruby.

Dar Sarai îşi imagina deja o creşă plină de corcituri de zei – fetiţe şi băieţei cu pielea albastră şi magie încă necunoscută – şi nişte oameni în mijlocul lor, înarmaţi cu cuţite de bucătărie. Cumva, Minya îi ascunsese pe ei patru. Sarai simţise mereu cât de norocoasă fusese – că primejdia trecuse pe lângă ea ca o lovitură de topor, suficient de aproape ca să-i atingă obrajii – că Minya o salvase *pe ea*. Că *ea* supravieţuise, şi nu ceilalţi.

Odinioară, supravieţuirea păruse un scop în sine. Dar acum... începuse să pară o întreprindere fără rost.

Supravieţuire... pentru *ce*?

30.

NUME FURAT, CER FURAT

Lazlo nu rămase la micul dejun în casa Suheylei. Se gândi că mama şi fiul ar prefera să petreacă o vreme singuri, după o despărţire de doi ani. Aşteptă să îl întâmpine pe Eril-Fane şi încercă din greu să îşi păstreze noile informaţii departe de privirile lui. Era dificil. Oroarea dinăuntrul lui voia cu tot dinadinsul să strige. Totul la eroul lui părea diferit acum, când avea o idee cât de mică despre lucrurile prin care trecuse.

Puse şaua pe Lixxa şi călări prin Plângerea, rătăcindu-se într-

un mod plăcut.

— Pari odihnită, îi spuse lui Calixte când o găsi mâncând în sala de mesei a Casei Ghildei.

— Tu nu, răspunse ea. Ai uitat să dormi?

— Cum îndrăzneşti? protestă el blând, luând loc la masă. Vrei să sugerezi că nu arăt perfect?

— N-aş putea fi niciodată atât de nepoliticoasă încât să sugerez imperfecţiunea.

Muşcă zdravăn din pateu.

— Dar – spuse ea cu gura plină – ţi se întind petice vineţii sub ochi. Aşa că, dacă nu ai fost pocnit extrem de simetric, cred că e vorba de lipsă de somn. În plus, ţinând cont de starea de uimire exaltată în care te aflai ieri, nu mă aşteptam să poţi sta locului, darămite să şi dormi.

— În primul rând, cine ar vrea să mă pocnească? În al doilea, *uimire exaltată*. Frumos spus.

— În primul rând, mulţumesc. În al doilea rând, lui Thyon Nero i-ar plăcea să te pocnească.

— Ah, *lui*, spuse Lazlo.

O fi fost o glumă, însă animozitatea finului de aur era palpabilă. Ceilalţi o simţeau, chiar dacă nu aveau habar ce se afla în spatele său.

— Cred că e singurul, totuşi.

Calixte oftă.

— Eşti atât de naiv, Rătăcitule. Dacă înainte n-au vrut, acum toţi vor să te pocnească din cauza pungii teoriei. Mai ales Drave. Ar trebui să-l auzi cum se plânge. A investit prea mult, prostul. Probabil a crezut că e o loterie şi că, dacă încerca mai multe variante, dobândea mai multe şanse de câştig. În schimb, tu ai inventat o teorie, una *ridicolă*, şi ai câştigat. Sunt uimită că nu te-a pocnit deja.

— Să mă ferească Thakra de teoria pungii, spuse Lazlo, invocând-o fără să vrea pe Thakra, zeitatea locală.

Fusese conducătoarea celor şase serafimi, conform legendei – cartea sacră –, iar templul ei se afla vizavi de Casa Ghildei, pe acelaşi bulevard larg.

— Să te ferească de cinci sute de arginţi? îl întrebă Calixte. Cred că te pot ajuta eu.

— Mulţumesc, mă descurc, spuse Lazlo, care, într-adevăr, nu ştia ce ar putea face cu atâţia bani. Mai degrabă să mă salvezi

de maeştri în explozivi înciudaţi şi de alchimişti care poartă pică.

— O s-o fac. Nicio grijă. E vina mea şi o să-mi asum întreaga responsabilitate pentru tine.

Lazlo râse. Calixte era subţire ca un hreshtek, însă mult mai puţin ameninţătoare. El, unul, nu o considera inofensivă, fiindcă ar fi fost o greşeală. Însă despre el însuşi ştia că este inofensiv, în ciuda lecţiilor de aruncare a suliţei oferite de Ruza.

— Mulţumesc. Dacă sunt atacat, o să ţip isteric şi o să poţi da fuga să mă salvezi.

— Am s-o trimit pe Tzara, spuse Calixte. E magnifică în luptă.

Adăugă, cu un zâmbet misterios:

— Deşi e şi mai minunată când face alte lucruri.

Calixte nu se înşelase când îl numise pe Lazlo naiv, însă, oricât de departe era de el ideea de iubiţi, înţelese zâmbetul şi tonul călduros al vocii ei. I se aprinseră obrajii, spre încântarea ei.

— Rătăcitule, *roşeşti*?

— Fireşte că roşesc, recunoscu el. Sunt total inocent. Aş roşi la vederea claviculelor unei femei.

Spunând asta, o frântură de amintire dădu să-şi facă loc la suprafaţă. Claviculele unei femei, spaţiul delicios dintre ele. Dar unde să fi văzut el...? Şi atunci, Calixte îşi trase bluza într-o parte ca să i le arate pe *ale ei* – claviculele, mai precis –, iar el râse şi pierdu amintirea.

— Bună treabă ai făcut dezvelindu-ţi tu faţa, apropo, spuse ea, mişcându-şi degetele sub bărbie pentru a indica bărbieritul. Uitasem cum arătai pe dedesubt.

El se strâmbă.

— Ah. Îmi pare rău că sunt nevoit să-ţi amintesc, însă mă înţepa.

— Despre ce vorbeşti, mă rog? Ai un chip excelent, spuse ea, privindu-l. Nu e *chipeş*, dar sunt şi alte moduri în care un chip poate fi excelent.

El îşi atinse unghiul ascuţit al nasului.

— Da, am un chip, şi cu asta ar fi vrut să închidă subiectul.

— Lazlo, strigă Eril-Fane, din cealaltă parte a încăperii. Îi aduni tu pe toţi?

Lazlo încuviinţă şi se ridică.

— Consideră-te adunată, o informă pe Calixte, înainte să meargă să îi caute pe ceilalţi.

— Ţipă dacă ai nevoie să fii salvat, strigă ea după el.

— Întotdeauna.

•

Venise vremea să se discute serios „problema” Plângerii. Lazlo cunoştea deja o parte, de la Ruza şi de la Suheyla, însă ceilalţi auzeau totul pentru prima dată.

— Speranţa noastră, când v-am adus aici, spuse Eril-Fane, adresându-li-se într-un salon frumos al Casei Ghildei, este că veţi găsi o cale de a ne elibera de obiectul acela de pe cer.

Îşi plimbă ochii peste ei, iar Lazlo îşi aminti de ziua aceea din teatrul Marii Biblioteci, când privirea Ucigaşului de Zei căzuse asupra lui, iar visul lui căpătase o claritate nouă: nu doar de *a vedea* Oraşul Nevăzut, ci şi de *a ajuta*.

— Cândva, aici era un oraş al învăţăturii, continuă Eril-Fane. Strămoşii noştri n-ar fi fost nevoiţi niciodată să caute ajutor printre străini.

Spuse asta cu o urmă de ruşine.

— Dar asta a fost în trecut. Mezartimii erau... remarcabili. Zeii – sau ce-or fi fost – ne-ar fi putut cultiva uimirea până la respect şi ar fi putut câştiga veneraţia noastră. Însă cultivarea nu era în firea lor. Nu au venit să se ofere ca o alegere sau să ne câştige inimile. Au venit să conducă, absolut şi brutal, şi primul lucru pe care l-au făcut a fost să ne zdrobească. Înainte chiar şi să se arate, au slobozit ancorele. Le-aţi văzut cu toţii. Nu le-au *lăsat*. Impactul ar fi distrus orice clădire din oraş şi ar fi făcut sistemele de canalizare să se prăbuşească, îndiguind Uzumarkul care ne curge sub picioare şi inundând întreaga vale. Voiau să ne conducă, nu să ne distrugă, să ne înrobească, nu să ne masacreze, aşa că au aşezat ancorele deliberat şi au strivit doar ce se afla sub ele, printre care universitatea şi biblioteca, garnizoana Tizerkanilor şi palatul regal.

Eril-Fane mai pomenise de bibliotecă şi înainte, iar Lazlo se întrebase ce se petrecuse cu ea şi ce texte preţioase se pierduseră. Poate că existaseră acolo istorii de pe vremea ijjilor şi a serafimilor?

— A fost o treabă cumplit de curată. Armata, înţelepţii şi familia regală au fost exterminaţi în câteva minute. Toţi cei care au scăpat au fost găsiţi în zilele următoare. Mezartimii ştiau totul. Nu puteai ascunde un secret de ei. Şi asta a fost totul. Nu au avut nevoie de soldaţi, căci aveau magia ca să...

Se opri, cu maxilarul încleştat.

— Ca să ne controleze. Astfel, învăţătura noastră s-a pierdut, împreună cu conducătorii noştri şi cu o bibliotecă de ar fi făcut de ruşine până şi Zosma voastră măreaţă.

Aici, îi zâmbi slab lui Lazlo.

— Au dispărut într-o clipă. Au fost distruse. În anii care au urmat, cei care încercau să studieze erau pedepsiţi. Toate ştiinţele şi cercetările au murit. Ceea ce ne-a adus la voi, le spuse el delegaţilor. Sper că am ales bine.

Acum, în sfârşit, diversele lor specializări căpătau sens. Mouzaive, filosoful naturalist: pentru enigma suspendării citadelei. Cum de plutea? Soulzeren şi Ozwin, pentru a ajunge la ea, în săniile lor de mătase. Inginerii, ca să stabilească structurile de care aveau nevoie. Belabra, pentru calcule. Gemenii Felleringi şi Thyon pentru metal.

Mezartium. Eril-Faine le explică proprietăţile sale: era rezistent la orice, la căldură, la unelte. La toate, mai puţin lui Skathis, care-l manipulase cu mintea.

— Skathis controla mezartiumul, le spuse el, şi astfel controla... totul.

Metal magic, lucrat telepatic de un zeu, rezistent la orice altceva. Lazlo privi reacţiile delegaţilor şi le înţelese neîncrederea, firească, însă aveau parte de un scenariu perfect pentru a crede incredibilul. Ar fi crezut că scepticismul le fusese risipit de vederea serafimului enorm care plutea pe cer.

— Cu siguranţă poate fi tăiat, afirmă unul dintre Felleringi. Cu uneltele şi cunoştinţele potrivite.

— Sau topit, cu destulă căldură, adăugă celălalt, cu o încredere vecină cu aroganţa. Temperaturile pe care le putem obţine în cuptoarele noastre ne permit să realizăm mult mai mult decât fierarii voştri.

Însă Thyon nu zise nimic, iar în tăcerea lui se citea mai multă aroganţă decât în trăncăneala Felleringilor. Invitarea sa în rândul delegaţilor era mai limpede acum. Azotul nu era doar un mediu pentru a obţine aur, în fond. Mai dădea şi alkahest, un diluant universal, un agent care putea roade orice substanţă din lume – sticlă, piatră, metal, chiar şi diamant. Oare mezartiumul avea să-i cedeze?

Dacă da, atunci putea deveni al doilea eliberator al Plângerii. Ce încununare deosebită a legendei care era deja! gândi Lazlo,

cu amărăciune. Thyon Nero, eliberatorul de umbră.

— Hai să mergem până acolo, sugeră Eril-Fane, văzând neîncrederea oaspeţilor, ca să vă prezint mezartiumul. E un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

•

Ancora de la nord era cea mai apropiată, la o distanţă scurtă de parcurs pe jos. Merseră cumva pe fâşia de lumină aşa-numită Bulevardul. Era singurul loc în care lumina soarelui atingea oraşul, printr-un spaţiu dintre aripile serafimului.

Mănunchiul de raze era lat cât un bulevard şi li se păru, traversând, că treceau de la amurg la zi şi înapoi, din câţiva paşi. Se întindea pe jumătate din lungimea oraşului şi devenise cel mai râvnit teren, indiferent că mare parte din el se afla în cartierele mai umile. Acolo era lumina, şi asta era tot ce conta. Pe această fâşie adăpată de soare, Plângerea era luxuriantă, cum şi-o imaginase Lazlo dintotdeauna, iar restul oraşului părea şi mai mort, prin comparaţie.

Aripile nu fuseseră întotdeauna întinse, aşa ca acum, i-a spus Eril-Fane lui Lazlo.

— Ultimul gest al lui Skathis, când era pe moarte, a fost să ne fure cerul, de parcă nu ne-ar fi răpit deja destule.

Ridică privirea spre citadelă, dar nu pentru multă vreme.

Şi nu doar cerul fusese furat atunci, află Lazlo, descoperind, în sfârşit, răspunsul la întrebarea care-l bântuise de când era copil.

Ce putere era capabilă să anihileze un nume?

— Din cauza Lethei, îi povesti Eril-Fane.

Lazlo cunoştea deja numele: zeiţa uitării şi stăpâna neaducerii aminte.

— Ea l-a mâncat. L-a înghiţit, când a murit, şi a murit cu ea.

— Nu puteaţi să îi puneţi alt nume? întrebă Lazlo.

— Crezi că nu am încercat? Blestemul e mai puternic. Fiecare nume pe care-l dăm are parte de aceeaşi soartă ca primul. Doar Plângerea rămâne.

Nume furat, cer furat. Copii furaţi, ani furaţi. Ce altceva fuseseră Mezartimii, se gândi Lazlo, decât nişte hoţi la scară legendară?

Ancora domina peisajul, o masă imensă în spatele siluetelor de cupole suprapuse. Făcea toate celelalte lucruri să pară mici, ca un sătuc de jucărie, construit pentru copii. Şi deasupra se afla una dintre statuile pe care Lazlo nu le văzuse bine, exceptând

faptul că reprezenta un animal – încornorat şi înaripat. Îl văzu pe Eril-Fane privindu-l şi înfiorându-se, apoi ferindu-şi privirea.

Se apropiară de zidul din metal albastru, iar reflexiile lor se apropiară ca să-i întâlnească. De aproape, avea ceva – volumul de metal, strălucirea, culoarea, o stranietate nedefinită – care îi făcu să tacă. Se apropiară, unul mai precaut decât altul, să îl atingă.

Felleringii aduseseră o trusă de scule şi se puseră de îndată pe treabă. Thyon se îndepărtă de ceilalţi ca să examineze metalul în propriul fel, cu Drave ţinându-se după el şi oferindu-se să-i ducă săculeţul.

— E lunecos, spuse Calixte, atingând suprafaţa cu mâinile. Pare umed, dar nu e.

— N-ai să te caţeri niciodată pe aşa ceva, spuse Ebliz Tod, atingându-l şi el.

— Vrei să punem rămăşag? îi răspunse ea, cu o sclipire provocatoare în ochi.

— Pe o sută de arginţi.

Calixte pufni.

— *Arginţi*. Ce plicticos!

— Ştii cum rezolvăm disputele în Thanagost? întrebă Soulzeren. Prin ruleta cu otravă. Torni un rând de păhărele şi amesteci venin de şarpe într-unul. Afli că ai pierdut doar când mori sufocat.

— Eşti nebună, spuse Calixte, admirativ.

Se întoarse şi-l cântări pe Tod din priviri.

— Cred că Eril-Fane s-ar putea să-l vrea în viaţă, totuşi.

— *S-ar putea*? se zburli Tod. Tu eşti cea de care se poate lipsi.

— Eşti foarte răutăcios, spuse ea. Ştii ceva? Dacă eu câştig, tu va trebui să-mi construieşti un turn.

El râse sfidător.

— Eu construiesc turnuri pentru regi, nu pentru fetişcane.

— Ba construieşti turnuri pentru *leşuri* de regi, răspunse ea. Şi dacă eşti atât de sigur că n-o pot face, care-i treaba? Nu-ţi cer o Turlă-a-norilor. Poate fi unul mic. N-am nevoie de mormânt, oricum. Oricât aş merita veneraţia eternă, nu am de gând să mor.

— Îţi urez succes! spuse Tod. Şi dacă eu câştig?

— Hm, făcu ea gânditoare, bătându-se cu un deget peste bărbie. Ce-ai spune de un smarald?

El o studie sec.

— N-ai plecat cu niciun smarald.

— Ah, probabil ai dreptate, rânji ea. Ce să ştiu *eu* despre asta?

— Atunci, arată-mi.

— Dacă pierd, îţi arăt. Dacă însă câştig, va trebui să rămâi cu întrebarea dacă-l am sau nu.

Tod se gândi o clipă, cu faţa morocănoasă.

— Fără frânghie, preciză el.

— Fără, fu ea de acord.

El atinse din nou metalul, estimând cât era de lunecos. Probabil deveni şi mai sigur că era de neurcat, fiindcă acceptă termenii lui Calixte. Un turn pentru un smarald. Un rămăşag corect.

Lazlo se îndreptă spre locul în care zidul era liber şi îşi trecu şi el mâna peste suprafaţă. Aşa cum spusese Calixte, era lunecos, nu doar neted. Era dur şi rece, aşa cum te aştepţi să fie un metal la umbră, iar pielea îi alunecă peste el fără nicio fricţiune. Îşi frecă vârfurile degetelor şi continuă să străbată lungimea ancorei. Mezartium, Mezartimi. Metal magic, zei magici. De unde veniseră?

Din acelaşi loc ca serafimii? „Au coborât din ceruri”, spunea mitul, sau *istoria*, dacă totul era adevărat. Şi unde se aflaseră înainte? Ce se afla dincolo de cer?

Veniseră din vastul cuprins întunecat şi înstelat care alcătuia universul?

„Misterele Plângerii” nu erau misterele *Plângerii*, gândi Lazlo. Depăşeau oraşul acesta. Depăşeau lumea asta.

Ajungând la colţul ancorei, privi de după ea şi văzu o alee îngustă, care se transforma în pietriş. Se avântă pe ea, încă trecându-şi mâna peste mezartium. Privindu-şi vârfurile degetelor, văzu că se murdăriseră de un cenuşiu palid. Le şterse de tunică, însă nu se duse.

Vizavi de zidul metalic era un şir de case în ruină, încă în picioare, cum fuseseră înainte de ancoră, însă cu părţi întregi scobite, ca nişte case de păpuşi deschise într-o parte. Însă erau nişte case de păpuşi în paragină. Vedea înăuntrul vechilor saloane şi bucătării şi îşi imagină oamenii care trăiseră acolo, în ziua în care lumea lor se schimbase.

Lazlo se întrebă ce se afla sub ancora aceasta. Biblioteca?

Palatul sau garnizoana? Oasele strivite ale regilor şi războinicilor sau alte păstrătorilor înţelepciunii? Era posibil ca vreun text să fi supravieţuit?

Surprinse un petic de culoare în faţă. Se afla pe un zid de piatră părăsit, faţă în faţă cu cel de mezartium, iar aleea era prea îngustă pentru ca Lazlo să îl vadă bine de la distanţă. Doar când se apropie putu desluşi că era o pictură, iar când se află chiar în faţa ei, înţelese ce reprezenta.

O privi. Privi iar. De obicei, şocul loveşte brusc. Dar, de data aceasta, se strecură încetişor, pe măsură ce el înţelegea imaginea şi îşi amintea ceea ce uitase până acum.

Nu putea fi decât o reprezentare a Mezartimilor. Erau şase: trei femei şi trei bărbaţi, de o parte şi de cealaltă. Toţi erau morţi sau mureau, traşi în ţeapă, despicaţi în două sau înjunghiaţi. Iar între ei, de neconfundat, uriaş şi cu şase braţe care ţineau şase arme, era Ucigaşul de Zei. Pictura era rudimentară. Nu o făcuse un artist instruit, însă opera avea o forţă de expresie formidabilă. Era o sărbătorire a victoriei. Era brutală, însângerată şi triumfătoare.

Cauza şocului lui Lazlo nu era violenţa scenei – sângele care ţâşnea sau cantităţile imense de vopsea roşie care fuseseră folosite pentru a o ilustra. Nu era vopseaua *roşie* cea care-l şocase, ci vopseaua *albastră*.

În toate discuţiile despre Mezartimi de până acum, nimeni nu pomenise că, dacă fresca era corectă, fuseseră *albaştri*. La fel ca metalul lor.

La fel ca fata din visul lui Lazlo.

Cum de o putuse uita? Fusese de parcă s-ar fi strecurat în dosul unei perdele din mintea lui şi, în clipa în care văzuse fresca, perdeaua căzuse şi iat-o acolo: fata cu pielea de culoarea cerului, care fusese atât de aproape, studiindu-l de parcă el ar fi fost o pictură. Chiar şi claviculele îi aparţineau – susurul amintirii momentului în care privise în jos, în vis, şi roşise văzând mai multă anatomie feminină decât văzuse vreodată în viaţa reală. Ce spunea despre el faptul că visase o fată în lenjerie?

Dar acum nu se afla în vis. Chiar dacă reprezentarea era rudimentară, fără să-i surprindă frumuseţea, exista o asemănare negreşită, de la părul ei de un arămiu bogat, ca mierea de flori sălbatice, până la mâna neagră pictată peste ochii ei, ca o

mască. Însă, spre deosebire de fata din visul lui, aceasta purta o rochie.

De asemenea... gâtul îi era tăiat şi din el ţâşnea sângele.

Făcu un pas înapoi, simţind că îi vine greaţă, de parcă ar fi văzut un corp real şi nu reprezentarea grotescă a unei fete ucise, pe care o văzuse, vie, într-un vis.

— Totul e bine acolo, jos?

Lazlo privi în jur. La capătul de sus al aleii era Eril-Fane. Cu două braţe, nu cu şase. Cu două săbii, nu cu un arsenal personal de suliţe şi halebarde. Pictura, deşi brutală, îl ajuta să-şi completeze ideea pe care Lazlo şi-o făcuse despre acesta. Ucigaşul de Zei ucisese zei. Fireşte. Dar Lazlo nu îşi formase până atunci o imagine care să ilustreze ideea, înainte, sau, dacă o făcuse, fusese vagă, iar victimele, monstruoase. Nu cu ochii mari, desculţe, ca fata din visul lui.

— Aşa arătau? întrebă el.

Eril-Fane se apropie să se uite. Paşii lui încetiniră când văzu ce reprezenta fresca. Dădu doar din cap, fără a-şi lua ochii de la ea.

— Erau albaştri, spuse Lazlo.

Eril-Fane încuviinţă iar.

Lazlo privi zeiţa cu mască neagră, pictată, şi îşi imagină, suprapuse peste trăsăturile ei, desenate cu stângăcie, pe cele atât de frumoase văzute noaptea trecută.

— Cine e ea?

Eril-Fane nu răspunse imediat, iar când o făcu, vocea lui era răguşită şi aproape prea joasă ca să fie auzită.

— Aceea e Isagol. Zeiţa disperării.

Aşadar, ea era monstrul care îl ţinuse captiv timp de trei ani, în citadelă. În felul în care-i rostise numele se ghiceau atâtea emoţii, greu de citit, fiindcă nu erau... pure. Era ură, însă, pe deasupra, suferinţă şi ruşine, toate amestecate. Lazlo încercă să-i privească faţa, însă Eril-Fane se îndepărta deja. Lazlo îl privi plecând şi se mai uită o dată la imagine, înainte să-l urmeze. Privi petele şi dungile roşii. Era un nou mister, care nu promitea nimic bun, nu era o cale spre lumină. Era, mai degrabă, un şir de urme însângerate care duceau în beznă.

Cum era posibil, se întreba el, să o viseze pe zeiţa ucisă înainte să fi ştiut cum arăta?

31.

IUBIŢI ŞI VIPERE

Din inima citadelei, Sarai se întoarse în iatacul ei. „Soldaţii” Minyei mişunau peste tot, înarmaţi cu cuţite şi cu alte ustensile de bucătărie. Satâre, dălţi pentru gheaţă. Luaseră chiar şi cârligele pentru carne din camera de colectare. Undeva se afla un arsenal adevărat, însă era închis în spatele unei succesiuni de uşi de mezartium, şi, oricum, Minya considera cuţitele drept instrumente adecvate pentru măcel. În fond, asta folosiseră oamenii în creşă.

Nu puteai scăpa de armată, mai ales dacă erai Sarai, fiindcă iatacul ei dădea spre palma de un albastru metalic, sărutată de soare, a serafimului. Acolo se adunau cele mai multe fantome şi asta avea sens. Terasa era locul perfect pentru aterizarea unei maşinării, mult mai potrivit decât grădina, cu copacii şi viţele ei. Când venea Ucigaşul de Zei, *aici* avea să debarce, iar Sarai avea să moară cea dintâi.

Ar fi trebuit, oare, să îi fie recunoscătoare Minyei pentru protecţie? „Nu vezi”, spusese Minya, dezvăluindu-şi armata, „că suntem în siguranţă?”

Dar Sarai nu se simţise niciodată *mai puţin* în siguranţă. Iatacul ei era încălcat de fantomele captive, iar ea se temea de ce o aştepta când dormea. Tava ei se afla la capătul patului: poţiune şi prune, ca în fiecare dimineaţă, deşi, de obicei, la ora aceea dormea deja şi era pierdută în uitarea Lethei. Oare poţiunea avea să funcţioneze azi? Avea o jumătate de doză în plus, aşa cum promisese Ellen cea Mare. Oare ieri fusese doar o eroare? Sarai se tot întreba. *Te rog*, imploră ea, disperată după catifeaua placidă a nimicniciei. Ororile se agitau înăuntrul ei, iar ea îşi imagină că aude un strigăt comun, neajutorat, în capetele tuturor fantomelor. Şi ea voia să ţipe. Nu avea nici cea mai mică senzaţie de siguranţă, gândi mai departe, strângând o pernă la piept.

Mintea ei îi dărui o excepţie improbabilă.

Visul acelui faranji. Acolo se simţise în siguranţă.

Amintirea declanşă un atac disperat de... panică? Încântare? Orice ar fi fost, contrazicea senzaţia de siguranţă care conjurase

gândul la el. Da, visul fusese plăcut. Dar... *o văzuse*.

Privirea de pe chipul lui! Uimirea din ea, luminiţa vrăjitoarei! Inimile ei bătură mai repede la acest gând, iar palmele îi transpirară. Nu în fiecare zi lăsai în urmă o viaţă invizibilă şi deveneai brusc *vizibilă*.

Dar cine era? Dintre toate visele faranjilor, doar al lui nu îi oferise nicio idee despre motivul pentru care-l adusese Eril-Fane aici.

Extenuată şi înspăimântată, Sarai îşi bău poţiunea şi se întinse în pat. *Te rog*, gândi, cu fervoare – un soi de rugăminte adresată chiar fierturii amare. *Te rog să ai efect*.

Te rog să ţii coşmarurile la distanţă.

•

În grădina ei, Sparrow îşi ţinea privirea în pământ. Câtă vreme se concentra la frunze şi la flori, la tulpini şi la seminţe, putea pretinde că era o zi obişnuită, şi că sub arcadă nu stăteau de pază fantome.

Pregătea un dar aniversar pentru Ruby, care urma să împlinească şaisprezece ani în câteva luni... dacă mai trăiau până atunci.

Dacă se gândea la armata Minyei, Sparrow credea că aveau şanse, însă nu voia să se gândească la armata Minyei. O făceau să se simtă în siguranţă şi nelalocul ei, în acelaşi timp, aşa că-şi ţinea privirea în pământ şi fredona, încercând să uite că se aflau acolo.

Încă o zi de naştere fără tort. Opţiunile de cadouri erau şi ele vagi. De obicei, stricau o rochie hidoasă din dulapuri şi o transformau în altceva. Poate într-o eşarfă. Într-un an, Sparrow făcuse o păpuşă cu rubine adevărate în chip de ochi. Iatacul său îi aparţinuse lui Korako, aşa că avea la dispoziţie toate rochiile şi bijuteriile zeiţei. Ruby avea iatacul Lethei. Zeiţele nu fuseseră mamele lor, aşa cum Isagol fusese a lui Sarai. Amândouă erau fiicele lui Ikirok, zeul serbărilor, care făcuse şi pe călăul în timpul liber. Aşa că erau surori vitrege şi singurele dintre ei cinci înrudite prin sânge. Feral era fiul lui Vanth, zeul furtunilor, al cărui dar îl moştenise, într-o oarecare măsură, iar Minya, fiica lui Skathis. Sarai era singura al cărei sânge de Mezartim venea din partea maternă. Naşterile zeiţelor, spunea Ellen cea Mare, fuseseră lucru rar. O femeie, fireşte, putea avea doar un copil odată, poate doi. Dar un bărbat putea avea la fel de mulţi ca

numărul femeilor în care-şi putea planta sămânţa.

Majoritatea copiilor din creşă fuseseră făcuţi de zeii din trinitate cu mame alese dintre oameni.

Asta însemna că, undeva, în Plângerea, Sparrow avea o mamă.

Când era mică, nu reuşea să priceapă şi nici să creadă că mama ei nu ar fi vrut-o. „Dar aş putea să o ajut în grădină”, îi spunea ea lui Ellen cea Mare. „Aş putea să-i fiu de mare ajutor, ştiu asta!” „Ştiu că ai putea, iubita mea”, îi răspundea Ellen. „Dar avem nevoie de tine aici, drăguţă. Cum să trăim fără tine?”

Încercase să fie blândă, însă Minya nu avea asemenea înclinaţii.

— Dacă te-ar găsi pe tine în grădină, ţi-ar sparge capul cu o lopată şi te-ar arunca la gunoi. Eşti *corcitură de zei*, Sparrow. Nu te-ar vrea *niciodată*.

— Dar sunt şi om, insistase ea. Au uitat că suntem şi copiii lor?

— Tu nu vezi că ne urăsc *şi mai mult* fiindcă suntem şi ai lor?

Iar Sparrow nu văzuse, nu atunci, însă îşi dăduse seama pe parcurs – după o remarcă plină de cruzime a Minyei, urmată de o explicaţie blândă şi revelatoare a lui Ellen cea Mare – despre *mecanica concepţiei*, iar asta schimbase totul. Acum ştia care fusese, probabil, natura concepţiei sale, şi chiar dacă acea idee era vagă şi neclară, simţea oroarea din ea ca pe greutatea unui trup neinvitat şi o făcea să-i fie greaţă. Fireşte că nicio mamă nu ar fi dorit-o după un asemenea început.

Se întrebă câte dintre fantomele Minyei fuseseră folosite astfel de către zei. Multe dintre ele erau femei, majoritatea în vârstă. Cât de multe născuseră copii jumătate-din-citadelă, de care nu-şi aminteau sau nu voiau să-şi amintească?

Sparrow îşi ţinu privirea lipită de mâini şi lucră la cadou, fredonând de una singură. Încercă să nu se gândească dacă vor mai fi în viaţă cu toţii la ziua de naştere a lui Ruby, sau la ce fel de viaţă aveau să ducă atunci. Se concentră la mâinile ei şi la senzaţia liniştitoare de creştere pe care o emanau. Pregătea un tort din flori. Nu se putea mânca, însă era frumos, şi îi amintea de anii timpurii, când mai aveau zahăr în citadelă şi mai păstrau o urmă de inocenţă – înainte să-şi fi înţeles propria atrocitate.

Avea chiar şi boboci de ghimbir drept lumânări, în număr de şaisprezece.

Voia să i-l dea lui Ruby la cină. Putea aprinde lumânările folosindu-şi focul, îşi putea pune o dorinţă şi le putea stinge.

•

Feral era în iatacul lui, cu nasul în carte. Dădea paginile de metal şi atingea simbolurile acelea dure şi colţuroase cu vârfurile degetelor.

Dacă i se cerea, ar fi putut reproduce întreaga carte din memorie, atât de bine o cunoştea. Nu că i-ar fi servit la ceva, fiindcă nu pricepea nimic. Uneori, dacă se uita la ea suficient de mult, iar ochii nu i se mai puteau concentra, se gândea că putea vedea în interiorul metalului şi putea simţi un potenţial pulsatil, care dormita. Ca o morişcă de vânt care aştepta o adiere să vină şi să o învârtă. Aştepta şi *îşi dorea* să vină.

Cartea voia să fie citită, se gândea Feral. Dar ce fel de „adiere" era necesară pentru a mişca acele simboluri? Nu ştia. Ştia doar sau avea o bănuială că, dacă ar fi putut citi alfabetul acela criptic, ar fi descoperit secretele citadelei. Şi-ar fi putut apăra fetele, în loc să... le ţină hidratate.

Ştia că apa nu era puţin lucru şi că ar fi murit cu toţii fără darul lui, aşa că nu avea tendinţa să irosească prea multe regrete fiindcă nu avea puterea lui Skathis. Amărăciunea aceea îi aparţinea Minyei, însă, uneori, cădea şi el pe gânduri. Fireşte, dacă ar fi putut controla mezartiumul, ar fi fost liberi şi în siguranţă, dar şi o forţă redutabilă. Dar nu puteau, aşa că nu avea sens să irosească vremea dorindu-şi-o.

Dacă şi-ar fi putut descifra cartea, însă, Feral era sigur că ar fi putut face... ceva.

— Ce pui la cale? veni vocea lui Ruby dinspre uşă.

Ridică privirea şi se încruntă când văzu că ea – şi vârâse deja capul înăuntru.

— Respectă draperia, intonă el, şi se întoarse la carte.

Dar Ruby nu respectă draperia, ci valsă înăuntru, cu tălpile goale, expresive, albastre. Unghiile îi erau vopsite cu roşu, şi purta roşu, şi mai avea şi o mutră concentrată, care l-ar fi alarmat, dacă ar fi ridicat privirea – dar nu o făcu. Se încordă puţin, atât.

Ea se încruntă la creştetul lui, la fel cum se încruntase şi el la ea. Era un început deloc promiţător. *Carte proastă*, se gândi ea. *Băiat prost*.

Dar era *singurul* băiat. Avea buzele mai calde decât ale

fantomelor. Era mai cald, în general, bănuia ea. Mai important, încă, Feral nu se temea de ea, şi probabil avea să fie totul mai amuzant decât dacă s-ar fi aruncat asupra unei fantome pe jumătate paralizate spunându-i ce să facă la fiecare câteva secunde. *Pune mâna aici*. *Acum*, *aici*.

Plictisitor.

— Ce doreşti, Ruby? întrebă Feral.

Era foarte aproape de el, acum.

— Treaba cu experimentele, spuse ea, e că trebuie repetate, altfel nu contează.

— Ce? Care experiment?

Feral se întoarse spre ea. Era încruntat, pe jumătate din cauza confuziei, pe jumătate din cauza iritării.

— Cu sărutatul, spuse ea.

Înainte îi spusese: „Nu voi mai repeta experimentul ăsta”. Mă rog. În lumina goanei lor spre moarte, se răzgândise.

Dar el, nu.

— Nu, zise el, sec, şi se întoarse.

— Dar e posibil să mă fi înşelat, spuse ea, cu un aer de generozitate extremă. Am decis să-ţi mai dau o şansă.

Răspunsul sosi încărcat de sarcasm:

— Mulţumesc pentru mărinimie, dar mă lipsesc.

Ruby îşi puse mâna pe cartea lui.

— Ascultă-mă.

Împinse cartea şi se aşeză pe marginea mesei. Furoul i se ridică în sus, pe coapse. Pielea ei era la fel de netedă şi lunecoasă ca mezartiumul, sau aproape.

Mult mai moale, totuşi.

Îşi sprijini picioarele de marginea scaunului lui Feral.

— O să murim, probabil, spuse ea, pe un ton obişnuit. Şi chiar dacă nu murim, suntem aici. În viaţă. Avem trupuri. Guri.

Se opri şi adăugă, tachinator, trecându-şi limba peste dinţi:

— Limbi.

Feral simţi că i se înroşeşte gâtul.

— Ruby…, începu el, pe un ton sever.

Ea îl întrerupse.

— Nu sunt multe lucruri de făcut aici, sus.

Arătă spre cartea lui şi continuă:

— Nu avem nimic de citit. Mâncarea e insipidă. Nu avem nici muzică. Am inventat opt mii de jocuri şi ne-am săturat de toate,

iar pentru unele suntem deja prea mari – literalmente. De ce să nu facem ceva *matur*?

Vocea ei devenise răguşită.

— Nu mai suntem copii şi avem buze. Nu e suficient de raţional?

O voce din mintea lui Feral îl asigură că *nu* era suficient de raţional. Că nu voia să mai împartă salivă cu Ruby. Că, de fapt, nu voia să petreacă mai mult timp cu ea. Undeva, exista o voce mai subţire, care spunea că, dacă era să... *petreacă mai mult timp*... cu oricare dintre fete, nu ar fi fost vorba despre ea. Când glumise cu Sarai despre căsătoria lui cu toate trei, se prefăcuse că nu se gândise, de fapt, la aşa ceva – dar se gândise. Cum era să n-o facă? Era un băiat captiv între fete, şi or fi fost ele *ca nişte surori*, însă nu erau surorile lui, şi erau... ei bine, erau frumoase. Mai întâi Sarai, apoi Sparrow, dacă era să aleagă. Ruby era pe ultimul loc.

Dar vocea aceea părea să vină de foarte departe, iar Sarai şi Sparrow nu erau aici, în clipa asta, însă Ruby era foarte aproape şi mirosea atât de bine!

Şi, aşa cum spusese ea, probabil aveau să moară.

Tivul furoului lui Ruby era fascinant. Mătasea roşie şi pielea albastră cântau împreună, iar culorile păreau să vibreze. Şi felul în care genunchii ei erau lipiţi, doar puţin unul peste celălalt, şi cum îi simţea piciorul înghiontindu-l sub genunchi... Nu se putu abţine să nu le considere argumentele convingătoare.

Ea se aplecă puţin în faţă. Toate gândurile la Sarai şi la Sparrow dispărură.

El se dădu puţin înapoi, păstrând distanţa.

— Ai spus că am fost groaznic, îi aminti, cu vocea la fel de răguşită ca a ei.

— Iar tu ai spus că te-am înecat, răspunse ea, apropiindu-se încă puţin.

— A fost *multă* salivă, explică el, poate nechibzuit.

— Iar *tu* ai fost la fel de senzual ca un peşte mort, replică ea şi faţa i se întunecă.

Se aflau într-un moment crucial. „Iubiţii mei, viperele mele”, li se adresase Ellen cea Mare. Ei bine, erau şi iubiţi *şi* vipere, cu toţii. Sau, poate că Minya era în întregime viperă, iar Sparrow, doar iubită, însă restul erau... făcuţi din carne şi din spirit, din tinereţe şi din magie, din foame şi, da, din *salivă*, totul

împachetat într-un blocaj al deplasării. Carnagiu în urmă, carnagiu înainte, şi *fantome peste tot*.

Dar aici, dintr-odată, era ceva diferit, era o evadare, o noutate, o senzaţie. Mişcarea genunchilor lui Ruby era un soi de poem în albastru, iar când eşti atât de aproape de cineva nu le *vezi* mişcările, ci simţi comprimarea aerului dintre voi. Alunecarea cărnii. Ruby se răsuci şi, dintr-o mişcare şi mai simplă, se aşeză în poala lui Feral. Buzele ei le găsiră pe ale lui. Nu fu deloc subtilă în folosirea limbii. Mâinile lor se alăturară petrecerii, şi în loc de patru păreau să aibă o duzină, şi rostiră şi cuvinte, fiindcă Ruby şi Feral nu aflaseră că nu *prea* poţi să vorbeşti şi să săruţi în acelaşi timp – încă.

Aşa că dură un moment să-şi dea seama.

— Bănuiesc că o să-ţi mai dau o şansă, conchise Feral, cu răsuflarea tăiată.

— *Eu* sunt cea care-ţi mai dă o şansă, îl corectă Ruby, şi un fir din saliva menţionată sclipi între buzele lor, când se dădu înapoi ca să vorbească.

— De unde ştiu că nu mă vei arde? întrebă Feral, în timp ce ea îi purta mâna peste şoldul ei.

— Oh, spuse Ruby, nepreocupată. Asta s-ar putea întâmpla numai dacă aş uita complet de mine.

Limbile ţâşniră şi se ciocniră.

— Dar ar trebui să fii *foarte* bun.

Dinţii se ciocniră şi ei. Nasurile, apoi.

— Nu îmi fac griji.

Feral aproape că se simţi jignit, însă deja se petreceau alte lucruri, mult mai agreabile, aşa că învăţă să-şi ţină gura, sau, mai degrabă, să o folosească în scopuri mult mai interesante decât o ceartă.

S-ar putea crede că buzele şi limbile se plictisesc, după o vreme, să încerce lucruri, însă nu e aşa.

— Pune mâna aici, îi şopti Ruby, iar el ascultă. Şi acum aici, porunci ea.

Dar el nu o ascultă. Spre încântarea ei, mâinile lui Feral aveau o sută de idei proprii, şi niciuna plictisitoare.

•

Inima citadelei era lipsită de fantome. Pentru prima dată în zece ani, Minya o avea doar pentru sine. Şedea pe aleea croită în jurul circumferinţei încăperii mari, sferice, cu picioarele

atârnând peste margine – picioarele ei foarte subţiri şi foarte scurte. Nu şi le legăna. Nimic din postura ei nu sugera nici copilărie, nici lipsă de griji. Poziţia era aproape lipsită de *viaţă*, exceptând legănarea subtilă, în faţă şi în spate. Era rigidă. Ochii ei erau deschişi, iar faţa, fără expresie. Spatele ei era drept, iar mâinile ei murdare erau strânse în pumni atât de tare, încât părea că încheieturile îi vor plesni.

Îşi mişca buzele. Vag. Şoptea ceva, iar şi iar. Se întorsese în timp cincisprezece ani, văzând încăperea într-o zi complet diferită.

Ziua *aceea*. Ziua de care era legată permanent, ca o molie înjunghiată prin torace de un ac lung şi sclipitor.

În ziua aceea, luase doi bebeluşi şi îi ţinuse pe ambii cu un singur braţ. Nu le plăcuse, şi nici braţului ei, însă avea nevoie de celălalt ca să tragă copiii care puteau merge după ea: cele două mânuţe ale lor o apucaseră pe a ei, umedă şi lunecoasă de transpiraţie. Doi bebeluşi într-un braţ, alţi doi împiedicându-se pe lângă ea.

Îi adusese aici, îndesându-i prin spaţiul creat de uşa aproape închisă, şi se întorsese să mai aducă şi alţii. Dar nu avea să ajungă. La jumătatea drumului spre creşă, începuseră strigătele.

Uneori, i se părea că era prinsă în momentul în care se oprise brusc, auzind strigătele acelea.

Era cea mai în vârstă copilă din creşă, pe atunci. Kiska, cea care citea gândurile, fusese ultima condusă afară de Korako, şi nu se mai întorsese. Înaintea ei fusese Werran, al cărui strigăt semăna panică în minţile celor care-l auzeau. Cât despre Minya, ea ştia deja care-i era darul. Ştia de luni de zile, dar nu spunea nimănui. Când aflau, te luau de acolo, aşa că ţinuse secretul faţă de zeiţa secretelor şi rămăsese în creşă cât putuse. Era încă acolo când oamenii se revoltaseră şi-şi uciseseră stăpânii, şi ar fi fost în regulă cu ea, fiindcă nu îi iubea deloc pe zei. Dar nu se opriseră acolo.

Era încă pe coridor, ascultând strigătele şi forfota aceea teribilă, însângerată. Avea să rămână mereu acolo, iar braţele ei aveau să fie mereu mici, aşa cum fuseseră în ziua aceea.

Într-un fel, totuşi, era diferită. Nu avea să mai permită niciodată unei emoţii precum slăbiciunea, teama sau inepţia să o împietrească. Nu ştiuse, atunci, de ce era capabilă. Darul ei fusese neîncercat. Fireşte. Dacă l-ar fi testat, Korako ar fi găsit-o

şi ar fi luat-o. Aşa că nu-şi cunoştea dimensiunile puterii.

I-ar fi putut salva pe toţi, dacă ar fi ştiut.

Fusese atât de multă moarte în citadelă, atunci. Ar fi putut să înrobească acele fantome – chiar şi *fantomele zeilor*. Cum ar fi fost?

Cum ar fi fost?

I-ar fi putut înrobi pe zeii înşişi. Şi pe Skathis. *Dacă ar fi ştiut ce să facă*. Ar fi putut crea o armată atunci, şi i-ar fi putut distruge pe Ucigaşul de Zei, împreună cu toţi ceilalţi, înainte să ajungă la creşă.

Salvase doar *patru*, şi avea să rămână mereu pe acel coridor, ascultând strigătele care erau amuţite unul câte unul.

Fără să facă *nimic*.

Buzele i se mişcau în continuare, şoptind aceleaşi cuvinte, iar şi iar.

— Atâţia am putut duce. Atâţia am putut duce.

Nu se auzea niciun ecou. Camera aceea *înghiţea* sunetele. Îi înghiţea vocea, cuvintele, şi scuzele ei eterne, nepotrivite. Dar nu şi amintirile.

De acelea nu avea să scape niciodată.

— Numai atâţia am putut duce... Numai atâţia am putut duce...

32.

SPAŢIUL DINTRE COŞMARURI

Sarai se trezi înecându-se cu senzaţia a o sută de molii umede care să i înghesuiau pe gât în jos. Era atât de *real*. Crezu că erau moliile ei, că trebuia să le înghită forţat, zbătându-se şi blocându-i respiraţia. Simţi gustul de sare şi de cenuşă – sare din lacrimile visătorilor, cenuşă de pe hornurile Plângerii – şi chiar şi după ce putu din nou să respire şi ştiu că era doar un coşmar, gustul rămase prezent.

Mulţumesc, *Minya*, *pentru oroarea aceasta nouă*.

Nu era prima oroare a zilei. Nici pe departe. Rugămintea adresată poţiunii nu primise răspuns. Abia dacă reuşise să doarmă un ceas, şi puţinul somn de care avusese parte nu

fusese deloc odihnitor. Îşi visase propria moarte într-o jumătate de duzină de chipuri, de parcă mintea ei ar fi făcut o listă de posibilităţi. Un meniu cu feluri de moarte.

Otravă.

Înec.

Prăbuşire.

Înjunghiere.

Sfâşiere.

Fusese chiar arsă de vie de oamenii din Plângerea. Şi, între morţi, era... ce? Era o fetiţă într-o pădure întunecată, care auzise o rămurică rupându-se. Spaţiul dintre coşmaruri era precum tăcerea de după pocnet, când ştii că orice l-ar fi pricinuit se află acolo, în întuneric, şi te priveşte. Nici urmă de nimicnicie cenuşie. Ceaţa provocată de poţiune se subţiase în câteva fuioare.

Toate ororile erau libere.

Întinsă pe spate, cu aşternuturile date la o parte, privea în tavan. Trupul ei zăcea, iar mintea îi amorţise. Cum de nu mai avea niciun efect poţiunea? În pulsul sângelui şi spiritului său bătea cadenţa panicii.

Ce ar fi trebuit să facă acum?

Setea şi vezica o îndemnau să se ridice, însă ideea de a-şi părăsi alcovul era neplăcută. Ştia ce avea să găsească după colţ, chiar în propriul iatac:

Fantome înarmate.

La fel ca bătrânele care îi înconjuraseră patul, disperate fiindcă erau incapabile să o ucidă.

Se ridică, într-un târziu. Îşi puse un halat, sperând să o acopere suficient, şi ieşi. Erau acolo, înşirate între uşa spre pasaj şi uşa dinspre terasă: opt înăuntru; nu era sigură câte erau în palmă. Se oţeli împotriva repulsiei lor şi îşi străbătu camera.

Se părea că Minya îşi ţinea armata sub un asemenea control, încât nu puteau forma expresii faciale precum dezgustul sau teama pe care Sarai le cunoştea atât de bine, însă ochii le rămâneau la fel, şi era uimitor cât de mult transmiteau doar din priviri. Dezgust şi teamă, da, văzu Sarai, trecând printre ele, însă ceea ce exprimau mai cu seamă ochii lor era implorare.

Ajută-ne.

Eliberează-ne.

„Nu vă pot ajuta”, ar fi vrut să spună, însă gâtul nu i se

încărcase doar de senzaţia fantomatică a moliilor. Era sfâşiată de un conflict. Fantomele acelea ar fi ucis-o într-o clipită, dacă erau libere. N-ar fi trebuit să-şi dorească să le ajute. Ce era în neregulă cu ea?

Îşi feri ochii şi se grăbi mai departe, simţind că era încă prizoniera unui coşmar. *Cine mă va ajuta* pe mine? se întrebă ea.

În galerie se afla doar Minya. Adică Minya şi fantomele care umpleau acum arcele arcadei, strivind viţele crescute de Sparrow sub picioarele lor moarte. Ari-Eil se afla în spatele scaunului Minyei, arătând ca un valet chipeş, cu excepţia trăsăturilor feţei. Stăpâna lui îi lăsase faţa liberă, ca să-i reflecte sentimentele, iar el nu o dezamăgea. Sarai aproape că păli de cât de usturătoare erau.

— Bună, spuse Minya.

În vocea ei limpede, de copil, se iţiră ghimpi de dispreţ când întrebă, fără sinceritate:

— Ai dormit bine?

— Ca un bebeluş, spuse Sarai, voioasă – prin care, fireşte, voia să spună că se trezise frecvent plângând, însă nu simţi nevoia să lămurească aspectul.

— Fără coşmaruri? o împunse Minya.

Sarai îşi încleştă maxilarul. Nu putea suporta să arate slăbiciune – nu acum.

— Doar ştii că eu nu visez, zise ea, dorindu-şi cu disperare să fi fost încă adevărat.

— Serios? spuse Minya, ridicând sceptică din sprâncene.

Sarai se întrebă, deodată, de ce insista. Nu îi spusese decât lui Ellen cea Mare despre coşmarul de ieri, însă, în secunda aceea, a fost sigură că Minya ştia.

O străbătu un fior puternic. Era privirea din ochii Minyei: rece, măsurând-o cu maliţie. Atunci, Sarai pricepu: nu doar că Minya ştia despre coşmarurile ei, ci le şi pricinuia.

Poţiunea. Ellen cea Mare o pregătea, iar Ellen cea Mare era fantomă, aşadar, supusă Minyei. Sarai simţi că i se face rău – nu doar la ideea că Minya i-ar fi putut sabota poţiunea, ci mai ales la gândul c-ar fi manipulat-o pe Ellen cea Mare, care le era aproape ca o mamă. Era oribil.

Înghiţi. Minya o privea cu atenţie, poate întrebându-se dacă Sarai pricepuse. Sarai se gândi că *voia* să priceapă, ca să-i

înţeleagă limpede punctul de vedere: dacă-şi voia înapoi ceaţa cenuşie, trebuia să o merite.

Aşadar se bucură când intră Sparrow. Reuşi să schiţeze un zâmbet credibil şi să pretindă – spera – că era în regulă, în timp ce, înăuntru, spiritul ei sâsâia oripilat, dar şi şocat, fiindcă Minya mersese atât de departe.

Sparrow o sărută pe obraz. Zâmbetul ei era tremurător şi curajos. Ruby şi Feral apărură o clipă mai târziu. Se certau, iar asta o ajută să pretindă că totul era normal.

Cina fu servită. O porumbiţă se prinsese într-o capcană, iar Ellen cea Mare o făcuse tocăniţă. Tocăniţă de porumbiţă. Suna atât de rău – de parcă ar fi fost gem de fluture sau friptură de spectral. Unele creaturi erau prea frumoase ca să fie mâncate; însă părerea nu îi fu împărtăşită în jurul mesei. Feral şi Ruby mâncară amândoi cu o poftă care arăta o totală lipsă de griji pentru sursa cărnii, iar dacă Minya nu se remarcase niciodată prin cantitatea de mâncare consumată, cu siguranţă asta nu avea nimic de-a face cu delicateţea sentimentelor. Nu-şi termină tocăniţa, însă găsi un oscior cu care să-şi scobească dinţişorii albi.

Numai Sparrow împărtăşi ezitarea lui Sarai, deşi mâncară amândouă, fiindcă primeau rar carne, iar corpurile lor aveau nevoie de ea. Nu conta că nu aveau poftă. Trăiau cu nişte raţii minuscule şi le era mereu foame.

De îndată ce Kem le luă castroanele, Sparrow se ridică.

— Mă întorc imediat, spuse ea. Să nu plece nimeni.

Se priviră cu toţii. Ruby îşi înălţă sprâncenele. Sparrow ieşi în grabă în grădină şi se întoarse, o clipă mai târziu, ţinând...

— Un tort! strigă Ruby, sărind în picioare. De unde naiba ai reuşit să...?

Era un tort desprins din vise şi toţi se uitară lung la el, uimiţi: trei straturi înalte, glazurate, de un alb cremos, acoperite cu o ploaie de boboci.

— Nu vă entuziasmaţi prea tare, îi avertiză ea. Nu e de mâncare.

Atunci, văzură că „glazura” albă şi cremoasă era alcătuită din petale de orhidee, bobocii erau din anadne, şi totul era făcut din flori, până la cele şaisprezece lumânări care păreau aprinse din vârf.

Ruby se strâmbă.

— Atunci, la ce e bun?

— Ca să-ţi pui o dorinţă, răspunse Sparrow. E un tort aniversar timpuriu. Îl aşează în faţa lui Ruby. Pentru orice eventualitate.

Cu toţii pricepură că se referea la situaţia în care nu aveau să mai fie alte zile de naştere.

— Cam morbid, comentă Ruby.

— Haide, pune-ţi o dorinţă.

Ruby îşi puse o dorinţă. Şi, deşi bobocii de ghimbir arătau deja ca nişte flăcărui, le aprinse cu vârfurile degetelor şi suflă aşa cum se cădea în ele, dintr-o încercare.

— Ce ţi-ai dorit? o întrebă Sarai.

— Să fie tortul adevărat, evident, spuse Ruby. S-a adeverit?

Îşi vârî degetele în el, însă, firește, nu era nici urmă de tort, ci doar flori. Dar ea pretinse că îl mănâncă fără să împartă.

Se lăsase noaptea. Sarai se ridică să plece.

— Sarai! o strigă Minya.

Ea se opri, dar nu se întoarse. Ştia ce urmează. Minya nu renunţase. Nu avea să renunţe nicicând. Cumva, printr-un efort de voinţă, fetiţa împietrise timpul – nu doar că îşi oprise creşterea, dar oprise totul. Furia şi dorinţa de răzbunare nu i se potoliseră în toţi anii aceia. Nu puteai câştiga împotriva unei asemenea voinţe. Vocea ei răsună, ca un memento:

— Câteva minute de dezgust ca să ne salvezi pe toţi.

Sarai merse mai departe. *Ca să ne salvezi pe toţi*. Cuvintele părură să i se strângă în stomac, şi nu erau molii, ci şerpi. Voia să le lase în urmă, în galerie, însă, trecând printre rândurile strânse de soldaţi fantomatici care se înşirau pe coridor, spre iatacul său, buzele lor se deschiseră şi murmurară împreună „Ca să ne salvezi pe toţi, ca să ne salvezi pe toţi”, şi, după aceea, cuvintele pe care le rosteau doar din priviri: *Ajută-ne*. *Salvează-ne*. Le rosteau cu voce tare. Se rugau de ea, când trecea.

— Ajută-ne, salvează-ne.

Şi asta era mâna Minyei, jucându-se cu slăbiciunea lui Sarai.

Cu mila ei.

Apoi, chiar la intrare, trebui să treacă de un copil. *O copilă*. Bahar avea nouă ani şi căzuse în Uzumark, cu trei ani în urmă. Încă purta hainele umede de când se înecase. Era de neconceput, chiar şi pentru cineva cinic ca Minya, să păstreze un copil mort ca animal de companie. Fantoma micuţă se vârî în

calea lui Sarai şi de pe buze îi ieşiră cuvintele Minyei.

— Dacă nu îl ucizi tu, Sarai, spuse ea, cu jale, va trebui să o fac *eu*.

Sarai îşi apăsă palmele peste urechi şi trecu în fugă pe lângă ea. Dar, chiar şi în alcovul ei, acolo unde nu mai putea fi văzută, le auzea încă şoptind: „Salvează-ne, ajută-ne!”, până crezu că înnebuneşte.

Îşi strigă moliile şi se ghemui într-un colţ, cu ochii strâns închişi, dorindu-şi, mai mult ca niciodată, să poată merge cu ele. Atunci, dacă şi-ar fi putut turna întregul suflet în ele, lăsându-şi trupul pustiu, chiar dacă nu s-ar mai fi putut întoarce, ar fi făcut-o, doar ca să se elibereze de rugăminţile şoptite ale oamenilor, ale copiilor, din Plângerea.

Bărbaţii, femeile şi copiii *vii* din Plângerea erau din nou scutiţi de coşmarurile ei, în noaptea asta. Ea se întorsese la faranjii din Casa Ghildei, la Tizerkanii din barăcile lor, şi la Azareen, singură în camerele sale din Căderea-de-Vânt.

Nu ştia ce ar fi făcut dacă dădea peste Eril-Fane. Şerpii care i se zvârcoleau în stomac îi avansaseră spre inimi. Întunecimea era în ea, la fel şi trădarea, asta ştia. Dar totul era atât de amestecat, încât nu îşi dădea seama dacă ar fi fost un semn de compasiune să nu îl ucidă sau doar de laşitate.

Dar nu îl găsi. Uşurarea-i de moment deveni iute altceva: o conştientizare acută a prezenţei străinului care dormea în patul lui. Sarai se aşeză pe pernă, lângă chipul lui adormit, multă vreme, plină de teamă şi de dorinţă. Tânjea după frumuseţea din visul lui. Îi era teamă să nu fie văzută iar – văzută nu cu admiraţie, ci drept coşmar.

Într-un final, făcu un compromis. Se aşeză pe tâmpla lui şi i se strecură în vis. Era din nou în Plângerea, Plângerea lui strălucitoare, care nu-şi merita numele, însă, când îl văzu în depărtare, nu se apropie. Găsi un locşor unde să se ghemuiască, la fel cum se ghemuise şi în iatacul ei, să inspire aerul dulce, şi să privească la copiii îmbrăcaţi cu mantii împănate, şi să se simtă în siguranţă, măcar pentru o vreme.

33.

ÎN BEZNĂ, SUNTEM TOŢI COPII

Primele zile petrecute de Lazlo în Plângerea trecură într-o vâltoare de activitate şi de uimire. Oraşul se cerea descoperit, firește, şi era o experienţă dulce-amăruie.

Nu era locul perfect pe care şi-l imaginase când era copil. Bineînţeles că nu era. Dacă fusese vreodată, suferise prea multe ca să rămână astfel. Nu existau nici cabluri înalte de la o clădire la alta, nici copii îmbrăcaţi în mantii cu pene; din câte aflase, nici nu existaseră vreodată. Femeile nu îşi purtau părul atât de lung încât să li se târască în urmă, dintr-un motiv evident: străzile erau la fel de murdare ca în oricare alt oraş. Nu erau prăjituri aşezate pe pervazuri, însă la aşa ceva Lazlo nu se aşteptase cu adevărat. *Exista* gunoi, şi existau paraziţi. Nu în exces, însă suficient cât să împiedice visătorul să-şi idealizeze obiectul îndelungatei sale fascinaţii. Grădinile uscate erau în paragină, iar cerşetorii zăceau ca morţi, adunând monede în găvanele ochilor închişi. Şi, peste tot, erau prea multe ruine.

Totuşi, oraşul fremăta de culoare şi sunet. Şi de *viaţă*. Păsărari care vindeau păsări în colivii, vânzători de vise care suflau praf colorat, copii cu harfe la picioare, care cântau doar fugind. Era lumină şi era întuneric. Templele ridicate pentru serafimi erau mai frumoase decât toate bisericile din Zosma, Syriza şi Maialen laolaltă, şi să asiste la ceremoniile din ele – dansul extatic al Thakrei – a fost cea mai mistică experienţă din viaţa lui Lazlo. Dar existau şi preoţii măcelari, care ghiceau în măruntaie de animale, şi prezicătorii de nenorociri, pe picioroange, care anunţau sfârşitul lumii din spatele măştilor scheletice.

Toate acestea erau cuprinse într-un peisaj urban cioplit în piatră de culoarea mierii şi împodobit cu multe cupole aurite, cu străzi care porneau ca razele dintr-un amfiteatru străvechi plin cu tarabe de piaţă multicolore.

În după-amiaza aceea, mâncase prânzul împreună cu o parte din Tizerkani, printre care şi Ruza, care-l învăţase propoziţia „Mi-ai stricat gustul pentru orice altceva”. Ruza îl asigurase că era cel mai mare compliment posibil adresat bucătarului, însă

ghiduşia din ochii tuturor sugera un înţeles mai... lasciv. Din piaţă, Lazlo îşi cumpără o tunică şi o haină, în stil local, niciuna cenuşie. Haina avea culoarea pădurilor îndepărtate, şi avea nevoie de fireturi care să-i prindă mânecile între bicepşi şi deltoizi. Acestea erau făcute din orice material imaginabil. Eril-Fane purta aur. Lazlo alese pielea, mai ieftină şi bagatelizată.

Îşi cumpără şi ciorapi. Începea să înţeleagă atracţia banilor. Îşi cumpără *patru perechi* – adevărată destrăbălare –, care nu doar că nu erau cenuşii, ci erau fiecare de altă culoare. O pereche era roz, alta avea dungi.

Şi, că veni vorba despre roz, gustă bomboanele de sânge, într-o prăvălioară de sub un pod. Erau adevărate, dar *groaznice*. După ce se luptă cu senzaţia de vomă, îi spusese cofetăresei, cu voce slabă: „Mi-ai stricat gustul pentru orice altceva”, iar ea făcu ochii cât cepele. Şocul dintâi al femeii a fost înlocuit de roşeaţa obrajilor, confirmându-i bănuiala cu privire la decenţa complimentului.

— Mulţumesc, îi spuse Lazlo lui Ruza, când plecară din prăvălie. Soţul ei mă va provoca la duel, probabil.

— Probabil, admise Ruza. Dar oricine ar trebui să se bată în duel o dată în viaţă.

— *Unul* pare destul pentru mine.

— Fiindcă ai muri, explică Ruza, fără să fie nevoie. Şi n-ai mai trăi pentru un altul.

— Da, confirmă Lazlo. La asta mă refeream.

Ruza îl bătu pe umăr.

— Nu te îngrijora. Te facem noi războinic. Ştii...

Se uită la punga de brocart care aparţinuse bunicii lui Calixte.

— Pentru început, ar trebui să-ţi cumperi un portofel.

— Ce, nu-ţi place punga mea? întrebă Lazlo, ridicând-o, ca să-i scoată în evidenţă broşa oribilă.

— Deloc.

— Dar e atât de practică, spuse Lazlo. Uite, pot să o port aşa.

Şi-o atârnă de încheietură şi o învârti în jurul braţului, ca un copil.

Ruza clătină din cap şi mormăi:

— Faranji.

Dar, cel mai adesea, era de muncă.

În acele prime zile, Lazlo trebui să se ocupe de tot ce era nevoie pentru ca delegaţii selectaţi de Ucigaşul de Zei să aibă la

dispoziţie spaţiul de lucru şi tot ce le era necesar – materiale şi, în unele cazuri, asistenţi. Şi, întrucât mulţi nu se obosiseră să înveţe în călătorie limba gazdelor, aveau nevoie de interpreţi. Unii dintre Tizerkani pricepeau puţin limba oaspeţilor, însă aveau propriile îndatoriri. Calixte vorbea aproape fluent, acum, însă nu avea de gând să îşi piardă timpul ajutând „bătrâni cu mintea îngustă”. Prin urmare, Lazlo se trezi foarte ocupat.

Unii dintre delegaţi erau mai simplu de mulţumit decât alţii. Belabra, matematicianul, ceru un birou cu pereţi înalţi pe care să-şi poată scrie formulele şi să le poată şterge, după pofta inimii. Kether, artistul şi proiectantul de catapulte şi de maşinării de asediu, avu nevoie doar de o masă pentru schiţe, în camera lui din Casa Ghildei.

Lazlo se îndoia că inginerii vor avea nevoie de altceva, însă Ebliz Tod părea să considere că era o chestiune de respect ca oaspeţii mai „importanţi” să solicite şi să primească mai multe. Aşa că dictă nişte cerinţe elaborate şi specifice, şi lui Lazlo îi reveni sarcina să le execute, ajutat de câţiva localnici pe care-i adunase Suheyla. Rezultatul a fost că atelierul lui Tod din Plângerea îl depăşea în grandoare pe cel din Syriza, deşi îşi petrecea, de fapt, mai tot timpul, la masa de desen dintr-un colţ.

Calixte n-a cerut nimic, deşi Lazlo ştia că îşi procurase, cu ajutorul Tzarei, diverse răşini, topite şi amestecate în paste lipicioase care să o ajute la căţărat. Dacă Eril-Fane avea să îi ceară să urce pe citadelă era destul de îndoielnic; chiar ea bănuia că o invitase mai degrabă ca să o salveze din închisoare decât fiindcă ar fi avut într-adevăr nevoie de serviciile ei, însă era hotărâtă să câştige rămăşagul cu Tod.

— Ai avut noroc? întrebă Lazlo, când o văzu revenind de la o testare a ancorei.

— Norocul nu are nicio legătură cu asta, răspunse ea. E vorba numai de forţă şi de isteţime.

I-a făcut cu ochiul, flexându-şi mâinile ca pe nişte păianjeni cu cinci picioare, adăugând:

— Şi de lipici.

Când lăsă mâinile în jos, Lazlo îşi dădu seama că nu erau decolorate spre gri. După ce atinsese el ancora, descoperise că nuanţa cenuşie din palme, ca de murdărie, nu se lua la spălat, nici măcar cu apă şi săpun. Însă, cu timpul, se şterse, iar acum dispăruse complet. Mezartiumul, gândise el, probabil

reacţionează cu pielea la fel cum o fac şi alte metale, de pildă cuprul. Dar iată că nu şi cu pielea lui Calixte. Tocmai ce atinsese ancora şi nici urmă de pete!

Felleringii, specialistul în magneţi, Mouzaive, şi Thyon Nero avuseseră cu toţii nevoie de câte un spaţiu pentru laborator, în care să descarce echipamentul pe care-l aduseseră din vest. Felleringii şi Mouzaive se mulţumiseră cu nişte grajduri reciclate, din apropiere de Casa Ghildei, însă Thyon le refuzase, cerând voie să-şi caute loc în altă parte. Lazlo trebuise să îl însoţească, în calitate de interpret, şi, la început, nu-şi dăduse seama ce-şi dorea alchimistul. Refuzase unele camere pe motiv că erau prea mari şi pe altele că erau prea mici, înainte să se hotărască pentru mansarda unui crematoriu – un spaţiu cavernos, mai mare decât camerele respinse înainte ca prea mari. Era, de asemenea, o încăpere lipsită de ferestre şi cu o singură uşă, foarte mare şi foarte grea. Când ceru nu mai puţin de trei încuietori pentru ea, Lazlo pricepu: îşi alesese locul care îi asigura intimitate.

Se părea că era hotărât să păstreze secretul azotului chiar şi aici, în oraşul în care, cu multă vreme în urmă, fusese descoperit.

Drave avusese nevoie de un depozit în care să-şi stocheze praful de puşcă şi substanţele chimice, iar Lazlo se îngrijise să-i obţină unul în afara oraşului, în cazul vreunui accident cu foc. Iar dacă distanţa însemna să nu îl vadă zilnic pe Drave, era un punct în plus.

— Cât de neplăcut, mormăise expertul în explozii.

Dar se dovedise o neplăcere foarte mică, fiindcă, după ce supraveghease descărcarea proviziilor, nu mai trecuse pe acolo.

— Spuneţi-mi doar ce vreţi să arunc în aer şi mă ocup, zisese el, apoi începuse să îşi petreacă timpul căutând plăcerile oraşului şi făcând femeile să se simtă stingherite cu privirile lui pofticioase.

Ozwin, botanistul fermier, avusese nevoie de o seră şi de câmpuri pentru plantat, aşa că şi el trebuise să iasă din oraş şi de sub umbra citadelei, unde seminţele şi lăstarii lui puteau vedea lumina soarelui.

„Plante care visau că sunt păsări”, asta era munca lui. Cuvintele acestea proveneau din legenda serafimilor, descriind lumea aşa cum o găsiseră ei când coborâseră din ceruri. „Şi

găsiseră pământ fertil şi lacuri dulci şi plante care visau că sunt păsări şi pluteau spre nori cu frunzele ca nişte aripi”. Lazlo ştia pasajul pe de rost, de ani de zile, şi presupusese că era doar o fantezie, însă descoperise, în Thanagost, că era realitate.

Planta se numea ulola şi era cunoscută pentru două lucruri. Unu: tufele ei deloc remarcabile erau locul preferat de odihnă pentru şerpi în timpul arşiţei de peste zi, ceea ce îi adusese porecla de „umbra şarpelui”. Şi doi: florile sale puteau zbura.

Sau puteau *pluti*, dacă ţineai să fii precis. Erau nişte inflorescenţe ca nişte saci, cam cât un cap de bebeluş, iar când mureau produceau un gaz puternic ascensor, care le ridica spre cer şi oriunde le purta vântul, pentru a-şi împrăştia seminţele pe pământ nou şi a reîncepe ciclul. Erau o ciudăţenie a pământurilor aride – baloane rozalii, plutitoare, care aveau obiceiul să debarce în mijlocul încăierărilor lupilor amphion sălbatici – şi ar fi rămas acolo dacă un botanist de la Universitatea din Isquith, Ozwin, nu ar fi înfruntat primejdiile frontierei în căutarea mostrelor şi nu s-ar fi îndrăgostit de ţinuturile acelea fără de lege, şi, mai ales, de specialista în mecanică nelegiuită, Soulzeren, favorita căpeteniilor războinice pentru armele de foc deosebite pe care le proiecta. Fusese o poveste de dragoste pe cinste, implicând şi un duel (în care luptase Soulzeren). Doar combinaţia unică dintre cei doi ar fi putut da naştere saniei de mătase, o maşinărie lucioasă, extrem de uşoară, alimentată cu gaz de ulola.

Soulzeren asambla maşinăriile într-unul dintre pavilioanele Casei Ghildei. Întrebarea privind zborul fusese abordată în a cincea după-amiază, la o întâlnire a conducătorilor oraşului, la care participase şi Lazlo, alături de Eril-Fane. Nu mersese deloc cum se aşteptaseră.

— Oaspeţii lucrează la problema citadelei, raportase Eril-Fane celor cinci *Zeyyadini* – adică, în traducere, „primele voci”.

Cele două femei şi cei trei bărbaţi alcătuiau consiliul conducător care fusese întemeiat după căderea zeilor.

— Şi, când o să fie gata, o să propună o soluţie.

— Ca să... o mute, spuse o femeie. Se numea Maldagha şi vocea îi era încărcată de frică.

— Dar cum speră ei să reuşească? întrebă un bărbat adus de spate, cu păr lung şi alb, cu un glas tremurător.

— Dacă aş fi putut răspunde, spuse Eril-Fane, cu un zâmbet

uşor, aş fi făcut-o chiar eu şi aş fi evitat un drum lung. Musafirii noştri au cele mai strălucite minţi practice dintr-o jumătate de lume...

— Dar ce sunt lucrurile practice contra magiei zeilor? îl întrerupse bătrânul.

— Sunt cea mai bună şansă pe care o avem, spuse Eril-Fane. Nu va fi o treabă de-o clipă, aşa cum era pentru Skathis, însă ce altceva putem face? Să ne aşteptăm la ani de eforturi. Cel mai bun lucru la care putem spera este un turn care să ajungă în vârful citadelei, ca să o putem ciopli bucată cu bucată, până când dispare. Nepoţii nepoţilor noştri s-ar putea să care aşchii de mezartium afară din oraş, pe măsură ce monstruozitatea se transformă, încet, în nimic. Dar, chiar dacă e singura cale, iar noi, cei din încăperea aceasta, nu trăim să o vedem îndeplinită, *va veni* şi o zi în care ultima bucată va dispărea şi cerul va fi din nou liber.

Erau cuvinte puternice, deşi fuseseră rostite încet, şi părură dătătoare de speranţă pentru ceilalţi. Maldagha spuse, timidă:

— Să o cioplim, ai spus. Dar ei *pot* să o taie? Au *încercat*?

— Încă nu, recunoscu Eril-Fane.

De fapt, încrederea Felleringilor se dovedise deşartă. La fel ca toţi ceilalţi, nu reuşiseră să-i facă nici măcar o zgârietură. Acum, aroganţa lor dispăruse, înlocuită de o încăpăţânare nemulţumită.

— Dar abia au început şi mai avem şi un alchimist – cel mai bun din lume!

Cât despre alchimistul cu pricina, dacă avea vreun succes cu alkahestul său, ţinea acest lucru la fel de secret ca şi pe ingredientul lui principal. Uşile către mansarda crematoriului erau încuiate, şi le deschidea doar când primea de mâncare. I se mutase acolo un pat de campanie, ca să poată dormi netulburat, ceea ce nu însemna, totuşi, că nu ieşea niciodată. Tzara stătuse de pază şi îl văzuse, în miez de noapte, mergând în direcţia ancorei de miazănoapte.

Ca să facă experimente pe mezartium în secret, bănuia Lazlo. Când Tzara îi spusese despre asta de dimineaţă, mersese şi el să examineze suprafaţa, căutând un indiciu că Thyon avusese succes. Era o suprafaţă mare. Era posibil să-i fi scăpat ceva, dar nu prea credea. Întreaga întindere era la fel de netedă şi nefiresc de perfectă ca prima dată când o văzuse.

De fapt, nu aveau veşti de interes pentru Zeyyadini – nu încă. Întâlnirea avusese alt scop.

— Mâine, spuse Eril-Fane, iar vocea lui păru să atârne în aer, lansăm săniile de mătase.

Efectul cuvintelor sale fu imediat şi... absolut neaşteptat. În orice oraş din lume, navele de zbor – reale şi funcţionale – ar fi fost primite cu uimire. Ar fi trebuit să fie veşti extraordinare. Dar bărbaţii şi femeile din încăpere păliră. Cinci chipuri la rând se goliră de culoare, iar expresiile li se schimbară într-un soi de groază împietrită. Bătrânul începu să clatine din cap. Maldagha strânse din buze ca să le oprească tremurul şi, cu un gest a cărui semnificaţie îl lovi din plin pe Lazlo, îşi duse mâna la pântec. Suheyla făcuse un gest asemănător, iar el credea că ştia ce înseamnă. Toţi se chinuiră să îşi păstreze cumpătul, dar chipurile îi trădau. Lazlo nu mai văzuse pe cineva atât de şocat de când băieţii de la abaţie erau traşi de guler spre criptă, spre a fi pedepsiţi.

Nu văzuse niciodată adulţi arătând aşa.

— Va fi doar un zbor de încercare, continuă Eril-Fane. Trebuie să avem un mijloc de încredere pentru drumuri dus şi întors între oraş şi citadelă. Şi...

Ezită. Înghiţi în sec. Spuse, fără să privească pe nimeni:

— Trebuie să văd.

— *Tu*? întrebă unul dintre bărbaţi. Te duci acolo?

Părea o întrebare ciudată. Lazlo nu se gândise niciodată că n-ar trebui să se ducă.

Eril-Fane îl privi solemn pe bărbat.

— Speram să vii şi tu, Shajan. Ai fost acolo, la sfârşit.

Sfârşit. Ziua în care fuseseră ucişi zeii? Mintea lui Lazlo ţâşni spre fresca de pe alee şi la eroul pictat acolo, cu şase braţe, triumfător.

— Citadela a stat moartă toţi anii ăştia şi unii dintre noi ştiu mai bine decât alţii... starea... în care a fost lăsată.

Cu toţii se feriră să îşi întâlnească privirile. Era foarte ciudat. Lazlo se gândi la felul în care evitaseră să privească la citadela în sine. Se gândi că trupurile zeilor ar mai putea fi încă acolo, lăsate unde muriseră, dar nu înţelegea de ce ar fi fost un motiv de groază.

— Nu aş putea, icni Shajan, privindu-şi mâinile tremurătoare. Nu te poţi aştepta să o fac. Vezi şi tu cum sunt acum.

Lui Lazlo i se păru o exagerare. Un adult redus la tremur numai la gândul de a pătrunde într-o clădire goală – fie ea tocmai *acea* clădire goală –, fiindcă acolo s-ar fi putut afla schelete? Iar disproporţia reacţiilor continuă să crească.

— Am putea să ne mutăm, totuşi, izbucni Maldagha, arătând la fel de bântuită ca Shajan. Nu e nevoie să urci acolo. Nu e nevoie să facem nimic din toate astea. Vocea îi devenise disperată. Putem reconstrui oraşul în Enet-Sarra, aşa cum am mai discutat. S-au făcut măsurătorile. Trebuie doar să începem.

Eril-Fane clătină din cap.

— Dacă am face asta, spuse el, ar însemna că au învins chiar şi după moarte. Dar nu e aşa. Este oraşul *nostru*, pe care strămoşii noştri l-au clădit pe pământul sfinţit de Thakra. Nu îl vom abandona. Acesta este cerul nostru şi îl vom recăpăta.

Acestea erau cuvinte de răcnit înainte de luptă. Un băiat care se juca de-a Tizerkanul într-o livadă ar fi adorat să le simtă ieşindu-i din gură. Dar Eril-Fane nu le răcnise. Vocea lui păruse îndepărtată, ca un ultim ecou, înainte să se lase din nou tăcerea.

— Ce *a fost* asta? îl întrebă Lazlo, după ce plecară.

— A fost frică, răspunse simplu Eril-Fane.

— Dar... frică de ce? Citadela e goală. Ce ar putea fi acolo să le facă rău?

Lazlo nu putea pricepe. Eril-Fane oftă încet.

— Ţie ţi-era frică de întuneric când erai mic?

Un fior rece se strecură pe şira spinării lui Lazlo. Se gândi din nou la criptă şi la abaţie, la nopţile în care fusese încuiat cu călugării morţi.

— Da, răspunse el.

— Chiar dacă ştiai, raţional, că nu era nimic acolo care să-ţi facă rău?

— Da.

— Păi, noi suntem cu toţii copii în beznă, aici, în Plângerea.

34.

SPIRIT DE BIBLIOTECAR

Încă o zi se sfârşise, o zi de muncă şi de mirare, şi Lazlo se întorcea acasă la Suheyla să doarmă. Traversă Bulevardul, banda aceea îngustă de lumină solară, şi văzu un curier de la Casa Ghildei venind spre el cu o tavă. Pe tavă erau vase goale şi îşi dădu seama că se întorcea de la crematoriul care se afla puţin mai înainte. Îi dusese cina lui Thyon şi îi luase tava de la prânz. Lazlo îl salută şi, trecând pe lângă el, se întrebă ce mai făcea Thyon. Nu îl văzuse în ultimele zile, de când se ascunsese acolo, şi nu avusese nicio noutate pentru Eril-Fane, când fusese întrebat. Ezitând doar o clipă, îşi schimbă direcţia şi se îndreptă spre crematoriu. Trecând pe lângă ancoră, îşi plimbă mâna peste lungimea ei, şi încercă să şi-o imagineze vălurind şi transformându-se aşa cum aparent o făcuse pentru zeul întunecat Skathis.

Când bătu la uşa grea, de trei ori ferecată, a lui Thyon, alchimistul răspunse, ceea ce însemna că crezuse că se întorsese băiatul cu încă nişte mâncare – sau probabil că aştepta pe altcineva, fiindcă, de cum îl văzu pe Lazlo, dădu să închidă uşa la loc.

— Aşteaptă, spuse Lazlo, proptind-o cu piciorul.

Ce noroc că purta cizme. În zilele sale de ajutor de bibliotecar, degetele sale încălţate în papuci ar fi fost zdrobite. Cu toate acestea, tresări. Nero nu glumea.

— Vin din partea lui Eril-Fane, spuse el, iritat.

— Nu am nimic de raportat, zise Thyon. Îi poţi transmite asta.

Piciorul lui Lazlo încă bloca uşa, ţinând-o deschisă câţiva centimetri. Nu era mult, însă glava din anticameră era puternică şi îl vedea pe Thyon – cel puţin pe fâşia de cei câţiva centimetri – foarte bine. Se încruntă.

— Nero, eşti bolnav?

— Sunt bine, se învrednici să spună finul de aur. Acum vrei să-ţi iei piciorul?

— Nu, răspunse Lazlo, sincer alarmat. Lasă-mă să te văd. Arăţi ca moartea.

Era o transformare drastică, în doar câteva zile. Pielea lui era gălbejită. Chiar şi albul ochilor i se îngălbenise.

Thyon se dădu înapoi, dispărând din vederea lui Lazlo.

— Ia-ţi piciorul, spuse el, cu voce joasă, liniştită, sau îmi voi testa ultima producţie de alkahest pe el.

Până şi vocea lui suna palidă, dacă era posibil.

Alkahestul pe picior nu era deloc o propunere ispititoare. Lazlo se întrebă cât de repede i-ar fi ros cizma de piele.

— Nu mă îndoiesc c-ai face-o, zise el, la fel de liniştit ca Thyon. Dar pariez că nu-l ai în mână acum. Va trebui să mergi să-l iei, timp în care eu voi deschide uşa şi mă voi uita la tine. Haide, Nero. Eşti bolnav.

— Nu sunt bolnav.

— Nu eşti *bine*.

— Nu e treaba ta, Rătăcitule.

— Chiar nu ştiu dacă e sau nu, dar tu te afli aici cu un motiv şi e posibil să fii şansa salvatoare a Plângerii, aşa că trebuie să mă convingi că nu eşti bolnav sau o să mă duc direct la Eril-Fane.

Urmă un suspin iritat şi Thyon se îndepărtă de uşă. Lazlo o împinse cu piciorul şi văzu că nu se înşelase. Thyon arăta groaznic – deşi, la drept vorbind, pentru el şi „groaznic” era oricum o măsură mai sus de cum ar fi sperat majoritatea oamenilor să arate. Însă părea îmbătrânit. Nu era doar culoarea obrajilor, dar şi sub ochi avea pungi şi cearcăne.

— Pe zei, Nero! exclamă el, intrând. Ce ai păţit?

— Muncesc din greu, răspunse alchimistul, cu un zâmbet sumbru.

— Prostii! Nimeni nu arată aşa de stors după vreo două zile de muncă grea.

De îndată ce spuse asta, ochii lui Lazlo căzură pe masa de lucru a lui Thyon. Era o imitaţie aproximativă a mesei sale din Chrysopoesium, pe care zăceau împrăştiate vase de sticle şi de cupru şi teancuri de cărţi. În aer se înălţa fum, înţepându-i nările cu izul de pucioasă, şi drept în faţă, la vedere, se afla o seringă lungă. Era din sticlă şi cupru, aşezată pe o bucată de cârpă albă, pătată cu roşu. Lazlo se uită la ea, apoi se întoarse spre Thyon, care-i întoarse privirea nepăsător. Ce zisese Lazlo adineauri, că nimeni nu arăta aşa după vreo două zile de muncă?

Şi dacă „munca” lor se baza pe un aport constant de spirit, şi dacă singura sursă era propriul lor trup? Lazlo şuieră printre dinţi.

— Idiotule.

Văzu ochii lui Thyon mărindu-se, surprinşi. Nimeni nu îl făcea idiot pe finul de aur. Dar era.

— Cât ai scos? întrebă Lazlo.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Lazlo clătină din cap. Începuse să-şi piardă răbdarea.

— Poţi minţi dacă ţii neapărat, însă eu îţi cunosc deja secretul. Dacă eşti atât de hotărât să îl păstrezi, Nero, sunt singura persoană din lume care te poate ajuta.

Thyon râse, de parcă ar fi fost o glumă bună.

— Şi de ce m-ai ajuta tu pe *mine*?

Nu era deloc cum o spusese în Chrysopoesium, pe când erau mai tineri. „*Tu* mă ajuţi pe *mine*?" Aceea fusese uluirea că Lazlo îndrăznea să se considere demn să îl ajute. Acum, era vorba mai mult de uluirea că ar *vrea* asta.

— Din acelaşi motiv pentru care te-am ajutat şi înainte, spuse Lazlo.

— Şi care a fost acela? întrebă Nero. De ce m-ai ajutat, Rătăcitule?

Lazlo se uită lung la el. Răspunsul era foarte simplu, însă se îndoia că Thyon era în stare să îl creadă.

— Pentru că aveai nevoie, zise, şi cuvintele lui aşternură o tăcere peste amândoi.

Era ideea radicală că ai putea ajuta pe cineva doar fiindcă avea nevoie.

Chiar dacă te ura după aceea, şi te pedepsea pentru că o făcuseşi, şi te fura, şi te minţea şi te batjocorea? Chiar şi atunci? Lazlo sperase că, dintre toţi delegaţii, să nu se dovedească a fi Thyon salvatorul Plângerii, eliberatorul de umbră. Dar, mult mai puternică decât speranţa aceea, nutrea speranţa ca Plângerea să fie izbăvită de *cineva*, chiar dacă era el.

— Ai nevoie de ajutor acum? întrebă el, calm. Nu poţi continua să îţi foloseşti propriul spirit. S-ar putea să nu te ucidă, spuse el, pentru că spiritul nu era precum sângele şi oamenii continuau să trăiască şi fără el, dacă aceea se mai putea numi viaţă. Dar o să te urâţească *sigur* şi cred că ar fi foarte greu de suportat pentru tine.

Thyon se încruntă. Se uită lung la Lazlo, să vadă dacă-şi bătea joc de el. O făcea, evident, însă aşa cum l-ar fi ironizat pe Ruza sau cum l-ar fi ironizat Calixte pe el. Era decizia lui Thyon să se simtă sau nu jignit şi poate că era prea obosit.

— Ce propui? întrebă el.

Lazlo oftă şi adoptă imediat atitudinea de rezolvat probleme. Thyon avea nevoie de spirit ca să facă azot. Acasă, trebuie să fi avut un sistem, deşi Lazlo nu-şi dădea seama care. Cum reuşea

cineva să aibă un stoc continuu de ceva cum era spiritul, fără să afle nimeni? Orice ar fi fost, aici, în Plângerea, fără să iasă şi să-l ceară şi astfel să-şi dezvăluie ingredientul secret, se putea baza doar pe spiritul lui, şi scosese prea mult.

Lazlo se certă puţin cu el, dacă era sau nu timpul să dezvăluie secretul. Dar Thyon nici nu voi să audă şi, până la urmă, scoţând un oftat de frustrare, Lazlo îşi scoase haina şi îşi suflecă mâneca.

— Atunci ia dintr-al meu, bine? Până când ne gândim la altă soluţie.

Pe durata întregii vizite, Thyon îl privise cu suspiciune, de parcă ar fi aşteptat să se ivească vreun motiv ascuns. Dar când Lazlo îşi întinse braţul, clipi doar, descumpănit. I-ar fi fost mai uşor să creadă că *exista* un motiv, un soi de răzbunare în desfăşurare sau alt tip de uneltire. Lazlo, însă, îşi oferea venele. Propriul său lichid vital. Ce motiv să fi fost pentru asta?

Tresări când Thyon îi vârî acul în venă, şi tresări iar, fiindcă alchimistul ratase vena spiritului şi nimerise în schimb un vas de sânge. Thyon nu era un flebotomist prea priceput, însă nu se scuză, iar Lazlo nu se plânse, şi, într-un târziu, pe masă apăru o sticluţă cu lichid limpede, care fu etichetată, cu un scris înflorit în zeflemea, SPIRIT DE BIBLIOTECAR.

Thyon nu îi mulţumi. Dar spuse, dându-i drumul braţului lui Lazlo:

— Ai putea încerca să te mai speli pe mâini, din când în când, Rătăcitule.

Lazlo zâmbi, pentru că acea condescendenţă marca întoarcerea pe teritoriu familiar. Îşi privi mâna cu pricina. Într-adevăr arăta murdară. Şi-o plimbase peste ancoră, venind încoace, îşi aminti el.

— Ăsta e mezartium, zise şi întrebă, curios: Ai remarcat cumva să reacţioneze la piele?

— Nu cred. Nu reacţionează la nimic.

— Dar ai remarcat să reacţioneze pielea *la el*? insistă Lazlo, rulându-şi mâneca în jos.

Thyon îşi ridică palmele. Erau curate. Ăsta a fost singurul răspuns. Lazlo ridică din umeri şi îşi îmbrăcă haina. Răspunsul lui Thyon nu sunase promiţător – că mezartiumul nu reacţiona la nimic. În prag, Lazlo se opri.

— Eril-Fane va dori să ştie. Există vreo şansă să spere?

Afectează alkahestul mezartiumul *cumva*?

Nu credea că alchimistul va răspunde. Mâna lui Thyon era proptită pe uşă, gata s-o trântească în urma lui. Dar făcu o pauză de o clipă, ca şi când Lazlo şi-ar fi câştigat dreptul la acea silabă unică, înciudată, şi spuse, posomorât:

— Nu.

35.

CERNEALĂ SPĂLĂCITĂ

Sarai se simţea... subţiată. Să fie atât de obosită o făcea să creadă că se evapora. Că devenea, din apă, abur. Din carne, fantomă. Încetul cu încetul, de la suprafaţă spre interior, simţea că începe să dispară sau, cel puţin, să capete o altă stare: dintr-una tangibilă, din sânge şi spirit, într-un soi de ceaţă pierdută, care se risipea.

Câte zile trecuseră aşa, trăind din coşmar în coşmar? Simţea că fuseseră zeci, însă erau, probabil, doar cinci sau şase.

Asta este viaţa mea, acum, se gândi, privindu-şi reflexia în mezartiumul lustruit din iatac. Îşi atinse pielea din jurul ochilor cu vârfurile degetelor. Era aproape vineţie, asemeni prunelor din pomi, iar ochii ei păreau prea mari, de parcă, aşa ca Ellen cea Mare, şi i-ar fi ales ea astfel.

Dacă aş fi o fantomă, se întrebă ea, privindu-se ca pe o străină, *ce aş schimba la mine*? Răspunsul era prea evident ca să-l recunoască, şi prea jalnic. Îşi desenă o linie în jurul buricului, unde s-ar fi aflat elilithul ei, dacă era umană. Ce o atrăgea atât de mult la tatuaje? Erau frumoase, dar nu era doar atât. Poate era vorba despre ritual: cercul de femei care se adunau ca să sărbătorească faptul că erau în viaţă, şi că erau femei, ceea ce era o magie de sine-stătătoare. Sau poate că era viitorul pe care-l preceda însemnul. Căsătorie, maternitate, familie, continuitate.

Să fie o persoană. Cu o viaţă. Şi cu aşteptări de viitor. Toate lucrurile pe care Sarai nu îndrăznea nici să le viseze.

Sau... lucrurile pe care *n-ar fi trebuit* să îndrăznească să le viseze. La fel ca şi coşmarurile, visele erau capricioase, şi nu le

plăcea să fie ferecate.

Dacă ar fi avut un elilith, nu şi-ar fi dorit un şarpe care-şi înghiţea propria coadă, aşa ca al Tzarei şi al multora dintre tinerele care ajunseseră la vârsta potrivită după eliberare. Simţise deja că avea creaturi înăuntru – molii, şerpi, orori – şi nu şi le dorea şi pe trup. Azareen, mândră şi stoică, avea unul dintre cele mai frumoase tatuaje pe care le văzuse vreodată Sarai, făcut de Guldan, firește, care fusese acum înrolată în armata moartă a Minyei. Era un model delicat de boboci de măr, simbolul fertilităţii. Sarai ştia că Azareen detesta să îl vadă şi tot ce simboliza i se părea batjocură.

Elilithurile erau desenate pe pântecele fetelor, de obicei plate sau numai uşor curbate. Şi, pe parcurs, când li se îndeplinea promisiunea de fertilitate, burţile lor se umflau, iar tatuajele, odată cu ele. Nu mai arătau niciodată la fel, după aceea. Vedeai felul în care liniile fine de cerneală se spălăciseră, acolo unde pielea se întinsese şi se strânsese la loc.

Fetele răpite de Skathis aveau elilithuri neatinse când le luase. Nu şi când le adusese înapoi. Dar, fiindcă Letha le consuma amintirile, unica dovadă ce le rămânea din timpul petrecut în citadelă era spălăcirea cernelii de pe burţi şi tot ce însemna asta.

Cu excepţia, firește, a fetelor care fuseseră în citadelă în ziua în care Eril-Fane ucisese zeii. Ele avuseseră parte de mai rău. Coborâseră aşa, cu burţile pline de odrasle de zei şi cu minţile pline de amintiri.

Azareen fusese una dintre ele. Şi, deşi fusese cândva mireasă, şi, înainte de asta, o fată care strânsese mâinile unui cerc de femei în timp ce în jurul buricului i se crestau cu cerneală boboci de măr – singura dată când burta i se umflase fusese cu sămânţă de zeu, şi îşi amintea fiecare secundă, de la violurile cu care începuse sarcina până la durerea sfâşietoare care o încheiase.

Nu privise bebeluşul. Strânsese tare din ochi până când îl luaseră. Îi auzise, însă, scâncetul firav şi încă îl auzea.

Sarai îl auzea şi ea. Era trează, însă ororile o înconjurau. Clătină din cap, ca să le scuture.

Lucrurile pe care le făcuseră şi oamenii, şi zeii, nu puteau fi îndepărtate.

Alese un furou curat. Verde pal, nu că ar fi remarcat. Întinsese

mâna fără să se uite şi luase unul din garderobă. Îl îmbrăcă şi îşi puse o robă deasupra, se încinse strâns cu o centură şi îşi privi faţa în oglindă: ochii ei mari, bântuiţi, şi povestea pe care o spuneau despre coşmaruri şi zile nedormite. O privire aruncată în direcţia ei şi Minya avea să zâmbească. „Ai dormit bine?” avea să întrebe. Asta făcea mereu, acum, şi Sarai îi răspundea mereu „Ca un bebeluş”, prefăcându-se că totul era bine.

Dar nu avea cum să ascundă cearcănele vineţii de sub ochi. Se gândi să le înnegrească folosind sulimanurile mamei sale, însă efortul părea prea mare şi nu avea să păcălească pe nimeni.

Ieşi din garderobă. Cu ochii aţintiţi înainte, trecu pe lângă fantomele care stăteau de pază. Încă îi mai şopteau cuvintele Minyei, însă devenise imună. Chiar şi la Bahar, cu cei nouă ani ai ei şi udă până la piele, care o urmărea pe hol, şoptind „Salvează-ne”, şi lăsa urme care nu erau, de fapt, acolo.

Încerca, cel puţin. Nu o putea ignora pe Bahar.

— Ai dormit bine? o întrebă Minya, de îndată ce intră în galerie.

Sarai îi aruncă un zâmbet obosit.

— De ce n-aş fi dormit bine? replică ea, de dragul schimbării.

— Ah, nu ştiu, Sarai, poate din încăpăţânare?

Sarai o înţelese perfect. Trebuia doar să ceară să i se dea din nou poţiunea calmantă, şi Minya avea să aibă grijă s-o primească.

De îndată ce Sarai îi făcea pe plac.

Nu recunoscuseră încă în mod deschis starea de fapt, cum că Minya îi sabota poţiunea, însă totul se citea în fiecare privire pe care o schimbau.

Câteva minute de dezgust ca să ne salvezi pe toţi.

Dacă Sarai îl ucidea pe Eril-Fane, Minya avea să-i permită să doarmă din nou. Deci? Oare tatăl ei s-ar fi gândit măcar o dată să o salveze?

Nu conta ce ar fi făcut el sau nu. Sarai nu avea de gând să ucidă pe nimeni. *Era* încăpăţânată, şi încă cum, şi nu avea de gând să îşi subjuge decenţa sau compasiunea pentru un somn zdravăn peste zi. Nu avea să se roage de Minya pentru poţiune. Orice se întâmpla, nu voia să mai servească niciodată voinţa întunecată a Minyei.

Dar nici nu îl putea *găsi*. Aşa că situaţia era aceeaşi.

Nu că Minya ar fi crezut-o, însă era adevărat, şi îl căutase. Ştia că revenise în Plângerea, în parte fiindcă Azareen nu s-ar fi întors fără el, şi în parte fiindcă apărea în visele celorlalţi, asemenea unui fir sclipitor, care-i lega. Dar, oriunde ar fi dormit, oriunde şi-ar fi petrecut nopţile, nu-l putuse găsi.

Sarai râse.

— *Eu*, încăpăţânată? spuse ea, ridicând din sprâncene. Ai auzit de tine?

Minya nu negă.

— Presupun că întrebarea e care e mai încăpăţânată?

Sunase ca o provocare.

— Cred că vom afla, răspunse Sarai.

Cina fu servită şi intrară şi ceilalţi. Sparrow şi Ruby veneau din grădină, Feral, căscând, dinspre iatacul lui.

— Ai tras un pui de somn? întrebă Sarai.

Totul se destrăma, în ultima vreme. Obişnuia să încerce, măcar, să le supravegheze pe fete în timpul zilei, şi să se asigure că nu alunecau cu cearta în haos şi că respectau Regula. Nu că ar mai fi contat.

El ridică din umeri şi o întrebă:

— Ceva interesant?

Se referea la noutăţi din noaptea care trecuse. Acum, aceasta era rutina lor. Lui Sarai îi amintea de o perioadă îndepărtată, când erau mai tineri şi încă le povestea tot ce afla în vizitele ei din oraş, iar ei voiau să ştie lucruri diferite. Sparrow, despre viaţa cotidiană; Ruby, despre părţile indecente; Minya, despre ţipete, şi numai Feral nu avea vreun interes anume. Nu şi acum. Voia să ştie totul despre faranji şi despre atelierele lor, despre diagramele de pe mesele lor de desen, despre substanţele din sticluţele lor, despre visele din minţile lor. Sarai îi spunea tot ce putea, iar ei încercau să interpreteze nivelul ameninţării. El pretindea că interesul său era defensiv, însă ea îi văzuse foamea din ochi: pentru cărţile şi hârtiile pe care i le descria, pentru instrumentele şi decantoarele care făceau bulbuci, pentru pereţii acoperiţi de numere şi simboluri mâzgălite pe care ea nici nu visa să le priceapă.

Era vitrina lui cu dulciuri, viaţa pe care o rata, iar ea făcea tot posibilul să i-o descrie interesant. Măcar atât putea să îi ofere. În seara aceasta, însă, avea veşti proaste.

— Maşinile zburătoare, începu ea.

Ţinuse ochii pe ele, într-un pavilion al Casei Ghildei, urmărind cum căpătau formă, treptat, zi după zi, până când deveniseră, într-un târziu, invenţiile pe care le văzuse în visele cuplului faranji. Şi toată groaza ei o ajunsese din urmă.

— Par să fie gata.

Asta atrase exclamaţii întretăiate din partea lui Ruby şi Sparrow.

— Când o să zboare? întrebă cu răceală Minya.

— Nu ştiu. Curând.

— Păi, eu sper să fie curând. Mă plictisesc. Ce rost are să ai o armată, dacă nu o foloseşti?

Sarai nu muşcă momeala. Se gândise la ce urma să spună şi cum avea să o spună.

— Nu e nevoie să se ajungă la asta, zise ea şi se întoarse spre Feral. Femeia constructor îşi face griji din cauza vremii. Am văzut asta în visele ei. Vântul e o problemă. N-o să zboare dacă sunt nori. Cred că maşinile acelea nu sunt foarte trainice.

Încercă să pară calmă şi raţională, nu defensivă sau combativă. Sugera doar o idee rezonabilă pentru evitarea vărsării de sânge.

— Dacă ai chema o furtună, i-am putea ţine la distanţă.

Feral se gândi, privind-o pe Minya, care îşi proptise coatele pe masă şi stătea cu bărbia sprijinită într-o mână, rupând un biscuit din kimril cu cealaltă.

— Oh, Sarai, ce mai idee! spuse ea.

— E o idee bună, spuse Sparrow. De ce să luptăm, dacă putem evita asta?

— S-o evităm? se răsti Minya. Crezi că, dacă ei ar şti că suntem aici, s-ar gândi cum să evite lupta?

Se întoarse către Ari-Eil, care se afla în spatele scaunului ei.

— Ei? îl întrebă. Tu ce crezi?

Fie că îi permisese ea, fie că răspunsese cu de la sine putere, Sarai nu se îndoi de veridicitatea lui.

— V-ar ucide pe toţi, şuieră el.

Minya îi aruncă lui Sparrow o privire care spunea „Ţi-am zis eu”.

— Nu-mi vine să cred că mai purtăm discuţia asta! exclamă ea. Când se apropie duşmanul, nu aduni *nori*. Aduni *cuţite*.

Sarai se uită la Feral, dar el îi evită privirea.

După asta, nu s-a mai vorbit mult. Ea nu avea niciun chef să

se întoarcă în alcovul ei, pe care-l simţea încărcat de toate coşmarurile avute în ultima vreme, aşa că ieşi în grădină, cu Sparrow şi Ruby. Peste tot erau fantome, însă viţele şi valurile de flori creau cotloane în care aproape că te puteai ascunde. Iar Sparrow, vârându-şi mâna în pământ şi concentrându-se, mai făcu să crească nişte lăstari de liriope purpurii, suficient de înalţi ca să le ascundă vederii.

— Ce o să facem? întrebă Sparrow, încet.

— Ce am *putea* face? întrebă Ruby, resemnată.

— Ai putea să îi oferi Minyei o îmbrăţişare călduroasă, sugeră Sparrow, pe un ton tăios neobişnuit. Cum a zis ea? Că ai putea face mai mult cu darul tău decât să încălzeşti apa pentru baie şi să-ţi dai foc la haine?

Le luă un moment lui Ruby şi lui Sarai să o înţeleagă. Erau uluite.

— Sparrow! strigă Ruby. Sugerezi ca eu să..., se întrerupse, privind la fantome, şi terminând în şoaptă: ... *o ard pe Minya*?

— Fireşte că nu, spuse Sparrow, deşi exact asta sugerase. Eu nu sunt ca ea, nu? Nu vreau să moară nimeni. În plus, adăugă, dovedind că se gândise serios la asta, dacă moare Minya, le pierdem pe cele două Ellen şi pe toate celelalte fantome.

— Şi ar trebui să ne facem singuri treburile casnice, completă Ruby.

Sparrow o lovi peste umăr.

— De *asta* îţi faci tu griji?

— Nu, răspunse Ruby, în defensivă. Fireşte că şi mie mi-ar fi dor de ele. Dar cine ar găti?

Sparrow clătină din cap şi îşi trecu mâinile peste faţă.

— Nici măcar nu sunt sigură că Minya se înşală, spuse ea. Poate că e singura cale. Dar trebuie să se *bucure* atât de asta? E înfiorător!

— *Ea* este înfiorătoare, spuse Ruby. Dar e înfiorătoare *pentru* noi. Ai vrea să fii vreodată împotriva ei?

Ruby fusese foarte preocupată în ultimul timp şi nu remarcase schimbarea prin care trecea Sarai, cu atât mai puţin cauza ei. Sparrow avea un suflet mai empatic. O privi pe Sarai, înregistrându-i chipul tras şi cearcănele vineţii.

— Nu, zise, n-aş vrea.

— Deci o lăsăm să facă în toate cum vrea ea? întrebă Sarai. Nu vezi unde ne duce? Ar vrea să devenim ca părinţii noştri!

Ruby se încruntă.

— Nu am putea fi niciodată ca ei.

— Nu? o contrazise Sarai. Şi câţi oameni trebuie să ucidem înainte să fim ca ei? Există un număr? Cinci? Cincizeci? Odată ce începem, nu mai e cale de oprire. Ucidem unul – îi facem *rău* unuia – şi nu mai avem nicio speranţă la niciun fel de viaţă. *Niciodată*. Înţelegi, da?

Sarai ştia că nici Ruby nu voia să facă rău cuiva. Dar dădu la o parte lăstarii de liriope şi arătând spre fantomele de la marginea grădinii.

— Dar avem de ales, Sarai?

Una câte una, se iviră stelele. Ruby spuse că era obosită, deşi n-o arăta, şi plecă mai devreme la culcare. Sparrow găsi o pană, care nu-i putuse aparţine decât Nălucii, şi i-o aşeză lui Sarai după ureche.

O pieptănă pe Sarai, folosindu-şi cu blândeţe degetele şi darul ei pentru a-i da strălucire. Sarai îl simţea crescând, şi chiar devenind mai strălucitor, de parcă Sparrow l-ar fi umplut de lumină. Îi adăugă în lungime, îi dădu volum. Îi făcu o coroană din codiţe împletite, lăsându-i cea mai mare parte liber pe spate, şi o împodobi cu viţe şi orhidee, câteva frunze tinere de ferigă şi cu pana aceea albă.

Iar când Sarai se văzu în oglindă, înainte să-şi lanseze moliile, se gândi că arăta mai degrabă ca un spirit sălbatic al pădurii decât ca zeiţa răzbunării.

36.

LA CUMPĂRĂTURI DE LUNĂ

Plângerea dormea. Visătorii visau. O lună imensă plutea pe cer, iar aripile citadelei retezau cerul în două: lumină deasupra, întuneric dedesubt.

Pe mâna întinsă a serafimului colosal, fantomele stăteau de pază cu satâre; unele erau înarmate cu cârlige pentru carne, atârnate de lanţuri. Luna se reflecta în tăişul lamelor şi pe vârfurile cârligelor, luminându-le ochii – îngroziţi. Santinelele erau scăldate în lumină, în timp ce, jos, oraşul se cufundase în

beznă.

Sarai îşi trimise moliile către Casa Ghildei, unde majoritatea delegaţilor dormeau duşi, şi către locuinţele conducătorilor oraşului, dar şi ale câtorva dintre Tizerkani. Iubita Tzarei era cu ea, şi... nu dormeau, aşa că Sarai îşi trimise imediat molia în altă parte. În Cădere-de-Vânt, Azareen era singură. Sarai o privi despletindu-şi părul, punându-şi inelul şi întinzându-se ca să doarmă. Nu rămase să îi urmărească visele. Visele lui Azareen erau... dificile. Sarai nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că jucase un rol în a-i fura lui Azareen viaţa pe care ar fi trebuit să o ducă – de parcă *ea* ar fi existat în locul copilului iubit pe care cuplul ar fi trebuit să-l aibă. Probabil că nu era vina ei, însă nu-şi putea alunga senzaţia de vinovăţie.

Îl văzu pe faranjiul auriu, care părea suferind, încă treaz şi muncind. Şi îl văzu şi pe cel urât, a cărui piele distrusă de soare se vindeca în umbra citadelei, cu toate că nu devenea mai atrăgător. Nici el nu dormea, ci se împleticea pe străzi, cu o sticlă în mână. Prea bine. Nu suporta să fie în mintea lui. Toate femeile despre care visa erau învineţite şi ea nu zăbovise niciodată destul ca să afle cum ajunseseră în halul acela. Nu se mai forţase să îl viziteze din a doua noapte.

Fiecare molie, fiecare bătaie de aripi purta povara apăsătoare a armatei de fantome, şi a răzbunării, şi a fatalităţii unui alt carnagiu. Terasa fiind ocupată, ea rămânea în interior, întorcându-se de cinci ori mai des în plimbarea ei în sus şi-n jos decât afară, în palmă. Tânjea după lumina lunii şi după vânt. Voia să simtă adâncimea infinită a spaţiului de deasupra şi din jurul ei, nu cuşca asta metalică. Îşi amintea ce spusese Sparrow, cum că visele erau precum grădina: puteai ieşi din temniţă pentru scurtă vreme ca să simţi cerul din jurul tău.

Iar Sarai spusese că citadela era nu doar temniţa, ci şi sanctuarul lor, inviolabil. Cu numai o săptămână în urmă, încă mai era inviolabilă, la fel şi poţiunea, şi iat-o acum!

Era îngrozitor de obosită.

Şi Lazlo era obosit. Fusese o zi lungă şi, în plus, oferindu-şi spiritul, se epuizase. Cinase cu Suheyla şi o lăudase pentru mâncare – fără să-i pomenească de gustul alterat din gura lui – şi mai făcuse o baie; şi, deşi stătuse în cadă până când începuse să se răcească apa, cenuşiul de pe mâinile lui nu se ştersese. În starea aceea de sfârşeală, gândurile lui zburau ca nişte colibri

de la una la alta, revenind mereu la frică – frica de citadelă şi de ce se petrecuse în ea. Cât de bântuiţi de trecut erau cu toţii, cu Eril-Fane în frunte.

Două chipuri îşi croiră drum în mintea lui Lazlo. Unul de pe o pictură ce înfăţişa o zeiţă moartă, celălalt dintr-un vis: ambele albastre, cu părul castaniu-roşcat şi având o bandă neagră vopsită peste ochi. Albastru, negru şi culoarea scorţişoarei, asta văzuse, şi se întrebă din nou cum de o visase înainte să îi vadă portretul.

Şi de ce, dacă întrezărise cumva o viziune răzleaţă de-a lui Isagol cea Cumplită, fusese atât de... *ne*cumplită?

Ieşi din cadă şi se şterse, îşi puse o pereche curată de pantaloni trei sferturi, prea obosit şi să le mai lege şiretul. Înapoi în camera lui, se prăbuşi în pat, peste cuverturi, şi nici nu respiră de două ori că adormi.

Aşa-l găsi Sarai: întins pe burtă, cu braţele deasupra capului.

Triunghiul alungit şi neted al spatelui i se ridica şi cobora cu respiraţiile adânci şi egale, când molia ei zburătăci pe deasupra, căutând un loc în care să se aşeze. Din cauza poziţiei lui, fruntea nu era o posibilitate. Ar fi existat muchia aspră a obrazului, însă el îşi adânci capul între braţe, iar locul de aterizare se micşoră şi dispăru. Îi rămăsese totuşi spatele.

Adormise cu glava neacoperită, iar unghiul luminii aproape orizontale desena umbre mărunte peste fiecare vălurel de muşchi, şi umbre mai mari sub omoplaţi şi de-a lungul şirei spinării. Pentru molie, era un peisaj lunar. Sarai o făcu să plutească lent în valea întunecată a omoplaţilor lui şi, de îndată ce îi atinse pielea, i se strecură în vis.

Ca de obicei, era în alertă. Nopţi la rând venise aici, după acea primă dată, şi îi alunecase în vis, tăcută ca o hoaţă. O hoaţă de ce? Nu îi fura visele şi nici nu i le schimba. Se bucura doar de ele, aşa cum s-ar fi bucurat cineva de muzica gratuită.

O sonată plutind peste un zid de grădină.

Inevitabil, însă, ascultând o muzică frumoasă noapte de noapte, devii curios faţă de artist. Oh, ea ştia cine era acest faranji! În fond, se aşezase pe fruntea lui în fiecare noapte – până în seara asta, când avea parte de o experienţă nouă, de o intimitate ciudată, a spatelui său. Îi cunoştea genele pe de rost şi mirosul lui masculin, de santal şi de mosc. Se obişnuise până şi cu nasul lui strâmb. Dar, în vise, păstrase distanţa.

Dacă o vedea din nou? Dacă *nu* o vedea? Oare fusese doar o întâmplare? Voia să ştie, însă îi era teamă. În seara asta, totuşi, ceva se schimbase. Se săturase să se tot ascundă. Voia să afle dacă el o putea vedea, şi poate chiar *de ce*. Era pregătită pentru orice. Sau, cel puţin, aşa credea.

Dar nimic n-ar fi putut-o pregăti să îi pătrundă în vis şi să constate că *era deja acolo*.

•

Din nou, străzile oraşului magic, care era şi nu era Plângerea. Era noapte, iar citadela se afla pe cer, de data asta, însă luna strălucea oricum, de parcă visătorul şi-ar fi dorit ambele situaţii. Din nou, culorile acelea incredibile, aripile eterice, fructele şi creaturile din basme. Centaurul şi doamna lui mergeau acum unul lângă altul, iar Sarai se simţi neliniştită până când îi văzu sărutându-se. Era un tipar în asta; i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu ei şi să le afle povestea.

Sarai bănuia că fiecare persoană şi fiecare creatură pe care le vedea aici erau doar începutul altei poveşti fantastice şi dorea să le afle pe toate. Dar, mai ales, era curioasă cu privire la visător.

Îl văzu înaintea ei, călărind un spectral. Şi aici lucrurile deveniră complet rupte de realitate, fiindcă, alături de el, călare pe o creatură cu trupul de ravid şi cu capul şi aripile Nălucii, vulturul alb, era... Sarai.

Să fie clar că Sarai însăşi – Sarai *adevărata* – se afla la distanţă, unde pătrunsese în vis, la o răspântie. Îi văzu.

Se văzu *pe sine*.

Se văzu pe sine călărind o creatură mitică în visul lui faranji.

Se uită lung. Deschise şi închise gura. Cum era posibil? Privi mai atent. Se sili să privească mai atent, deşi cu grijă să rămână ascunsă vederii.

Cealaltă Sarai, din câte îşi putea da seama, arăta exact cum arătase ea în prima noapte în care o văzuse el: cu părul ciufulit şi cu masca neagră a lui Isagol. În alte condiţii, la prima vedere, ar fi crezut că-şi vede mama, fiindcă asemănarea dintre ele era uimitoare şi oamenii într-adevăr o visau pe Isagol, dar, fireşte, nu o visau niciodată pe ea. Însă nu era Isagol. Mama ei, în ciuda asemănărilor, posedase o maiestuozitate şi deopotrivă o cruzime care ei îi lipsea. Isagol nu zâmbea. Fata asta, da. Fata asta albastră avea faţa lui Sarai şi nu purta vreo rochie din aripi

de cărăbuşi şi pumnale, ci acelaşi furou alb, tivit cu dantelă, pe care îl purtase Sarai în prima noapte.

Ea făcea parte din vis.

Acest faranji o visa pe *Sarai*. O visa pe ea şi... nu era un coşmar.

Sus, în citadelă, paşii ei se poticniră. Între omoplaţii dezveliţi ai visătorului, molia tremură. Un nod urcă în gâtul lui Sarai, ca un suspin fără durere. Privi de cealaltă parte a străzii, la ea însăşi – aşa cum o văzuse, şi-o amintise şi o conjurase visătorul – şi nu văzu nici obscenitate, nici calamitate, nici corcitură de zei. Văzu o fată mândră şi zâmbitoare, cu piele albastră, minunată. Fiindcă asta vedea *el* şi aceasta era mintea lui.

Bineînţeles, credea şi că era Isagol.

— Iartă-mă că întreb, îi spunea el, însă de ce disperarea? Dintre toate lucrurile a căror zeiţă ai fi putut fi.

— Să nu spui nimănui, răspunse Isagol, însă eu am fost zeiţa lunii.

Restul îl şopti ca pe un secret:

— Dar apoi am pierdut-o.

— Ai pierdut luna? întrebă visătorul, şi privi spre cer, unde astrul era cât se poate de prezent.

— Nu pe aceea, spuse ea, pe cealaltă.

— A mai existat una?

— Da, fireşte. Există mereu una de rezervă, pentru orice eventualitate.

— N-am ştiut asta. Dar... cum se pierde o lună?

— N-a fost vina mea, se disculpă ea. A fost furată.

Vocea nu era nici a lui Isagol, nici a lui Sarai, ci una închipuită. Ciudăţenia întregului fapt o zăpăci pe Sarai. Îşi vedea faţa şi trupul, iar, cu o voce necunoscută, spunea cuvinte fanteziste, care nu aveau nimic de-a face cu ea. Era de parcă se privea într-o oglindă şi vedea o altă viaţă reflectată spre ea.

— Putem merge la prăvălia de luni, să cumpărăm alta, se oferi visătorul. Dacă vrei.

— Există o prăvălie de luni? Prea bine.

Şi, astfel, visătorul şi zeiţa plecară să cumpere o lună. Părea ceva ieşit dintr-o poveste. Sau... dintr-un vis. Sarai îi urmări fascinată, iar ei intrară într-o prăvălioară, ascunsă sub un pod, lăsându-şi creaturile la uşă. Sarai rămase afară, la vitrina cu multe ochiuri de geam, mângâie capul împănat al grifonului şi

suferi un acces de invidie absurdă. Îşi dori să fie *ea* cea care călărea un grifon şi care căuta prin tăviţele bijutierului exact luna potrivită. Erau luni noi şi pătrare, luni în creştere dar şi luni pline, şi nu erau amulete, ci *luni* – luni adevărate, în miniatură, cu cratere şi luminoase, parcă mângâiate de razele unei stele îndepărtate.

Sarai/Isagol, impostoarea, aşa cum începuse să o numească Sarai în minte, nu se putu hotărî, aşa că le luă pe toate. Visătorul plăti cu bani dintr-o pungă verde, caraghioasă, de brocart, şi, în clipa următoare, lunile străluceau la încheietura ei, ca o brăţară cu talismane. Cei doi părăsiră prăvălia şi încălecară din nou, iar Isagol îşi ridică brăţara şi lunile zornăiră ca zurgălăii.

— Te vor lăsa să fii din nou o zeiţă a lunii? întrebă visătorul.

Ce-i cu prostia asta cu zeiţa lunii? se întrebă Sarai, mânioasă.

Isagol nu fusese nici pe departe atât de blândă.

— Ah, nu, zise zeiţa. Sunt moartă.

— Da, ştiu. Îmi pare rău.

— N-ar trebui. Am fost cumplită.

— Dar nu pari cumplită, spuse visătorul, iar Sarai trebui să-şi muşte buza.

Pentru că nu e Isagol, ar fi vrut să strige. *Sunt eu*. Dar nu era nici ea. Avea chipul ei, însă era o fantasmă, doar o frântură de amintire care dansa pe o sfoară – şi tot ce spunea şi făcea veneau din mintea visătorului.

Mintea lui, în care zeiţa disperării agăţa luni de o brăţară cu talismane şi „nu părea cumplită”.

Sarai i-ar fi putut arăta ce însemna cumplit. Era încă Muza Coşmarurilor, în fond, şi existau imagini cu Isagol în arsenalul ei care l-ar fi făcut să se trezească urlând. Dar să-l trezească urlând era ultimul lucru pe care şi-l dorea, aşa că făcu altceva, în schimb.

Făcu fantasma să piară ca o molie la răsărit, şi se strecură în locul ei.

37.

O NUANŢĂ ÎNCÂNTĂTOARE DE ALBASTRU

Lazlo clipi. Adineauri, Isagol avea o bandă neagră vopsită peste ochi, şi acum n-o mai avea. Adineauri, părul îi era drapat în jurul umerilor ca un şal şi, în clipa următoare, îi strălucea pe mijlocul spatelui asemeni bronzului topit. Era încoronată cu împletituri, viţe şi ceea ce crezu la început că erau fluturi, dar descoperi repede că erau orhidee, şi cu o pană lungă, albă, înfiptă oblic. În loc de furou, purta o robă de mătase cireşie brodată cu flori albe şi şofran.

Avea şi un parfum nou, de asemenea, de rozmarin şi de nectar, şi mai erau şi alte diferenţe subtile: o schimbare vagă a nuanţei de albastru a pielii, o ajustare a înclinaţiei ochilor. Un soi de... accentuare a trăsăturilor, de parcă s-ar fi ridicat un văl diafan de deasupra ei. Părea mai *reală* decât fusese cu o clipă în urmă.

Şi nu mai zâmbea.

— Cine eşti? îl întrebă ea.

Şi vocea i se schimbase. Era mai bogată, mai complexă – ca un acord faţă de o notă. Era şi mai încruntată, iar aerul de poveste al momentului se topi. La încheietură nu mai avea luni, şi nici pe cer nu se vedea vreuna. Lumea păru să se întunece, iar Lazlo, ridicând privirea, mai văzu lumina lunii doar ca pe un nimb în jurul citadelei.

— Lazlo Rătăcitul, răspunse el, devenind serios. La poruncă!

— Lazlo Rătăcitul, repetă ea, iar silabele sunară exotic pe buzele ei.

Privirea ei era pătrunzătoare şi nu clipea. Ochii ei erau de un albastru mai palid decât pielea, şi i se păru că încerca să îl înţeleagă.

— Dar *cine* eşti?

Era cea mai măruntă şi cea mai importantă întrebare, iar Lazlo nu ştiu ce să răspundă. La un nivel de bază, nu ştia cine era. Era un Rătăcit, cu tot ce presupunea acel nume, deşi semnificaţia sa îi era necunoscută fetei, şi, chiar aşa, nu credea că-l întrebase despre arborele său genealogic. Aşadar cine era?

Atunci, la fel cum se schimbase *ea*, se schimbară şi împrejurimile. Dispăru magazinul cu luni, şi, împreună cu el, dispăru întreaga Plângerea. Dispărură citadela şi umbra ei. Lazlo şi zeiţa, călărind încă pe creaturile lor, ajunseră chiar în centrul Pavilionului Gândirii. Rafturile cu cărţi se ridicau la zece metri înălţime. Cotoarele, în tonurile lor de bijuterii, străluceau de

poleiala titlurilor. Bibliotecarii pe scări erau nişte spectre cenuşii, iar învăţaţii, în stacojiu, stăteau aplecaţi deasupra meselor. Totul era ca în ziua aceea, cu şapte ani în urmă, când norocul adus de peştele stricat îi oferise o viaţă nouă.

Acesta părea să îi fie răspunsul său, cel puţin, primul răspuns. Stratul său exterior, chiar şi la şase luni distanţă.

— Sunt bibliotecar, spuse el. Sau am fost, până de curând. La Marea Bibliotecă din Zosma.

Sarai privi în jur, înregistrând totul, şi îşi uită, pe moment, direcţia interogatoriului. Ce ar fi făcut Feral într-un loc ca acela?

— Atât de multe cărţi, spuse ea, uluită. Nu ştiam că există atât de multe cărţi pe lume.

Uluirea ei îl înduioşă pe Lazlo. O fi fost ea Isagol cea Cumplită, însă nu poţi fi corupt fără speranţă dacă arăţi respect cărţilor.

— Aşa m-am simţit şi eu când am ajuns aici prima dată.

— Ce e în ele? întrebă ea.

— În sala asta, sunt toate despre filosofie.

— În sala *asta*? repetă ea, întorcându-se spre el. Mai sunt şi altele?

El zâmbi larg.

— Multe altele.

— Toate pline de cărţi?

El încuviinţă cu mândrie, de parcă le-ar fi făcut el pe toate.

— Vrei să le vezi pe favoritele mele?

— Da, răspunse ea.

Lazlo o îndemnă pe Lixxa înainte, iar zeiţa îl urmă, pe grifon. Unul lângă altul, maiestuoşi ca două statui, însă mult mai fantastici, călăriră prin Pavilionul Gândirii. Aripile grifonului atingeau umerii învăţaţilor. Coarnele Lixxei aproape că răsturnară o scară. Iar Lazlo o fi fost un visător experimentat, în multe sensuri ale cuvântului, însă acum devenise ca oricare altul. Nu era conştient că era un vis. Se afla doar în el. Logica din lumea adevărată rămăsese în urmă, aşa, ca un bagaj într-un port. Lumea aceasta avea o logică proprie, şi era fluidă, generoasă şi profundă. Scările secrete către acest etaj prăfuit erau prea înguste ca să facă loc unor bestii imense ca ale lor, însă acestea alunecaseră înăuntru cu uşurinţă. De multă vreme curăţase cărţile cu o infinită dragoste şi grijă, însă praful era exact cum îl găsise în acea primă zi: o pătură moale de ani, care păstra cele mai bune secrete.

— Nimeni în afară de mine n-a mai citit vreuna din astea, cel puţin de o viaţă, îi spuse el.

Ea scoase o carte şi suflă praful de pe copertă. Pluti în jurul lor ca nişte fulgi de zăpadă, cât timp ea dădea paginile, însă cuvintele erau într-un alfabet străin şi nu le putea citi.

— Ce conţine asta? îl întrebă ea pe Lazlo, dându-i-o înapoi.

— Este una dintre preferatele mele, spuse el. Este saga mahalathului, o ceaţă vrăjită care apare la fiecare cincizeci de ani şi acoperă un sat trei zile şi trei nopţi. Fiecare fiinţă se transformă, fie în mai bine, fie în mai rău. Oamenii ştiu când este timpul pentru ea, şi cei mai mulţi fug şi aşteaptă să treacă. Însă există mereu câţiva care rămân şi îşi asumă riscul.

— Şi ce li se întâmplă?

— Unii se transformă în monştri. Alţii, în zei.

— Deci *de acolo* vin zeii, spuse ea, cu tristeţe.

— Tu ştii mai bine decât mine, doamna mea.

Nu tocmai, se gândi Sarai, fiindcă nu avea nicio idee de unde veniseră Mezartimii. Fireşte că ea era conştientă că se aflau într-un vis. Era obişnuită cu logica viselor şi nu putea fi surprinsă de vreo capcană, însă tot le găsea frumoase. După fulguiala iniţială, zăpada continuă să cadă în alcov. Strălucea pe podea ca zahărul vărsat, iar când coborî de pe spinarea grifonului, o simţi rece sub picioarele ei goale. Ce o surprinse şi ce nu reuşea să înţeleagă era că purta o conversaţie cu un străin. Indiferent câte vise încercase, cât de himerice fuseseră fanteziile din ele, nu *interacţionase* niciodată cu un visător. Dar acum, iat-o vorbind cu unul. Aproape ca o persoană reală.

— Şi asta? întrebă ea, luând o altă carte.

El o luă şi citi ce scria pe cotor.

— *Poveşti populare din Vaire*. Ăsta este un regat micuţ, la miazăzi de Zosma.

Răsfoi cartea şi zâmbi.

— Ţi-ar plăcea asta. Este despre un tânăr care se îndrăgosteşte de lună şi încearcă să o fure. Poate că el este hoţul tău.

— Şi reuşeşte?

— Nu, răspunse Lazlo. Trebuie să se împace cu imposibilul.

Sarai strâmbă din nas.

— Vrei să spui că trebuie să renunţe.

— Păi, e vorba de *lună*.

În poveste, tânărul, pe nume Sathaz, era atât de încântat de reflexia lunii în lacul adânc de lângă pădurea care-i servea drept casă încât o privea, ca în transă, însă, ori de câte ori se întindea după ea, se spărgea într-o mie de bucăţi, iar el se uda până la piele şi rămânea cu mâinile goale.

— Dar apoi, adăugă Lazlo, dacă a reuşit cineva să o fure de la *tine*...

Îi privi încheietura goală, unde nu mai atârna acum nicio lună talisman.

— Poate că el a fost, spuse ea, şi povestea a înţeles greşit.

— Poate, admise Lazlo. Iar Sathaz şi luna trăiesc fericiţi împreună, undeva, într-o peşteră.

— Şi au avut mii de copii împreună, şi de acolo vin glavele. Din unirea dintre om şi lună.

Sarai se auzi şi se întrebă ce o apucase. Cu câteva momente în urmă, fusese furioasă pe prostiile despre lună care ieşeau pe gura fanteziei despre ea, iar acum... o făcea chiar ea. Era din vina lui Lazlo, se gândi. Era mintea lui. Aici, regulile erau diferite. *Adevărul* era diferit. Era mai plăcut.

El rânjea larg, iar imaginea îi pricinui lui Sarai o bătaie de aripi de fluturi în stomac.

— Şi aceea? întrebă, întorcându-se iute să arate spre o carte mare, de pe un raft mai înalt.

— Ah, salutare, spuse el, întinzându-se după ea.

O coborî. Era un volum imens, legat în catifea de un verde palid, cu un strat de argint filigranat în chip de ornament deasupra.

— Acesta, spuse el, dându-i-l, este volumul fără suflet care mi-a rupt nasul.

Când cartea ajunse la ea, greutatea ei aproape că o făcu să o scape în zăpadă.

— Asta? întrebă ea.

— Era prima mea zi de ucenic, spuse el, posomorât. Sânge peste tot. Nu te voi scârbi arătându-ţi pata de pe cotor.

— *O carte de poveşti* ţi-a rupt nasul, spuse ea, nereuşind să nu zâmbească la cât de greşită fusese prima ei impresie. Am crezut că ţi l-ai spart într-o încăierare.

— A fost mai degrabă o ambuscadă, zise el. Eram pe vârfuri şi încercam să o ating. Dar m-a atins ea pe mine.

— Ai noroc că nu ţi-a retezat capul, spuse ea, înapoindu-i-o cu

greu.

— Foarte norocos. Am fost destul de îndurerat pentru nasul rupt. Dacă-mi pierdeam capul, nici nu-mi pot imagina.

Lui Sarai îi scăpă un hohot de râs.

— Nu cred că ţi-ar fi păsat, aşa, fără cap.

Solemn, el răspunse:

— Sper să nu aflu niciodată.

Sarai îi studie faţa, aşa cum o făcuse prima dată când îl văzuse. Pe lângă faptul că îl considerase o brută, nici nu i se păruse chipeş. Privindu-l acum, însă, se gândi că era puţin spus „chipeş”. Era *răvăşitor*, ca un profil al unui cuceritor pe o monedă de bronz. Era mult mai bine.

Lazlo, simţindu-i privirea, roşi. Presupunerile lui cu privire la părerea ei despre cum arăta erau mult mai puţin favorabile decât opinia ei reală. Ce credea el despre ea, în schimb, era simplu. I se părea adorabilă. Avea obrajii rotunzi şi o bărbie mică, ascuţită, iar gura ei era de un purpuriu bogat, cu buza de jos ca un fruct copt, cu o gropiţă în mijloc, moale ca puful de piersică. Colţurile gurii ei ridicate într-un zâmbet de încântare erau ferme precum vârfurile unei semiluni, iar sprâncenele ei, deschise la culoare pe albastrul pielii, aveau aceeaşi nuanţă de scorţişoară ca şi părul. Uita mereu că era moartă şi apoi îşi amintea, şi de fiecare dată îi părea mai rău. Cât despre faptul că era atât moartă, cât şi prezentă, logica viselor nu era tulburată de asemenea raţionamente.

— Zei din ceruri, Rătăcitule! se auzi atunci o voce, iar Lazlo ridică privirea şi îl văzu pe magistrul Hyrrokkin.

Se apropia, împingând un cărucior de bibliotecă.

— Te-am căutat peste tot.

Era atât de bucuros să îl revadă, că îl strânse într-o îmbrăţişare, ceea ce, evident, a fost o dovadă de prea multă afecţiune, fiindcă bătrânul îl împinse mânios.

— Ce te-a apucat? îl întrebă, netezindu-şi roba. Presupun că asta fac în Plângerea, se reped să se ia unii pe alţii în braţe ca nişte luptători cu urşi.

— Întocmai, răspunse Rătăcitul, doar că fără urşi. Şi fără lupte.

Dar magistrul Hyrrokkin o văzuse pe însoţitoarea lui. Ochii i se măriră.

— Şi ea cine e? întrebă el, ridicându-şi vocea cu o octavă.

Lazlo făcu prezentările.

— Magistre Hyrrokkin, ea este Isagol. Isagol, el este magistrul Hyrrokkin.

Într-o şoaptă ca un aparteu, bătrânul întrebă:

— *De ce e albastră*?

— Este zeiţa disperării, răspunse Rătăcitul, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Nu, nu este, spuse magistrul Hyrrokkin, imediat. Ai priceput pe dos, băiete. *Uită-te* la ea.

Lazlo o privi, dar mai degrabă spre a-i oferi o ridicare din umeri drept scuze, decât pentru a se gândi la afirmaţia magistrului Hyrrokkin. Ştia cine era. Văzuse pictura, iar Eril-Fane confirmase.

Fireşte, acum arăta mai puţin ca ea, fără vopseaua neagră de peste ochi.

— Ai făcut cum ţi-am sugerat, aşadar? întrebă magistrul Hyrrokkin. I-ai dat flori?

Lazlo îşi aminti de sfatul lui: „Culege flori şi găseşte o fată căreia să le oferi”. Îşi aminti şi restul: „Să aibă ochii blânzi şi solduri late”. Se înroşi. Fata era foarte zveltă, iar Lazlo nu se aştepta ca zeiţa disperării să aibă ochi blânzi. Dar avea, îşi dădu seama.

— Flori, nu, spuse el, stânjenit, vrând să-l îndepărteze de o detaliere a subiectului.

Ştia că bătrânul avea tendinţe senzuale şi dorea să îl vadă plecat, înainte să facă sau să spună ceva stingheritor.

— Nu e aşa...

Dar Isagol îl surprinse, ridicându-şi încheietura, pe care reapăruse brăţara.

— Mi-a oferit luna, în schimb, spuse ea.

De ea nu mai erau agăţate mai multe talismane, ci doar unul: o semilună de aur alb, palidă şi strălucitoare, arătând de parcă tocmai fusese culeasă de pe cer.

— Bravo, băiete, spuse magistrul Hyrrokkin. Apoi din nou, o şoaptă de aparteu: I-ar prinde bine să mai pună nişte carne pe ea, însă cred că e suficient de moale în locurile potrivite. Nu vrei să fii împuns de oase când...

— Te rog, magistre, spuse Lazlo, întrerupându-l iute.

Faţa îi luase foc.

Bibliotecarul chicoti.

— Care mai e rostul bătrâneţii, dacă nu poţi să-i oripilezi pe cei tineri? Vă las în pace. Ziua bună, tânără domniţă. A fost o plăcere.

Îi sărută mâna, apoi se dădu la o parte, înghiontindu-l pe Lazlo cu cotul şi şoptind, la plecare:

— Ce nuanţă încântătoare de albastru.

Lazlo se întoarse spre zeiţă.

— Mentorul meu, explică el. Are maniere proaste, dar inimile sale sunt bune.

— N-aş putea să-mi dau cu părerea, spuse Sarai, care nu găsise nicio hibă în manierele bătrânului şi trebui să-şi amintească, oricum, că nu fusese decât un alt fragment din mintea visătorului.

„Ai înţeles pe dos, băiete. Uită-te la ea”, spusese bibliotecarul. Însemna asta că, la un anumit nivel, Lazlo ştia că nu este Isagol? Era încântată de idee şi se admonestă fiindcă îi păsa. Se întoarse spre rafturi, îşi trecu degetele peste coperţi şi spuse:

— Toate cărţile de aici sunt despre magie?

Se întreba dacă el era un soi de expert. Dacă de aceea îl adusese Ucigaşul de Zei.

— Sunt îndeosebi mituri şi poveşti, răspunse Lazlo. Tot ce învăţaţii au considerat prea amuzant să fie şi important. Le-au pus aici şi au uitat de ele. Superstiţii, cântece, vrăji. Serafimi, semne rele, demoni, zâne.

Arătă spre un raft.

— Acelea sunt toate despre Plângerea.

— Plângerea este prea *amuzantă* să fie şi importantă? întrebă ea. Cred că locuitorii oraşului te-ar contrazice.

— Nu este părerea mea, să ştii. Dacă eram învăţat, aş fi putut aduce argumente contra, însă nici eu nu sunt important.

— Nu? De ce?

Lazlo privi în pământ, fiindcă îi era greu să îşi explice propria lipsă de importanţă.

— Sunt un copil găsit, spuse el, ridicând privirea. Nu am nici familie, nici nume.

— Dar mi-ai spus numele tău.

— Da. Am un nume care spune lumii că nu am, de fapt, niciunul. Este ca un semn în jurul gâtului meu pe care scrie „Nimeni”.

— Numele e chiar atât de important? întrebă Sarai.

— Cred că locuitorii Plângerii ar spune că da.

Sarai nu avu o replică.

— Nu-l vor recăpăta niciodată, nu? întrebă Lazlo. Numele real al oraşului? Tu ţi-l aminteşti?

Nu şi-l amintea. Se îndoia că îl ştiuse vreodată.

— Când Letha lua o amintire, spuse ea, nu o ţinea într-un sertar, ca pe o jucărie confiscată. O *mânca* şi era pierdută pe veci. Acela era darul ei. Ştergerea de pe faţa pământului.

— Şi darul tău?

Sarai înlemni. Gândul de a-şi explica darul îi aduse o senzaţie imediată de ruşine. *Îmi roiesc molii din gură*, se imagină spunând, *ca să pot intra cu forţa în minţile oamenilor*, *aşa cum fac chiar acum cu a ta*. Dar, bineînţeles, el nu întreba despre darul ei. Pentru o clipă, uitase cine era, sau cine nu era. Aici nu era Sarai, ci acea fantasmă absurd de blândă a mamei sale.

— Cu siguranţă, ea nu a fost zeiţa lunii, spuse. E o prostie.

— *Ea*? repetă Lazlo, confuz.

— *Eu*, spuse Sarai, deşi i se opri în gât.

Simţi un val de ciudă faţă de lucrul acesta extraordinar de improbabil care se petrecea: Un om o putea vedea, îi putea vorbi fără ură, cu fascinaţie şi cu mirare, iar ea trebuia să se ascundă în spatele acelei prefăcătorii. Dacă ar fi fost Isagol, i-ar fi arătat darul ei. Ca o pisicuţă malefică, jucându-se cu un ghem de sfoară, i-ar fi încâlcit emoţiile până când ar fi pierdut orice deosebire între iubire şi ură, între bucurie şi suferinţă. Sarai nu voia să joace rolul acela, niciodată. Întoarse întrebările înapoi la el.

— De ce nu ai familie?

— A fost un război, spuse el. Eram copil. Am sfârşit într-o căruţă încărcată cu orfani.

— Deci ai putea fi oricine, spuse ea. Chiar şi un prinţ.

— Poate într-o poveste, zâmbi el. Nu cred că există prinţi rătăciţi. Dar tu? Zeii au familii?

Sarai se gândi mai întâi la Ruby, Sparrow, Feral şi Minya, la Ellen cea Mare şi Ellen cea Mică, şi la ceilalţi: familia ei, chiar dacă nu prin sânge. Apoi, se gândi la tatăl ei, şi îşi înăspri inimile. Dar visătorul făcuse iar în aşa fel încât să întoarcă întrebările în direcţia ei.

— Suntem făcuţi din ceaţă, spuse ea, îţi aminteşti? La fiecare cincizeci de ani.

— Mahalathul, desigur. Deci ai fost printre cei care şi-au asumat un risc.

— Tu ai face-o? întrebă ea. Dacă ar veni ceaţa, ai rămâne ca să te transformi, fără să ştii care ar fi rezultatul?

— Da, spuse el imediat.

— Ce repede! Ţi-ai abandona adevăratul sine atât de iute, fără să te gândeşti mai bine?

El râse.

— Nici n-ai idee cât m-am gândit la asta. Am trăit şapte ani în cărţile astea. Trupul meu îşi continua treburile în bibliotecă, însă mintea mea era aici. Ştii cum mi se spunea? „Rătăcitul Visător”. Abia dacă ştiam ce se petrecea în jurul meu, mai tot timpul.

Era uimit de sine însuşi, de faptul că îi vorbea astfel zeiţei disperării. Dar ochii ei sclipeau de curiozitate – oglindind propria lui curiozitate cu privire la ea, şi se simţea în largul lui. Cu siguranţă, disperarea era ultimul lucru care-i venea în minte când o privea.

— Mergeam întrebându-mă ce fel de aripi aş cumpăra dacă ar veni în oraş făuritorii-de-aripi, şi dacă aş prefera să călăresc dragoni şi nu să-i vânez, şi dacă aş rămâne când venea ceaţa, şi, mai ales, cum să ajung la Oraşul Nevăzut.

Sarai ciuli urechea.

— Oraşul Nevăzut?

— Plângerea, răspunse el. Am detestat mereu numele ăsta, aşa că i-am găsit altul.

Sarai zâmbea fără să vrea şi voia să întrebe din ce carte făceau parte făuritorii-de-aripi, şi dacă dragonii erau răi sau nu, însă, când el reaminti de Plângerea, zâmbetul ei se topi încetişor şi redeveni melancolie – şi se mai topi şi biblioteca, spre regretul ei. Erau din nou în Plângerea. Dar, de data asta, nu era Plângerea lui, ci a ei, şi ar fi putut părea o versiune mai corectă, însă nu era. Era încă frumos, fireşte, însă avea un iz de interzis. Toate uşile şi ferestrele erau închise, iar pe pervazuri, fireşte, nu era nici urmă de tort. Era pustiu, cu grădini moarte şi cu graba adusă de spate a unor locuitori care se temeau de cer.

Erau atât de multe lucruri pe care voia să-l întrebe pe Lazlo, care fusese numit Visătorul înainte să-i spună ea aşa. *De ce mă poţi vedea*? *Ce mi-ai spune dacă ai şti că sunt reală*? *Ce aripi ai alege dacă ar veni făuritorii-de-aripi în oraş*? *Putem să ne întoarcem la bibliotecă şi să rămânem acolo*? Dar nu putea

spune nimic din toate acestea.

— De ce ai venit aici? întrebă ea.

El fu surprins de schimbarea bruscă.

— E visul meu, încă de copil.

— Dar de ce te-a adus Ucigaşul de Zei? Care e rolul tău în povestea asta? Ceilalţi sunt oameni de ştiinţă, constructori. La ce îi trebuie Ucigaşului de Zei un bibliotecar?

— Ah, spuse Lazlo. Nu fac parte dintre ei. Din delegaţie, adică. A trebuit să îl rog pentru un loc. Sunt secretarul lui.

— Eşti *secretarul* lui Eril-Fane?

— Da.

— Atunci, probabil că îi cunoşti planurile.

Pulsul lui Sarai se înteţi. O altă molie observa pavilionul în care se aflau săniile de mătase.

— Când va veni la citadelă? izbucni.

Era întrebarea greşită. Ştiu de îndată ce întrebă. Poate fusese felul direct, sau graba, sau poate doar folosirea verbului „va veni” în loc de „va merge” – însă ceva se schimbă în privirea lui, de parcă ar fi văzut-o cu alţi ochi.

Aşa şi era. Visele îşi au propriul ritm, suişurile şi coborâşurile, iar el se îndrepta vertiginos spre o stare de luciditate. Logica lăsată în urmă a lumii reale se prăvălea asemeni razelor soarelui pe suprafaţa mării şi începu să îşi dea seama că nimic din ce se întâmpla nu era real. Fireşte că, de fapt, nu călărise pe Lixxa prin Pavilionul Gândirii. Fusese doar ceva fugitiv şi eteric – un vis.

Cu excepţia ei.

Ea nu era nici fugitivă, nici eterică. Prezenţa ei avea greutate, adâncime şi claritate, ca nimic altceva, nici măcar Lixxa, şi puţine lucruri ştia Lazlo în acele zile mai bine decât cunoştea realitatea fizică a Lixxei. După şase luni în şa, o simţea ca pe o prelungire a propriului trup. Dar spectralul părea, dintr-odată, lipsit de substanţă, şi de îndată ce-i veni acest gând, creatura dispăru. La fel şi grifonul. Rămaseră doar el şi zeiţa, cu privirea ei pătrunzătoare, cu parfumul de nectar, şi cu... gravitatea.

Nu gravitate în sensul solemnităţii, deşi se potrivea, ci în sensul de *atracţie*. Părea să fie centrul acestei galaxii micuţe şi ireale; părea că ea era cea care-l visa pe el, şi nu invers.

Fără se ştie de ce, fiindcă nu îi stătea în fire, întinse o mână şi o luă pe a ei, uşurel, şi o ţinu. Mâna ei era mică, netedă, şi cât

se poate de reală.

Sus, în citadelă, Sarai tresări. Simţi căldura pielii lui pe a ei. O scânteie de conexiune – sau de *ciocnire*, de parcă rătăciseră multă vreme prin acelaşi labirint şi, în sfârşit, cârmiseră după colţul care-i aducea faţă în faţă. Era o senzaţie de pierdere şi regăsire după o perioadă de singurătate. Sarai ştia că ar fi trebuit să-şi retragă mâna, dar nu o făcu.

— Trebuie să-mi spui, insistă ea.

Simţea visul subţiindu-se, ca o navă subţire care acosta. Curând, avea să se trezească.

— Maşinile zburătoare! Când le vor lansa?

Lazlo ştia că e un vis, şi ştia că nu e un vis, şi cele două noţiuni îşi dădeau târcoale în mintea lui, ameţindu-l.

— Ce? întrebă el.

Mâna ei se simţea ca o bătaie de inimă, cuprinsă de a lui.

— Maşinile zburătoare, repetă ea. *Când*?

— Mâine, răspunse el, fără să se gândească.

Cuvântul tăie legăturile care o ţineau în picioare, ca o coasă. Lazlo îşi dădu seama că numai fiindcă o ţinea el de mână nu căzuse până atunci.

— Ce este? întrebă el. Eşti bine?

Ea făcu un pas înapoi, retrăgându-şi mâna.

— Ascultă-mă, spuse, iar expresia îi deveni gravă.

Banda neagră reveni peste ochi, făcându-i irisurile să-i strălucească mai puternic, prin contrast.

— Nu trebuie să vină, continuă, cu o voce dură ca mezartiumul. Viţele şi orhideele dispărură din părul ei, din care începu să curgă sânge – râuleţe care-i alunecau pe tâmplă şi i se adunau în găvanele ochilor, umplându-le până când nu mai erau decât lacuri roşii, sticloase, şi totuşi sângele continua să curgă, pe buzele ei, în gura ei, murdărind-o în timp ce vorbea:

— Înţelegi? Dacă vin, *vor muri cu toţii*.

38.

VOR MURI CU TOŢII

Vor muri cu toţii.

Lazlo se trezi brusc şi îşi dădu seama, cu uimire, că era singur în cămăruţă. Cuvintele zeiţei îi răsunau în urechi şi o viziune îi rămăsese întipărită în minte: ea, cu sângele care i se aduna în orbite şi picura, ajungându-i în gura senzuală. Fusese atât de reală, încât, la început, aproape că n-ar fi zis că era un vis. Dar fireşte că asta fusese. Un simplu vis, ce altceva? Mintea lui dădea pe dinafară de imagini noi de când ajunsese în Plângerea. Visele erau felul în care creierul lui le procesa pe toate, iar acum se străduia să o împace pe fata din vis cu cea din pictură. Plină de viaţă şi de suferinţă versus... însângerată şi nejelită.

Avusese întotdeauna vise foarte vii, însă ăsta era ceva complet nou. Simţea încă forma şi greutatea mâinii ei într-a lui, căldura şi moliciunea ei. Încercă să uite totul, continuându-şi dimineaţa, însă chipul ei se încăpăţâna să intervină, deopotrivă cu ecoul cuvintelor sale: *Vor muri cu toţii*.

Mai cu seamă când Eril-Fane îl invită să ia parte la ascensiune.

— Cine, eu? întrebă el, uimit.

Se aflau în pavilion, lângă săniile de mătase. Ozwin pregătea una dintre cele două maşinării; ca să economisească gazul de ulola, doar una avea să urce azi. Odată ce ajungeau în citadelă, aveau să îi repare sistemul de scripeţi defunct, pentru ca următoarele veniri şi plecări să nu depindă de zboruri.

Astfel reveneau zeii din oraş, în zilele Mezartimilor. Aveau un coş suficient de mare să ducă o persoană sau două – aşa cum descoperiseră după eliberare, când cei care scăpaseră se folosiseră de el ca să coboare, cu rândul. Dar, în orele sălbatice de şoc şi sărbătoare care întâmpinaseră veştile morţii zeilor, uitaseră să securizeze frânghiile. Ele alunecaseră din scripeţi şi căzuseră, făcând citadela inaccesibilă. Astăzi, urmau să refacă legătura.

Soulzeren spusese că sania putea duce trei pasageri, în afară de el însuşi. Eril-Fane şi Azareen erau doi dintre aceştia, iar lui Lazlo îi fusese oferit al treilea loc.

— Eşti sigur? îl întrebă el pe Eril-Fane. Nu-l vrei pe unul dintre Tizerkani?

— Aşa cum ai remarcat, fără îndoială, spuse Eril-Fane, citadela este dificilă pentru noi.

Suntem cu toţii nişte copii în beznă, îşi aminti Lazlo.

— Oricare dintre ei ar veni dacă le-aş cere-o, însă ar fi mai

bucuroşi să fie scutiţi. Nici tu nu trebuie să vii, dacă nu vrei.

O sclipire vicleană i se ivi în ochi, adăugând:

— Pot oricând să îl rog pe Thyon Nero.

— Nu e necesar, răspunse Lazlo. Şi nici nu e aici.

Eril-Fane privi în jur.

— Nu, nu este, într-adevăr.

Thyon era, de fapt, singurul delegat care nu venise să privească lansarea.

— Să trimit după el?

— Nu, răspunse Lazlo. Fireşte că vreau să vin.

Dar era mai puţin convins, după visul macabru. *A fost doar un vis*, îşi spuse, privind citadela. Unghiul soarelui în ascensiune strecura câteva raze pe sub marginile aripilor serafimului, făcând vârfurile penelor uriaşe de metal să strălucească.

Vor muri cu toţii.

— Eşti sigur că e abandonată? izbucni el, încercând să pară nonşalant.

— Sunt sigur, răspunse Eril-Fane, cu o îndârjire întunecată.

Apoi, se mai îmblânzi.

— Dacă îţi este teamă, să ştii că şi nouă ne este. E în regulă dacă preferi să rămâi.

— Nu, sunt bine, insistă Lazlo.

Aşa că, o oră mai târziu, urcă la bordul saniei de mătase. În ciuda fiorilor care nu-l părăsiseră încă, era perfect capabil să se minuneze de acest eveniment al vieţii sale. El, Rătăcitul Visător, urma să zboare. Să zboare în prima aeronavă funcţională din lume, împreună cu doi războinici Tizerkani şi o expertă în mecanică din ţinuturile nelegiuite, care făcuse, pe vremuri, arme de foc pentru căpeteniile războinice amphione, către o citadelă clădită dintr-un metal albastru, necunoscut, suspendată în văzduh deasupra oraşului viselor sale.

Pe lângă faranji, se adunaseră şi orăşeni să îi conducă. Suheyla era printre ei, şi cu toţii erau la fel de agitaţi ca Zeyyadinii, cu o seară înainte. Nimeni nu privea în sus. Lui Lazlo i se păru teama lor mai neliniştitoare ca niciodată şi fu bucuros să fie distras de Calixte.

Ea se apropie şi îi şopti:

— Adu-mi un suvenir. Îmi eşti dator.

— N-o să jefuiesc citadela pentru tine, spuse el. Apoi adăugă: Ce fel de suvenir?

Mintea lui se duse la cadavrele zeilor pe care se aşteptau să le găsească, inclusiv al lui Isagol. Se cutremură. Cât îi luă unui cadavru să devină schelet? Mai puţin de cincisprezece ani, cu siguranţă. Dar n-avea de gând să rupă vreun deget ca să i-l aducă lui Calixte. În plus, Eril-Fane spusese că Lazlo şi Soulzeren aveau să aştepte afară, cât timp el şi Azareen verificau dacă totul era în regulă.

— Credeam că eşti convins că e pustie, spusese el.

— Pustie de cei vii, venise răspunsul liniştitor.

Se îmbarcară. Soulzeren îşi puse ochelarii, care o făceau să arate ca o libelulă. Ozwin o sărută şi desfăcu frânghiile de ancorare care ţineau pontoanele la pământ. Trebuiau să le arunce pe toate odată dacă voiau să se ridice drept şi nu să „se bălăngăne ca nişte cămile bete”, cum zisese Ozwin. Existau frânghii de siguranţă care se prindeau de hamurile pe care li le dăduse Soulzeren, cu excepţia lui Eril-Fane, ai cărui umeri erau mult prea laţi pentru ele.

— Prinde-le de centură, îi spuse Soulzeren, încruntată.

Ridică privirea şi cercetă partea de sub aripile metalice, tălpile marelui înger şi cerul pe care-l vedea în jurul marginilor.

— Nu avem vânt, deci ar trebui să fie totul bine.

Începu numărătoarea inversă.

Apoi, pur şi simplu, zburară.

•

Cei cinci din citadelă se strânseră pe terasa lui Sarai, privind, privind, şi iar privind spre oraş. Dacă priveai suficient de mult, devenea un model abstract: cercul amfiteatrului, chiar în mijlocul ovalului format de zidurile exterioare, care erau întrerupte de cei patru monoliţi ai ancorelor. Străzile erau ca nişte labirinturi. Te îndemnau să urmăreşti trasee din ochi, să găseşti rute între un loc şi altul. Toate odraslele zeilor se jucaseră astfel, mai puţin Minya, care nu dorise niciodată să vadă oraşul mai de aproape.

— Poate nu vin, spuse Feral, plin de speranţă.

De când îi spusese Sarai despre vulnerabilitatea săniilor de mătase, se gândise la asta, întrebându-se ce ar face dacă s-ar ajunge la aşa ceva. Ar sfida-o pe Minya sau ar dezamăgi-o pe Sarai? Cum era mai sigur? Chiar şi acum şovăia. Dacă săniile nu ar veni, n-ar trebui să aleagă.

Alegerea nu era lucru uşor pentru Feral.

— Uite, arătă Sparrow, cu mâna tremurând.

Mai ţinea încă florile pe care le împletise în părul lui Sarai, boboci de ghimbir, precum cei cu care ornase tortul pentru Ruby, „ca să-şi pună o dorinţă”, doar că aceştia se deschiseseră, la fel de minunaţi ca nişte artificii. Deja îi împletise părul lui Ruby, iar Ruby, pe al ei. Toate trei purtau dorinţe în păr.

Inimile lui Sarai tresăriră. Părură să se ciocnească una de alta. Se aplecă în faţă, sprijinită de panta mâinii îngerului, ca să privească peste margine şi să urmărească direcţia în care arăta degetul lui Sparrow, către acoperişuri. *Nu*, *nu*, *nu*, îşi spuse în minte, dar văzu scânteia de roşu care răsărea din pavilionul Casei Ghildei.

Veneau. Se desprindeau de oraş, lăsând acoperişurile, turnurile şi cupolele în urmă. Sania roşie se tot mări şi deveni, treptat, mai clară, iar Sarai îşi dădu seama că la bord se aflau patru siluete. Inimile începură să i se zbată cu putere.

Tatăl ei. Fireşte că era unul dintre cei patru. Era uşor de deosebit de la depărtare, fiind atât de masiv. Sarai înghiţi cu greu. Nu îl văzuse niciodată cu ochii ei. Un val de emoţie o străbătu, şi nu era nici răzbunare, nici ură. Era dorinţa de a fi copilul cuiva. Simţi un nod în gât şi îşi muşcă buza.

Mult prea repede, sania se ridică destul de aproape ca să îşi dea seama cine erau ceilalţi pasageri. O recunoscu pe Azareen, şi nici nu se aştepta la mai puţin de la femeia care-l iubise pe Eril-Fane atâta vreme. Pilotul era femeia faranji mai în vârstă, iar al patrulea pasager...

Al patrulea pasager era Lazlo.

Se uita în sus. Era încă la prea mare distanţă pentru a-şi da seama clar, însă ştia că era el.

De ce nu o ascultase? *De ce nu o crezuse*?

Avea să se convingă în curând. Valuri de fierbinţeală şi răceală o traversară, gonite de disperare. Armata Minyei aştepta chiar lângă uşa deschisă a iatacului lui Sarai, gata să se arunce asupra oamenilor în secunda în care aterizau. Aveau să se năpustească, înarmate cu satâre, cuţite şi cârlige de carne. Oamenii nu aveau nicio şansă. Minya luase o poziţie de general, complet pregătită.

— Bun, spuse ea, privindu-i pe ceilalţi patru cu ochii ei reci. Toată lumea să se ascundă, comandă ea.

Sarai privi cum ceilalţi o ascultă.

— Minya..., începu ea.

— *Acum*! se răsti Minya.

Sarai nu ştia ce să facă. Oamenii se apropiau. Carnagiul era iminent. Amorţită, îi urmă pe ceilalţi, dorindu-şi să fie doar un coşmar din care să se poată trezi.

•

Nu era ca ridicarea unei păsări în zbor. Această urcare domoală nu avea nimic de pasăre. Plutiră în sus, mai degrabă ca un boboc de ulola supradimensionat, cu ceva mai mult control decât aveau florile purtate de vânt.

Pe lângă pontoane, care erau cusute dintr-o mătase roşie specială, tratată cu gaz de ulola, mai exista un burduf, plasat sub maşinărie, umplut cu aer cu ajutorul unor foale acţionate cu pedală. Nu era pentru ridicare, ci pentru propulsie. Cu ajutorul unor supape, Soulzeren putea controla cârmirea în diverse direcţii – înainte, înapoi, lateral. Existau un catarg şi o pânză, care funcţionau ca la o ambarcaţiune, dacă vântul era favorabil. Lazlo asistase la zborurile de test din Thanagost, iar vederea săniilor care înaintau pe cer cu pânzele umflate fusese magnifică.

Privind în jos, văzu oamenii de pe străzi şi de pe terase devenind tot mai mici, până când sania se înălţă atât de mult deasupra oraşului, încât acesta se transformase într-o hartă. Ajunseră la nivelul celei mai joase părţi a citadelei: picioarele. Urcară, trecând de genunchi, de coapsele alungite şi netede, şi ajungând la tors, care părea să fie drapat în robe eterice, deşi din mezartium solid, însă create cu atâta măiestrie, încât îi vedeai oasele şoldurilor ieşind prin materialul parcă diafan.

Indiferent ce mai fusese, Skathis avusese suflet de artist.

Ca să arunce o umbră cât mai mare, aripile erau întinse într-un cerc imens, cu penele gulerului atingându-se la spate, cele secundare formând centrul inelului şi cele lungi şi lucioase de la capăt răsfirate de jur-împrejur, în paralel cu braţele întinse ale serafimului. Sania de mătase se ridică prin spaţiul dintre braţe, ajungând la nivel cu pieptul. Lazlo îşi miji ochii spre partea de sub bărbia serafimului şi văzu culoare. *Verde*. Petice de verde sub claviculă, întinzându-se de la un umăr la altul.

Erau copacii care-şi scuturaseră prunele deasupra cartierului numit Cădere-de-Vânt, se gândi el. Se întrebă cum de supravieţuiseră cu atât de puţină ploaie.

•

— Feral, îl imploră Sarai, te rog.

Feral îşi încleşta maxilarul. Nu o privi. Dacă l-ar fi rugat să *nu* facă ceva, se întrebă dacă i-ar fi fost mai simplu decât să facă. Se uită la Minya.

— Lupta nu trebuie să se întâmple, continuă Sarai. Dacă o să chemi norii *în clipa asta*, îi poţi obliga să se întoarcă.

— Închide gura! spuse Minya, cu o voce de gheaţă, iar Sarai văzu că o înfuria că nu poate obliga viii să o asculte la fel de uşor cum obliga morţii.

— Minya, se rugă ea, câtă vreme nu a murit nimeni, mai putem găsi o altă cale.

— Câtă vreme nu a murit nimeni? repetă Minya şi râse ascuţit. Atunci, aş spune că nu mai există speranţă de cincisprezece ani.

Sarai închise ochii şi îi redeschise.

— *Acum*, vreau să zic. Câte vreme nu a murit nimeni *acum*.

— Dacă nu e azi, atunci va fi mâine sau în altă zi. Când ai o treabă neplăcută de făcut, e mai bine să te ocupi imediat de ea. Dacă o amâni, nu ajută.

— Ba s-ar putea, spuse Sarai.

— Cum?

— Nu ştiu!

— Mai încet, o admonestă Minya. Pricepi că un atribut necesar al unei ambuscade este *surprinderea*, nu?

Sarai o privi. Era dură şi nu făcea niciun compromis, şi din nou îl văzu pe Skathis în trăsăturile ei, chiar şi în expresia lor. Dacă Minya ar fi dobândit puterea zeului, se întrebă ea, ar fi fost oare diferită de el, sau ar fi subjugat voit un întreg popor şi ar fi justificat totul prin parametrii rigizi ai dreptăţii? Cum de copila asta mică, tulburată... reuşise să îi conducă atâta vreme? Acum îşi dădu seama cât era de ridicol. Să fi existat altă cale, de la început? Dacă Sarai nu ar fi pricinuit niciun coşmar? Dacă, de la început, ar fi calmat fricile din Plângerea, în loc să le alimenteze? Ar fi reuşit să topească ura?

Nu. Nici măcar ea nu putea crede. Ura se clădise în două sute de ani. Ce putea ea spera să reuşească în cincisprezece?

Nu avea să ştie niciodată. Nu i se dăduse de ales, iar acum era prea târziu. Oamenii urmau să moară.

Şi apoi?

Când sania de mătase şi pasagerii săi nu se întorceau, aveau să trimită alta sus, ca să moară şi mai mulţi?

Şi apoi?

Cine ştie cât timp avea să le asigure un atac respins, câte alte luni sau câţi ani vor mai avea ei de trăit viaţa asta de purgatoriu, înainte ca un atac mai mare şi mai curajos să fie lansat: mai multe maşinării, Tizerkani sărind din ele ca nişte piraţi care abordau un vas. Sau până când minţile acelea strălucite ale străinilor aveau să conceapă un plan imbatabil ca să dea jos citadela.

Sau poate că oamenii aveau să renunţe la luptă şi să abandoneze Plângerea, lăsându-le un oraş-fantomă. Sarai şi-l imagină pustiu, cu toate străduţele acelea labirintice şi paturile goale, şi simţi, pentru o clipă, că se îneacă în vidul acela. Îşi imagină moliile pierdute în tăcere, şi i se păru apocaliptic.

Un singur lucru era sigur, indiferent ce se întâmpla: din clipa aceea, ei cinci urmau să fie nişte fantome care pretindeau că încă trăiesc.

Sarai vru să spună toate acestea, însă i se blocară în gâtlej. Îşi ţinuse gura prea mult timp. Era prea târziu. Văzu o străfulgerare de roşu prin uşa deschisă şi ştiu că era sania de mătase, deşi, mai întâi, crezu că e sânge.

Vor muri cu toţii.

Expresia Minyei era de prădător gata de atac. Mânuţa ei murdară era gata să dea semnalul şi...

— Nu! strigă Sarai, împingând-o şi ţâşnind în faţă.

Se aruncă prin oastea de fantome, care i se părură la fel de solide ca nişte trupuri vii, însă lipsite de căldura acestora. Se lovi de un cuţit strâns în mâna uneia. Lama îi alunecă peste antebraţ, dar ea îşi continuă drumul. Impactul fu scurt şi se simţi doar ca o săgetare de căldură. Sângele curse iute, iar când o altă fantomă o prinse de încheietura alunecoasă n-o putu ţine. Se răsuci şi ieşi pe uşă.

Sania de mătase era acolo, făcând manevre de aterizare. Deja se întorseseră spre ea şi tresăriră când apăru. Pilotul era ocupat cu pârghiile, însă ceilalţi trei o priviră uluiţi.

Mâinile lui Eril-Fane şi Azareen ţâşniră spre hreshtekuri.

Lazlo, uimit, spuse:

— *Tu*!

Iar Sarai, suspinând, strigă:

— Plecaţi!

39.

DUŞMANI STRANII

Copaci care ar fi trebuit să fie uscaţi. Mişcare acolo unde n-ar fi trebuit să fie nimic. O siluetă în uşa unei cetăţi demult abandonate.

Acolo unde se aşteptau doar la pustietate şi iz de moarte veche, era... *ea*.

Prima reacţie a lui Lazlo a fost să se îndoiască de realitate. Zeiţa disperării era moartă, iar el probabil că visa. Dar ştia că ultima parte, cel puţin, nu era adevărată. Simţi cum împietrise Eril-Fane, îi văzu mâna încleştată pe mânerul hreshtekului pe jumătate tras. Azareen nu ezită, însă. Arma ei ieşi cu un *hârşti*! mortal.

Văzu toate acestea din colţul ochiului. Nu se putea întoarce. Nu-şi putea desprinde ochii de la *ea*.

Avea flori roşii în păr. Ochii ei erau mari şi disperaţi. Vocea ei săpa un tunel prin aer. Era dură şi ardea, ca un lanţ ruginit de ancoră care se răsucea printr-un clenci. Se zbătea. Din spate o prinseră nişte mâini. *Ale cui*? Se prinse de marginile uşii, însă mezartiumul era alunecos. Nu exista un cadru de care să se agaţe şi erau prea multe mâini, prinzând-o de braţe, de păr şi de umeri. Nu avea de ce să se prindă.

Lazlo voi să-i sară în ajutor. Li se întâlniră privirile. Se simţi ars ca de fulger. Strigătul ei încă adăsta – „Plecaţi!” – în aer, apoi ea dispăru, trasă înapoi în interiorul citadelei.

Alţii se revărsară afară.

În secunda în care se auzise strigătul, Soulzeren inversase direcţia saniei, trimiţând-o cu încetineală înapoi. *Lent* era singura viteză disponibilă, mai puţin când pânzele erau umflate de briza favorabilă. Lazlo rămase pe loc, înţelegând sensul cuvântului „inutil”, în timp ce un val de duşmani se repezea spre ei, mişcându-se cu o fluiditate nefirească, zburând spre ei parcă lansaţi. Nu avea nicio sabie de tras şi nu putea face nimic decât să privească. Eril-Fane şi Azareen se postaseră în faţa lui şi a lui

Soulzeren, păzindu-i de atacul acela imposibil. Prea mulţi, prea iuţi. Roiau ca albinele din stup. Nu înţelegea ce vedea. Veneau. Erau rapizi.

Erau aici.

Oţel pe oţel. Sunetul i se implântă în inimi. Nu putea sta pe loc, inutil, într-o asemenea furtună de oţel. Nu existau alte arme. Nu avea la îndemână decât prăjina pe care o folosea Soulzeren pentru a ţine sania departe de obstacole, când aterizau. O apucă şi se întoarse.

Atacatorii aveau cuţite, nu săbii – cuţite *de bucătărie* – iar faptul că aveau bătaie scurtă îi aduseseră aproape de zona în care puteau lovi războinicii. Dacă ar fi fost inamici obişnuiţi, ar fi fost posibil să se apere împotriva lor cu lovituri mari, ca de coasă, care ar fi ucis doi-trei odată. Dar nu erau obişnuiţi. Era simplu de văzut că nu erau soldaţi. Erau bărbaţi şi femei de toate vârstele, unii cu părul alb, şi unii nici măcar adulţi.

Eril-Fane şi Azareen parau lovituri, făcând să zboare cuţitele de bucătărie, zăngănind, pe suprafaţa de metal a terasei, care se afla încă sub sanie. Azareen icni când recunoscu o femeie în vârstă, iar Lazlo văzu cum braţul cu sabia îi cade moale pe lângă corp.

— Nana? întrebă ea, uimită.

Şi el văzu, fără să clipească, oripilat, cum femeia ridică un ciocan, de felul celor pentru bătut şniţele, şi îl lăsă să cadă, într-un arc, drept spre capul lui Azareen.

Nu se gândi. Braţele lui Lazlo acţionară de la sine putere. Ridică prăjina la timp. Ciocanul se izbi de ea, iar prăjina, de Azareen. Nu putuse împiedica asta. Forţa loviturii fusese prea mare – imensă pentru o bătrână! Dar prăjina era căptuşită cu lână şi pânză, aşa că împiedică zdrobirea craniului lui Azareen. Braţul înarmat i se trezi iar la viaţă. Dădu la o parte prăjina şi scutură din cap, iar Lazlo văzu…

Văzu lama tăind braţul bătrânei – trecând *prin* el – şi nu se întâmplă nimic! Braţul se rearanjă la loc în jurul armei, redevenind întreg, după ce sabia îl despicase. Nici măcar nu curse sânge.

Totul deveni limpede. Aceşti duşmani nu erau muritori, şi nu puteau fi răniţi.

Descoperirea îi şocă pe toţi, chiar când sania alunecă, în sfârşit, de pe terasă, înapoi pe cerul deschis, mărind distanţa de

la mâna metalică şi armata morţilor de pe ea.

Avu senzaţia de eliberare, o clipă să-şi tragă sufletul.

Dar era totul fals. Atacatorii continuau să vină. Săriră de pe terasă, nebăgând în seamă distanţa. Săriră în gol şi... nu căzură.

Nu exista scăpare. Atacatorii se izbiră de sanie. Fantomele se revărsară din palma imensă de metal a îngerului, agitând cuţite şi cârlige de carne, iar Tizerkanii le parară lovitură după lovitură. Lazlo se afla între războinici şi Soulzeren, agitând prăjina. Un atacator alunecă lateral – era un bărbat cu mustăţi – iar Lazlo îl tăie în două, însă jumătăţile se reuniră, într-o imagine de coşmar. Trebuia să lovească în arme, îşi spuse el, amintindu-şi de ciocan. Lovi iar cu prăjina, ţintind mâna bărbatului, şi îi nimeri cuţitul. Acesta căzu pe podeaua saniei.

Armata aceasta nefirească era complet nepregătită, însă ce conta? Nu avea sfârşit şi nici nu murea. Ce mai contează abilităţile într-o asemenea luptă?

Fantoma cu mustaţă, neînarmată, se aruncă spre Soulzeren, iar Lazlo se băgă între ei. Fantoma apucă prăjina. Lazlo rezistă. Se luptară. În spatele siluetei, le vedea pe celelalte, întreaga oaste, cu chipuri goale de expresie, holbându-se, dar nu reuşi să desprindă prăjina. Puterea fantomei era neobişnuită. Nu obosea. Lazlo era neajutorat când următorul atacator trecu de paza tizerkană. O tânără cu ochi bântuiţi, cu un cârlig de carne în mâini.

Îl ridică. Lovi...

... pontonul de la tribord, înţepându-l. Sania se clătină. Soulzeren strigă. Gazul ieşi prin orificiu, iar sania începu să se rotească.

Chiar atunci când Lazlo îşi dădu seama că urma să moară, aşa cum fusese avertizat, în chip imposibil, într-un vis, fantoma cu care se lupta îşi pierdu... consistenţa. Lazlo îi văzu mâinile, până atunci dure şi reale pe lemnul prăjinii, trecând prin el. Acelaşi lucru se petrecu şi cu tânăra. Cârligul de carne îi scăpă din strânsoare, deşi nu-i dăduse drumul. Căzu prin mâna ei, în sanie.

Apoi, se petrecu un lucru foarte ciudat. O privire care trăda cea mai dulce şi mai pură uşurare îi cuprinse chipul, în timp ce începea să se destrame în faţa lui. Lazlo vedea prin ea. Ea închise ochii şi zâmbi, apoi dispăru. Bărbatul cu mustaţă îi urmă. O clipă, iar chipul lui îşi pierdu împietrirea, străluminat de

extazul eliberării, apoi dispăru şi el. Fantomele se topeau. Trecuseră de un prag şi acum erau eliberate.

Nu toate au avut noroc. Unele au fost absorbite înapoi, ca nişte zmeie pe sfori, spre mâna de metal, şi priveau cum sania, rotindu-se încet, se îndepărta tot mai mult de raza lor de acţiune.

Nu era vreme de căscat gura. Pontonul de la tribord pierdea gaz. Sania se înclina periculos.

— Lazlo! strigă Soulzeren, împingându-şi ochelarii pe frunte. Treci în partea stângă şi rămâi pe loc.

Făcu aşa cum i se poruncise, iar greutatea lui contrabalansă înclinarea maşinăriei, în timp ce Soulzeren trânti un petic pe gaura sâsâindă pe care o făcuse cârligul de carne. Arma zăcea încă pe podea, letală, la fel şi cuţitul care căzuse acolo. Azareen şi Eril-Fane respirau greu, cu hreshtekurile încă scoase şi cu mişcări spasmodice ale umerilor. Se priviră, căutând răni. Amândoi sângerau din tăieturi la mâini şi la braţe, dar asta era tot. Ca prin miracol, nimeni nu suferise vreo rană serioasă.

Inspirând adânc, Azareen se întoarse spre Lazlo.

— Mi-ai salvat viaţa, faranji.

Lazlo aproape că spuse „Cu plăcere”, dar ea nu îi mulţumise, de fapt, aşa că tăcu şi doar dădu din cap. Spera că fusese un dat din cap demn, chiar dur, poate. Dar se îndoia. Îi tremurau mâinile.

Tremura din încheieturi.

Sania se oprise din rotit, dar încă plutea aiurea. Pierduseră suficient gaz pentru o coborâre lentă. Soulzeren ridică pânza şi îndreptă cârma spre pajiştile din afara zidurilor oraşului.

Era bine. Aveau timp să-şi recapete suflul, înainte să ajungă la ceilalţi. Gândul la ceilalţi şi la toate întrebările pe care aveau să le pună îl făcu pe Lazlo să se smulgă din euforia supravieţuirii şi să revină la realitate. Întrebări. Care aveau nevoie de răspunsuri. Care erau răspunsurile? Se uită la Eril-Fane.

— Ce-a fost asta?

Ucigaşul de Zei rămase o vreme cu mâinile pe frânghie, privind în altă parte. Lazlo nu îi vedea faţa, dar îi citea umerii. Ceva extrem de greu îl apăsa. Foarte, foarte greu. Se gândi la fata de pe terasă, la fata din vis, şi întrebă:

— Era Isagol?

— Nu, spuse Eril-Fane, sec. Isagol a murit.

— Atunci... cine?

Lazlo ar fi vrut să mai pună întrebări, însă Azareen îi prinse privirea şi îl avertiză din ochi. Era foarte zdruncinată.

Tăcură tot restul coborârii. Aterizarea fu domoală ca o şoaptă, cu maşinăria alunecând prin iarba înaltă până când Soulzeren coborî pânza şi se opriră. Lazlo o ajută să o fixeze şi călcară din nou pe pământ. Aici, se aflau în afara citadelei. Soarele strălucea, iar linia pronunţată a umbrei, în josul dealului, marca o graniţă vizibilă.

Acolo unde începea întunericul, Lazlo văzu o străfulgerare a păsării albe, rotindu-se. Era mereu acolo, se gândi el. Mereu la pândă.

— Vor ajunge aici curând, spuse Soulzeren. Îşi scoase ochelarii şi îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Ozwin nu va pregeta.

Ucigaşul de Zei încuviinţă. Mai tăcu un moment, adunându-se, înainte să ia cuţitul şi cârligul de pe podeaua saniei şi să le arunce departe. Inspiră adânc şi vorbi.

— Nu vă ordon să minţiţi, spuse el, încet. Dar vă rog. Vă rog să păstrăm pentru noi toate astea, până când mă gândesc cum să acţionez.

Să păstreze... ce? Fantomele? Fata? Această răsturnare a tot ceea ce credeau locuitorii Plângerii că ştiu despre citadela de care se temeau deja cu o groază îngheţată? Ce fel de groază avea să inspire acest nou adevăr? Lazlo se cutremură.

— Nu putem să nu facem nimic, spuse Azareen.

— Ştiu, răspunse Eril-Fane, distrus. Dar, dacă le spunem, se vor panica. Iar dacă încercăm să atacăm... Azareen, ai văzut?

— Fireşte că da, şopti ea.

Cuvintele ei erau îndurerate. Îşi frecă braţele, parcă îngheţată. Lazlo se gândi că Eril-Fane ar fi trebuit să o îmbrăţişeze. Chiar şi el vedea asta. Dar Eril-Fane era captiv în propriul lui şoc, aşa că-şi păstră braţele pentru sine.

— Cine erau? întrebă Soulzeren. *Ce* erau?

Încet, ca o dansatoare făcând o reverenţă finală până la pământ, Azareen se lăsă pe iarbă.

— Toţi morţii noştri, spuse ea. Întorşi împotriva noastră.

Privirea ei era dură şi strălucitoare.

Lazlo se întoarse spre Eril-Fane.

— Ai ştiut? îl întrebă. Când decolam, te-am întrebat dacă eşti

sigur că este pustie, iar tu ai spus „Pustie de cei vii”.

Eril-Fane închise ochii. Îi frecă.

— Nu m-am referit la... fantome, spuse el, înecându-se cu acel cuvânt. M-am referit la trupuri.

Părea să-şi ascundă faţa în mâini, iar Lazlo ştiu că încă păstra secrete.

— Dar fata, spuse el, încet, nu era nici fantomă, nici moartă.

Eril-Fane îşi luă mâinile de la ochi.

— Nu.

Cu nelinişte şi cu o urmă de... căinţă, parcă, şopti:

— *Ea este vie*.

PARTEA A IV-A

•••

sathaz (SA-taz), *substantiv*

Dorinţa de a avea ceea ce
niciodată n-o să-ţi aparţină.

Arhaism; *din* Povestea lui Sathaz,
care s-a îndrăgostit de lună.

40.

MILĂ

Ce făcuse Sarai adineauri?

După ce totul se termină şi priviră, toţi cinci, peste marginea terasei, la sania de mătase aterizând pe pajiştea verde, departe, Minya se întoarse spre ea, fără să spună un cuvânt – *incapabilă* să rostească – şi tăcerea ei a fost mai tăioasă decât ar fi fost strigătele. Fetiţa tremura de furie abia controlată şi pentru că tăcerea se lungea, Sarai se forţă să o privească pe Minya. Ceea ce văzu nu era doar furie. Era un amestec de uimire şi trădare.

— Bărbatul acela ne-a ucis, Sarai, zise ea printre dinţi, când îşi regăsi vocea. Poate că ai uitat asta, însă eu nu pot.

— Dar noi nu am murit.

În clipa aceea, Sarai nu era sigură că Minya mai ştia asta. Poate că tot ce ştia erau fantomele şi nu mai putea face diferenţa.

— Minya, zise ea implorator, noi suntem încă în viaţă.

— Asta pentru că eu v-am salvat de *el*!

Era agitată. Respira grăbit. Era atât de slabă, sub veşmintele ei zdrenţuite.

— Şi acum *tu* îl salvezi de *mine*? Aşa îmi mulţumeşti?

— Nu! strigă Sarai. Ţi-am mulţumit făcând tot ce mi-ai cerut!

Ţi-am mulţumit fiind răzbunarea ta, în fiecare noapte, *ani* la rând, indiferent cât mă costa asta pe mine. Dar nu a fost niciodată de ajuns. N-o să *fie* niciodată de ajuns!

Minya se uita la ea fără să-i vină a crede.

— Eşti supărată fiindcă a trebuit să ne ţii în siguranţă? Îmi pare rău dacă a fost greu pentru tine. Poate ar fi trebuit să avem grijă de tine şi să nu te forţăm să îţi foloseşti darul tău vătămător.

Sarai tremura.

— Nu asta am spus. Îmi răstălmăceşti toate vorbele. Poate că exista o altă cale. Tu ai ales. *Tu* ai ales coşmarurile. Eu eram prea tânără să judec. M-ai folosit ca pe una din fantomele tale!

Se îneca în propriile cuvinte, uimită de ceea ce spunea. Îl văzu pe Feral, rămas cu gura căscată.

— Aşa că, în schimb, m-ai trădat. Ne-ai trădat pe toţi. Adevărat că am ales pentru tine cândva, Sarai, însă azi alegerea a fost în întregime a ta.

Gâfâia ca un animal. Umerii îi erau fragili ca nişte oase de pasăre.

— Şi tu... i-ai ales... *pe ei*! răcni ea.

Faţa i se înroşi. Din ochi îi ţâşniră lacrimi. Sarai nu o mai văzuse niciodată plângând. Nici măcar o dată. Până şi lacrimile ei erau furibunde. Nu erau nişte dâre ude, tragice, precum cele care pictau obrajii lui Ruby şi Sparrow. Lacrimile Minyei *urlau*, practic sărindu-i din ochi în picături pline şi rotunde ca de ploaie.

Toată lumea îngheţase. Sparrow, Ruby, Feral. Erau stupefiaţi. Priveau de la Sarai la Minya, de la Minya la Sarai, şi păreau să-şi ţină respiraţia. Minya se răsuci spre ei, arătă spre uşă şi porunci:

— Voi trei – ieşiţi!

Ei şovăiră, dar nu prea mult. Se temeau de Minya, de crizele ei de furie rece, de dezamăgirea ei clocotită, şi erau obişnuiţi să asculte de ea. Dacă Sarai, în clipa aceea, le-ar fi dat de ales, dacă ar fi stat dreaptă şi şi-ar fi apărat faptele, poate i-ar fi putut câştiga de partea ei. Totuşi ea nu o făcu. Nesiguranţa îi ţâşnea prin toţi porii – i-o puteai citi în ochii ei prea larg deschişi şi în buzele tremurătoare, în felul în care-şi ţinea, cu mâna teafără, braţul însângerat lipit de corp.

Ruby se agăţă de Feral şi plecară fără un cuvânt. Sparrow a ieşit ultima. Din uşă, aruncă o privire înspăimântată în urmă, murmurând inaudibil *Îmi pare rău*. Sarai o privi plecând. Minya

mai rămase nemişcată un moment, uitându-se la Sarai ca la o străină. Iar când vorbi din nou, din voce îi pieriseră notele înalte şi mânia; suna platâ şi bătrânicioasă.

— Orice se va întâmpla acum, Sarai, va fi din vina ta.

Şi cu acestea, se răsuci pe-un călcâi şi ieşi, lăsând-o pe Sarai singură cu fantomele.

Toată furia îi dispăru odată cu Minya, lăsând un vid în urmă. Ce mai rămâne, după ce îndepărtezi furia şi ura? Fantomele stăteau nemişcate – cele care mai erau, cele pe care Minya le smulsese înapoi din pragul libertăţii, când celelalte trecuseră dincolo, unde nu le mai putea ajunge şi îi scăpaseră. Nu-şi puteau întoarce capetele să se uite la Sarai, însă ochii lor se chinuiau să se îndrepte spre ea, iar ea crezu că citeşte în ei recunoştinţă.

Pentru mila ei.

Milă.

Fusese milă sau trădare? Salvare sau osândă? Poate că toate acestea, succedându-se ca feţele unei monede aruncate în sus, cap pajură cap pajură – *milă trădare salvare osândă*. Pe ce faţă avea să cadă moneda? Cum avea să se termine? Cap, oamenii trăiesc. Pajură, corciturile de zei mor. Finalul fusese hotărât din ziua în care se născuseră.

În inimile lui Sarai se strecură gheaţa. Armata Minyei o îngrozea, dar ce s-ar fi întâmplat azi, dacă ea nu ar fi fost aici? Dacă ar fi venit Eril-Fane, aşteptându-se să găsească schelete şi, în schimb, i-ar fi găsit *pe ei*?

Avea acum certitudinea dezolantă că tatăl ei ar fi făcut la fel cum făcuse cu cincisprezece ani înainte. Expresia lui îi rămăsese întipărită în minte: întâi, bântuită, doar fiindcă se întorsese în locul unde suferise tortura. După aceea, surprinsă. Apoi, şocată la vederea *ei*. Fusese martora clipei precise în care el înţelesese. Se petrecuse atât de repede – întâi pălise, speriat, când crezuse că era Isagol, apoi îşi dăduse seama că nu era ea.

Şi îşi dăduse seama cine *era*, de fapt.

Oroare. Asta citise pe chipul lui, oroare pură. Crezuse că era pregătită să îndure orice durere pe care el i-ar fi putut-o pricinui, dar se înşelase. Fusese prima oară în viaţa ei când îl văzuse cu propriii ochi – nu filtrat prin simţurile moliilor sau conjurat în subconştient, într-al ei, al Suheylei sau al lui Azareen, ci pe *el*, bărbatul al cărui sânge îi curgea prin vene, tatăl ei – şi oroarea

lui la vederea ei deschisese în ea o nouă rană a ruşinii.

Obscenitate, calamitate, corcitură de zei.

Şi pe faţa Visătorului? Şoc, alarmă? Sarai nu era sigură. Se întâmplase totul într-o clipită, şi în tot acel timp fantomele o târau spre uşă, înapoi înăuntru. O durea braţul. Îl cercetă. Sângele o acoperise cu o crustă întunecată de la antebraţ până la degete şi încă mai curgea, roşu-viu, din lunga tăietură.

Îi înfloriseră şi vânătăi în locurile unde o înşfăcaseră fantomele. Durerea pulsa şi i se părea că mâinile lor o mai ţineau încă. O voia pe Ellen cea Mare, dorea să-i simtă atingerea blândă, curăţându-i şi bandajându-i rana, şi compasiunea. Se hotărî să plece, însă fantomele îi blocară drumul. Pe moment, nu pricepu ce se întâmpla. Se obişnuise cu prezenţa lor, mereu făcându-şi curaj când trebuia să treacă printr-un grup compact, însă nu-i împiedicaseră niciodată mişcările până atunci. Acum, de cum dădu să pornească spre uşă, se strânseră ca un zid tăindu-i calea. Se opri şovăind. Feţele lor erau impasibile, ca de obicei. Ştia că n-are rost să le vorbească, pentru că nu-şi controlau ele acţiunile, însă cuvintele îi scăpară, oricum:

— Ce, n-am voie să plec?

Bineînţeles că nu-i răspunseră. Primiseră nişte ordine şi le dădeau ascultare. Sarai nu avea să plece nicăieri.

Nu veni nimeni, toată ziua. Ostracizată, izolată şi mai obosită ca niciodată, îşi spălă rana cu ultimele picături de apă din carafă şi o bandajă cu fâşii rupte dintr-o robă. Rămase în alcovul ei, parcă ascunzându-se de fantomele gardieni. Valuri fierbinţi de panică o loveau de fiecare dată când îşi amintea de haosul dimineţii şi de alegerea pe care o făcuse.

Orice se va întâmpla acum va fi din vina ta.

Nu intenţionase să aleagă. În inimile ei, nu făcuse niciodată alegerea, căci nu ar fi putut niciodată să aleagă *astfel* – oamenii, nu pe cei din neamul ei. Nu asta făcuse. Nu era o trădătoare. Dar nu era nici criminală. Plimbându-se de colo-colo, simţea că viaţa o încolţise într-o fundătură şi o ţinea acolo ca să-şi bată joc de ea.

Prizonieră, *prizonieră*, *prizonieră*.

Poate că prizonieră fusese mereu, însă nu chiar aşa. Pereţii o sufocau. Voia să ştie ce se întâmpla jos, în Plângerea, şi ce fel de agitaţie cauzaseră veştile privind existenţa ei. Eril-Fane trebuie să le fi spus, între timp. Aveau să adune arme, să

discute strategii. Urmau să se întoarcă în număr mai mare? Puteau? Câte sănii de mătase aveau? Văzuse doar două, dar păreau uşor de construit. Presupunea că era o chestiune de timp până când organizau o forţă invadatoare.

Minya credea că armata ei îi poate ţine la distanţă la nesfârşit? Sarai îşi imagină o viaţă în care continuau la fel ca înainte, dar sub asediu, atenţi la atacuri la orice oră din zi şi din noapte, respingând războinici, împingând cadavre de pe terasa ei, ca să cadă înapoi în oraş, la fel ca prunele bătute de vânt. Feral avea să cheme averse ca să spele sângele, şi toţi aveau să stea la masă în timp ce Minya prindea în laţ cel mai recent val de suflete ale oamenilor ucişi.

Sarai se cutremură. Se simţea neajutorată. Ziua era luminoasă şi continuă. Tânjea după poţiune, dar nu o mai aştepta cenuşiul, indiferent câtă bea. Era atât de obosită încât simţea că se destramă, ca tălpile unor papuci de casă vechi, însă nu îndrăznea să închidă ochii. Groaza de ce o aştepta dincolo de pragul conştiinţei era şi mai puternică. Nu se simţea *bine*. Fantome afară, orori înăuntru, şi nicăieri spaţiu de fugă. Pereţii albaştri, strălucitori, o închideau între ei. Plânse, aşteptând noaptea, care veni, în sfârşit. Strigătul ei tăcut nu mai fusese niciodată o asemenea uşurare. Strigă totul şi simţi că fiinţa ei se rupe în zborul molatic al moliilor.

Transpusă în molii, Sarai ţâşni pe fereastră şi fu absorbită în văzduh. Cerul era imens şi strălucea de libertate. Stelele o chemau ca nişte semnalizatoare care ardeau pe o mare neagră, întinsă, când se aruncă, însutită, în aerul ameţitor. Eliberare. Zbură departe de coşmaruri şi privaţiuni şi de spatele întors al celor din neamul său. Zbură departe de fundătura culoarului în care viaţa ei o prinsese şi o tortura. Zbură departe de ea. O dorinţă sălbatică o cuprinse, să zboare cât de departe putea de Plângerea – o sută de molii, o sută de direcţii – să zboare până când venea răsăritul, o transforma în fum şi, odată cu ea, şi nefericirea pe care o simţea.

„Sinucide-te, fato”, îi spusese bătrâna. „Ai milă de noi toţi”.

Milă.

Milă.

Ar fi oare milă să-şi pună capăt vieţii? Sarai ştia că acele cuvinte maliţioase nu veniseră de la bătrânele fantome, ci dinăuntrul ei, otrăvit de vină după patru mii de nopţi de vise

întunecate. Mai ştia şi că, în întreg oraşul şi în îngerul metalic, monstruos, care răpise cerul, era singura care cunoştea atât suferinţa oamenilor, cât şi a corciturilor de zei şi îşi dădu seama că mila ei era unică şi preţioasă. Astăzi, amânase un carnagiu, măcar pentru o vreme. Viitorul era incert, însă nu simţea cu adevărat că ar fi mai bun fără ea. Se adună la un loc, din trupşoarele împrăştiate. Renunţă la cerul cu stele chemătoare şi zbură în jos, spre Plângerea, să afle ce pusese în mişcare mila ei.

41.

LUMINIŢA VRĂJITOAREI

Zeiţa era adevărată şi trăia.

Lazlo o mai visase, înainte să ştie că Mezartimii erau albaştri, şi i se păruse deja suficient de straniu. Acum, că o văzuse *în viaţă*, iar chipul ei se potrivea perfect cu cel văzut în vise, nu putea fi o coincidenţă.

Putea fi doar magie.

Până când ajunseră căruţele să recupereze sania de mătase şi pe pasagerii săi, cei patru se înţeleseseră să spună o poveste despre o disfuncţie mecanică; nu avea să fie contestată de nimeni. Reduseseră evenimentul la o banalitate şi toată lumea îşi continuă netulburat viaţa, deşi Lazlo simţi că lăsase viaţa obişnuită în urmă pentru totdeauna. Procesă totul pe cât de bine putu, ţinând cont că „totul” includea trecerea pe lângă moarte pricinuită de fantome sălbatice, şi, în interiorul său, găsi, ridicându-se din consternare şi teamă, un sentiment ciudat de bucurie. Fata din visele sale nu era imaginară şi nici zeiţa disperării. Nu era *moartă*. Întreaga zi, îşi dădu capul pe spate ca să privească spre citadelă cu ochi noi, ştiind că ea se afla acolo. Cum era posibil?

Cum era orice posibil? Cine era ea şi cum îi pătrunsese în vise? Era agitat când se întinse să doarmă, sperând ca ea să revină. Spre deosebire de noaptea anterioară, când se trântise cu faţa în jos pe pat, fără cămaşă şi fără a şti de sine, fără ca măcar să-şi înnoade brăcinarii, în seara aceasta adoptă o

formalitate curioasă. Îşi puse o cămaşă, îi legă fireturile, îşi prinse părul la spate. Se privi chiar şi în oglindă şi se simţi prost fiindcă era preocupat de aspectul lui, de parcă ea ar fi putut să-l vadă. Nu avea nicio idee cum funcţiona magia aceea. Ea era acolo, sus, iar el aici, jos, însă nu putea renunţa la senzaţia că aşteaptă o vizită – o experienţă nouă pentru el oriunde, însă aici era deosebit de provocatoare. Să stea întins în pat, aşteptând ca o zeiţă să vină în vizită...

Roşi. Fireşte că nu era aşa. Privi tavanul, cu membrele tensionate, simţind că juca rolul unei persoane care adormea, într-o piesă. N-ar fi mers. Trebuia să adoarmă de-a binelea ca să viseze şi nu îi venea uşor, fiindcă mintea îi alerga încă, din cauza nebuniei din ziua aceea. Era un soi de euforie, descoperise el, în apropierea aceea de moarte. Dacă mai adăuga şi anxietatea legată de venirea ei, i se părea că era făcut numai din nervi, fascinaţie şi ruşine – şi dintr-o speranţă răvăşitoare.

Îşi aminti, uimit, cum îi luase mâna, cu o seară înainte, şi o ţinuse într-a lui, simţind că era reală, că fata era reală, şi că între ei se crease o legătură. În realitate, n-ar fi îndrăznit niciodată să facă un asemenea gest. Dar nu se putea convinge că aceea nu era realitate, în felul său. Nu se întâmplase în spaţiul fizic, adevărat. Mâna lui nu atinsese mâna ei. Dar... mintea lui atinsese mintea ei, iar asta i se păruse o realitate mai profundă şi o intimitate superioară. Ea tresărise când fusese atinsă, iar ochii ei se măriseră. Fusese adevărat şi pentru ea. Genele ei, îşi aminti, erau roşcat-aurii, iar ochii, de un albastru transparent. Şi îşi aminti cum îl privise, transfigurată, prima dată, cu câteva nopţi în urmă, şi, din nou, noaptea trecută. Nimeni nu îl privise vreodată aşa înainte. Îl făcu să vrea să se uite degrabă în oglindă, ca să vadă ce văzuse şi ea, dacă, poate, faţa lui se îmbunătăţise cumva, fără ştirea lui, iar impulsul era atât de deşart şi de necaracteristic, încât îşi acoperi ochii cu braţul şi râse de el însuşi.

Râsul îi pieri. Îşi aminti şi de sângele care cursese şi de avertismentul ei – „Vor muri cu toţii” şi de felul furios în care ţâşnise pe uşa citadelei, luptându-se să îi avertizeze din nou.

Dacă nu era ea, ar fi fost mort.

„Plecaţi!”, ţipase ea, iar din spate o prinseseră mâini şi o trăseseră înapoi în interior. Cât de disperată arătase! Era bine, oare? Fusese rănită? În ce condiţii trăia? *Cum era viaţa ei*? Erau

atât de multe lucruri pe care voia să le ştie. Totul. Voia să ştie totul şi voia să ajute. În Zosma, când Eril-Fane stătuse în faţa învăţaţilor şi vorbise despre „problema” Plângerii, Lazlo fusese copleşit de acelaşi sentiment: să ajute, de parcă unul ca el ar fi avut vreo şansă să rezolve o asemenea problemă.

În timp ce stătea întins, cu mâna peste ochi, îl izbi gândul că fata era implicată în problema Plângerii în feluri pe care el nu le înţelegea încă. Dar un lucru îi era clar. Nu era în siguranţă şi nici liberă. Problema Plângerii devenise mult mai complicată.

Pe cine sfidase cu strigătul acela, se întrebă el, şi ce preţ o fi plătit pentru asta? Îngrijorarea pentru ea îi întări neliniştea şi împinse somnul şi mai departe, aşa că se temu că nu avea să mai vină. Era neliniştit că i-ar putea rata vizita, de parcă visele lui ar fi fost o uşă la care ea ar fi putut să bată şi să nu găsească pe nimeni acasă. *Aşteaptă*, se gândi el. *Te rog să aştepţi*. Şi, într-un târziu, se calmă cu gânduri la ce considera, autoironie, „preocupări gospodăreşti”. Nu mai avusese niciodată un oaspete şi nu ştia cum să se comporte. Cum să o primească, dacă venea, şi unde. Dacă exista un îndrumar de etichetă privind vizitele zeiţelor în vise, nu îl găsise niciodată în Marea Bibliotecă.

Nu era doar o problemă de saloane şi tăvi pentru ceai – deşi exista şi aceea. Dacă ar fi venit în realitate, ar fi fost limitat de *realitate*. Dar visele erau altceva. *Era* Rătăcitul Visător. Era teritoriul său şi nu existau limite.

•

Sarai îl privi pe visător acoperindu-şi ochii cu mâna. Îl auzi râzând. Remarcă nemişcarea lui nefirească şi o recunoscu drept nelinişte înfrânată, şi aşteptă, nerăbdătoare, să se înmoaie în somn. Molia ei era aşezată într-un colţ umbrit al pervazului, iar ea zăbovi acolo multă vreme după ce el se linişti, încercând să stabilească dacă trecuse într-adevăr dincolo. Braţul lui era încă îndoit peste faţă, şi, fără să-i vadă ochii, ea nu îşi dădea seama dacă se prefăcea. Ambuscada fu primul ei gând, din motive evidente, şi nu putea împăca violenţa de dimineaţă cu liniştea nopţii.

Nu găsise nici urmă din fervoarea pregătirilor pe care o anticipase. Sania de mătase stricată fusese transportată înapoi în pavilion şi zăcea acolo, părăsită, cu un ponton dezumflat. Pilotul – experta în mecanică – dormea, în patul ei, cu capul pe

umărul bărbatului ei, şi, deşi haosul de mai devreme îi păta visele, şi pe ale lui, deşi într-o mai mică măsură, restul străinilor nu erau tulburaţi. Ce aflase Sarai de la moliile sale, după prima recoltă de vise a nopţii, fusese că Soulzeren îi spusese soţului ei, însă nimănui altcuiva, despre... întâlnirea... de la citadelă.

Zeyyadinii nu aveau nicio idee. Nici urmă de panică. Nicio bănuială, din câte îşi dădea seama Sarai, despre ameninţarea de deasupra capetelor.

Ţinuse Eril-Fane totul secret? De ce?

Dacă l-ar fi putut întreba!

De fapt, în timp ce molia ei se afla pe pervaz, aşteptând ca somnul să-l cuprindă pe Lazlo Rătăcitul, cu ochii altei molii Sarai privea cum *nu* îl cuprindea pe Ucigaşul de Zei.

Îl găsise. Nici măcar nu-l căutase, presupunând doar că lipsea, aşa cum o făcuse până atunci. Sarai o vizitase pe Azareen noapte de noapte şi o găsise mereu singură.

Într-adevăr, era tot singură. Stătea în patul ei, ghemuită, cu mâinile peste faţă, fără să doarmă, la fel cum nici Eril-Fane nu dormea în cămăruţa de zi, cu scaunele date la o parte şi un aşternut încropit pe podea. Nu se întinsese în el. Avea spatele lipit de perete şi faţa în mâini. Două camere, cu o uşă închisă între ele. Doi războinici cu feţele în mâini. Sarai, privindu-i, se gândi că totul ar fi fost mai bine dacă feţele şi mâinile şi-ar fi schimbat locurile. Adică, dacă Azareen l-ar fi ţinut pe Eril-Fane şi viceversa.

Cât de neliniştiţi erau amândoi, şi cât de tăcuţi şi de hotărâţi să sufere singuri! Din punctul ei de observaţie, văzu două centre de suferinţă atât de apropiate, încât mai aveau puţin şi se atingeau, precum camerele conectate, cu uşa închisă între ele. De ce să nu deschidă uşa şi braţele, şi să se închidă unul în jurul celuilalt? Nu pricepeau că, în chimia ciudată a emoţiilor umane, suferinţa lui şi a ei, laolaltă, s-ar fi putut... contracara?

Măcar o vreme.

Sarai vru să simtă dispreţ fiindcă erau atât de nesăbuiţi, însă ştia prea multe. Ani de zile urmărise dragostea lui Azareen pentru Eril-Fane strivită ca unul dintre bobocii lui Sparrow de una dintre furtunile lui Feral. De ce? Din cauză că marele Ucigaş de Zei era incapabil să iubească.

Din cauză că Isagol îi făcuse ce îi făcuse.

Şi, pricepuse Sarai încet, fiindcă ani de zile *refuzase* să

priceapă, până când, într-un târziu, nu mai putuse să nege – şi din cauza a ceea ce făcuse chiar el. Ce se forţase să facă pentru a asigura libertatea poporului său: să ucidă copii şi, odată cu ei, să-şi sufoce propriul suflet.

Asta reuşise ea să înţeleagă, într-un târziu. Tatăl ei îşi salvase oamenii şi se distrusese pe sine. Pe cât de puternic arăta, pe dinăuntru era în ruine sau poate un rug funerar, asemeni Cuspidei, doar că, în loc de oase topite de ijji, era făcut din schelete de copii şi bebeluşi, incluzând, aşa cum crezuse întotdeauna, scheletul propriului său copil: ea. Aceasta era remuşcarea lui. Îl sufoca asemeni unor buruieni, asemeni mucegaiului şi coloniilor de şobolani, pătându-l şi înecându-l, stătut şi fetid, aşa încât nimic atât de nobil precum iubirea, sau, ferească zeii, *iertarea*, n-ar fi putut pretinde un loc în sufletul lui.

Nu avea nici măcar uşurarea adusă de lacrimi. Asta ştia Sarai mai bine decât oricine, că Ucigaşul de Zei nu putea să plângă. Numele oraşului era o ironie. În toţi anii aceia, fusese incapabil să plângă. Când Sarai era tânără şi crudă, încercase să îl facă să plângă şi nu reuşise niciodată.

Sărmana Azareen! Văzând-o aşa, ghemuită, jupuită de armură, i se păru că vede o inimă scoasă din trup, aşezată pe o tavă, sângerând, şi etichetată „Suferinţă”.

Iar Eril-Fane, salvatorul Plângerii, care fusese trei ani jucăria zeiţei disperării? Purta eticheta „Ruşine”.

Aşadar, Suferinţa şi Ruşinea şedeau în camere alăturate, cu o uşă închise între ele. Îşi ţineau durerea în braţe, în loc să se ţină reciproc. Sarai îi privi, aşteptând ca tatăl ei să adoarmă, ca să-şi trimită santinela la el, dacă îndrăznea, şi să ştie ce ascundea în inimile sale, la fel cum îşi ascundea faţa în mâinile sale mari. Nu putea uita privirea lui oripilată când o văzuse în uşă, dar nici nu putea pricepe de ce ţinea totul secret.

Acum, că ştia că ea trăia, ce avea de gând să facă?

•

Aceştia erau cei patru care zburaseră la citadelă şi supravieţuiseră, deşi, se părea, nu doriseră să-şi spună povestea. Sarai îi privi pe toţi, pe cei adormiţi şi pe cei fără somn. Era în multe alte locuri, dar concentrarea sa era împărţită între tatăl ei şi Visător.

Când fu sigură că Lazlo se lăsase, în sfârşit, pradă viselor şi îşi mişcase braţul, încât acum putea să îi vadă faţa, îşi luă molia de

pe pervaz şi o trimise la el. Nu se putea decide să îl atingă, însă, şi pluti în aerul de deasupra lui. Avea să fie diferit. Asta ştia. Sus, în citadelă, plimbându-se, se simţea agitată de parcă s-ar fi aflat aievea acolo, cu el, gata să se sperie la cea mai mică mişcare.

Prin simţurile moliei, îi adulmecă izul de santal şi mosc. Respiraţia lui era adâncă şi regulată. Îşi dădea seama că visa. Ochii lui se mişcau sub pleoape, iar genele, închise, la fel de dese şi de strălucitoare ca blana de nurcă, fluturau uşor. În sfârşit, căci nu mai putea rămâne afară nicio secundă. Cu o senzaţie de abandon şi de teamă, de aşteptare, străbătu distanţa până la tâmpla lui, se aşeză pe pielea lui caldă şi pătrunse în lumea lui.

O aştepta.

Era *chiar acolo*, stând drept şi în aşteptare, de parcă ştia că va veni.

I se opri respiraţia. *Nu*, se gândi. Nu de parcă *ştia*. Ci de parcă *spera*.

Molia ei se sperie şi întrerupse contactul. Era prea aproape. Nu era pregătită. Dar, în clipa aceea, îngrijorarea lui se transformă în uşurare.

Uşurare. Fiindcă o văzuse pe *ea*.

Doar atunci, plutind în aerul de deasupra lui, cu inimile din propriul ei trup bătând într-un ritm sălbatic, Sarai îşi dădu seama că se aşteptase la ce era mai rău, sigură că astăzi, în sfârşit, avea să fi prins dezgust de ea. Dar nu văzuse nici urmă de aşa ceva. Îşi făcu curaj şi reveni pe tâmpla lui.

Era încă acolo, iar ea îi văzu din nou trecerea de la îngrijorare la uşurare.

— Îmi pare rău, spuse el, cu vocea lui asemeni fumului de lemne.

Era mai departe, acum. Nu se mutase chiar el, ci schimbase conceptul de spaţiu din vis, ca să nu o înghesuie. Nu se aflau într-o versiune a Plângerii sau a bibliotecii. Se aflau lângă un râu, şi nu era tumultuosul Uzumark, ci unul cu o curgere mai blândă. Nu se vedeau nici Cuspida, nici Plângerea, nici citadela, ci o cantitate mare de cer rozaliu şi, sub el, o întindere lată de apă verde, pe care pluteau păsări cu gâturi lungi şi curbate. De-a lungul ţărmurilor, ieşite în afară, parcă pentru a-şi surprinde propriile reflexii, erau rânduri de case din piatră dură, cu

obloanele vopsite în albastru.

— Te-am speriat, continuă Lazlo. Te rog să rămâi.

Era ciudată ideea că el ar fi putut-o speria pe ea. Muza Coşmarurilor, torţionara Plângerii, speriată de un vis al unui bibliotecar blând?

— M-ai surprins, spuse ea. Nu sunt obişnuită să fiu aşteptată.

Nu îi spuse că nu era obişnuită să fie *văzută*, că toate acestea erau noi pentru ea, sau că bătăile inimilor ei se încurcau unele pe celelalte, pierzându-şi şi recăpătându-şi ritmul, ca nişte copii care învăţau să danseze.

— Nu voiam să te ratez, dacă veneai, spuse Lazlo. Am sperat că vei veni.

Şi iat-o: luminiţa vrăjitoarei din ochii lui, scânteind ca soarele în apă. Când e privită astfel, o persoană se zăpăceşte – mai ales dacă e obişnuită cu dezgustul celorlalţi. Sarai avea o conştiinţă de sine nouă, deconcertantă, de parcă nu-şi dăduse până atunci seama cât de multe părţi mobile avea, toate trebuind să fie coordonate cât să dea impresia de graţie. Atâta vreme se purtase la nimereală, că nu se mai gândise la impresie. Acum credea că totul era anapoda. Cum de trăise până atunci fără să remarce stângăcia braţelor sale, felul în care atârnau de umeri, ca nişte şunci în vitrina unei măcelării? Şi le încrucişă, fără eleganţă, simţi ea, ca o amatoare care găsise o cale uşoară de a ieşi din impas.

— De ce? întrebă ea. Ce doreşti?

— Nu... nu vreau nimic, se grăbi el să spună.

Fireşte, nu fusese o întrebare corectă. În fond, ea îi pătrunsese în vis, şi nu invers. Avea dreptul să o întrebe ce căuta ea acolo. Dar el îi spuse:

— Vreau să ştiu dacă eşti bine. Ce s-a întâmplat cu tine, sus? Ai fost rănită?

Sarai clipi. *Ea*? După tot ce văzuse şi când abia supravieţuise, el o întreba pe *ea* dacă era bine?!

— Sunt bine, răspunse, cam dur, fiindcă simţea un blocaj inexplicabil în gât.

În camera ei, îşi cuprinse braţul rănit. Nimănui din citadelă nu îi păsa dacă era rănită.

— Ar fi trebuit să mă asculţi. Am încercat să te avertizez.

— Da. Mă rog, am crezut că eşti doar un vis. Dar se pare că nu eşti.

Se opri, nesigur.

— Nu eşti, nu? Deşi, fireşte că, dacă ai fi şi mi-ai spune că nu eşti, de unde aş şti?

— Nu sunt un vis, spuse Sarai, cu vocea plină de amărăciune. Sunt un coşmar.

Lazlo râse scurt.

— Nu corespunzi ideii mele de coşmar, spuse el, roşind puţin. Sunt bucuros că eşti adevărată, adăugă, roşind mai tare.

Apoi, rămaseră acolo pentru o clipă, faţă în faţă, fără să se privească, ci privind în jos, spre întinderea de mal acoperită cu pietricele dintre cele două perechi de picioare ale lor.

Lazlo văzu că ale ei erau goale şi că-şi încârliga degetele în pietricele şi în noroiul moale de sub ele. Se gândise la ea toată ziua, deşi nu prea avea o bază, însă fusese o surpriză pentru Eril-Fane şi Azareen, ceea ce-l făcuse să creadă că ea îşi petrecuse întreaga viaţă în citadelă. Oare ieşise vreodată în lume? Cu ideea aceea în minte, vederea degetelor ei albastre care se încleştau în noroiul râului îl mişcă profund.

După aceea, gleznele ei albastre şi pulpele subţiri i se părură foarte atrăgătoare, şi atunci roşi şi întoarse capul. Şi se gândi că, ţinând cont de toate astea, ar fi fost ridicol să-i ofere ceva de băut, însă nu ştia ce altceva să facă, aşa că încercă:

— Ai dori... nişte ceai?

Ceai?

Sarai remarcă, pentru prima dată, masa de pe malul râului. Se afla în partea puţin adâncă a apei, cu picioarele pierdute în micile valuri spumegânde care se loveau de ţărm. Pe ea fusese aşternută o pânză şi se vedeau nişte vase acoperite, alături de un ceainic şi două ceşti. Un fuior de abur ieşea din ceainic, iar ea îşi dădu seama că îi simţea mirosul, aromat şi floral, printre celelalte mirosuri ale râului. Ce numeau ei „ceai” în citadelă se referea doar la ierburi precum menta şi lămâiţa. Îşi amintea vag de gustul ceaiului adevărat, undeva, printre amintirile îngropate cu zahăr şi torturi aniversare. Uneori, visa la asta, la băutura în sine, dar şi la asemenea momente. La ritual, la aşezarea care, din exterior, i se păruse inima culturii ceaiului. Să împarţi ceaiul şi conversaţia (şi, aşa cum sperai întotdeauna, prăjitura). Privi de la aranjamentul distonant la peisajul din jur şi apoi la Lazlo, care îşi prinsese buza de jos între dinţi şi o privea şi el, nelinişti.

Iar Sarai remarcă, în afara visului, că buza lui adevărată era

prinsă între dinţii lui adevăraţi. Nervozitatea lui era palpabilă, iar asta o dezarmă. Văzu că-şi dorea să o bucure.

— Asta e pentru *mine*? întrebă, cu jumătate de glas.

— Îmi pare rău dacă nu le-am nimerit pe toate, spuse el, ruşinat. Nu am mai avut niciodată un musafir şi nu sunt sigur cum se face.

— Un musafir, spuse Sarai, slab.

Cuvântul acela. Când pătrundea în vise, le încălca şi le fura. Nu fusese niciodată *invitată*. Niciodată *bine-venită*. Sentimentul care o cuprinse era nou şi extraordinar de plăcut.

— Eu n-am fost niciodată musafir, mărturisi ea. Aşa că nici eu nu ştiu prea multe.

— Ce uşurare! exclamă Lazlo. Putem să inventăm lucrurile după plac.

Îi trase un scaun. Ea se mişcă să se aşeze. Niciunul nu mai făcuse această manevră simplă, pe pământ sau pe apă, şi îşi dădură seama că puteau face greşeli. Dacă trăgeai scaunul prea repede sau prea încet, dacă te aşezai prea repede sau prea din scurt, apăreau încurcături – poate chiar şi un botez neintenţionat al părţilor posterioare. Dar reuşiră, iar Lazlo se aşeză pe scaunul din faţă, şi iată-i: două persoane care şedeau la o masă, privindu-se timid, peste aburul ceaiului.

Într-un vis.

Dintr-un oraş pierdut.

În umbra unui înger.

La marginea prăpastiei.

Dar toate acestea, oraş, înger, prăpastie, păreau la lumi distanţă. Lebedele alunecau pe lângă ei ca nişte nave elegante, iar satul era pastelat, cu petice de umbre albastre. Cerul era de culoarea pufului de piersică, iar din iarba pajiştii se înălţa sporovăială de insecte.

Lazlo se uită la ceainic. I se părea cam mult să le ceară mâinilor să toarne fără probleme în nişte ceşti atât de elegante, aşa că făcu ceaiul să se toarne singur, sarcină îndeplinită admirabil, parcă de un majordom invizibil. O singură picătură se pierdu, decolorând pânza de pe masă, însă el o curăţă, mintal, imediat.

Se gândi ce ar fi fost să aibă o asemenea putere în viaţa reală. Apoi, îşi dădu seama că tocmai curăţarea unei pânze îi dăduse acest gând, şi nu crearea unui întreg sat, a unui râu cu

păsări pe el, a dealurilor din depărtare sau a surprizei încă nedeconspirate.

Mai visase lucid înainte, însă niciodată atât de lucid. De când ajunsese în Plângerea, visele sale deveniseră excepţional de vii. Se întrebă dacă influenţa ei făcea posibilă această claritate. Sau se schimbaseră atenţia şi aşteptările sale şi îl făcuseră atât de alert?

Îşi luară ceştile. Era o uşurare pentru amândoi să aibă ceva de făcut cu mâinile. Sarai luă o gură şi nu îşi putu da seama dacă aroma, de fum şi de flori, era propria ei amintire despre ceai, sau dacă Lazlo modifica şi experienţa senzorială din vis. Oare funcţiona aşa?

— Nu ştiu cum te cheamă, spuse el.

Sarai nu fusese întrebată niciodată cum se numeşte şi nici nu îşi spusese numele. Nu mai întâlnise pe cineva, înainte. Toţi cei pe care-i cunoştea fuseseră acolo dintotdeauna, cu excepţia fantomelor captive, care nu erau tocmai înclinate spre conversaţii.

— Sarai, spuse ea.

— Sarai, repetă el, parcă gustându-i numele.

Sarai. Avea gust de ceai, gândi el, complex, fin şi nu prea dulce. O privi, cu adevărat. În lumea reală nu s-ar fi uitat niciodată la o tânără cu o asemenea intensitate şi atât de direct, însă, aici, părea în regulă, de parcă s-ar fi întâlnit cu acordul tacit de a se cunoaşte.

— Îmi vei spune despre tine?

Sarai ţinea ceaşca în ambele mâini. Inspiră aburul fierbinte, iar în jurul picioarelor simţi apa rece.

— Ce ţi-a spus Eril-Fane? întrebă ea, cu tristeţe.

Prin ochii altei molii, văzu că tatăl ei nu mai şedea la perete, ci se mutase la fereastra deschisă a camerei şi se sprijinise de pervaz ca să privească spre citadelă. Şi-o imagina pe ea acolo, sus? Şi, dacă da, la ce se gândea? Dacă ar fi adormit, şi-ar fi dat seama. I-ar fi citit-o pe faţa care acum era ca o mască mortuară: posomorâtă şi lipsită de viaţă, cu găvane întunecate în loc de ochi.

— A spus doar că nu eşti Isagol, relată Lazlo.

Se opri.

— Eşti... fiica ei?

Sarai îşi ridică privirea spre el.

— A spus el asta?

Lazlo clătină din cap.

— Am presupus, spuse el. Părul tău.

Mai ghicise şi altceva. Ezitând, spuse:

— Suheyla mi-a spus că Eril-Fane a fost consortul lui Isagol.

Sarai nu spuse nimic, însă tăcerea ei reflecta adevărul, la fel şi efortul ei mândru de a nu afişa suferinţă.

— Nu a ştiut despre tine? întrebă Lazlo, aplecându-se în faţă. Dacă ar fi ştiut că are un copil...

— A ştiut, spuse Sarai, scurt.

La un kilometru distanţă, omul de care vorbeau se frecă la ochi, cu o infinită oboseală, şi totuşi nu îi închise.

— Şi acum ştie că trăiesc. A spus ce vrea să facă?

Lazlo clătină din cap.

— Nu a spus multe. Ne-a cerut să nu povestim nimănui ce s-a petrecut acolo, nici despre tine, nici despre restul.

Sarai bănuise asta. Ce voia să ştie era *de ce* şi *ce urma*, dar Lazlo nu îi putea spune, iar Eril-Fane era încă treaz. Azareen adormise, într-un târziu, iar Sarai îşi aşeză o santinelă pe curbura obrazului ei pătat de lacrimi.

Dar nu găsi niciun răspuns. Dimpotrivă, fu aruncată înapoi în violenţele de dimineaţă. Îşi auzi propriul strigăt – „Plecaţi!” – şi simţi teroarea satârelor şi cârligelor de carne, şi văzu faţa propriei sale bunici, bunica lui Azareen, pocită de o ură necunoscută. Scena se repetă iar şi iar, fără milă, şi cu o diferenţă teribilă: în vis, săbiile lui Azareen erau grele ca nişte ancore, trăgându-i mâinile în jos în timp ce se zbătea să se apere de măcelul care se revărsa din palma îngerului. Era prea lentă. Lupta se desfăşură într-o panică nebună şi totuşi cu o lentoare de melc, duşmanii erau invincibili şi nenumăraţi, iar rezultatul nu era deloc la fel de fericit precum fusese.

În visul lui Azareen, mureau cu toţii, aşa cum îi spusese Sarai lui Lazlo că se va întâmpla.

Pe malul râului, Sarai tăcuse cât timp atenţia îi fusese solicitată în altă parte. Lazlo, remarcând că nuanţa azurie a feţei sale devenise cam cenuşie o întrebă:

— Eşti bine?

Încuviinţă, prea repede. *Tocmai te-am privit murind*, nu spuse ea, însă îi fu dificil să-şi alunge imaginea din minte. Căldura tâmplei lui sub molia ei o linişti, la fel şi vederea lui de cealaltă

parte a mesei. Lazlo cel real, Lazlo cel din vis, amândoi în viaţă, datorită ei. Înţelese că vedea o imagine a crimelor pe care le evitase, şi orice ruşine ar fi simţit din cauza tiradei de mai devreme a Minyei, nu o mai simţea acum.

Cu iscusinţă, preluă frâiele coşmarului lui Azareen. Făcu armele războinicilor mai uşoare şi încetini atacul, în timp ce sania de mătase pluti, prinzând distanţă. Făcu fantomele să treacă toate în evanescenţă, începând cu bunica lui Azareen, infuzând visul cu suspinele lor de uşurare. Morţii erau liberi, viii erau în siguranţă, şi visul luă sfârşit.

Sarai îşi termină ceaiul. Ceainicul îi reumplu ceaşca. Îi mulţumi de parcă ar fi fost viu, apoi privirea i se opri pe vasele acoperite.

— Deci, întrebă ea, aruncându-i o privire lui Lazlo, ce e acolo?

42.

ZEU SAU MONSTRU, MONSTRU SAU ZEU

Lazlo avea o experienţă vag superioară celei a lui Sarai cu privire la tort, aşa că a fost unul dintre lucrurile pe care le inventară „după plac”. Era ca un joc. Unul îşi imagina ce conţinea un platou, iar celălalt scotea capacul cu o înfloritură dramatică. Descoperiră că puteau conjura produse de cofetărie splendide, dar nu prea le ieşea gustul. Nu erau rele torturile. Erau dulci, măcar – asta era uşor. Dar era acea dulceaţă fadă, visată de orfanii care-şi lipiseră nasurile de vitrine (măcar metaforic) şi nu gustaseră niciodată.

— Toate-s la fel, se plânse Sarai, gustând din ultima ei creaţie.

Era o minune: trei etaje înalte, glazurate cu roz şi petale zaharisite, mult prea mare ca să fi încăput sub capac.

— E un truc magic, îi explicase Lazlo, când lucrurile păruseră să crească la fiecare ridicare de capac.

— Totul e un truc magic aici, răspunsese Sarai.

Dar reţetele aveau nevoie de mai puţină magie şi de mai multă realitate. Imaginaţia, aşa cum concluzionase Lazlo deja, era cumva legată de cele ştiute, şi amândoi erau complet

ignoranţi în materie de tort.

— Acestea ar trebui să fie gustoase, spuse Lazlo, încercând iar. Suheyla le-a pregătit pentru mine şi cred că-mi amintesc bine gustul.

Era mult mai bine: un aluat uns cu miere şi umplut cu nişte nuci de un verde palid şi cu jeleu din petale de trandafir. Nu era la fel de bun precum cel real, dar măcar avea ceva specific, care le lipsea celorlalte, şi deşi amândoi şi-ar fi putut curăţa degetele prin puterea gândului, li se păru o risipă tristă a mierii imaginare, aşa că amândoi preferară să-şi lingă degetele.

— Nu cred că e cazul să încercăm să organizăm petreceri în vis, spuse Lazlo, când următoarea încercare se dovedi, din nou, neinspirată.

— Dacă am face-o, aş putea oferi supă de kimril, spuse Sarai.

— Kimril? întrebă Lazlo. Ce este?

— O legumă plină de virtuţi. Nu are nicio savoare, aşa că nu îndeamnă pe nimeni la exces, dar te ţine în viaţă.

Urmă o pauză scurtă, în care Lazlo se gândi la aspectele practice ale vieţii din citadelă. Nu voia să abandoneze diversiunea aceea dulce şi uşurinţa cu care se purta cu musafira, însă nu putea să şadă acolo, cu viziunea ei, şi să nu întrebe despre ea cea *reală*, pe care o văzuse atât de fugitiv şi în condiţii atât de cumplite.

— Asta v-a ţinut în viaţă? întrebă.

— Da, răspunse ea. Ai putea spune că e produsul de bază. Grădinile citadelei nu prea dispun de varietate.

— Am văzut pomi fructiferi, spuse Lazlo.

— Da. Avem prune, mulţumită grădinarului.

Sarai zâmbi. În citadelă, când venea vorba despre mâncare, obişnuiau să-i mulţumească „grădinarului” aşa cum alţii le mulţumeau zeilor. Îi datorau mult Nălucii pentru grămada aceea de tuberculi de kimril care făcuse diferenţa. Acestea erau formele divinităţii în citadela zeilor morţi: un grădinar uman necunoscut şi o pasăre antisocială. Şi, firește, nimic nu ar fi contat fără darurile lui Sparrow şi lui Feral, care hrăniseră şi udaseră puţinul pe care-l aveau. Cât de inatacabilă arăta citadela de jos, se gândi ea, şi cât de fragilă era existenţa lor în interior!

Lazlo nu ratase menţiunea pronumelui la plural.

— Noi? întrebă el, nonşalant, de parcă n-ar fi fost o întrebare

monumentală.

Eşti singură acolo? *Mai sunt şi alţii ca tine*?

Evazivă, Sarai îşi întoarse atenţia spre râu. Acolo unde privi sări un peşte, cu un curcubeu iridescent de solzi. Se aruncă înapoi şi se scufundă. Oare conta, se întrebă ea, dacă Lazlo şi Eril-Fane aflau că mai existau şi alte odrasle de zei în viaţă, în citadelă? Regula fusese oricum încălcată. Oamenii aveau acum „dovada vieţii". Conta câte vieţi? I se păru că da, şi, oricum, era o trădare să îi pomenească pe ceilalţi, aşa că spuse doar:

— Fantomele.

— Fantomele mănâncă prune?

Hotărâtă să mintă, o făcu plină de tupeu.

— Cu lăcomie.

Lazlo nu insistă. Voia să ştie mai multe despre fantome, fireşte, şi de ce erau înarmate cu unelte de bucătărie, de ce îşi atacaseră rudele vii, însă începu cu o întrebare mai simplă, şi anume de ce erau acolo.

— Bănuiesc că oricine trebuie să fie undeva, spuse Sarai, vag.

Lazlo încuviinţă, gânditor.

— Deşi unii au mai mult control asupra acelui „undeva" decât alţii.

Nu se referea la fantome. Îşi ridică privirea şi se uită lung la Sarai. Ea simţi cum îşi formulează întrebarea. Nu ştia ce vorbe avea să folosească, dar esenţa era de ce. *De ce eşti acolo*, *sus*? *De ce eşti prizonieră*? *De ce trăieşti aşa*? *De ce ţi se întâmplă toate astea*? Şi voia să îi spună, însă îşi simţea propria întrebare fierbând în interior. Semăna cu agitaţia moliilor la căderea nopţii, dar era mult mai periculoasă. Era *speranţă*. Era: *Mă poţi ajuta*? *Mă poţi salva*? *Ne poţi salva*?

Când coborâse în Plângerea să „îi cunoască" pe musafirii Ucigaşului de Zei, nu avusese cum să şi-l închipuie. Un... prieten? Un aliat? Un visător în a cărui minte creştea o viziune mai bună a lumii. Oh, dacă ar fi putut fi transformată în realitate, gândi ea, dar nu era posibil. Nu era. Cine să ştie mai bine cât de otrăvitoare era Plângerea, dacă nu ea, care o otrăvise zece ani lungi?

Aşa că îi întrerupse întrebarea cât pe-aci să fie formulată şi spuse:

— Apropo de „undeva", ce-i locul ăsta?

Lazlo nu insistă. Avea răbdare când venea vorba de enigme.

Toţi anii aceştia, misterele Plângerii nu avuseseră urgenţa acestuia. Aici era vorba despre viaţă şi moarte. Aproape că îşi găsise chiar el moartea. Dar trebuia să îi câştige încrederea lui Sarai. Nu ştia cum, aşa că, din nou, îşi căută refugiu în poveşti.

— Ah, da. Mă bucur că ai întrebat. Acesta este un sat care se numeşte Zeltzin. Sau aşa mi-am imaginat eu că ar arăta un sat numit Zeltzin. Este un loc obişnuit. Frumos, fără a fi excepţional. Dar are o particularitate.

Ochii îi scânteiară. Sarai descoperi că era curioasă. Privi în jurul ei, întrebându-se care era particularitatea.

Mai devreme, când încerca să adoarmă, prima idee a lui Lazlo fusese să creeze un salon elegant în care să o primească. Părea modul potrivit, chiar dacă plicticos. Dar vocea lui Calixte îi apăruse în minte. „Frumoase şi pline de monştri”, spusese ea. „Aşa sunt cele mai bune poveşti”. Şi avea dreptate.

— Poţi ghici? o întrebă pe Sarai.

Ea clătină din cap. Ochii ei începuseră să scânteieze, la rândul lor.

— Atunci, îţi voi spune, zise Lazlo, încântat. Gura aceea de mină, o vezi, este o intrare în lumea de dincolo.

— Lumea de dincolo? repetă Sarai, încercând să vadă ceva în direcţia în care arăta el.

— Da. Însă nu aceea este particularitatea.

Ea îşi îngustă ochii.

— Dar?

— Ţi-aş putea spune şi că, aici, copiii se nasc cu dinţi şi rod oase de pasăre în leagăn.

— Ce oribil, tresări ea.

— Dar nici asta nu e.

— Nu vrei să-mi spui, totuşi? întrebă ea, devenind nerăbdătoare.

Lazlo clătină din cap. Zâmbea. Era amuzant.

— E foarte multă linişte, nu crezi? întrebă el, tachinând-o. Mă întreb unde au plecat cu toţii.

Era linişte, într-adevăr. Insectele îşi încetaseră ţârâitul. Se auzea doar zgomotul râului, acum. Dincolo de sat, pajişti verzi urcau spre coama unor dealuri care, de la distanţă, păreau acoperite de o blană întunecată. Dealuri care păreau să îşi ţină respiraţia, gândi Sarai. Simţi tăcerea aceea nenaturală, şi păstră şi ea tăcerea. Apoi, dealurile răsuflară, şi făcu şi ea la fel.

— Ah, icni ea. Este...?

— Mahalathul, răspunse Lazlo.

Ceaţa de cincizeci de ani care crea zei sau monştri. Venea. Era o ceaţă cu fuioare de vapori albi care ieşeau dintre încheieturile dealurilor întunecate, însă se mişca asemeni unei fiinţe cu o inteligenţă curioasă, de vânător. Uşoară şi densă totodată, era sinuoasă, ca un şarpe. Spre deosebire de ceaţa obişnuită, nu doar înainta şi se răspândea, ci se prăvălea, mai grea decât aerul. Ici şi colo, şuviţe din acumularea albicioasă păreau să se ridice şi să privească, o clipă, doar pentru a se prăbuşi iar în maree, asemeni unor calote glaciare aspirate înapoi în apă. Năvălea în jos, *se scurgea*, într-o cavalcadă glorioasă, de neoprit, peste pantele înverzite, direct spre sat.

— Te-ai jucat vreodată „pretinzând că”? o întrebă Lazlo.

Ea râse scurt.

— Nu aşa.

Era speriată şi încântată.

— Să fugim? întrebă el. Sau să rămânem aici şi să vedem ce iese?

Masa de ceai dispăruse, la fel scaunele şi vasele. Fără să remarce tranziţia, cei doi se aflau acum până la genunchi în râu, privind mahalathul care înghiţea cele mai îndepărtate case ale satului. Sarai trebui să îşi amintească de faptul că nu era nimic real. Era un joc într-un vis. Dar care erau regulile?

— Ne va schimba? întrebă ea. Sau ne vom schimba noi?

— Nu ştiu, spuse Lazlo, pentru că era totul nou şi pentru el. Cred că am putea alege ce vrem să devenim sau am putea alege să lăsăm visul să facă asta – dacă are sens.

Avea. Puteau controla totul, sau puteau lăsa totul în voia minţilor lor inconştiente. În orice caz, nu ceaţa avea să îi reconstruiască, ci ei înşişi. Zeu sau monstru, monstru sau zeu. Sarai avu un gând urât.

— Dar dacă eşti deja un monstru? întrebă ea, în şoaptă.

Lazlo o privi, iar luminiţa vrăjitoarei din ochii lui îi spuse că nu era, nici pe departe.

— Se poate întâmpla orice, spuse el. Asta-i ideea.

Ceaţa avansa. Înghiţi lebedele plutitoare, una câte una.

— Rămânem sau plecăm? întrebă Lazlo.

Sarai privi mahalathul. Îl lăsă să se apropie. Şi când primele sale şuviţe o înfăşurară ca nişte braţe, prinse mâna lui Lazlo şi o

ţinu strâns.

43.

UN DEMON DELOC ORIBIL

În ceaţă, într-un vis, un tânăr şi o tânără au fost recreaţi. Dar, mai întâi, au fost descompuşi, contururile li s-au şters, devenind eterice precum pasărea albă, Năluca, atunci când trecea peste pielea cerului. Orice urmă de realitate fizică dispăru – cu excepţia mâinilor lor unite, care rămaseră la fel de reale precum oasele şi tendoanele. Nu mai exista lume, nici ţărm, nici apă, nimic sub picioarele lor şi nici picioare. Exista doar acel punct de contact, şi nici când se părăsiră pe ei înşişi, Lazlo şi Sarai nu se părăsiră unul pe celălalt.

Şi când ceaţa trecu mai departe, iar lebedele refăcute îşi revărsară maiestuozitatea deasupra râului verde, umil, se întoarseră să se privească. Aveau degetele împletite şi se priveau, se priveau, se priveau.

Ochii lor mari şi sclipitori erau neschimbaţi. Ai lui erau încă cenuşii, ai ei, încă albaştri. Genele ei erau tot roşcat-aurii, iar ale lui, negre, ca blana de nurcă. Părul lui era tot negru, iar al ei, în nuanţa scorţişoarei, nasul lui, tot victima basmelor legate în catifea; gura ei, tot purpurie şi cu buze pline.

Erau neschimbaţi, cu o singură excepţie.

Pielea lui Sarai era maronie, iar a lui Lazlo, albastră.

Se priviră, se priviră şi iar se priviră, îşi priviră mâinile unite, modelul maro-pe-albastru al degetelor lor, inversat, şi priviră suprafaţa apei, care nu mai fusese o oglindă, însă acum era, fiindcă aşa îşi doriră. Iar ei îşi priviră reflexiile, alăturate şi mână în mână, şi nu văzură nici zei, nici monştri. Erau atât de neschimbaţi, şi totuşi lucrul acela, culoarea pielii lor, ar fi schimbat totul în lumea reală.

Sarai privi culoarea cafenie, bogată, a braţelor sale, şi ştiu, deşi era ascuns, că avea un elilith pe abdomen, ca o fată umană. Se întrebă care era modelul şi îşi dori să arunce o privire. Îşi retrase blând cealaltă mână, cea care se afla într-a lui Lazlo. Nu mai părea să existe vreun motiv să o ţină, deşi fusese

plăcut cât durase.

Îl privi. *Albastru*.

— Tu ai ales aşa? întrebă ea.

Lazlo clătină din cap.

— Am lăsat mahalathul să o facă.

— Şi a făcut asta.

Se întrebă de ce. Propria ei schimbare era mai uşor de înţeles, fiind vorbea despre umanitatea ei exteriorizată, şi despre dorul ei de libertate, fuga de scârba şi limitele cuştii ei metalice. Dar de ce ajunsese el aşa? Poate, se gândi ea, nu era vorba de dorinţă, ci de teamă, şi aşa vedea el monştrii.

— Mă întreb ce dar ai primit.

— Dar? Adică dar magic? Crezi că am unul?

— Toate corciturile de zei au.

— Corciturile de zei?

— Aşa ni se spune.

Nouă. Un alt pronume colectiv. Sclipi între ei, scurt, însă Lazlo nu îi mai dădu atenţie.

— Urât, se strâmbă el. Nu se potriveşte. Se foloseşte pentru demoni, mai degrabă.

— Cred că asta e şi ideea.

— Eşti un demon deloc oribil, atunci.

— Mulţumesc, spuse Sarai, cu pretinsă sinceritate, ducându-şi cu modestie mâna la piept. E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva.

— Să ştii că am cel puţin o sută de lucruri mai frumoase de zis şi mă împiedică doar stânjeneala.

Când pomeni de stânjeneală, aceasta veni, brusc. În reflexia ei, Sarai văzu că obrajii ei cafenii deveniră purpurii, în loc de mov, iar Lazlo văzu tocmai inversul.

— Daruri, deci, spuse el, revenindu-şi, deşi Sarai nu s-ar fi supărat să mai rămână o vreme asupra celor o sută de lucruri mai frumoase. Şi al tău este... să pătrunzi în vise?

Ea încuviinţă. Nu văzu necesitatea de a-i explica şi procedura. Compasiunea de altă dată a lui Ruby îi veni în minte. „Cine ar vrea să sărute o fată care mănâncă molii?” Gândul la sărutat îi pricinui o fluturare în stomac, una pe care ar fi simţit-o dacă moliile ar fi trăit cu adevărat înăuntrul ei. Era ca o zbatere de aripi delicate, gâdilând-o.

— Cum de ştii ce fel de dar este? întrebă Lazlo. Cum afli?

— E mereu diferit, spuse ea. Uneori, se manifestă spontan şi evident, iar alteori trebuie testat. Când Mezartimii trăiau, Korako, zeiţa secretelor, era cea care îi testa. Sau aşa mi s-a spus. Trebuie s-o fi cunoscut, cândva, dar nu-mi amintesc.

Întrebarea „Cine ţi-a spus?” era atât de palpabilă între ei, că Lazlo nici nu o adresă – poate doar din sprâncene, iar Sarai răspunse.

— Fantomele mi-au spus, zise ea, şi de data asta chiar era adevărul.

— Korako, repetă Lazlo.

Se gândi la pictura de pe zid, dar fusese atât de fixat pe Isagol, încât nu fusese atent la celelalte. Suheyla pomenise doar de Letha.

— Nu am auzit nimic despre ea.

— Nici nu aveai cum. Era zeiţa secretelor, iar cel mai bine păstrat era propria ei existenţă. Nimeni nu ştia măcar care îi era darul.

— O altă enigmă, spuse Lazlo.

Vorbiră despre zei şi despre daruri, plimbându-se pe lângă râu. Sarai lovi apa cu piciorul şi văzu picăturile creând mici curcubeie. Priviră lebedele, care fuseseră identice, însă acum erau ciudate: una avea colţi şi era făcută din agate şi muşchi, alta părea turnată în aur. Alta se transformase într-un svytagor, care dispăru în apa opacă. Sarai îi povesti despre darurile mai grozave, de care auzise de la Ellen cea Mare, şi strecură, printre ele, pe cel al fetei care făcea plantele să crească şi pe-al băiatului care aducea ploaia. Propriul lui dar, dacă mahalathul îi adusese vreunul, rămase un mister.

— Dar tu? o întrebă Lazlo, oprindu-se să culeagă o floare pe care tocmai îşi dorise să crească.

Era o inflorescenţă exotică, pe care o văzuse într-o vitrină şi s-ar fi ruşinat să afle că se numea floarea pasiunii. I-o oferi lui Sarai.

— Dacă ai fi umană, ar trebui să renunţi la darul tău, nu?

Nu bănuia ce blestem era darul ei, sau la ce îl folosise împotriva ei înseşi şi a Plângerii.

— Aşa cred, spuse ea, mirosind floarea, care avea iz de ploaie.

— Dar atunci n-ai putea fi aici, cu mine.

Asta aşa era. Dacă ar fi fost umană, Sarai nu ar fi putut să se

afle în visul lui Lazlo, cu el. Dar... s-ar fi putut afla în camera lui, cu el. O invadă un val de căldură, dar nu era nici ruşine, nici jenă. Era un soi de dorinţă, însă nu a inimilor, ci a pielii, să fie atinsă. A membrelor, să se împletească. Era centrată în abdomenul ei, acolo unde se afla noul ei elilith, şi îşi trecu din nou degetele peste el, cutremurându-se. Sus, în citadelă, trupul ei adevărat se cutremură, de asemenea.

— Este un sacrificiu pe care l-aş face, spuse ea.

Lazlo nu îşi putea imagina că o zeiţă ar putea dori să renunţe la magie. Şi nu era vorba numai de magie. Credea că Sarai ar fi fost frumoasă în orice culoare, însă găsi că îi lipsea nuanţa albastră, cu adevărat deosebită, a pielii ei.

— Dar nu ai vrea să te schimbi cu adevărat, nu? insistă el. Dacă ar fi real ce trăim noi?

Nu ar fi vrut? Atunci, de ce subconştientul ei, mahalathul ei interior, ar fi ales această transformare?

— Dacă ar însemna să am o viaţă, atunci da, aş vrea.

Era confuz.

— Dar trăieşti deja, zise şi simţi un junghi de teamă. Trăieşti, nu? Nu eşti o fantomă, la fel ca acelea...

— Nu sunt o fantomă, spuse Sarai, spre marea lui uşurare. Dar sunt corcitură de zei şi există o mare diferenţă între a fi în viaţă şi a avea o viaţă.

Lazlo pricepea asta. Sau credea că pricepe. Se gândi că se referea la ceva comparabil cu traiul de copil găsit la abaţia Zemonan: trăiai, însă nu aveai o viaţă. Şi, fiindcă el îşi găsise calea de la una la cealaltă şi îşi văzuse visul devenind realitate, simţea că are o anumită autoritate în materie. Dar îi lipsea o piesă esenţială din puzzle, o piesă *însângerată*. Călduros şi rezonabil, o compătimi:

— Nu cred că duci o viaţă prea grozavă acolo, sus. Dar acum, că ştim despre tine, te putem scoate de acolo.

— Să mă scoateţi? Serios? Să mă duceţi în Plângerea?

Vocea lui Sarai căpătase o nuanţă amuzată, de neîncredere, iar în timp ce vorbea îşi recăpătă culoarea, redevenind albastră. *Gata cu umanitatea*, gândi. Adevărul cel trist trecea dincolo de orice prefăcătorie de joc. De parcă transformarea ei ar fi sunat finalul fanteziei, Lazlo reveni şi el în pielea lui. Lui Sarai aproape că îi păru rău. Când fusese albastru, aproape crezuse că între ei exista o legătură. Se întrebase oare, într-adevăr, dacă acest

visător ar fi putut-o ajuta? Salva, chiar? Nu avea idee.

— Înţelegi, nu? întrebă ea, cu o duritate bruscă. M-ar ucide pe loc.

— Cine?

— *Oricine*.

— Nu.

Clătină din cap, fără să vrea să creadă.

— Sunt oameni buni. Ar fi o surpriză, da, însă nu te-ar putea urî doar pentru ce au fost părinţii tăi.

Sarai se opri din mers.

— Crezi că oamenii buni nu sunt capabili de ură? spuse ea. Crezi că oamenii buni nu ucid?

Respiraţia i se înteţi şi îşi dădu seama că strivise floarea în mână. Lăsă petalele să cadă în apă.

— Oamenii buni fac toate lucrurile pe care le fac oamenii răi, Lazlo. Doar că, atunci când le fac ei, le numesc „dreptate”.

Se opri. Vocea îi devenise grea.

— Când ucid treizeci de bebeluşi în leagăne, spun că a fost *necesar*.

Lazlo o privi lung. Clătină din cap.

— Şocul pe care l-ai văzut pe chipul lui Eril-Fane, continuă ea, nu a fost pentru că nu ştiuse că avea un copil. A fost fiindcă a crezut că mă ucisese acum cincisprezece ani.

Vocea i se frânse, la final. Înghiţi cu greu. Simţi, brusc, că întreg capul i se umple de lacrimi şi că, dacă nu varsă câteva, va exploda.

— Când a ucis *toate corciturile de zei*, Lazlo, adăugă ea, şi începu să plângă.

Nu în vis, unde Lazlo o putea vedea, ci sus, în iatacul ei, ascunsă. Lacrimile îi coborau pe obraji asemeni ploilor musonice care spălau zidurile citadelei pe timp de vară, pătrunzând pe uşile deschise ca un potop asupra podelelor lunecoase. Nu puteai face nimic decât să aştepţi să se oprească.

Eril-Fane ştiuse că unul dintre bebeluşii din creşă era al lui, însă nu şi care. Văzuse pântecul lui Isagol umflându-se cu copilul lui, firește, dar, după ce născuse, nu mai pomenise niciodată despre asta. O întrebase. Ea ridicase din umeri. Îşi făcuse datoria, iar acum era problema creşei. Nici măcar nu ştiuse dacă era băiat sau fată, fiindcă nu însemna nimic pentru ea. Iar când el păşise, mânjit de sânge de zeu, în creşă, şi privise în jur, la

copiii şi bebeluşii care urlau, se temuse că va vedea şi va şti: *Iată*. *Acela e al meu*.

Dacă ar fi văzut-o pe Sarai, cu părul de nuanţa scorţişoarei ca al mamei sale, ar fi recunoscut-o într-o secundă, însă nu o văzuse – fiindcă nu era acolo, dar el nu ştiuse asta. Din câte ştia el, părul ei ar fi putut fi întunecat, ca al lui, ca al celorlalţi copii care alcătuiau un tablou înceţoşat de albastru, sânge şi urlete.

Toţi nevinovaţi. Toţi blestemaţi.

Toţi morţi.

Ochii lui Lazlo erau uscaţi, însă căscaţi. Nu clipea. *Bebeluşi*. Mintea lui respingea ideea, chiar dacă, dedesubt, piesele de puzzle căpătau formă. Toată groaza şi toată ruşinea pe care le citise pe chipul lui Eril-Fane. Întâlnirea cu Zeyyadinii şi... felul în care Maldagha îşi aşezase mâna pe pântec. La fel şi Suheyla. Era un gest matern. Cât de prost fusese să nu îşi dea seama – însă cum ar fi putut, când îşi petrecuse toată viaţa printre bătrâni? Toate lucrurile care nu avuseseră sens înainte se agitară suficient ca să se cristalizeze, şi a fost de parcă s-ar fi înclinat unghiul soarelui, astfel încât, în loc să se reflecte într-un geam şi să-l orbească, ar fi trecut prin sticlă, iluminând tot ce se afla în jur.

Ştia că Sarai spunea adevărul.

Un bărbat viteaz şi bun. Asta crezuse? Dar bărbatul care omorâse zeii le omorâse şi copiii, iar Lazlo înţelese, acum, ce anume se temuse el să găsească în citadelă. „Unii dintre noi cunosc mai bine decât alţii starea... în care a fost lăsată”, spusese. Nu scheletele zeilor îl îngrozeau, ci ale copiilor. Lazlo se aplecă, simţind că îi vine rău. Îşi apăsă palma pe frunte. Satul şi lebedele monstruoase dispărură. Râul nu mai exista. Totul se pierdu, iar Lazlo şi Sarai se treziră în cămăruţa lui – cămăruţa Ucigaşului de Zei. Corpul adormit al lui Lazlo nu era întins în pat. Era tot un decor de vis. De fapt, el dormea mai departe în cameră, în timp ce, în vis, stătea treaz în ea. În realitate, pe tâmpla lui se afla o molie. În vis, alături de el se afla Muza Coşmarurilor.

Muza Coşmarurilor, gândi Sarai. Ca întotdeauna. În fond, îi adusese coşmaruri acestui visător, la care venise să caute refugiu. În somn, murmură „Nu”. Ochii şi pumnii lui erau strânşi. Respira repede şi i se înteţise pulsul. Erau toate semnele de coşmar. Cât de bine le cunoştea Sarai! Tot ce făcuse fusese să

spună adevărul. Nici măcar nu îi *arătase*. Strălucirea cuţitelor şi sângele vărsat şi toate trupurile micuţe. Nimic nu ar fi convins-o să târască acea amintire purulentă în mintea lui frumoasă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Sus, în citadelă, suspină. Ea nu se putea elibera de rana aceea. Propria ei minte avea să rămână un mormânt deschis, pentru totdeauna.

— De ce îţi pare *ţie* rău? întrebă Lazlo.

Vocea lui era blândă, însă voioşia o părăsise. Se şterse asemeni unei monede vechi.

— Eşti ultima persoană căreia ar trebui să îi pară rău. Se presupune că el e un erou, spuse Lazlo. M-a făcut să cred asta. Dar ce fel de erou ar face aşa ceva?

În Cădere-de-Vânt, „eroul” cu pricina era întins pe podea. Era nemişcat, de parcă dormea, dar ochii lui erau deschişi în beznă, iar Sarai se gândi, din nou, că nu era atât un bărbat, cât o ruină. Era ca un templu blestemat, încă plăcut privirii, numai carcasa unui lucru sfânt, însă întunecat pe dinăuntru, şi niciuna dintre fantome nu putea trece pragul.

„Ce fel de erou?”, întrebase Lazlo. Ce fel, într-adevăr. Sarai nu îşi permisese niciodată să îl apere. Era de neînchipuit, de parcă trupurile în sine ar fi fost o barieră între ea şi iertare. Cu toate acestea, şi fără să ştie ce urma să spună, i se adresă lui Lazlo, încet:

— Timp de trei ani, Isagol l-a făcut... *să o iubească*. Adică, nu a inspirat iubirea. Nu s-a străduit să o merite. I-a intrat doar în minte... sau în inimi, sau în suflet... şi a cântat nota aceea care îl făcea să o iubească, în ciuda a tot ce era ea. Isagol era teribil de întunecată.

Se cutremură, gândindu-se că ea însăşi ieşise din acel trup.

— Dar nu i-a luat sentimentele contrarii, deşi ar fi putut. Nu l-a făcut *să nu o urască*. A lăsat şi ura acolo, alături de iubire, fiindcă i s-a părut amuzant. Şi nu era... un disconfort pe lângă dorinţă, sau vreo tolerabilă iubire-ură masochistă. Nu. Era *ură*.

Imprimă tot ce ştia despre ură în vocea ei, şi nu propria sa ură, ci ura lui Eril-Fane şi a celorlalte victime ale Mezartimilor.

— Mai precis, ura celor folosiţi şi torturaţi, care sunt copiii altor folosiţi şi torturaţi, şi ai căror copii aveau să fie folosiţi şi torturaţi. Şi era *iubire*, continuă ea, şi puse în acel cuvânt tot ce ştia şi putea.

Iubirea care învie sufletul la venirea primăverii şi îl pârguieşte, vara. O iubire cum rar există în realitate, de parcă un maestru alchimist ar fi distilat toate impurităţile, fiecare neplăcere trivială, fiecare gând nedemn, într-un elixir perfect, dulce şi profund, atotconsumator.

— O iubea atât de mult, şopti ea, deşi ştia că e o minciună, o profanare. Dar nu conta – când Isagol te făcea să simţi ceva, devenea real. El o *ura*. Şi o *iubea*. Şi a ucis-o.

Se aşeză pe marginea patului lui Lazlo şi îşi lăsă privirea să rătăcească peste pereţii cunoscuţi. Amintirile pot fi captive într-o cameră, iar aceasta păstra încă toţi anii în care venise la fereastră, plină de dorinţa răzbunării pe care o considera justă. Lazlo se aşeză lângă ea.

— A câştigat ura, spuse ea. Isagol i-a lăsat-o dinadins, ca să se distreze, şi timp de trei ani el s-a luptat cu sine. Singurul mod în care putea să câştige era ca ura să depăşească iubirea aceea falsă şi perfectă. A reuşit.

Îşi încleştă maxilarul şi îl privi pe Lazlo. Povestea aceea nu îi aparţinea, dar se gândi că se cuvenea ca el să afle.

— Asta după ce Skathis a adus-o pe Azareen în citadelă.

Lazlo ştia o parte din poveste. „Au luat-o mai târziu”, spusese Suheyla. Sarai o ştia pe toată. Doar ea ştia despre verigheta de argint coclit, pe care Azareen o punea pe deget în fiecare seară şi o scotea în fiecare dimineaţă. Nu fusese singura poveste de dragoste terminată de zei, însă fusese singura care îi terminase.

Eril-Fane era deja plecat de mai bine de doi ani, când Skathis o luase pe Azareen. Fusese, probabil, singura fată din Plângerea care se bucurase să urce pe monstrul Rasalas şi să zboare spre propria sclavie, fiindcă aşa avea să afle, măcar, dacă soţul ei trăia.

Trăia. Iar Azareen învăţase cum să fii bucuros şi distrus în acelaşi timp. Îi auzise râsul înainte să îi vadă chipul, *râsul* lui Eril-Fane, în locul acela, la fel de viu cum era când îl auzea ea, şi se desprinsese de paznicul său şi dăduse fuga spre el, oprindu-se după un colţ al coridorului de metal lucios ca să îl vadă privind-o cu iubire pe Isagol cea Cumplită.

Ştia ce însemna. Eril-Fane o privise şi pe ea la fel. Nu era prefăcătorie, ci adevăr, aşa că, după mai bine de doi ani în care se întrebase ce i se întâmplase, Azareen aflase. Pe lângă nefericirea de a servi „scopului” zeilor, soarta ei fusese să îşi

privească soţul iubind-o pe zeiţa disperării.

Pentru Eril-Fane, destinul fusese să îşi vadă mireasa condusă pe coridorul sinistru – uşă după uşă, în toate cămăruţele mobilate doar cu un pat, şi, într-un final, calculele lui Isagol dăduseră greş. Iubirea nu se putea măsura cu ceea ce se aprinsese în Eril-Fane când auzise primele strigăte ale lui Azareen.

— *Ura* a fost triumful lui, îi spuse Sarai lui Lazlo. A fost cine a devenit ca să-şi salveze soţia şi semenii. Pe cât de mult sânge pe mâinile lui, pe atât de multă ură în inimile lui. Zeii şi-au croit propriul sfârşit.

Rămase mută pentru o clipă, apoi simţi un gol înăuntru, acolo unde, ani de zile, se aflase propria ei ură. Acum, fusese înlocuită de o tristeţe teribilă.

— Şi după ce au fost ucişi şi toţi sclavii au fost eliberaţi, spuse ea, cu greu, mai rămăsese creşa şi un viitor plin de magie teribilă, de neimaginat.

Lacrimile care, până acum, curseseră doar pe obrajii reali ai lui Sarai, curseră şi pe cei din vis. Lazlo se întinse după mâinile ei şi le luă în ale sale.

— Este un act de neiertat, spuse ea, cu vocea răguşită de emoţie. Unele lucruri sunt prea teribile ca să le ierţi. Dar cred... că înţeleg ce au simţit ei atunci şi cu ce s-au confruntat. Ce era să facă ei cu nişte copii care aveau să crească într-o nouă generaţie de torţionari?

Lui Lazlo i se făcuse rău de la oroare şi de la sentimentul incredibil că propria sa copilărie fusese îngăduitoare.

— Dar, dacă ar fi fost crescuţi cu iubire, spuse el, nu ar fi devenit torţionari.

Suna atât de simplu şi de curat. Dar ce ştiuseră oamenii despre puterea Mezartimilor, în afară de felul în care era folosită ca să pedepsească şi să oprime, să înspăimânte şi să controleze? Cum şi-ar fi putut ei imagina o Sparrow sau un Feral, când tot ce ştiau erau Skathis şi Isagol? Dacă cineva s-ar fi întors în timp cincisprezece ani, s-ar mai fi putut aştepta ca ei să fie cât de milostivi cu putinţă, având trupul şi mintea mutilate de zei?

Compătimirea o făcu să ameţească. Spusese că nu l-ar fi putut ierta, dar se părea că-l iertase deja, aşa că roşi de o neplăcere confuză. Una era să nu urăşti, alta să ierţi. Îi spuse lui

Lazlo:

— Uneori, mă simt puţin ca el, cu ura şi iubirea alăturate. Nu e simplu să ai un paradox la baza propriei existenţe.

— Adică? Ce paradox? Să fii corcit... Lazlo nu se putu convinge să o numească astfel, chiar dacă îşi spunea chiar ea aşa. Să fii şi om şi Mezartim?

— Da, şi asta, însă nu. Mă refer la blestemul cunoaşterii. A fost uşor cât timp eram singurele victime. *Noi*.

Se uitase la mâinile lor, încă unite, cu a ei într-a lui, însă acum ridică privirea şi nu se mai feri de pronume.

— Suntem cinci, recunoscu ea. Iar pentru ceilalţi există doar adevărul Carnagiului. Dar, graţie darului – sau blestemului – meu, am învăţat cum a fost pentru oameni, înainte şi de atunci. Le cunosc minţile, ştiu de ce au făcut ce au făcut şi cum i-a schimbat. Aşa că, dacă văd o amintire cu bebeluşii aceia...

Cuvintele i se înecară într-un suspin.

— Şi ştiu că aceea ar fi fost şi soarta mea, simt aceeaşi furie simplă pe care am simţit-o mereu, însă acum mai e şi groaza în numele acelor tineri care au fost smulşi din casele lor ca să slujească zeii, şi suferinţă pentru ce au îndurat, şi vinovăţie... pentru ce le-am făcut *eu*.

Ea plânse, iar Lazlo o cuprinse într-o îmbrăţişare, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume să îţi lipeşti de umăr o zeiţă care jelea, să o iei în braţe, să îi inspiri mirosul de flori din păr şi chiar să îi mângâi uşor tâmpla cu degetul mare. Şi, deşi un strat al minţii sale ştia că erau într-un vis, fu înghiţit, pe moment, de alte straturi, mai convingătoare, şi trăi momentul de parcă ar fi fost complet real. Toate emoţiile, toate senzaţiile. Textura pielii ei, mirosul părului, căldura respiraţiei sale prin cămaşă, şi chiar umezeala lacrimilor care pătrundeau prin pânză. Dar mult mai intens simţi tandreţea pură şi inefabilă care-l cuprinse, dimpreună cu o solemnitate. De parcă ar fi făcut un jurământ şi propria sa viaţă ar fi servit de garanţie. De parcă i s-ar fi încredinţat ceva teribil de preţios. Avea să recunoască, mai târziu, că acesta fusese momentul în care i s-a schimbat centrul gravitaţional: de la a fi singur, un stâlp separat, la a fi o jumătate din ceva ce avea să se prăbuşească, dacă oricare dintre părţi era tăiată.

În viaţa sa anterioară, pe Lazlo îl roseseră trei temeri. Prima, că nu avea să vadă niciodată o dovadă de magie. A doua, că nu

avea să afle nicicând ce se petrecuse cu Plângerea. Acele temeri dispăruseră: dovezile şi răspunsurile i se dezvăluiau în fiecare clipă. Iar a treia? Că avea să fie veşnic singur?

Nu înţelegea încă sau nu conştientiza că nu mai era singur şi că avea o gamă întreagă de noi temeri de descoperit: cele care veneau odată cu îndrăgirea cuiva pe care eşti în pericol să-l pierzi.

Sarai. *Sarai*. Numele ei era caligrafie şi miere.

— Ce vrei să spui? o întrebă cu blândeţe. Ce le-ai făcut?

Iar Sarai, aşa cum era, strânsă în braţele lui, cu fruntea sprijinită de bărbia lui, îi spuse. Îi povesti ce era şi ce făcea şi chiar şi... deşi vocea i se subţie precum hârtia... *cum* o făcea, cu ajutorul moliilor. Şi când termină de vorbit, se încordă în braţele lui şi aşteptă să vadă ce avea el de spus. Spre deosebire de el, ea nu putea uita că nu era decât un vis.

Se afla şi în el, şi în afara lui, deodată. Şi, deşi nu îndrăznea să îl privească, în timp ce îi spunea adevărul, molia îi privise faţa adormită, căutând vreo expresie care să trădeze dezgustul.

Nu văzuse niciuna.

Lazlo nu se gândea la molii, deşi îşi amintea, acum, de cea care îi căzuse, moartă, de pe tâmplă, în prima dimineaţă în care se trezise în Plângerea. Ce conta pentru el erau coşmarurile. Acum se explicau multe. I se păruse că, în Plângerea, teama era un lucru viu, fiindcă aşa şi era. Sarai o ţinuse în viaţă. Avusese grijă de ea ca de un foc, veghind să nu se stingă niciodată.

Dacă ar fi existat o zeiţă ca ea într-o carte cu poveşti vechi, ar fi fost personajul negativ, care tortura nevinovaţii din castelul ei înalt. Oamenii din Plângerea erau nevinovaţi, majoritatea, şi ea îi torturase, într-adevăr, însă... avusese de ales? Moştenise o poveste presărată cu leşuri şi închegată din duşmănie, şi încerca doar să supravieţuiască în ea. Lazlo simţi multe lucruri pentru ea, atunci, şi îi simţi tensiunea, când o ţinea în braţe, dar nicio emoţie nu era dezgust.

Era sub vraja ei şi de partea ei. Când venea vorba de Sarai, chiar şi coşmarurile păreau magice.

— Muza Coşmarurilor, repetă el. Sună ca o poezie.

— O poezie?

Sarai nu găsi nimic batjocoritor în vocea lui, dar trebuia să-i vadă chipul ca să aibă confirmarea, ceea ce ar fi însemnat să întrerupă îmbrăţişarea. Cu regret, făcu asta. Nu văzu nici urmă

de batjocură, ci doar... luminiţa vrăjitoarei, încă prezentă. Îşi dorea să trăiască în ea pentru totdeauna.

Întrebă, cu o şoaptă ezitantă:

— Mai crezi că sunt un demon... deloc oribil?

— Nu, spuse el, zâmbind. Cred că eşti un basm. Cred că eşti magică, curajoasă şi deosebită. Şi...

Vocea i se pierdu, ruşinată. Doar într-un vis ar fi putut fi atât de îndrăzneţ încât să rostească asemenea cuvinte:

— Sper să mă laşi să fac parte din povestea ta.

44.

O SUGESTIE EXTRAORDINARĂ

O poezie? *Un basm*? Aşa o vedea el? Purpurie la faţă, Sarai se ridică şi merse la fereastră. Nu doar că simţea din nou fluturarea de aripi din stomac, dar se întinsese şi în piept, unde-i băteau inimile, şi chiar în minte. *Da*, voia să îi spună, încântată. *Te rog să faci parte din povestea mea*.

Dar nu o spuse. Privi afară, în noapte, spre citadelă şi spre cer, şi întrebă:

— Dar va exista o poveste? Cum?

Lazlo i se alătură la fereastră.

— Găsim noi o cale. Voi vorbi mâine cu Eril-Fane. Orice ar fi făcut atunci, cred că vrea să se căiască. Nu cred că ar vrea să îţi facă rău. În fond, nu a spus nimănui ce s-a întâmplat. Nu ai văzut cum a arătat după aceea, cât era de...

— Distrus? sugeră Sarai. L-am văzut după aceea. Mă uit la el chiar acum. E întins pe podea, în camera de zi a lui Azareen.

— Oh, spuse Lazlo.

Era un lucru pe care încă se străduia să îl înţeleagă, cum de putea să aibă atâţia ochi deschişi asupra lumii, deodată. Iar Eril-Fane pe podeaua lui Azareen era ceva cu care trebuia să se obişnuiască. Trăiau împreună? Suheyla spusese că nu mai era o căsnicie ceea ce exista între ei. Din câte ştia el, Eril-Fane locuia încă aici.

— Ar trebui să vină acasă, spuse el. Pot eu să dorm pe podea. Este camera lui, în fond.

— Nu e un loc bun pentru el, spuse ea, privind în gol pe fereastră.

I se încleştă maxilarul, iar Lazlo îi văzu încrâncenarea.

— A avut multe coşmaruri aici. Multe i-au aparţinut, dar... m-am implicat şi eu în suficiente.

Lazlo clătină din cap, uluit.

— Ştii, credeam că e o prostie să se ascundă de coşmaruri. Dar avea dreptate.

— Se ascundea de *mine*, chiar dacă nu ştia.

Un val de tristeţe o cuprinse pe Sarai. Cu un suspin, închise ochii şi se sprijini de pervaz. Ameţise. Ce avea să facă, odată ce răsărea soarele şi nu mai putea rămâne aici, în siguranţa visului lui?

Deschise ochii şi îl studie pe Lazlo.

În camera adevărată, molia ei îl analiză pe Lazlo cel real, relaxarea de pe faţa lui şi membrele sale lungi, înmuiate de somn. Ce nu ar fi dat pentru un somn odihnitor ca acela, nemaivorbind de controlul pe care-l avea el asupra viselor! Se miră de asta.

— Cum ai făcut, mai devreme? îl întrebă. Mahalathul, ceaiul, totul. Cum de ţeşi visele atât de bine?

— Nu ştiu, spuse el. E nou şi pentru mine. Adică, am mai avut vise lucide înainte, însă fără să fie predictibile – niciodată aşa. Doar de când ai apărut tu.

— Serios? se miră Sarai. Mă întreb de ce.

— Nu e aşa şi cu ceilalţi visători?

Ea râse încet.

— Lazlo, spuse ea. Nu e deloc asemănător. Ceilalţi nici măcar nu mă pot vedea.

— Cum adică nu te pot vedea?

— Aşa bine. De aceea am venit prima dată şi m-am uitat atât de neruşinat la tine, continuă ea, stânjenită şi încreţind din nas. Fiindcă n-am crezut că m-ai putea vedea. Cu ceilalţi, pot să le urlu în faţă şi nu ar şti. Crede-mă, am încercat. Pot să fac orice într-un vis, mai puţin să *exişti*.

— Dar... de ce? Ce trăsătură bizară a darului tău!

— Este o trăsătură bizară a unui dar bizar. Ellen cea Mare – este îngrijitoarea noastră, o fantomă – nu a mai văzut niciun dar ca al meu în toţi anii petrecuţi la creşă.

Cuta dintre sprâncenele lui Lazlo, cea pe care i-o făcuse

soarele Elmuthalethului, se adânci. Când Sarai îi pomeni de creşă, de bebeluşi şi de daruri – de *ani* în care acestea existaseră – în minte îi apărură noi întrebări. Şi mai multe enigme ale Plângerii. Oare izvorul lor era nesecat? Dar exista un mister mai personal cu care se confrunta acum.

— De ce aş putea să te văd eu şi nu altcineva?

Sarai ridică din umeri, la fel de uimită ca el.

— Ai spus că toţi te strigă Rătăcitul Visător. Cu siguranţă, te pricepi la vise mai bine decât oricine.

— Da, cu siguranţă, încuviinţă el ironic şi mai mult decât încântat.

Mult mai mult, pe măsură ce adopta ideea. În tot timpul acesta, de când apăruse Sarai pe malul râului şi se jucase cu degetele în noroi, întreaga noapte fusese atât de extraordinară, încât se simţise... efervescent. Dar cu cât mai *extraordinar* era acum, când ştia că şi pentru ea era la fel?

Ea nu părea prea încântată, totuşi, dacă era să fie sincer. Arăta... obosită.

— Eşti trează acum? întrebă el, încercând încă să înţeleagă cum funcţiona. În citadelă, vreau să spun.

Ea încuviinţă. Trupul ei era în alcov. Chiar şi în spaţiul acela restrâns, se plimba de colo-colo, ca un ravid într-o menajerie, cu doar o şoaptă a conştiinţei rămasă să o ghideze. Simţi un junghi de milă, fiindcă fusese abandonată nu doar de semenii săi, ci şi de ea însăşi, pustiită şi singură, în timp ce ea se afla aici, plângându-şi lacrimile la pieptul unui străin.

Nu era un străin, totuşi, ci singurul care o vedea.

— Deci, când mă trezesc, continuă el, şi oraşul se trezeşte şi el, tu te duci la culcare?

Sarai avu un moment de groază când se gândi la somn.

— Aşa e de obicei, confirmă ea. Dar „de obicei” nu mai există.

Inspiră adânc şi îi povesti totul despre poţiune şi despre faptul că nu mai funcţiona, şi despre cum, de îndată ce conştiinţa ei se relaxa, porţile tuturor ororilor ei captive se deschideau larg.

Şi, în timp ce majoritatea oamenilor aveau câteva orori care-şi zgâlţâiau cuştile... ea le avea pe toate.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, spuse ea. Eram atât de tânără când am început, şi nimeni nu mi-a spus vreodată să mă gândesc la consecinţe. Fireşte, acum par evidente.

— Dar nu poţi să le alungi? Sau să le transformi?

Ea clătină din cap.

— În visele altor oameni am control, dar când dorm, sunt lipsită de putere la fel ca oricare alt visător. Oricare, cu excepţia ta. Tu nu eşti aşa.

— Sarai, spuse Lazlo, căci o văzu alunecând lângă pervaz şi o prinse cu braţul. De când nu ai mai dormit?

Nu mai ştia.

— Patru zile? Nu sunt sigură.

La privirea lui alarmată, se forţă să zâmbească.

— Dorm puţin, spuse ea, între coşmaruri.

— Dar asta e o nebunie. Poţi muri din cauza privării de somn.

Răspunsul ei fu un hohot de râs întunecat.

— Nu ştiam. Ai idee după cât timp? Ca să-mi planific ziua?

Voise să facă o glumă, însă întrebarea avea iz de disperare.

— Nu, răspunse Lazlo, simţind-se complet neajutorat.

Ce situaţie imposibilă! Ea se afla acolo, sus, singură, iar el aici, jos, singur, şi, cumva, erau împreună. Ea era în visul lui, împărtăşindu-l. Dacă ar fi avut darul ei, ar fi putut să pătrundă în visele ei şi să o ajute să le îndure? Ce ar fi însemnat asta? Ce fel de orori înfrunta? Se lupta cu ravizi, asista la Carnagiu iar şi iar? Orice ar fi fost, faptul că trebuia să le îndure singură îi rupea inima.

Îi veni o idee. Păru să-i aterizeze uşor în minte, ca o molie.

— Sarai, începu el. Ce s-ar întâmpla dacă ai adormi acum?

Ochii ei se măriră puţin şi privi spre pat.

— Adică *aici*?

— Nu, spuse el, repede, şi roşi puternic.

În mintea lui, era simplu: voia să îi ofere un adăpost de coşmaruri, să fie un adăpost de ele.

— Adică, dacă ţii molia acolo unde e, pe mine, dar adormi dincolo, sus, crezi că... ai putea să rămâi aici? Cu mine?

Sarai tăcu, iar el se temu că mersese prea departe. Nu cumva, într-un fel, o invita să petreacă noaptea cu el?

— Vreau să spun, se grăbi să explice, dacă îţi e frică să intri în visele tale, vino aici, în visele mele.

Un tremur uşor o cuprinse pe Sarai. Nu tăcea fiindcă era ofensată, ci dimpotrivă. Era copleşită. Era bine-venită, deci era *dorită*! Lazlo nu ştia despre nopţile în care venise neinvitată şi îşi ascunsese o bucăţică din minte în mintea lui, aşa încât tot ce era minunat în visele sale să o ajute să îndure... restul. Avea

nevoie de odihnă, şi încă urgent, şi, deşi glumise cu el despre moartea în urma lipsei de somn, de fapt îi era teamă de asta.

Ideea de a rămâne *aici*, de a fi în siguranţă *aici*, cu *el*... era ca o fereastră care se deschidea şi lăsa aerul şi soarele să pătrundă înăuntru. Dar era şi teamă. Teama de speranţă, căci, în secunda în care pricepu ce îi sugera el, Sarai îşi dori mult să funcţioneze – şi oare când primise ea vreodată ce-şi dorea?

— Nu am mai încercat asta, spuse ea, străduindu-se să-şi ţină vocea sub control, ca să nu-şi trădeze dorinţa, în cazul în care se dovedea inutil. Dacă adorm, e posibil ca legătura să fie întreruptă, iar molia, să se desprindă.

— Vrei să încerci? întrebă Lazlo, plin de speranţă şi încercând să o ascundă.

— Nu a mai rămas mult până la răsărit.

— Nu, încuviinţă el. Mai e puţin.

Se mai gândi la ceva. Căuta slăbiciuni ale ideii şi era îngrozită când mai găsea câte una.

— Dar dacă funcţionează şi vin şi ororile?

Lazlo ridică din umeri.

— Le vom alunga sau le vom transforma în licurici şi le vom prinde în borcane.

Nu de orori îi era teamă, doar de eşec. Orice altceva puteau înfrunta împreună.

— Ce spui?

Pentru o clipă, Sarai nu avu încredere în propria voce. Oricât de nonşalant discutau, simţiră amândoi că între ei ia naştere ceva imens, şi, deşi ea nu îi puse nicio clipă la îndoială intenţiile, şi ceva intim. Să doarmă în visul lui, visând când nici măcar nu era sigură dacă ar şti că e un vis. Unde era posibil să nu aibă control...

— Dacă funcţionează, şopti ea, dar sunt neputincioasă...

Se opri, dar el înţelese.

— Ai încredere în mine? întrebă el.

Nici nu se punea problema. Se simţea mai în siguranţă aici decât se simţise oriunde altundeva. Şi, chiar şi aşa, îşi spuse ea, ce riscuri existau aici? *E doar un vis*, răspunse, deşi, fireşte, era mult mai mult.

Îl privi pe Lazlo, îşi muşcă buza şi spuse:

— Prea bine.

45.

AZOTUL RĂTĂCITULUI

În laboratorul încropit în mansarda fără ferestre a crematoriului, o flăcăruie albastră atingea baza de sticlă curbată a unei sticle suspendate. Lichidul din ea se încălzea şi îşi schimba starea, ridicându-se sub formă de vapori prin coloana segmentată, oprindu-se în condensator şi apoi picurând în vasul de colectare.

Finul de aur luă sticla şi o ridică să examineze produsul.

Era un lichid limpede. Putea să fie apă, însă nu era. Era azot, o substanţă mai preţioasă decât aurul pe care-l putea crea, fiindcă, spre deosebire de aur, avea multiple aplicabilităţi minunate şi o singură sursă pe lume: chiar el – cel puţin câtă vreme ingredientul său de bază rămânea secret.

Pe masa de lucru se afla o sticluţă goală. Fusese etichetată cu SPIRIT DE BIBLIOTECAR, iar Thyon simţi un ghimpe de... dezgust? Acolo se afla esenţa vitală a ţăranului găsit, care avea obiceiul de neiertat de *a-l ajuta fără motiv* şi se purta de parcă era cel mai firesc lucru din lume.

Poate era dezgust. Thyon împinse la o parte sticluţa goală, ca să facă loc pentru următoarea procedură. Sau poate că era o senzaţie de disconfort. Întreaga lume îl vedea aşa cum dorea să fie văzut: ca pe o forţă de neatins, complet în sine şi în deplin control al misterelor universului.

Cu excepţia Rătăcitului, care ştia cine era el cu adevărat. Îşi încleştă maxilarul. Dacă Lazlo ar fi avut bunul-simţ de a... înceta să existe, se gândi el, poate că i-ar fi fost recunoscător. Dar nu în timp ce era acolo, mereu *acolo*, o prezenţă benignă, care râdea cu războinicii sau făcea, cu bucurie, orice era de făcut. Chiar îşi luase prostul obicei să-l ajute pe bucătarul caravanei să cureţe oala de supă cu nisip! Ce încerca să dovedească?

Thyon clătină din cap. Ştia răspunsul, doar că nu-l putea înţelege. Lazlo nu încerca să dovedească nimic. Nimic din purtarea lui nu era strategie. Nimic nu era amăgire. Rătăcitul era Rătăcitul, şi îşi oferise spiritul fără nicio obligaţie. Thyon îi era *recunoscător*, chiar dacă îi purta pică în egală măsură, sau într-o măsură mai mare. Luase prea mult din propriul spirit şi

era un joc periculos. Ironia lui Lazlo, cum că asta avea să îl urâţească, nu îşi ratase ţinta, dar nu asta era grija lui principală. Văzuse oameni morţi-în-spirit. Majoritatea nu supravieţuiau mult, fie luându-şi propriile vieţi, fie istovindu-se şi pierzând orice dorinţă, chiar şi să mănânce. Pofta lor de viaţă, se părea, exista datorită acestui lichid misterios, pe care Rătăcitul îl donase fără ezitare.

Iar Thyon se recuperase aproape complet, graţie acelei pauze. Mai încerca o dată alkahestul pe mezartium, folosind acum azotul Rătăcitului. De obicei, simţea un fior de nerăbdare în această parte a procedurii chimice – o încântare fiindcă crea ce nu putea fi creat de alţii, fiindcă putea altera structura naturii. Alkahestul era un solvent universal, care-şi respecta numele şi care nu îl trădase niciodată. Îl testase fără oprire la Chrysopoesium, şi dizolvase fiecare substanţă pe care o atinsese, chiar şi diamantul.

Dar nu şi mezartiumul. Metalul acesta îngrozitor îl speria cu nefirescul său, şi deja simţea gustul amar al înfrângerii. Dar metodele ştiinţifice erau religia lui Thyon, iar acestea dictau repetarea experimentelor, chiar dacă erau eşecuri. Aşa că pregătise un nou lot de chimicale, pentru a lua din nou alkahestul la ancora de miazănoapte, să îl testeze iar. Nu în forma finală, fireşte, care i-ar fi ros recipientul. Avea să prepare acel amestec în ultima secundă, ca să-l activeze la faţa locului.

Iar apoi, când nu se întâmpla nimic, aşa cum se aştepta, avea să aplice compusul neutralizant să îl *dezactiveze*, ca să nu se scurgă pur şi simplu pe metalul de nepătruns şi să-şi roadă drumul în pământ.

Apoi urma să tragă un pui de somn. La asta se gândea acum, *la somnul de frumuseţe*, *Rătăcitule afurisit*, în timp ce se plimba printr-o Plângere fără lună, cu un sac de sticluţe aruncat peste umăr. Urma să repete experimentul şi să înregistreze eşecul, apoi să se culce.

Nici măcar o secundă nu îi trecu prin minte că experimentul ar fi putut reuşi.

46.

DOAR UN VIS

Sarai îşi chemă acasă devreme celelalte molii, lăsând-o doar pe cea de pe fruntea Rătăcitului. Ezită numai când o chemă şi pe cea care îi veghea tatăl.

Îl privea, se corectă ea. *Nu îl veghea*. Nu asta făcea ea.

Iată că îl găsise, în sfârşit, şi nici măcar nu îi putea cerceta mintea.

Era o uşurare, recunoscu ea, să renunţe şi să îşi retragă molia de pe perete, să o scoată pe fereastră şi să o retrimită în aer. Îi era teamă de ce avea să descopere în visele lui, acum, când ştia că trăieşte. Cum era posibil ca, după tot ce se petrecuse, să mai păstreze o frântură de speranţă că el s-ar fi putut *bucura* fiindcă ea trăia?

Se scuturã. Firește că el nu se bucura, însă nu era nevoie să afle în seara asta. Îl lăsă cu gândurile lui, oricare ar fi fost.

Călătoria de pe acoperişuri la terasă era lungă pentru nişte înaripate atât de mici cum erau moliile, iar ea nu mai fusese niciodată atât de nerăbdătoare ca în minutele acelea pe care le petrecură ridicându-se în aer. Când ajunseră, în sfârşit, şi zburătăciră înapoi prin uşa terasei, văzu fantomele stând de pază şi îşi aminti, tresărind, că era încă prizonieră. Aproape că uitase şi nu se gândi nici acum prea mult la asta. Mai toată conştiinţa sa era cu Lazlo. Era încă în camera lui, cu el, când, sus, de una singură, deschise gura ca să-şi primească moliile acasă.

Se întoarse cu spatele la el şi în vis, deşi ştia că nu îi poate vedea nici gura adevărată, nici moliile care dispăreau în ea. Aripile ei îi atinseră buzele, moi ca un sărut de fantomă, şi se gândi doar că această imagine l-ar dezgusta.

Cine ar vrea să sărute o fată care mănâncă molii?

Nu le „mănânc”, argumentă, pentru sine.

Buzele tale au gust de sare şi cenuşă.

Nu te mai gândi la sărutat.

Şi apoi trăi experienţa neobişnuită de a se întinde să se culce, în întuneric, cu trupul ei adevărat, într-un pat adevărat, liniştită fiindcă ştia că atât citadela cât şi oraşul dormeau, şi cu o fărâmă

din conştiinţă încă în Plângerea. Trecuseră ani buni de când mersese ultima dată la culcare înainte de răsărit. Aşa cum zăcuse Lazlo, mai devreme, ţeapăn, cu propria lui dorinţă de a dormi ţinând somnul departe, se întâmplă şi cu Sarai. Conştiinţa crescută a membrelor sale crea îndoieli cu privire la felul în care avea să le ţină, când nu se mai gândea la ele. Reuşi să ajungă într-o poziţie asemănătoare cu cea adoptată natural, în somn – ghemuită pe o parte, cu mâinile sub un obraz. Trupul ei obosit şi mintea şi mai obosită, care păruseră, în extenuarea ei, să se îndepărteze, unul de cealaltă, ca nişte bărci nelegate, făcură pace cu mareea. Inimile ei băteau prea repede ca să doarmă, totuşi. Nu de groază, ci de agitaţie că s-ar fi putut să nu funcţioneze, şi... de încântare, sălbatică şi mângâietoare ca un haos creat de aripi de molii, dacă funcţiona.

În camera din oraş, rămase o vreme la fereastră şi vorbi cu Lazlo într-un fel nou şi timid, iar acel simţ al momentului nu dispăru. Sarai se gândi la plângerile continue ale lui Ruby fiindcă ea „putea să trăiască”. Nu mai simţise niciodată că era adevărat, dar acum aşa i se părea.

Era oare viaţă, dacă era într-un vis?

Doar un vis, îşi aminti ea, dar cuvintele aveau puţină însemnătate, când nodurile rogojinii împletite de mână de sub picioarele ei imaginare erau mai vii decât perna de mătase moale de sub obrazul ei adevărat. Când compania visătorului acestuia o făcea să se simtă trează pentru prima dată, chiar dacă încerca să doarmă. Era neliniştită, stând aici, cu el. Mintea ei n-avea stare.

— Mă întreb dacă nu ar fi mai uşor să adorm, îndrăzni ea, dacă nu aş mai vorbi.

— Fireşte, spuse el. Vrei să te întinzi?

Roşi la propria lui sugestie. La fel şi ea.

— Te rog să te simţi confortabil, spuse el. Să-ţi aduc ceva?

— Nu, mulţumesc, spuse Sarai.

Cu senzaţia ciudată de repetiţie, se întinse pe pat, ca în citadelă. Stătea la margine. Nu era un pat mare. Nu credea că avea să se întindă şi el, însă îi lăsă suficient spaţiu.

El rămase la fereastră, iar ea îl văzu vrând să îşi vâre mâinile în buzunare, doar ca să descopere că pantalonii lui nu aveau buzunare. Arătă stânjenit pentru o vreme, înainte să-şi aducă aminte că era doar un vis. Atunci apărură buzunarele, în care-şi

vârî mâinile.

Sarai şi le aşeză pe ale ei, încă o dată, sub obraz. Patul acela era mai comod decât al ei. Întreaga cameră era. Îi plăceau pereţii de piatră şi bârnele de lemn, care fuseseră sculptase de mâna omului, cu unelte, în loc de mintea lui Skathis. Era confortabil şi plăcut. Nimic din citadelă nu era comod, nici măcar alcovul ei, din spatele camerei pentru îmbrăcat, deşi era singurul aproape acceptabil. Îşi dădu seama, cu o forţă nouă, că era patul tatălui ei, aşa cum fusese şi cel din alcov, înainte să îi aparţină. De câte ori şi-l imaginase zăcând treaz aici, plănuind crimă şi revoltă? Acum, stând întinsă, se gândi la el când era copil, temându-se să nu fie furat şi dus în citadelă. Oare visase să devină erou, se întrebă ea, iar dacă da, cum îşi imaginase că ar fi? Nimic precum fusese, cu siguranţă. Nimic asemănător cu un templu în ruine, în care puteau pătrunde doar fantomele.

Iar apoi... n-a fost tocmai brusc. Mai degrabă, Sarai deveni conştientă că un lucru devenea uşor diferit, şi înţelese şi ce anume: nu se mai afla în mai multe locuri, ci doar într-unul. Îşi deplasase conştiinţa trupului ei adevărat şi a moliei de pe tâmpla lui Lazlo. Se afla doar aici şi se simţea şi mai reală.

Ah. Se ridică, dându-şi seama brusc. Era *aici*. Funcţionase. Lesa moliei nu plesnise. Dormea – ah, ce odihnă binecuvântată – şi, în loc de propriul subconştient, plin de orori, era în siguranţă într-al lui Lazlo. Râse – puţin nervoasă şi puţin încântată. Bine, foarte încântată. Şi foarte agitată. Foarte din toate. Dormea în visul lui Lazlo.

El o privea, aşteptând. Să o vadă, cu picioarele ei albastre, goale până la genunchi, încâlcite în cearşafurile lui mototolite, cu părul ei ciufulit pe perna lui – era o privelişte dulce-amară. Era conştient de mâinile sale, şi nu fiindcă nu ştia ce să facă, însă fiindcă ştia ce *ar fi vrut* să facă. Îl furnica în palme dorinţa de a o atinge. Mâinile lui păreau treze.

— Ei bine? întrebă el. A funcţionat?

Ea încuviinţă şi zâmbi atât de ameţitor, încât el abia dacă reuşi să nu îl reflecte. Ce noapte lungă şi extraordinară fusese! Câte ore trecuseră de când închisese ochii, sperând că ea va veni? Iar acum, într-un fel pe care nu-l putea tocmai înţelege, era... de fapt, asta era, nu? O învăluise complet cu mintea lui.

Avea o zeiţă în minte, aşa cum cineva ar fi ţinut un fluture în căuşul palmelor. O ţinea în siguranţă, până când o putea

elibera.

Libertate. Cum era posibil? Putea fi liberă?

Da.

Da. Cumva.

— Atunci, bine, spuse el, simţind cum posibilităţile se umflă cât oceanul. Acum, că eşti aici, ce facem?

Era o întrebare bună. Cu posibilităţile infinite puse la dispoziţie de lumea viselor, nu era uşor.

— Am putea merge oriunde, spuse Lazlo. La mare? Am putea să călătorim pe un leviatan şi apoi să îi dăm drumul. În câmpurile amphione ale Thanagostului? Căpetenii războinice, lupi în lesă şi boboci de ulola plutitori, ca nişte flote de baloane. Sau la Turla din Nori. Am putea să urcăm până în vârf şi să furăm smaraldele-ochi de pe sarcofage, precum Calixte. Ţi-ar plăcea să fii hoaţă de bijuterii, domniţă?

Ochii lui Sarai scânteiară.

— Sună bine de tot, spuse ea. Sună minunat. Dar ai menţionat doar lucruri şi locuri reale. Ştii ce mi-ar plăcea?

Era în genunchi, pe pat, cu umerii drepţi şi mâinile în poală. Zâmbetul ei era răvăşitor şi purta luna la încheietură. Lazlo era vrăjit.

— Ce? întrebă el.

Orice, gândi.

— Mi-ar plăcea să vină în oraş făuritorii-de-aripi.

— Făuritorii-de-aripi, repetă el, şi, undeva, înăuntrul lui, parcă acţionat de mecanisme pe arcuri, un seif nebănuit de încântare se deschise şi se revărsă.

— Aşa cum ziceai deunăzi, spuse Sarai, adoptând o poziţie şi o încântare de copilă. Eu aş vrea să cumpăr aripi şi să le încerc, şi după aceea putem încerca să călărim dragoni şi să ne dăm seama care dintre cele două zboruri e mai distractiv.

Lazlo râse. Încântarea îl umpluse până la refuz. Se gândi că nu mai râsese aşa niciodată, din locul acela dinăuntrul lui în care aşteptase toată acea rezervă de bucurie.

— Tocmai ai descris o zi perfectă, spuse el, îi întinse mâna, iar ea o luă.

Se ridică şi alunecă afară din pat, însă, în secunda în care picioarele îi atinseră podeaua, o bubuitură cumplită se auzi dinspre stradă. Camera fu zguduită. De pe tavan se scutură ghipsul şi tot entuziasmul se şterse de pe faţa lui Sarai.

— Oh, zei, spuse ea, cu o şoaptă răguşită. Se întâmplă!
— Ce se întâmplă?
— Ororile, coşmarurile mele. Au sosit.

47.

ORORILE

— Arată-mi, spuse Lazlo, căruia încă nu îi era teamă.

Aşa cum spusese înainte, dacă ororile ei dădeau năvală, aveau să se ocupe de ele împreună.

Dar Sarai clătină din cap, frenetic.

— Nu. Nu asta. Închide obloanele. Repede.

— Dar ce este? întrebă el.

Sări la fereastră, nu ca să închidă obloanele, ci ca să privească afară. Dar, înainte să vadă ceva, ele se lăsară în jos sub nasul lui, iar zăvorul căzu în lăcaşul lui, în siguranţă. Cu sprâncenele ridicate, se întoarse spre Sarai.

— Se pare că nu eşti tocmai lipsită de puteri.

Când ea se mulţumi să îl privească fără expresie, el arătă spre obloane şi spuse:

— Tu ai făcut asta, nu eu.

— Serios? întrebă ea.

El încuviinţă. Ea se îndreptă niţel de spate, însă nu avu timp să-şi adune curajul, fiindcă, afară, bubuitura se auzi din nou, mai înăbuşit acum, cu zgâlţâieli mai subtile, repetându-se ritmic.

Bum. *Bum*. *Bum*.

Paşi imenşi, nemiloşi, apropiindu-se, răsunau tot mai tare.

— Vine, şopti ea tremurând.

— Nu uita, e doar un vis, zise Lazlo luând-o de umeri.

Panica ei, îşi dădu seama el, era molipsitoare. I se părea că se transmite de pe pielea ei pe a lui şi că i se urcă pe mâini, pe braţe, în vibraţii pătrunzătoare de teamă.

— Cine vine?

— Sst! spuse ea, cu ochii atât de mari, încât albul devenise un cerc perfect, iar când şopti din nou, fu o respiraţie topită în cuvinte, fără sunet: Te aude.

Bum.

Sarai înlemni. Nu părea posibil ca ochii ei să se mărească şi mai mult, şi totuşi o făcură. În clipa aceea scurtă de tăcere, când paşii încetară, în pauza cumplită de care se temuse fiecare gospodărie din Plângerea timp de două sute de ani, panica lui Sarai învinse raţiunea lui Lazlo, aşa că se treziră amândoi că o trăiesc, când obloanele, fără avertisment, fură smulse din balamale, într-o explozie de aşchii şi sticlă spartă. Iar acolo, afară, se afla creatura ale cărei paşi zgâlţâiau oasele Plângerii. Nu era vie, dar se mişca de parcă era, cu sinuozitate de ravid şi cu strălucirea mercurului turnat. Era din mezartium, cu muşchi netezi, croiţi pentru a se ghemui şi a sări. Cu flancuri de felină imensă şi crupe de taur, cu aripi ascuţite şi crunte, precum cele ale unui serafim, deşi la scală mai mică. Şi cu un cap... făcut să dea coşmaruri.

Capul său era de *mortăciune*.

Era metalic, fireşte, însă, la fel ca relieful de pe pereţii iatacurilor lui Sarai, cel cu păsărelele şi crinii atât de reali încât îi făceau de ruşine pe sculptorii din Plângerea, era o reprezentare fidelă. Fidelă *morţii*. Era un lucru rău, putred, un craniu de pe care se jupuia carnea, dezvelind dinţii până la rădăcină, într-o grimasă de colţi, iar în găvanele negre nu erau ochi, ci doar o lumină cumplită, care vedea totul. Avea coarne groase cât braţele, ascuţindu-se în vârfuri letale, şi frământa pământul sub copite, scuturând din cap şi scoţând un răget asurzitor din gâtlejul de metal.

Era Rasalas, bestia ancorei de miazănoapte, şi nu era adevăratul monstru. Adevăratul monstru o călărea: Skathis, zeul fiarelor, magistrul metalelor, hoţul de fiice şi fii, torţionarul Plângerii.

Lazlo avea doar pictura vagă de pe zid după care să se orienteze, însă recunoscu zeul care răpise atât de multe – nu doar fiii şi fiicele, deşi ăsta fusese miezul întunecat al acţiunilor sale. Skathis răpise oraşului cerul, şi oraşul, lumii. Ce putere cumplită, de nedescris, era necesară pentru aşa ceva, şi iată-l pe zeul însuşi!

Se aşteptase la o prezenţă care să o egaleze pe a Ucigaşului de Zei, un oponent întunecat al luminii sale, ca doi regi de quell care se înfruntau pe o tablă de joc.

Dar nu. Nici nu se compara cu Ucigaşul de Zei. Nu avea nici urmă de maiestuozitate sau de splendoare întunecată. Avea o

statură obişnuită şi faţa lui era doar o faţă. Nu era un zeu-demon din legendă. Cu excepţia culorii lui, acel albastru extraordinar, nu era nimic deosebit la el, mai puţin cruzimea expresiei. Nu era nici chipeş, nici urât, ci se distingea doar prin răutatea care-i ardea în ochii cenuşii şi în zâmbetul de şarpe făcut din viclenie şi venin.

Dar călărea pe Rasalas, iar asta compensa orice lipsă în materie de grandoare zeiască. Bestia era o extensie a minţii lui – fiecare salt, fiecare pas apăsat şi fiecare scuturare a capului îi aparţineau.

Fiecare răcnet care răsuna din gâtul acela metalic părea scos din propriul său gâtlej de carne. Părul lui era de un castaniu palid, şi purta o coroană din mezartium în formă de şerpi care îşi înghiţeau unul altuia cozile. Se mişcau la tâmplele lui în valuri sinuoase devoratoare, iar şi iar, fără oprire. Era îmbrăcat într-o haină din catifea şi diamante, cu cozi lungi, fluturânde, în chip de lame de cuţit, iar cizmele lui erau făcute din piele de spectral, cu catarame de lys.

Era un lucru blestemat să jupoi un spectral şi să-i porţi pielea. Cizmele acelea ar fi putut la fel de bine să fie croite din piele de om, atât de infame erau.

Dar niciunul dintre amănuntele teribile nu explica puritatea groazei care creştea în cameră – deşi *în vis*, atât Lazlo, cât şi Sarai pierduseră controlul şi erau pradă torentelor inconştientului. Groaza aceea pură, aşa cum văzuse Lazlo în repetate rânduri de când sosise în Plângerea, era o groază colectivă, cultivată de două secole întregi. Cât de mulţi tineri de ambele sexe fuseseră luaţi, în tot acel timp, ca să revină fără nicio amintire după acest moment, momentul în care uşa sau fereastra lor se spărgea, iar zeul libidinos venea să-i ia? Lazlo se gândi la Suheyla, la Azareen şi la Eril-Fane, şi la atâţia alţii, luaţi exact aşa, indiferent ce făcuseră familiile lor ca să-i ţină în siguranţă.

Din nou îi apăru o întrebare în minte. *De ce*? Toţi acei băieţi şi toate acele fete furate, cu amintirile şterse şi cu multe alte lucruri răpite.

Creşa. Copiii. *De ce*?

Pe de o parte, era evident, şi cu siguranţă deloc nou. Dacă existase vreodată un cuceritor care nu făcuse asta cu supuşii lui, istoria nu îl pomenea. Tinerii sunt prăzi de război. Vite, forţă de

muncă. Nimeni nu e în siguranţă. Tiranii au luat mereu pe cine au vrut, când au vrut, şi aveau să o facă mereu. Regele din Syriza avea şi acum un harem.

Dar situaţia de aici era aparte. Era ceva *sistematic* în răpiri, ca un rodaj. Asta era ceea ce-l sâcâia pe Lazlo, însă pentru scurtă vreme, fiindcă a fost imediat acaparat de groaza copleşitoare. Cu doar câteva minute mai devreme, se gândise, cu nonşalanţă, că ar fi putut prinde ororile lui Sarai ca pe nişte licurici în borcan. Acum, enormitatea lor îl ameninţa direct.

— Rătăcitul Visător, spuse Skathis, întinzând o mână poruncitoare. Vino cu mine!

— Nu! strigă Sarai.

Îl apucă pe Lazlo de braţ şi îl strânse la piept.

Skathis rânji.

— Vino, acum. Ştii că nu există siguranţă şi salvare. Există doar acceptare.

Doar acceptare. *Doar acceptare*.

Ce o acaparase pe Sarai era emoţia tuturor celor lăsaţi în urmă, fiecare membru al familiei, fiecare logodnic, fiecare iubit din copilărie sau prieten bun, care nu putea decât să accepte că persoana iubită le era luată. Rasalas se ridică pe picioarele dinapoi, iar labele sale imense, cu gheare, loviră pervazul ferestrei, sfărmându-l. Sarai şi Lazlo se dădură înapoi. Se agăţară unul de altul.

— Nu-l poţi avea! se înecă Sarai.

— Nu îţi face griji, copilă, spuse Skathis, fixând-o cu ochii lui reci. Îl iau pentru *tine*.

Ea clătină din cap, cu putere, la ideea ca răpirea asta să fie făcută în numele ei, aşa cum Isagol îl luase pe Eril-Fane. Dar apoi... ideea aceea, paradoxul din ea, ca Skathis să îl ia pe Lazlo *de la ea* pentru a i-l aduce *tot ei*, o împărţi pe Sarai înapoi în două, cea din cetate şi cea din camera aceea, şi dezveli graniţa dintre vis şi realitate, care se pierduse în teamă. Era doar un vis şi, câtă vreme ştia asta, nu era lipsită de putere.

Toată teama dispăru ca praful în furtună. *Eşti Muza Coşmarurilor*, îşi spuse Sarai. *Eşti stăpâna şi nu sclava lor*.

Şi ridică o mână, fără să schiţeze o cale de atac precisă în minte, însă, la fel ca în cazul mahalathului, lăsând o voce mai adâncă din interiorul ei să decidă.

Iar aceasta decise că Skathis era deja mort.

În faţa lor, zeul se zgudui, ochii i se măriră de şoc, şi un hreshtek îi ieşi brusc din piept. Sângele lui era roşu, ca-n pictura de pe zid, în care, îşi dădu seama Lazlo, Skathis era reprezentat întocmai: înjunghiat din spate, cu sabia iţindu-se dintre inimile lui. Un balon roşiatic îi apăru pe buze şi muri imediat. Foarte repede. Nu era o imaginare a morţii lui, ci o amintire. *Eşti mort*, *rămâi mort*, *lasă-ne în pace*. Rasalas, bestia, înlemni, fiindcă tot ce era din mezartium murise odată cu stăpânul, în timp ce, pe spatele său, lordul Mezartimilor se surpă, se dezumflă, se fleşcăi, până când nu mai rămase din el decât o bucată de carne albastră, lipsită de sânge, care fu luată, cu un strigăt teribil, într-o străfulgerare de alb topit, de marea pasăre, Năluca, apărând de nicăieri şi dispărând la fel de iute.

Camera rămase tăcută, cu excepţia respiraţiilor accelerate. Coşmarul se sfârşise, iar Lazlo şi Sarai erau încă agăţaţi unul de altul, privindu-l în faţă pe Rasalas, îngheţat într-un mârâit. Labele lui imense erau încă pe pervaz, cu ghearele înfipte în piatră. Lazlo întinse un braţ tremurător şi trase perdeaua. Celălalt braţ i-l lăsă lui Sarai. Era se agăţa încă de el, cu ambele braţe înconjurându-l, de parcă ar fi vrut să se proptească în călcâie şi să se lupte cu Skathis pentru el. Dar făcuse ceva mai bun. Îl învinsese pe zeul fiarelor. Lazlo era sigur că el nu jucase niciun rol.

— Mulţumesc, îi spuse, întorcându-se spre ea.

Erau deja atât de apropiaţi, iar trupul ei era lipit de braţul lui. Când se întoarse, se apropiară mai mult, faţă în faţă, a lui coborâtă, a ei ridicată, aşa încât spaţiul dintre ei era doar ceva mai mult decât aburul de ceai care, mai devreme în noaptea aceea, se ridicase între ei la masa de pe ţărm.

Această apropiere care le amesteca respiraţia şi căldura era nouă pentru amândoi, şi ei împărtăşeau senzaţia că se absorbeau reciproc, topindu-se laolaltă într-un creuzet deosebit. Era o intimitate pe care şi-o imaginaseră, însă nu fusese niciodată, aşa cum aflaseră acum, suficientă. Realitatea era net superioară fanteziei. Aripile sălbatice şi moi deveniseră frenetice. Sarai nu putea gândi. Voia doar să continue să se topească.

Dar ceva îi stătea în cale. Clipea să alunge imaginea dinţilor sclipitori ai lui Rasalas, conştientă că fusese numai vina ei.

— Nu îmi *mulţumi*, spuse ea, dând drumul braţului lui Lazlo şi

privind în jos. Eu am adus asta aici. Ar trebui să mă dai afară. Nu mă vrei în mintea ta, Lazlo. O voi distruge.

— Nu vei distruge nimic, spuse el, iar vocea lui ca fumul de lemn nu fusese niciodată mai blândă. Oi fi eu adormit, dar a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

Minunându-se, o privi în ochi, îi privi sprâncenele de culoarea scorţişoarei, curba perfectă a obrazului albastru şi buza aceea cărnoasă, cu gropiţa din centru, dulce ca o felie de fruct copt.

— Sarai, spuse, şi, dacă ravizii ar fi tors, atunci ar fi sunat cum îi rosti el numele. Trebuie să vezi. *Te vreau în mintea mea*.

O voia şi în braţele lui. O voia în viaţa lui. Voia să nu fie prizonieră în cer, să nu fie vânată de oameni, să nu fie lipsită de speranţă şi asediată de coşmaruri oricând închidea ochii. Voia să o ducă pe un mal de râu adevărat şi să o vadă cufundându-şi degetele de la picioare în noroi. Voia să se aşeze lângă ea într-o bibliotecă reală, să miroasă cărţile, să le deschidă şi să şi le citească unul altuia. Voia să cumpere aripi de la făuritori, pentru amândoi, ca să poată zbura departe, cu provizii de acadele de sânge într-un cufăr, ca să poată trăi pentru totdeauna. Aflase, din clipa în care zărise doar ce se afla dincolo de Cuspidă, că tărâmul necunoscutului era mult mai mare decât crezuse el. Voia să descopere *cât* de mare. Cu ea.

Dar, mai întâi... îşi dorea mult, *mult* de tot să o sărute.

Îi căută ochii pentru consimţământ şi îl primi. Era ca un fir de lumină care trecea între ei, şi consimţământ era puţin spus. Era complicitate şi dorinţă. Respiraţia ei se iuţi. Făcu un pas înainte şi închise spaţiul dintre ei. Exista o limită a topirii, pe care o găsiră şi o sfidară. Pieptul lui era tare, lipit de al ei. Al ei era moale, lipit de al lui. Mâinile lui îi cuprinseră talia. Braţele ei îi încercuiră gâtul. Pereţii străluciră precum un răsărit de soare pe o apă învolburată. Nenumărate steluţe se pierdură în acea strălucire, şi nici Sarai, nici Lazlo nu ştiură care dintre ei o crea. Poate că amândoi, ca două diamante care luminau la infinit, cu o imensă strălucire, dar şi grijă. Sub pieliţa visului, amândoi ştiau că se apropie zorile, şi că îmbrăţişarea lor nu le va supravieţui.

Aşa că Sarai se ridică pe vârfuri, anulând şi ultimul spaţiu micuţ dintre feţele lor înfierbântate. Genele lor se închiseră – roşii-aurii şi blană-de-nutrie, iar gurile lor, moi şi înfometate, se găsiră una pe cealaltă şi avură timp cât să se atingă, să se

apese şi să se deschidă încet, înainte ca prima lumină a aurorei să se strecoare prin fereastră, atinsă de aripa de amurg a moliei de pe tâmpla lui Lazlo şi, într-un norişor de fum indigo, să o anihileze.

48.

NICIUN LOC PE LUME

Sarai dispăru din braţele lui Lazlo, iar Lazlo, din ale lui Sarai. Visul lor împărtăşit se învolbură dinspre centru şi îi vărsă pe amândoi afară. Sarai se trezi în patul ei din citadelă, încă simţindu-i căldura buzelor pe ale ei, iar Lazlo, în oraş, cu un norişor de fum în chip de molie dispărându-i de pe tâmplă. Se ridicară în acelaşi moment, şi pentru amândoi absenţa bruscă a celuilalt a fost reversul puternic al prezenţei pe care o simţiseră cu o clipă înainte. Nu atât prezenţa fizică – căldura unui trup lipit de al tău (deşi era şi aceea importantă) – dar ceva mai profund.

Nu era frustrarea pe care o resimte cineva când se trezeşte dintr-un vis frumos. Era dezolarea de a fi găsit un loc care *ţi se potrivea*, acel loc unic, şi de a experimenta primul semn de *aşa-cum-trebuie*, înainte de a fi smuls şi trimis înapoi în singurătate.

Locul lor era unul lângă altul, iar ironia crudă era că *nu puteau* să se afle în acelaşi spaţiu, şi că nu se apropiaseră mai mult, în realitatea fizică, decât distanţa la care se aflase ea când ieşise să strige pe terasă, în timp ce fantomele o târau înapoi.

Dar chiar şi ştiind că era adevărat, că nu se aflaseră în acelaşi spaţiu pe durata întregii nopţi, ci, practic, în planuri diferite ale existenţei, el pe pământ şi ea în cer – Sarai nu putea accepta că nu fuseseră *împreună*. Se prăbuşi înapoi în pat, iar degetele ei se îndreptară, cu mirare, spre propriile buze, acolo unde se aflaseră ale lui cu o clipă în urmă.

Poate nu aievea, însă sincer. Adică nu se sărutaseră *propriu-zis*, dar se întâmplase. Totul despre acea noapte era adevărat, într-un fel dincolo de trupurile lor.

Dar asta nu însemna că trupurile lor voiau să fie trecute cu vederea.

Dorinţa.

Lazlo căzu şi el înapoi pe perne, îşi ridică pumnii la ochi şi apăsă. Respira şuierător printre dinţii încleştaţi. Să i se ofere să guste atât de frugal din nectarul gurii ei şi o atingere atât de scurtă de catifeaua buzelor ei fusese o cruzime inimaginabilă. Simţi că luase foc. Trebui să se convingă că să lanseze imediat o sanie de mătase şi să zboare spre citadelă nu era o opţiune viabilă. Că ar fi fost ca un prinţ care ataca turnul în care era închisă fecioara răpită, atât de înnebunit de dorinţă încât îşi uita sabia şi era ucis de dragon înainte ca măcar să se apropie de ea.

Doar că, în cazul acesta, dragonul era un batalion de fantome pe care nu le putea răni nicio sabie, iar el oricum nu avea sabie. Cel mult, o prăjină – halal armă de erou.

Problema aceea (nu sărutul întrerupt, ci întregul impas al oraşului şi al citadelei) nu s-ar fi rezolvat prin crimă. Fuseseră deja prea multe crime. Cum urma să se rezolve nu ştia, dar ştia că miza era mai mare decât îşi dăduse seama cineva. Iar acum, miza devenise personală pentru el.

Din ziua în care Ucigaşul de Zei intrase călare pe porţile Zosmei şi îşi comunicase invitaţia extraordinară, de-a lungul recrutării specialiştilor şi a speculaţiilor fără de sfârşit, până când Plângerea i se ivise în faţa ochilor, Lazlo nu avusese parte de presiune. Da, voia să ajute, şi încă tare. Visa să facă asta, însă nimeni nu se întorcea spre el pentru soluţii, şi nici el nu o făcea. Fusese doar meditativ. „Ce aş putea face eu?” fredonase mereu. Nu era nici alchimist, nici constructor, nici expert în metale sau magneţi.

Dar acum, natura problemei se schimbase. Nu era vorba doar de metale şi de magneţi, ci de fantome, de zei şi de magie, de răzbunare, şi chiar dacă nu se putea numi expert în niciuna dintre ele, erau mai multe de spus în favoarea lui decât în favoarea celorlalţi în acest sens, începând cu o minte deschisă.

Şi inimi deschise.

Sarai era acolo, sus. Viaţa ei era în pericol. Aşa că Lazlo nu se mai întrebă „Ce aş putea face?” în dimineaţa aceea, când al doilea Sabbat din luna a Douăsprezecea răsări în oraşul Plângerii, ci „Ce voi face?”

Era o întrebare nobilă, iar dacă destinul ar fi găsit de cuviinţă să îi dezvăluie răspunsul atunci, nu l-ar fi crezut.

•

Eril-Fane şi Azareen veniră la micul dejun, iar Lazlo îi văzu prin prisma a tot ce aflase peste noapte. Inimile îi sângerară pentru ei. Suheyla aşeză cornuri aburinde şi ouă fierte şi ceai pe masă. Se aşezară, toţi patru, pe pernuţele din jurul mesei joase de piatră din curte. Suheyla nu ştia nimic, încă, dar simţea că se petrecuse ceva, şi că lumea se schimbase.

— Deci, spuse ea, ce aţi găsit acolo, sus, de fapt? Bănuiesc că povestea cu pontonul a fost o minciună.

— Nu chiar, răspunse Lazlo, luând o gură de ceai. Pontonului i-a sărit un arc. Cu ajutorul unui cârlig de măcelar.

Ceaşca Suheylei se lovi de farfurioară.

— Un cârlig de măcelar? repetă ea, cu ochii mari. Apoi şi-i îngustă: Cum s-a întâlnit pontonul cu un cârlig de măcelar?

Întrebarea îi fusese adresată lui Lazlo, fiindcă el părea mai dornic să vorbească decât ceilalţi doi. El se întoarse către Eril-Fane şi Azareen. Povestitul părea o treabă pentru ei şi nu pentru el.

Începură cu fantomele. De fapt, numiră multe dintre ele, începând cu bunica lui Azareen. Erau mai multe decât îşi dăduse seama Lazlo. Unchi, vecini, cunoştinţe. Suheyla plânse în tăcere. Chiar şi un verişor care murise cu doar câteva zile în urmă, un tânăr pe nume Ari-Eil, fusese văzut. Erau cu toţii palizi şi îngroziţi. Orăşenii Plângerii erau prizonieri şi după moarte.

— Atunci, fie că suntem cu toţii damnaţi şi citadela este iadul nostru, spuse Suheyla, tremurând, fie există o altă explicaţie.

Îşi ţintui fiul cu o privire aspră. Nu era genul care să pomenească uşor iadul şi era pregătită pentru adevăr.

El îşi drese glasul şi spuse, cu mare dificultate.

— Sus... există... un supravieţuitor.

Suheyla păli şi înghiţi un nod din gât.

— Un *supravieţuitor*? Corcitură a zeilor?

— O fată, răspunse Eril-Fane.

Trebui să-şi dreagă vocea din nou. Se luptă să articuleze.

— Cu părul roşu.

Cinci cuvinte simple – „o fată cu părul roşu” – şi ce vâltoare de emoţii! Dacă tăcerea ar fi putut zdrobi, atunci o făcu. Dacă ar fi putut năvăli ca un val şi inunda o încăpere cu toată forţa oceanului, asta făcu. Azareen părea împietrită. Suheyla se prinse de marginea mesei. Lazlo întinse o mână să o susţină.

— În viaţă? întrebă ea, cu privirea la fiul ei.

Lazlo văzu furtuna de sentimente dinăuntrul ei, scânteia de speranţă dând înapoi în faţa groazei mai puternice. Nepoata ei era vie. Nepoata ei era corcitură de zei. *Nepoata ei era vie*.

— Spune-mi, continuă ea, disperată după mai mult.

— Nu mai am nimic de spus, zise Eril-Fane. Am văzut-o doar pentru o clipă.

— Te-a atacat? întrebă Suheyla.

El clătină din cap, părând uluit. Azareen îi răspunse.

— Ne-a avertizat, spuse ea, încruntată şi cu privirea pierdută. Nu ştiu de ce. Dar am fi morţi cu toţii dacă nu ar fi fost ea.

Se lăsă o tăcere fragilă. Toţi schimbară priviri peste masă, atât de uluiţi şi de plini de întrebări, încât Lazlo găsi de cuviinţă să vorbească el.

— O cheamă Sarai, spuse, şi capetele celor trei se rotiră spre el.

Fusese tăcut, ţinându-se deoparte de violenţa emoţiilor lor. Acele cinci cuvinte – „o fată cu părul roşu” creaseră un efect cu totul diferit asupra lui. Tandreţe, încântare, dorinţă. Vocea lui le trădă pe toate când îi rosti numele, într-un ecou al torsului de ravid cu care i-l rostise când stătuseră faţă în faţă.

— De unde ştii? întrebă Azareen, prima care îşi reveni din surprindere, cu o voce dură şi sceptică.

— Mi-a spus ea, răspunse Lazlo. Poate pătrunde în vise. Este darul ei. M-a vizitat în vis.

Se gândiră cu toţii la asta.

— De unde ştii că a fost adevărat? întrebă Eril-Fane.

— Nu a fost ca alte vise pe care le-am avut înainte, spuse Lazlo, neştiind să exprime în cuvinte cum era să fie cu Sarai. Ştiu cum sună. Dar am visat-o înainte să o văd. Înainte să văd pictura de pe zid şi să aflu că Mezartimii erau albaştri. De aceea te-am întrebat, atunci, fiindcă am crezut că era Isagol, fiindcă nu ştiam despre...

Ezită. Aceea era ruşinea lor şi îi fusese ascunsă. Corcituri de zei. Expresia era la fel de urâtă precum numele de Plângerea.

— Despre copii, spuse el, în loc. Dar acum ştiu. Ştiu... totul.

Eril-Fane îl privi lung, dar era privirea oarbă, neclintită, a cuiva care priveşte în trecut.

— Atunci, ştii ce am făcut.

Lazlo încuviinţă. Când îl privea acum pe Eril-Fane, ce vedea? Un erou? Un măcelar? Se anulau unul pe celălalt sau măcelarul

avea mereu să învingă eroul? Puteau exista unul lângă altul, două contrarii, ca iubirea şi ura pe care le purtase în el timp de trei ani lungi?

— Am fost nevoit, spuse Ucigaşul de Zei. Nu puteam să ştim că trăiesc, nu cu magia care i-ar fi plasat deasupra noastră, să ne cucerească iar, când creşteau. Riscul era prea mare.

Suna de parcă ar fi repetat asta adesea, iar privirea lui pleda ca Lazlo să înţeleagă. Lazlo nu înţelegea. Când Sarai îi spusese ce făcuse Eril-Fane, crezuse că Ucigaşul de Zei se căia, acum. Dar iată-l justificând măcelul.

— Erau nevinovaţi, spuse el.

Ucigaşul de Zei păru să se facă mic.

— Ştiu. Crezi că am vrut s-o fac? Nu aveam altă cale. Nu era loc pentru ei pe lume.

— Şi acum? întrebă Lazlo.

Simţi că îl cuprinde răceala. Nu era conversaţia la care se aşteptase. Trebuiau să se gândească la un plan. Dar întrebării i s-a răspuns cu tăcere, a cărei singură interpretare posibilă era că *tot* nu exista loc pentru ei în lumea asta.

— E fiica ta, spuse el. Nu e un monstru. Îi este teamă şi este o fiinţă *bună*.

Eril-Fane se făcu şi mai mic. Cele două femei strânseră rândurile, lângă el. Azareen îi aruncă lui Lazlo o privire de avertisment, iar Suheyla îşi prinse fiul de mână.

— Şi morţii noştri, prizonieri acolo? întrebă ea. Asta mai e o dovadă de bunătate?

— Asta n-a făcut-o ea, răspunse Lazlo, nu ca să ignore avertismentul, ci ca să o disculpe pe Sarai. Trebuie să fi fost unul dintre ceilalţi.

— Ceilalţi? tresări Eril-Fane.

Cât de adânci şi de încâlcite erau rădăcinile urii, se gândi Lazlo, văzând cum, chiar şi acum, cu remuşcarea şi ura de sine ca un cancer care-l rodea pe dinăuntru de cincisprezece ani, Ucigaşul de Zei nu putea spune dacă-şi *dorea* ca odraslele zeilor să nu fi fost ucise, sau *se temea* tocmai de asta.

Cât despre Lazlo, nu se simţea deloc în apele lui. Simţea că îi vine rău de la stomac, de teamă că nu putea avea încredere deplină în Eril-Fane.

— Mai sunt şi alţi supravieţuitori, a fost tot ce a spus.

Supravieţuitori. Cuvântul acela era atât de puternic. Emana

forţă, rezistenţă, noroc, împreună cu umbra oricărei crime sau cruzime ce supravieţuise. În cazul acesta, Eril-Fane era crima, cruzimea. Ei îi supravieţuiseră *lui*, şi umbra era apăsătoare.

— Sarai ne-a salvat, spuse Lazlo, încet. Acum, trebuie să o salvăm noi pe ea, şi pe ceilalţi. Eşti Eril-Fane. Ţine de tine. Oamenii te vor urma.

— Nu e atât de simplu, Lazlo, spuse Suheyla. Nu cred că poţi înţelege ura asta. E ca o boală.

Începea să înţeleagă. Cum se exprimase Sarai? „Ura celor folosiţi şi torturaţi, care sunt copiii altor folosiţi şi torturaţi şi ai căror copii vor fi folosiţi şi torturaţi”.

— Şi atunci, ce spui? Ce vrei să faci?

Se întări să-i audă răspunsul şi mai întrebă:

— Vrei să îi ucizi?

— Nu, spuse Eril-Fane. Nu.

Era un răspuns la întrebare, dar ieşi de parcă s-ar fi apărat de un coşmar sau de o lovitură, de parcă ideea în sine era un asalt insuportabil. Îşi luă faţa în mâini, cu capul plecat. Azareen şedea la o parte, privindu-l, cu ochii întunecaţi şi lichizi, atât de plini de suferinţă încât părea făcută din ea. Suheyla, şi ea cu ochii înotând în lacrimi, îşi pusese mâna bună pe umărul fiului său.

— Voi lua a doua sanie, spuse el, într-un târziu, ridicând capul.

Ochii femeilor erau umezi, însă ai lui erau uscaţi.

— Urc să mă întâlnesc cu ei.

Azareen şi Suheyla obiectară imediat.

— Şi să te oferi ca sacrificiu? întrebă Azareen. Ce ai rezolva?

— Se pare că abia aţi scăpat cu viaţă, spuse Suheyla, mai blând.

El îl privi pe Lazlo, părând neajutorat – de parcă aştepta să îi spună Lazlo ce era de făcut.

— Vorbesc cu Sarai în noaptea asta, se oferi el. O întreb dacă îi poate convinge pe ceilalţi să declare armistiţiu.

— De unde ştii că va reveni?

Lazlo se împurpură, îngrijorat că ar fi putut să i se citească pe chip ca într-o carte deschisă.

— Aşa a spus, minţi.

Nu mai avuseseră timp pentru planuri, însă nu fusese nevoie să o spună. Noaptea nu putea veni suficient de repede, iar el era convins că şi ea simţea la fel. Şi următoarea dată nu avea să aştepte până când se crăpa de zi ca să o ia în braţe. Îşi drese

vocea.

— Dacă spune că e sigur, putem urca mâine.

— Noi? întrebă Eril-Fane. Nu. Fără tine. Sunt dispus să risc doar viaţa mea.

Azareen privi în altă parte, auzind, şi în lipsa de expresie a ochilor săi Lazlo citi anxietatea celui care iubeşte pe cineva care nu se iubeşte pe sine.

— Ah, nu, vin cu tine! spuse Lazlo, cu hotărâre.

Îşi imagina cum debarcă din sanie, în palma serafimului, iar Sarai se află dinaintea lui, la fel de reală ca propriul lui trup. Trebuia să fie acolo. Orice schimbare pe faţa lui i-ar fi produs aceste gânduri, Eril-Fane nu încercă să îl contrazică. Nici Azareen nu avea să se lase convinsă să rămână. Dar, mai întâi, cei cinci de sus, din citadelă, trebuia să fie de acord, iar asta nu se putea întâmpla până a doua zi.

Între timp, trebuiau să înfrunte ziua de azi. Lazlo urma să meargă la Casa Ghildei Negustorilor şi să le spună lui Soulzeren şi lui Ozwin, în particular, să găsească o scuză credibilă pentru amânarea lansării celei de-a doua sănii. Toată lumea se va aştepta ca ei să continue ascensiunea ratată de ieri cu una reuşită, ceea ce, fireşte, nu puteau – cel puţin nu încă.

Cât despre secret, avea să fie ţinut departe de localnici. Eril-Fane se gândi să îl ţină şi faţă de Tizerkani, temându-se că le-ar pricinui prea multă agitaţie şi pentru ei s-ar dovedi prea greu de ascuns. Dar Azareen fu de neclintit în privinţa lor şi argumentă că trebuiau să fie gata pentru orice s-ar fi întâmplat.

— Pot să îndure, spuse ea. Nu trebuie să ştie totul, încă.

Se referea la Sarai, pricepu Lazlo, şi la al cui copil era.

— Mai e ceva ce nu pricep, spuse el, când se pregătea să plece.

I se părea miezul misterului a tot ce ţinea de corciturile de zei.

— Sarai a spus că erau treizeci în creşă, în ziua aceea.

Eril-Fane îşi privi brusc mâinile. Muşchii maxilarului i se încleştară. Lazlo se simţi prost să insiste cu interogatoriul momentului sângeros şi era departe de a fi sigur că dorea un răspuns, dar simţea că e prea important să nu continue.

— Şi, deşi nu e... un număr mic, sigur e doar o parte.

Îşi imagina creşa ca pe un şir de leagăne identice. Fiindcă nu se aflase în citadelă şi nu văzuse că totul era din mezartium, aşezase în imagine pătuţuri din lemn ca nişte lăzi deschise,

asemănătoare celor în care îi ţineau călugării la abaţie pe copiii găsiţi.

Asta îl supăra pe Lazlo ca un dinte lipsă. El însuşi fusese un copil dintr-un rând de pătuţuri identice, şi împărţea un nume cu zeci de alţi copii găsiţi, ca s-o demonstreze. Existaseră şi existau încă mulţi „Rătăciţi”.

— Cum rămâne cu ceilalţi? întrebă el, privind de la Eril-Fane la Azareen, şi într-un târziu la Suheyla, care, suspecta el, născuse şi ea unul. Cei care nu mai erau atunci copii? Dacă Mezartimii au făcut asta mereu...

Asta? Se cutremură la propriul eufemism, fiindcă folosise un cuvânt atât de banal ca să ascundă un adevăr atât de hidos. *Se înmulţiseră*. Asta făcuseră – nu?

De ce?

— În două secole, continuă el, trebuie să fi fost *mii* de copii.

Cele trei feţe dinaintea lui aveau aceeaşi lipsă de expresie. Văzu că pricepuseră. Ar fi putut să intervină şi să-l scutească de a-şi urma gândul, dar nu făcură asta, aşa că el întrebă direct:

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Suheyla răspunse, cu o voce fără viaţă.

— Nu ştim, spuse ea. Nu ştim ce au făcut zeii cu ei.

49.

VĂLUL REVERIEI

Thyon Nero nu îşi făcu somnul de frumuseţe. Dimpotrivă.

„S-ar putea să nu te ucidă”, spusese Rătăcitul, „dar te vă urâţi”. Thyon îşi aminti de glumă – de tonul ei senin – când mai scoase încă o seringă plină de spirit din propriile vene mult prea încercate. Nu încăpea îndoială că trebuia să producă mai mult azot, de îndată. Un lot de control, după... rezultatele inexplicabile ale testului din noaptea anterioară.

Îşi spălase cu grijă toată sticlăria şi toate instrumentele. Ar fi putut solicita un asistent să se ocupe de acele treburi de duzină, dar era prea gelos pe secretul lui ca să permită cuiva accesul în laborator. În orice caz, chiar şi cu un asistent şi tot ar fi spălat sticlele singur. Era singurul mod de a se asigura că ecuaţia nu

prezenta impurităţi şi niciun factor necunoscut care ar fi putut afecta rezultatele.

Se eschivase întotdeauna faţă de latura mistică a alchimiei şi se concentrase pe ştiinţa pură. Aceea era baza succesului său. Realitatea empirică. Rezultatele – repetabile, verificabile. Soliditatea adevărului pe care-l puteai ţine în mână. Chiar şi când citise poveştile din *Miracole pentru micul dejun*, căutase indicii. Ştiinţa îl interesa, sau urmele ei, asemeni prafului scuturat de pe o tapiţerie a minunilor.

Şi când a recitit poveştile, a făcut iarăşi cercetări.

În timp ce le citea ca să adoarmă, obicei care era un secret la fel de bine ascuns ca reţeta azotului, se poate să fi alunecat într-un soi de reverie mai degrabă mistică decât materială, în fond, erau basme, însă doar în acele momente ieşea mintea lui din rigoarea obişnuită. Orice era, totuşi, dispărea dimineaţa.

Dar dimineaţa sosise. Nu avea ferestre să i-o spună, dar avea un ceas care ticăia regulat. Răsărise soarele, iar Thyon Nero nu citea basme. Distila azot, aşa cum mai făcuse de sute de ori înainte. De ce fusese tras asupra lui vălul sclipitor al reveriei?

Se scutură de el. Oricare era baza experimentelor sale, nu era mistică, şi nici mezartiumul însuşi, şi nici spiritul. Exista o explicaţie ştiinţifică pentru orice.

Chiar şi pentru „zei”.

50.

O ZI ÎNTREAGĂ DE ÎNDURAT

În citadelă şi în oraş, atât Sarai, cât şi Lazlo simţiră dorul de celălalt ca o sfoară fixată între inimile lor. Exista o alta între buzele lor, unde abia dacă începuse sărutul lor. Şi o a treia, din adâncul pântecelui ei într-al lui, unde fuseseră pornite noi mecanisme. Dulce, insistentă, delirantă, această atracţie. Dacă ar fi putut să tragă de sfori şi să se apropie, ca să se întâlnească la mijloc!

Dar aveau o zi întreagă de îndurat, înainte să vină din nou vremea viselor.

Trezindu-se din primul ei sărut, încă în mrejele magiei nopţii

extraordinare, Sarai fusese plină de energie şi animată de speranţă nouă. Lumea i se părea mai frumoasă, mai puţin brutală, la fel şi viitorul, fiindcă-l conţinea pe Lazlo. Rămase întinsă în pat, cu degetele jucându-i-se peste propriul zâmbet, de parcă l-ar fi întâlnit pentru prima dată. Se simţea nouă chiar şi pentru sine – nu un lucru obscen, care făcea fantomele să se dea la o parte cu dezgust, ci o poezie. *Un basm*.

La trezirea din vis, totul i se părea posibil. Chiar şi libertatea.

Chiar şi iubirea.

Dar ar fi fost dificil să păstreze sentimentul, când realitatea îşi făcu simţită prezenţa.

Era încă prizonieră, căci armata Minyei nu îi permitea să îşi părăsească iatacul. Când încercă să se împingă printre fantome, spre uşă, o apucară de braţe, chiar peste vânătăile pe care i le făcuseră deja, şi o traseră înapoi. Ellen cea Mică nu mai sosi, cu tava de dimineaţă, nici Feyzi sau Awyzz, cu un ulcior cu apă proaspătă cum îi aduceau mereu, la prima oră. Sarai îşi folosise ultima picătură de apă ieri, ca să cureţe rana de la braţ, şi se trezi deshidratată – fără îndoială de la faptul că plânsese peste noapte – şi fără nimic de băut.

Îi era sete şi foame. Oare Minya intenţiona să o înfometeze?

Nu primi nimic, până ce Ellen cea Mare nu apăru, într-un moment al după-amiezii, cu şorţul plin de prune.

— Ah, ce bine, spuse Sarai.

Dar, când ridică privirea spre Ellen, fu tulburată de ce văzu. Era chipul îndrăgit al fantomei, mămos şi lat, cu „obrajii fericiţi” şi roşii, însă nu era nimic fericit în expresia la fel de platâ ca a tuturor fantomelor Minyei. Iar când vorbi, intonaţia era a Minyei.

— Până şi trădătoarele trebuie să mănânce, spuse ea, apoi îşi deşertă şorţul şi lăsă prunele să cadă pe podea.

— Ce...? spuse Sarai, sărind înapoi, în timp ce prunele se rostogoliră peste tot.

Când fantoma dădu să plece, Sarai văzu că ochii ei se chinuiră să zăbovească asupra ei, şi citi în ei durere şi regret.

Mâinile îi tremurau când ridică prunele. Le mâncă pe primele încă ghemuită pe loc. Gâtul şi gura i se uscaseră puternic. Sucul era divin, însă gustul îi fusese distrus de felul în care primise prunele, şi de oroarea că Minya o folosise pe Ellen cea Mare astfel. Sarai mâncă cinci prune, apoi se târî pe podea până când le adună pe toate celelalte şi le băgă în buzunarele robei. Putea

să fi mâncat mai multe, dar nu ştia cât timp trebuia să le economisească.

Ieri, prizonieră în iatac, simţise disperare. Azi nu mai simţi la fel, ci se înfurie. Pe Minya, fireşte, dar şi pe ceilalţi. Fantomele nu aveau o voinţă proprie, dar Feral, Ruby şi Sparrow? Unde erau? Dacă unul dintre ei ar fi fost pedepsit, ea nu ar fi acceptat, văzându-şi de treabă. S-ar fi luptat pentru ei, chiar şi împotriva Minyei.

Chiar credeau că îi trădase? Nu alesese oamenii în defavoarea lor, ci viaţa înainte de moarte, pentru binele lor comun. Nu înţelegeau?

Sub influenţa poţiunii, zilele lui Sarai fuseseră doar momente cenuşii, fără vise, între o noapte şi următoarea. Ziua asta era exact opusul: nu se mai sfârşea.

Privi pătratele de lumină solară pe care ferestrele ei le aruncau pe podea. Ar fi trebuit să se mişte odată cu înclinaţia soarelui, însă era sigură că rămâneau pe loc. Fireşte că azi trebuia să fie ziua în care soarele rămânea blocat pe cer! Mecanismele cerului se stricaseră, iar acum avea să fie ziuă veşnic.

De ce nu *noapte*?

Lazlo şi o noapte infinită. Sarai simţi bătaia de aripi din stomac şi îşi dori scăparea pe care avea să i-o aducă noaptea – dacă mai venea vreodată.

Dacă îndrăznea să doarmă, somnul ar fi ajutat să treacă timpul.

Avea nevoie de somn. Puţinul primit, adormită în visul lui Lazlo, nici măcar nu începuse să îi ostoiască oboseala. Ultimele zile fuseseră bântuite de coşmaruri şi le simţise prezenţa chiar şi trează. Le simţea şi acum şi îi era încă teamă. Doar că nu mai era *îngrozită*, şi asta era minunat.

Se gândi ce opţiuni avea. Putea să se plimbe, amărâtă şi agitată, simţind fiecare secundă a privării şi frustrării ei, cât timp soarele se târa pe cer.

Sau putea să se apropie de uşă, să se proţăpească în faţa paznicilor ei, şi să strige spre coridor până când venea Minya.

Şi apoi?

Sau ar fi putut adormi, şi poate s-ar fi luptat cu coşmarurile, şi poate ar fi *câştigat*, şi ar fi grăbit şi ziua.

Nu era, de fapt, o alegere. Sarai era obosită şi nu mai era

îngrozită, aşa că se întinse pe pat, îşi puse mâinile sub obraz şi dormi.

•

Lazlo ridică privirea spre citadelă şi se întrebă, pentru a suta oară, ce făcea Sarai. Oare dormea? Dacă da, oare se lupta singură cu coşmarurile? Se holbă la îngerul metalic şi se concentră, de parcă aşa i-ar fi transmis putere.

Tot pentru a suta oară îşi aminti şi sărutul.

Fusese scurt, dar mare parte dintr-un sărut, mai ales dacă e primul, e clipa de dinaintea atingerii buzelor, de dinaintea închiderii ochilor, când te umpli de imaginea celuilalt, şi de dorinţă, de atracţie, şi e ca şi cum... ca şi cum ai găsi o carte în altă carte. O comoară mică de carte, ascunsă într-o carte mai mare. Ca nişte vrăji tipărite pe aripi de libelulă, descoperite într-o carte de bucătărie, chiar între reţetele cu varză şi cele cu porumb. Aşa e un sărut, se gândi el, indiferent cât de scurt: e o poveste micuţă, magică, şi o întrerupere miraculoasă a grijilor lumeşti.

Lazlo era mai mult decât pregătit să fie întrerupt din nou din grijile sale lumeşti.

— Ce oră e? îl întrebă el pe Ruza, privind cerul.

Acolo unde se arăta din jurul marginilor citadelei era groaznic de albastru şi senin. Nu mai simţise niciodată furie împotriva cerului. Nici măcar în zilele interminabile petrecute în Elmuthaleth, străbătând deşertul, nu i se păruse că timpul trecea mai lent decât astăzi.

— Arăt eu a ceas? întrebă războinicul. Este faţa mea rotundă? Sunt cifre scrise pe ea?

— Dacă faţa ta ar fi un ceas, spuse Lazlo, împăciuitor, nu te-aş întreba ce oră e. M-aş uita doar la tine.

— Adevărat, recunoscu Ruza.

Era o zi obişnuită, chiar dacă de zece ori mai lungă decât ar fi trebuit să fie. Soulzeren şi Ozwyn făcuseră ce li se ceruse şi găsiseră un motiv credibil pentru amânarea lansării celei de-a doua sănii. Nimeni nu contestă. Orăşenii erau uşuraţi, iar faranji, ocupaţi.

Thyon nu era singurul care se extenua, deşi era singurul care-şi storcea propria esenţă a vieţii. Cu toţii erau dedicaţi, munceau din greu şi concurau unii cu alţii. Cu toţii, mai puţin Drave, care, drept să spunem, nu avea nicio vină. Nu i-ar fi plăcut nimic mai

mult decât să facă să explodeze ceva, dar îi era limpede oricui că el şi praful lui erau ultima soluţie. Dacă orice altceva dă greş, foloseşti *explozii*.

Asta nu prea îl încânta.

— Cum să câştig recompensa, dacă nu mi se permite să fac nimic? îl întrebase pe Lazlo în după-amiaza aceea, urmărindu-l pe drumul spre postul de gardă Tizerkan, unde se oprise să stea de vorbă cu Ruza, Tzara şi alţi câţiva războinici.

Lazlo nu simţi nicio simpatie. Drave primea o simbrie pentru timpul lui, la fel ca toţi ceilalţi. Cât despre recompensă, averea personală a lui Drave nu era foarte sus pe lista lui de priorităţi.

— Nu ştiu, răspunse. Ai putea găsi o soluţie la problemă care să nu implice distrugere.

Drave pufni.

— Să nu implice distrugere? E ca şi cum ţi-aş cere să nu mai fii un poltron cu gura bogată.

Sprâncenele lui Lazlo se ridicară brusc.

— Poltron?

— Caută în dicţionar, răspunse Drave.

Lazlo se întoarse spre Ruza.

— Tu crezi că sunt poltron? întrebă el, aşa cum întreabă o fată dacă îi stă bine rochia.

— Nu ştiu ce înseamnă.

— Cred că e un soi de ciupercă, spuse Lazlo, care cunoştea prea bine sensul cuvântului, dar era surprins că-l ştia şi Drave.

— Sigur eşti o ciupercă, spuse Ruza.

— Înseamnă „laş”, spuse Drave.

— Ah! Lazlo se întoarse spre Ruza. Crezi că sunt laş?

Ruza se gândi.

— Mai degrabă ciupercă, decise el, iar lui Drave îi spuse: Cred c-ai fost mai aproape prima dată.

— Nu am zis că ar fi o ciupercă.

— Atunci, m-am încurcat eu.

— Îl iau ca pe un compliment, spuse Lazlo, ca să-l enerveze pe Drave, care era josnic, dar amuzant. Ciupercile sunt fascinante. Ştiai că nici măcar nu sunt plante?

Ruza intră în joc, simulând o neîncredere uimită:

— Nu *ştiam* asta. Te rog să-mi spui mai multe.

— E adevărat. Fungii se disting de plante, la fel ca animalele.

— Dar eu nu am pomenit nimic de ciuperci, spuse Drave,

printre dinţii încleştaţi.

— Ah, îmi pare rău. Drave, doreai ceva?

Dar specialistul în explozii se săturase de ei. Dădu din mână a lehamite şi plecă.

— Sărmanul, se plictiseşte, zise Tzara, fără compasiune. N-are nimic de distrus.

— Am putea să-i cerem să demoleze un cartier mic, sugeră Ruza. Ce fel de gazde suntem?

Iar Lazlo simţi... un ghem de disconfort. Un expert în explozii plictisit era una, însă un expert în explozii plictisit şi nemulţumit, era altceva. Apoi, însă, conversaţia luă o turnură care-i alungă din minte toate gândurile la Drave.

— Eu am o metodă să-l ţinem ocupat, spuse Shimzen, unul dintre ceilalţi războinici. Îl trimitem sus, într-o sanie de mătase, să arunce în aer corciturile şi să le transforme în tocăniţă albastră.

Lazlo auzi cuvintele, dar fuseseră rostite cu atâta calm, atât de nonşalant, încât îi luă o clipă să le proceseze, şi apoi putu doar să clipească.

Tocăniţă albastră.

— Dacă nu trebuie să curăţ eu, comentă Ruza, la fel de nonşalant.

Li se adusese la cunoştinţă, mai devreme, situaţia din citadelă. Purtarea lor blazată era, cu siguranţă, o acoperire pentru neliniştea lor profundă, dar asta nu însemna că nu erau sinceri. Tzara clătină din cap, iar Lazlo crezu că urma să îi mustre pentru duritățile rostite, însă ea spuse doar:

— Păi, care mai e distracţia? Nici nu apuci să-i vezi murind.

Respiraţia îl părăsi cu un icnet, de parcă ar fi fost lovit în plex. Se întoarseră cu toţii spre el.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Ruza, văzându-i expresia. Arăţi de parcă ţi-ar fi servit cineva tocăniţă albastră la cină.

Râse, mulţumit de gluma lui, iar Shimzen îl plesni apreciativ peste umăr.

Faţa lui Lazlo se încruntă şi se înroşi. Tot ce vedea era Sarai, prizonieră, înfricoşată.

— Cum puteţi să vorbiţi aşa, spuse el, când nici nu îi cunoaşteţi?

— Să îi cunoaştem? Ruza ridică din sprâncene. Pe monştri nu-i *cunoşti*. Îi ucizi.

Tzara trebuie să fi remarcat furia Rătăcitului, stupefacţia lui.

— Crede-mă, Rătăcitule, îi spuse. Dacă ai şti un lucru cât de neînsemnat despre ei, ai fi bucuros să aprinzi chiar tu explozibilii.

— Dacă ai şti un lucru cât de neînsemnat despre *mine*, răspunse el, nu ai crede că m-aş bucura să ucid pe cineva.

Se uitară cu toţii la el, lung, uimiţi şi înciudaţi, fiindcă le strica buna dispoziţie. Ruza spuse:

— Te gândeşti la ei ca la nişte oameni. Asta e problema ta. Imaginează-ţi că sunt trave...

— Nu am ucis trava.

— Aşa e, se strâmbă Ruza. Exemplu nepotrivit. Dar te-ai fi uitat aşa la mine dacă aş fi făcut-o?

— Nu ştiu. Dar ei nu sunt trave.

— Nu, admise Ruza. Sunt mult mai primejdioşi.

Era adevărat, însă nu avea sens. Erau şi *oameni*, şi nu se râdea despre transformarea oamenilor în tocăniţă.

Mai ales dacă printre ei se afla şi Sarai.

„Crezi că oamenii buni nu sunt capabili de ură?" îl întrebase ea pe Lazlo, noaptea trecută. „Crezi că oamenii buni nu ucid?" Cât de naiv fusese să-şi imagineze că era doar o problemă de înţelegere. Dacă ar fi cunoscut-o, gândise el, nu ar fi fost capabili să îi facă rău. Dar acum lucrurile se limpeziseră: nu *ar fi putut* să o cunoască. Nu şi-ar fi permis. Suheyla încercase să îi spună: ura era ca o boală. Vedea acum la ce se referise. Dar unde să găsească un remediu?

Ar fi putut oamenii Plângerii să accepte vreodată supravieţuitorii din citadelă, sau, ca faţă de trava din deşert, măcar să le suporte existenţa?

51.

POLTRONI

— Există un câmp magnetic între ancore şi citadelă, îi spunea Mouzaive, filosoful naturalist, lui Kether, artizanul de maşinării de asediu, în sala de mese a ghildei. Dar nu seamănă cu nimic cunoscut.

Drave, care fusese iraţional de furios fiindcă îi fuseseră servite ciuperci, şedea la masa alăturată. Privirea lui posomorâtă nu dădea niciun semn că ar asculta.

Mouzaive inventase un instrument pe care-l numea criptocronometru. Acesta folosea o proteină extrasă din ochi de pasăre ca să detecteze prezenţa câmpurilor magnetice. Suna ca o grămadă de vorbe goale, pentru Drave, însă ce ştia el?

— Ancore magnetice, medită Kether, întrebându-se cum să-şi însuşească tehnologia pentru propriile maşinării. Deci, dacă le-ai opri, citadela ar... pluti mai departe?

— Aşa cred, da.

— Dar cum de pluteşte ceva atât de mare?

— Cred că-i o tehnologie pe care nu ne-o putem nici măcar închipui, spuse Mouzaive. Nu este gaz de ulola, cu siguranţă.

Kether, care dorea să îşi însuşească şi *acea* tehnologie, spuse cu înţelepciune:

— Dacă e ceva sigur, e că nimic nu e sigur.

Drave îşi dădu ochii peste cap.

— Ce le creează pe câmpurile magnetice? întrebă el, morocănos. Există vreo maşinărie în interiorul ancorelor sau ceva?

Mouzaive ridică din umeri.

— Cine ştie? Ar putea fi şi o perlă magică a lunii. Dacă am pătrunde în obiectele acelea nenorocite, atunci am putea afla.

Discutară progresele metalurgiştilor şi cele ale lui Thyon Nero, speculând care dintre ei avea să străpungă metalul mai întâi. Drave nu mai spuse nimic. Mestecă. Mâncă şi ciupercile, în timp ce fraze precum „spargerea carcaselor” îi răsunau în minte ca nişte clopoţei. Se presupunea să stea deoparte, în timp ce Felleringii şi Nero se luptau pentru recompensă? De parcă Nero ar fi avut nevoie de ea, când putea face aur oricând!

Să fie el al naibii, dacă gaşca asta de poltroni avea să-l ţină la distanţă să nu intre şi el în competiţie.

Sau, mai degrabă, să n-o arunce în aer.

52.

MINUNAT, DAR ARS

De fapt, Sparrow încercase să o viziteze pe Sarai, însă fantomele blocaseră coridorul şi nu îi permiseseră să intre. Fetiţa fantomă, Bahar, picurând apă de râu şi suferinţă, îi spusese solemn:

— Sarai nu se poate juca acum.

Asta îi trimise un fior de-a lungul spinării. Merse la cele două Ellen, în bucătărie, să vadă dacă ştiau cum se simţea, însă le găsi posomorâte şi tăcute, ceea ce o înfioră iar. Nu erau niciodată aşa. Trebuie că era mâna Minyei, însă Minya nu le oprimase niciodată pe doici ca pe alte fantome. De ce acum?

Minya nu era de găsit. Nici Ruby sau Feral.

Uneori, aveau nevoie de timp petrecut în solitudine. Aşa îşi spuse Sparrow, în după-amiaza aceea. Dar ea avea nevoie de contrariu. De familie. Nu suporta să nu poată merge la Sarai şi era furioasă că nu o putea găsi pe Minya, să o roage. Merse la inima citadelei şi strigă prin deschizătura îngustă, care fusese cândva o uşă. Era convinsă că Minya era înăuntru, dar nu îi răspunse.

Nici măcar grădina nu o calma, astăzi. Îşi simţea magia slăbită, de parcă secase un râu în interiorul ei. Se imagină plângând, şi pe Feral ţinând-o în braţe, ca să o consoleze. I-ar fi netezit părul cu mâinile şi ar fi murmurat lucruri liniştitoare la urechea ei, iar ea ar fi ridicat privirea, el ar fi coborât-o şi... nu ar fi fost deloc aşa ca atunci când îl sărutase Ruby, cu zgomot de ventuză şi nori de furtună. Ar fi fost dulce, atât de dulce.

Ar fi posibil, îşi spuse ea. *Acum*, *când totul e atât de tensionat*. De ce nu? Lacrimile erau uşor de produs. Şi le reţinuse întreaga zi. Cât despre Feral, nu putea fi decât în camera lui. Sparrow străbătu coridorul, trecu de camera ei şi de a lui Ruby, tăcute, dincolo de draperii.

Avea să se simtă foarte nătângă mai târziu, fiindcă îşi imaginase că Ruby şi-ar fi putut dori timp pentru sine. Nu era cazul, niciodată. Pentru Ruby, gândurile erau degeaba dacă nu exista cineva căruia să i le spui în secunda în care le aveai.

Ajunse la uşa lui Feral, iar în spatele draperiei lui *nu era tăcere*.

•

„De unde ştiu că nu mă vei arde?” o întrebase Feral pe Ruby, cu câteva zile mai devreme. „Ah, s-ar putea întâmpla doar dacă mi-aş pierde complet controlul”, spusese ea. „Ar trebui să fii

foarte priceput. Nu-mi fac griji”.

Fusese ca o palmă, iar Feral nu uitase. Dar îl pusese în încurcătură. Cum să o facă să-şi înghită cuvintele fără să fie ars pentru efort?

Erau zile întunecate şi era bine să aibă o provocare ca să-şi ia mintea de la fantome şi pieire: să o facă pe Ruby să-şi piardă controlul, fără să fie transformat într-o grămăjoară de cenuşă. Feral se strădui. Curba învăţării era delicioasă. Era foarte fixat pe plăcerea lui Ruby, în parte fiindcă *l-ar fi putut ucide*, şi în parte fiindcă... îi plăcea. Îi plăcea când ea simţea plăcere. Nu îi plăcuse niciodată mai mult decât atunci când era moale, lângă el, respirând în gâfâieli surprinse sau privindu-l pe sub gene, cu pleoapele grele de o mulţumire hedonistă.

Era foarte satisfăcător şi niciodată atât de mult ca atunci când, la final, ea scoase un sunet ca un suspin de porumbiţe şi viori, şi... îi dădu foc la pat.

Mirosul de fum. O pală de căldură. Buzele ei erau întredeschise, iar ochii îi ardeau precum tăciunii. Feral se ridică, deja chemând un nor. Exersase planuri de urgenţă în minte. Aerul se umplu de vapori. Aşternuturile de mătase, strânse în pumnul lui Ruby, se aprinseră, şi o secundă mai târziu norul aduse ploaia, întrerupând suspinul de porumbiţe/viori şi duşuind-o înainte ca restul rugului să se transforme în cenuşă.

Ea strigă şi sări în picioare. Picăturile de ploaie o loveau, în timp ce Feral se afla la distanţă, foarte mândru de el. Nu păstrase norul mai mult decât era necesar, şi, în plus, ploaia nu fusese rece. Era un nor tropical. Se gândi că fusese un gest frumos, dar nimic nu conta pentru Ruby.

— Ce... *nepoliticos*! exclamă ea, scuturându-şi apa de pe braţe.

Sânii ei albaştri sclipeau. Din păr i se scurgeau râuleţe, pe spate şi pe umeri.

— *Nepoliticos*? repetă Feral. Deci politicos ar fi fost să ard, fără să mă plâng?

Ea se uită urât la el.

— *Da*.

El arătă împrejur.

— Uite! Mi-ai ars aşternuturile.

Aşa făcuse. Erau nişte găuri ude, cu margini negre, acolo unde le strânsese în pumni.

— Te aştepţi să îmi cer scuze? spuse Ruby.

Dar Feral clătină din cap, rânjind. Nu voia să o certe. Dimpotrivă, strălucea de mândrie.

— Ţi-ai pierdut controlul, spuse. Ştii ce înseamnă asta, nu? Că sunt *foarte* priceput.

Ochii ei se îngustară. Încă încâlcită în aşternuturile lui Feral, se prefăcu în Rug, aprinzându-se ca o torţă şi patul odată cu ea.

Feral mârâi, dar nu putu decât să privească aşternuturile, pernele, salteaua – tot ce nu era din mezartium – arzând, mistuite, nelăsând în urmă decât metal fierbinte şi o fată goală, fumegândă, cu sprâncenele ridicate, parcă spunând „Acum ce mai zici de aşternuturi arse?” Dar nu părea furioasă. Un zâmbet îi ridică unul dintre colţurile gurii.

— Presupun că ai devenit mai bun, recunoscu ea.

Se simţea de parcă tocmai câştigase la quell, doar că mult mai bine. Feral râse. O cunoştea pe Ruby de o viaţă şi fusese iritat de ea cam jumătate din timp, dar acum era uimit de turnura pe care o puteau lua lucrurile între două persoane, şi de sentimentele care puteau creşte în timp ce încercai să te distragi de la sfârşitul lumii. Se apropie de ea.

— Mi-ai distrus patul, spuse el, amical. Va trebui să dorm cu tine, de acum înainte.

— Serios? Nu ţi-e teamă că te voi incinera?

Ridică din umeri.

— Va trebui să fiu mai puţin minunat. Ca să rămân în siguranţă.

— Fă asta şi o să te dau afară.

— Ce dilemă.

Se aşează pe marginea cadrului patului.

— Să fiu mai puţin minunat şi să rămân în viaţă, sau să fiu minunat şi să ard.

Mezartiumul nu păstra căldura. Revenise deja la normal. Dar pielea lui Ruby, nu, ci era încă fierbinte, aşa ca o zi de vară sau un sărut foarte reuşit. Feral se aplecă spre ea, dorind să îl aplice pe cel din urmă, şi înlemni.

În aceeaşi secundă, amândoi zăriră o mişcare cu coada ochiului. Draperia. Era dată la o parte, iar Sparrow stătea în prag, şocată.

53.

INIMI PÂNGĂRITE

Visele lui Sarai din ziua aceea n-au fost lipsite de orori, însă, pentru prima dată, nu s-a simţit lipsită de apărare. „Le gonim noi”, îi spusese Lazlo, „sau le transformăm în licurici şi îi prindem într-un borcan”.

Încercă şi *reuşi*, iar la un moment dat, chiar se trezi mergând printr-o pădure întunecată, purtând o armură de Tizerkan şi un borcan plin cu licurici, care fuseseră, recent, nişte ravizi, Rasalas şi mama ei. Ţinea borcanul sus, să-i lumineze drumul, şi el îi lumina şi zâmbetul de triumf.

Nu îl întâlni pe Lazlo în vis. Poate că subconştientul ei prefera să aştepte să fie adevărat. Dar retrăi sărutul, exact aşa cum fusese – dulce de se topea şi mult prea scurt, şi se trezi exact cum se trezise şi atunci. De data asta nu sări din pat, ci rămase întinsă, leneşă, moleşită de somn şi de starea de bine. În zori, o întâmpinase singurătatea. Nu şi acum. Deschizând ochii, tresări.

Minya se afla la capul patului.

Sări în picioare.

— Minya! Cum a rămas cu respectarea draperiilor?

— Ah, draperiile, spuse Minya, ironică. De ce să-ţi faci griji, Sarai, dacă nu ai nimic de ascuns? Ruby şi Feral au, să ştii. Dar draperiile nu blochează sunetele foarte bine.

Scoase nişte zgomote exagerate de sărut şi îi aminti lui Sarai de felul în care chicoteau şi tresăreau toţi când le povestea despre ce făceau oamenii în paturile lor. Trecuse mult de atunci.

Dar Ruby şi Feral? Nu o surprindea. În timp ce ea fusese învăluită de propria suferinţă, viaţa în citadelă mersese mai departe. *Sărmana Sparrow*, gândi.

— Ei bine, eu nu ascund nimic, minţi ea.

Minya nu o crezu nicio secundă.

— Nu? Atunci de ce arăţi aşa?

— Cum?

Minya o cercetă, cu privirea ei seacă rulând în sus şi în jos, încât Sarai se simţi dezbrăcată. *Vizibilă*, însă nu în sensul bun. Minya se pronunţă, de parcă ar fi diagnosticat o boală:

— *Fericită*.

Fericită. Ce idee!

— Aşa se numeşte sentimentul ăsta? spuse ea, fără să încerce să se ascundă. Uitasem complet.

— Dar de ce eşti tu fericită?

— Am avut un vis minunat, spuse Sarai. Atât.

Minya se înfurie cât ai clipi. Sarai nu ar fi trebuit să aibă vise frumoase.

— Cum e posibil?

Sarai ridică din umeri.

— Închid ochii, stau foarte liniştită şi...

Minya fumega. Întregul trup i se încordase arc. Vocea ei căpătă sâsâitul plin de salivă pe care-l păstra, de obicei, pentru rostirea cuvântului „răzbunare”.

— *Nu ţi-e ruşine*? Zaci aici, numai mătase şi lascivitate având vise frumoase, în timp ce vieţile noastre se destramă?

Lui Sarai îi era chiar tare ruşine. Minya ar fi putut-o întreba, la fel de bine, dacă nu avea sânge sau spirit, fiindcă ruşinea aproape că îi curgea prin vene. Dar... nu şi acum. „Cred că eşti un basm”. Cât de bine se simţea fără arsura ruşinii! „Cred că eşti magică, curajoasă şi deosebită”.

— M-am săturat de ruşine, Minya, spuse ea. Şi am terminat-o cu poţiunea, cu coşmarurile şi cu răzbunarea. Plângerea a suferit destul şi la fel şi noi. Trebuie să găsim altă cale.

— Nu fi proastă. Nu există altă cale.

„Se pot întâmpla multe”, îi spusese Sarai lui Ruby, fără să creadă nici ea, cu zile în urmă. Acum, credea. Lucrurile *se întâmplaseră*. Lucruri incredibile. Dar când venea vorba despre citadelă, nimic nu se întâmpla fără acordul Minyei.

Sarai trebuia să o convingă *să le lase* să se întâmple.

Ani de-a rândul, îşi sufocase propria empatie şi o reţinuse, de teama mâniei Minyei. Dar acum totul depindea de asta – nu doar dragostea ei, ci şi vieţile lor. Inspiră adânc.

— Minya, spuse, trebuie să mă asculţi. Te rog. Ştiu că eşti supărată pe mine, dar încearcă să-ţi deschizi mintea.

— De ce? Ca să pui lucruri în ea? Nu-ţi iert oamenii, dacă la asta te gândeşti.

Oamenii tăi. Şi erau ai ei, se gândi Sarai. Nu doar Eril-Fane sau Lazlo, ci toţi. Fiindcă darul ei o forţase, şi îi *permisese*, să îi cunoască.

— Te rog, Min, spuse ea, şi vocea îi flutură, parcă gata să-şi ia

zborul, cum îşi dorea să facă şi ea. Eril-Fane nu a spus nimănui ce s-a întâmplat ieri. Nu le-a spus nici despre mine, nici despre fantome.

— Deci l-ai văzut, spuse Minya, răzbunătoare. Ai fost mereu o mincinoasă de doi bani, ştii. Mă prindeam întotdeauna. Dar acum pari să evoluezi.

— Nu am minţit, răspunse Sarai. Nu îl văzusem, dar acum, da.

— Şi se simte bine marele nostru erou?

— Nu, Minya. Nu e niciodată bine. Nu de la Isagol încoace.

— Opreşte-te, protestă Minya, ducându-şi o mână la piept, îmi frângi inimile.

— Care inimi? întrebă Sarai. Inimile pe care le pângăreşti cu fantome nefericite, că îţi poţi sprijini ura?

— Inimile pe care le pângăresc cu fantome nefericite? Bravo, Sarai! Foarte poetic.

Sarai închise ochii strâns. Să discute cu Minya era de parcă ar fi fost plesnită peste faţă.

— Ideea e că nu a spus nimănui. Dacă regretă ce a făcut şi vrea să se căiască?

— Dacă-i poate readuce pe toţi la viaţă, atunci cu siguranţă mă mai gândesc.

— Ştii că nu poate! Dar fiindcă trecutul este mânjit de sânge, nu înseamnă că şi viitorul trebuie să fie la fel. Nu putem încerca să negociem cu el? Dacă-i promitem să nu le facem rău...

— Să nu le facem rău! Îţi faci griji pentru siguranţa *lui*! Dar Plângerea ne poate promite nouă că nu ne va face rău? Sau nu mai ai nevoie de noi? Poate că nu suntem o familie suficient de bună pentru tine. Poate ţi-e dor de omul *care ne-a ucis neamul*.

Sarai şovăi. Fireşte că avea nevoie de ei. Fireşte că erau adevărata ei familie şi că vor fi întotdeauna. Cât despre restul, chiar voia să nege totul. Când Minya punea problema aşa, o îngrozea.

— Prostii! spuse ea. Nici măcar nu e vorba despre el. E despre noi şi viitorul nostru.

— Chiar crezi că te-ar putea iubi? întrebă fetiţa. Chiar crezi că un om ar putea suporta să te vadă?

Până în urmă cu o săptămână, Sarai ar fi spus că nu. Sau nu ar fi spus nimic, ci ar fi *simţit* acel „nu” ca pe ruşine, ofilind-o ca pe o floare neudată. Dar răspunsul se schimbase şi o schimbase.

— Da, spuse ea, încet, dar hotărât. *Ştiu* că un om mă poate

suporta, Minya, fiindcă există unul care mă poate vedea.

Cuvintele îi scăpaseră. Nu le mai putea lua înapoi. Simţi că i se încălzesc gâtul şi pieptul.

— Şi mă suportă foarte bine.

Minya se holbă la ea. Sarai nu o mai văzuse niciodată uluită. Pentru o secundă, până şi furia ei fu ştearsă.

Dar reveni.

— Cine? întrebă ea, cu o voce letală.

Sarai avu o presimţire fiindcă deschisese uşa spre secretul ei. Dar nu considera că Lazlo ar fi putut fi ţinut secret multă vreme, nu dacă exista vreo şansă la viitorul la care spera.

— Este unul dintre faranji, zise, încercând să pară puternică, fiindcă Lazlo merita să se vorbească despre el cu mândrie. Nu ai mai văzut asemenea vise, Min. Frumuseţea pe care o vede în lume şi în mine! Asta poate schimba lucrurile. Simt eu.

Se gândea c-ar putea-o convinge? Îşi imagina că Minya ar fi ascultat?

— Deci, asta e, spuse fata. Un bărbat îţi face ochi dulci, şi eşti gata să ne întorci spatele şi să te joci de-a familia în Plângerea. Eşti atât de însetată de iubire? Mă aşteptam din partea lui Ruby, nu şi de la tine.

Vocea aceea ascuţită şi vicleană!

— Nu întorc spatele nimănui, spuse Sarai. Dar nu-i nevoie ca oamenii să ne dispreţuiască. Dacă am putea discuta cu ei, poate am vedea că există şanse pentru noi să *trăim* şi nu doar să existăm. Minya, îi pot duce un mesaj lui Eril-Fane. Ar putea veni sus mâine...

— Desigur, spuse Minya. Adu-l şi adu-ţi şi iubitul. Adu-i pe toţi faranjii, de ce nu? Cât de convenabil ar fi să-i ucidem pe toţi odată! Ar fi de mare ajutor. Mulţumesc, Sarai.

— Ca să îi ucidem pe toţi, repetă ea.

— Nu am fost suficient de explicită? Orice om care pune piciorul în citadelă moare.

Lacrimi de neajutorare îi ardeau ochii lui Sarai. Mintea Minyei, la fel ca trupul ei, era de neclintit. Oricare era motivul pentru vârsta nefirească în care se blocase, timp de cincisprezece ani, fetiţa era dincolo de raţiune sau convingere. Voia carnagiul şi răzbunarea şi să-i atragă pe toţi în asta.

„Ai putea să o cuprinzi pe Minya într-o îmbrăţişare călduroasă”, spusese Sparrow către Ruby, în grădină. Fără

intenţie, iar gândul otrăvit – ideea şocantă, de neconceput, ca ei cinci să îşi facă rău unul altuia – îi provocase greaţă lui Sarai. Acum se simţea rău din nou, privind în ochii arzători ai fetiţei care-i oferise o viaţă şi întrebându-se cum... cum ar fi putut să stea şi s-o privească declanşând un război.

Voia să strige.

Voia să-şi strige *moliile*.

— Ai fost cât se poate de explicită, replică ea.

Moliile ei se agitau. Voiau să iasă. *Ea* voia să iasă. Soarele apusese. Cerul nu era complet întunecat, însă era suficient. Se uită la mica tirană, demnă urmaşă a lui Skathis în privinţa cruzimii, dacă nu şi a darului. Pumnii i se încleştară. La fel şi dinţii. Strigătul crescu, la fel de violent ca primul, cu ani în urmă, când îl înăbuşise cu săptămânile, sigură că avea să fie ceva rău.

„Rău înseamnă bun”, spusese Minya, atunci. „Avem nevoie de rău.”

Şi astfel se născuse Muza Coşmarurilor, iar câteva cuvinte hotărâseră soarta lui Sarai.

— Dă-i drumul, spuse Minya, cu pumnii încleştaţi, şi faţa sălbatică, aproape înnebunită de furie şi ciudă. Văd că vrei să pleci. Coboară la oamenii tăi, dacă numai de ei îţi pasă! Iubitul tău te aşteaptă. Du-te la el, Sarai.

Îşi dezveli dinţişorii albi.

— Spune-i că *abia aştept să-l cunosc*!

Sarai tremura. Braţele îi înţepeniseră pe lângă corp. Aplecându-se spre Minya, deschise gura şi strigă. Nu ieşi niciun sunet. Doar molii. Spre Minya. Toate spre Minya. Un torent de întuneric, de aripi înnebunite, de furie. Se vărsară spre ea. Năvăliră spre ea. Îi zburară în faţă şi ea ţipă, încercând să se ferească. O năpădiră, când o făcu. Nu putea scăpa de ele. Băteau din aripi şi îi loveau faţa şi părul, iar şuvoiul lor se separă în jurul ei asemeni unui râu în jurul unui bolovan. O depăşiră, ieşiră în alcov, trecură peste capetele fantomelor şi se pierdură în amurg.

Sarai rămase pe loc, încă ţipând, şi, deşi nu ieşi niciun sunet, fiindcă îşi pierduse vocea, buzele ei formară cuvintele „Ieşi afară!”, până când Minya se ridică şi, cu o privire cumplită, se întoarse şi dispăru.

Sarai se prăbuşi pe pat, suspinând în tăcere, iar moliile sale coborâră şi coborâră. Nu se despărţiră, fiindcă mintea ei nu voia

să se separe. Se gândea numai la Lazlo, aşa că într-acolo zburară, direct spre casa şi spre fereastra pe care le cunoştea atât de bine, spre camera unde spera să îl găsească dormind.

Dar era încă devreme. Patul lui era gol, cizmele lui, nicăieri, aşa că moliile, fluturând agitate, nu avură de ales decât să se aşeze şi să aştepte.

54.

CE E ADORABIL TREBUIE DEVORAT

Lazlo nu mai voia să discute decât cu Sarai. Nu credea că-şi mai putea păstra calmul multă vreme, dacă mai auzea vorbindu-se despre „corciturile de zei”, fie de bine, fie de rău. Aproape că se gândi să se caţăre pe fereastră ca să intre în casă, evitând-o astfel pe Suheyla, însă nu putea face aşa ceva, prin urmare intră pe uşa verde şi o găsi în curte. Cina îl aştepta.

— Nu te îngrijora, îi spuse ea, imediat. E doar o masă uşoară. Ştiu că eşti nerăbdător să dormi.

Da, era, şi s-ar fi putut descurca şi fără cină, dar se sili să se oprească. Sarai era nepoata ei, singura pe care o avea. Fusese furios în dimineaţa aceea, fiindcă ea şi Eril-Fane primiseră veştile despre existenţa ei fără nicio bucurie, însă, după reacţia Tizerkanilor, îşi dăduse seama că a lor fusese generoasă, chiar dacă sinceră. Încerca să îşi imagineze ce însemnau pentru Suheyla toate astea.

Aduse castroanele de supă şi atârnă o pâine proaspătă de cârligul cel mare. Pâinea avea seminţe şi petale coapte în ea, într-un model de cercuri suprapuse – o fi fost o masă uşoară, însă îi luase ore întregi să o prepare. De obicei, era vorbăreaţă, nu şi în seara asta. Văzu la ea o curiozitate timidă, însă ruşinată, şi de câteva ori păru dornică să spună ceva, dar se răzgândi.

— Deunăzi, îi spuse el, dumneata mi-ai zis să întreb ce am de întrebat. Acum e rândul meu. E în ordine, poţi întreba.

— Ne... ne urăşte foarte mult?

— Nu, spuse el, nu vă urăşte deloc, spuse el, şi simţi că era adevărat.

Ea vorbise despre sfâşierea din sufletul ei şi despre blestemul

de a-şi cunoaşte prea bine duşmanii ca să îi mai urască.

— Poate cândva, însă acum nu.

Voia să îi spună că Sarai înţelegea, însă acea iertare putea să vină doar de la Sarai.

Mâncă repede, iar Suheyla îi pregăti un ceai. El refuză, la început, dornic să plece, dar ea spuse că l-ar ajuta să adoarmă mai repede.

— Oh, atunci ar fi minunat.

Goli cana dintr-o înghiţitură, îi mulţumi, se opri să îi strângă mâna şi intră în camera sa. Deschise uşa şi... încremeni în prag. Molii.

Moliile erau aşezate pe tăblia de lemn şi pe perne, pe peretele din spatele patului, iar când se deschise uşa se ridicară în aer ca nişte frunze răscolite de vânt.

Sarai, se gândi el. Nu ştia ce să creadă despre numărul lor. Îl copleşeau, nu cu teamă, sau, ferească zeii, cu dezgust, ci cu *uimire* şi cu un vag fior de groază.

Poate că adusese toată groaza cu el din postul de pază şi din cuvintele sângeroase, brutale, ale prietenilor săi, şi poate că moliile aduseseră o parte din ea pe aripile lor acoperite cu puf. Înţelese un lucru din roirea creaturilor: Sarai îl aştepta.

Închise uşa. Ar fi vrut să se spele şi să se bărbierească, să se spele pe dinţi, să se pieptene, să se schimbe. Roşi când se gândi să îşi scoată cămaşa, deşi ştia că ea îl mai văzuse dormind aşa, înainte. Se decise să se spele pe dinţi, îşi dădu jos cizmele şi apoi se culcă. Deasupra capului său, moliile se adunară pe bârna din tavan ca o creangă cu flori de beznă.

Îşi dădu seama imediat după ce se întinse, că lăsase suficient spaţiu în pat pentru Sarai, pe partea aleasă de ea în vis, deşi era nevoie doar de tâmpla lui, pentru ca moliile ei să se poată aşeza pe ea. Altă dată, ar fi râs de el însuşi, însă nu acum. Acum, simţea doar absenţa ei dintr-o lume care nu o voia.

Nu se mişcă, ci închise ochii, simţind moliile – pe *Sarai* peste tot în jurul lui. Îşi dorea să vină somnul şi să fie cu ea, iar astă-seară nu îl ţinea treaz euforia. Urmă o cufundare lentă şi...

•

Molia, tâmpla.

Pragul spre vis.

Sarai se trezi în piaţa-amfiteatru. Îi fusese dor de culorile şi de dulceaţa din Plângerea Visătorului, aşa cum o numea ea, dar nu

le găsi. Locul era pustiu. Bătea vântul, suflând aşchii de gunoi peste gleznele ei, şi un hău de teamă se căscă în ea. Unde dispăruseră culorile? Ar fi trebuit să fie mătăsuri fluturânde, muzică în aer şi râsetele copiilor care se jucau pe sârmele dintre cupole. Nu era niciun copil pe sârmă şi tarabele din piaţă erau goale. Unele arătau ca şi cum ar fi fost *arse* şi nu se auzea niciun sunet.

Oraşul încetase să respire.

Sarai nu mai respiră nici ea. Oare *ea* crease locul acesta, ca pe o reflexie a disperării ei, sau era creaţia lui Lazlo? Părea imposibil. Sufletul ei avea nevoie de Plângerea Visătorului şi ea de el.

Iată-l, chiar acolo, cu părul lung fluturând în vânt. Faţa lui era sumbră, fiindcă voioşia dispăruse de pe ea, însă în ochii lui – Sarai respiră din nou – se vedea din nou luminiţa vrăjitoarei. Şi ea o purta în ochi. Simţea cum iese din ea ca un lucru care l-ar fi putut atinge. Făcu un pas în faţă, urmând direcţia luminii. Făcu şi el un pas în faţă.

Ajunseră faţă în faţă, la o lungime de braţ, fără să se atingă. Cele trei fire care-i legau îi aduseră şi mai aproape. Inimi, buze, pântece. Mai aproape, fără să se atingă. Aerul dintre ei era o zonă moartă, de parcă amândoi şi-ar fi purtat disperarea în avangardă, sperând ca să rupă celălalt rândurile. Reţinură tot ce aveau de spus, fiecare lucru disperat, nevrând să îl spună. Voiau doar să dispară – *aici*, cel puţin, în locul acesta, care le aparţinea.

— A fost o zi lungă, remarcă Sarai.

Asta-i aduse un hohot de râs surprins.

— Cea mai lungă, încuviinţă Lazlo. Ai putut să dormi?

— Da, răspunse ea, zâmbind puţin. Mi-am transformat coşmarurile în licurici şi i-am prins într-un borcan.

— Foarte bine, şopti Lazlo. Eram îngrijorat. Cred că m-am gândit la tine de câteva ori, azi.

— Doar de câteva ori? îl tachină ea, roşind.

— Poate de mai multe ori, recunoscu el.

O prinse de mână. Era fierbinte – la fel şi a lui. Marginile lipsei lor de speranţă începură să se clatine.

— Şi eu m-am gândit la tine, spuse Sarai, împletindu-şi degetele cu ale lui.

Albastru şi cafeniu, cafeniu şi albastru. Era fascinată de

imagine.

— Şi e corect să-ţi spun că te-am şi visat, murmură ea.

— Ah, da? Sper că m-am purtat cumsecade.

— Nu *prea* cumsecade, spuse ea, adăugând: Nu mai bine decât în dimineaţa asta, când soarele a răsărit atât de curând.

Se referea la sărut. El înţelese.

— *Soarele*. Încă nu am uitat.

Spaţiul dintre ei nu putea decât să se reducă, nu să crească. Vocea lui Lazlo era muzică, cea mai frumoasă muzică dintre toate, când o luă pe Sarai în braţe şi spuse:

— Vreau să-l prind într-un borcan şi să-l închid cu licuricii.

— Luna pe o brăţară şi soarele la borcan, spuse Sarai. Noi chiar vrem să întoarcem lumea pe dos, nu-i aşa?

Vocea lui Lazlo i se adânci în gâtlej. Deveni mai groasă şi mai flămândă.

— Mă aştept să supravieţuiască, spuse el, şi o sărută.

Cum de supravieţuiseră o întreagă zi, doar cu mica atingere care fusese sărutul de dimineaţă? Dacă ar fi ştiut cum era *de fapt* un sărut, n-ar fi reuşit. Ar fi fost insuportabil să ajungă atât de aproape – încât *abia să simtă* şi *aproape să guste*, şi să fie separaţi înainte de... acela. Dar nu ştiuseră.

Iar acum ştiau.

Acum învăţau. Sarai se lipi de Lazlo, cu ochii închişi. Ai lui zăboviră, fiindcă voia să o vadă. Nu voia să piardă nicio secundă chipul ei. Frumuseţea ei senină, azurie, îl vrăjea. La rădăcina nasului avea o pulbere de pistrui aproape invizibili. Lunecarea feţelor lor era lentă ca mierea turnată, iar buzele ei se deschiseră necruţător de încet. Cea de jos, voluptuoasă ca fructele scăldate de rouă, se separă de cealaltă – *pentru el* –, cel mai captivant lucru pe care-l văzuse. Un fulger de dorinţă îl străbătu şi se lăsă pradă lentorii de miere, împingând disperarea la o parte din calea prinderii acelei buze dulci şi moi între ale lui.

Moliciunea, topirea.

Când Lazlo îşi dorise să descopere, alături de Sarai, tărâmuri necunoscute, se gândise la mistere necuprinse, precum originea şi natura zeilor. Dar, acum, renunţase la toate pentru acest mister mărunt, pentru acest mister nou şi perfect, al Plângerii. Sărutul acesta.

Exact sărutul acesta.

Buze. Miracolul buzelor care puteau atinge sau apăsa, se

puteau separa şi lipi, iar astfel puteau prinde buza celuilalt într-o muşcătură dulce. Nu muşcătură. Fără dinţi. Dinţii erau încă un secret. Dar vârful limbii, în schimb... disperarea avea şanse foarte mici în faţa descoperirii vârfului limbii. Iar lucrul aproape de neconceput era că, pe cât de ameţit se simţea, tot mai credea că *acesta* era doar pragul spre un alt tărâm necunoscut. O uşă întredeschisă şi o fărâmă de lumină care doar sugera strălucirea de dincolo.

Se simţea greu şi uşor, totodată. Ardea şi plutea. Nu bănuise niciodată. Fusese conştient că existau fete, fireşte, şi avusese tot felul de gânduri pe care le au tinerii (adică, tinerii *buni*, care au gânduri *bune*), şi fireşte că nu era ignorant cu privire la... biologie. Dar nu avusese nicio idee despre ce simţea acum că se afla dincolo de uşa aceea ispititoare. Era o strălucire care părea bogată, adâncă, imensă, *aproape*, secretă, delirantă şi... sacră.

Era viitorul său cu fata asta pe care o ţinea în braţe, şi orice ar fi simţit şi de orice s-ar fi temut pe drumul spre casă de la postul de pază, acum era sigur: avea să existe un viitor.

Speranţa era uşor de atins, în fond. Aici şi acum, în orice caz.

O trase mai aproape, iar braţele lui i se închiseră în jurul taliei, şi se pierdu în miracolul care era ea. Inspiră mirosul şi gustul ei, şi se înfioră când degetele ei îi mângâiară umerii până la ceafă. Şi le trecu prin părul lui şi fu cuprins de o senzaţie nouă, de un foc al plăcerii care i se răspândi în josul umerilor şi în sus, spre scalp, împingând în uşa aceea ispititoare, cu secretele ei luminoase. Când sărutul se întrerupse, într-un târziu, îşi lipi faţa de a ei. Marginea tâmplei, pometii – ai lui, aspri, lângă ai ei, netezi.

Se simţea ca un pahar plin cu splendoare şi noroc. Buzele îi schiţară un zâmbet. Şopti:

— Sarai, mi-ai stricat gustul pentru orice altceva, şi înţelese, în sfârşit, ce însemna.

Sarai se retrase cât să-l poată privi. Uimirea ei o reflecta pe a lui, iar privirea ei ţinea loc de un *Oh*, răguşit, uluit şi cât se poate de treaz.

Râsetele ajunseră primele la ei. Râsete de copii. Apoi, culorile. Se întoarseră ca să privească în jur şi văzură că oraşul nu îşi mai ţinea respiraţia. Steagurile coadă-de-rândunică fluturau pe cupole, iar cerul era un mozaic de zmeie. Tarabele din piaţă nu mai erau goale, ci se trezeau la viaţă, de parcă ar fi deschis de

dimineaţă, iar vânzătorii purtând şorţuri lungi îşi aşezau marfa. Roiuri de fluturi sclipitori se mişcau printre ele ca nişte bancuri de peşti, iar nivelurile superioare ale amfiteatrului erau terasate acum cu pomi fructiferi din nestemate.

— E mai bine, oftă Sarai.

Sus, în citadelă, lacrimile i se uscară pe obraji. Pumnii şi stomacul i se relaxară.

— Mult mai bine, încuviinţă Lazlo. Crezi că noi am făcut asta?

— Sunt convinsă.

— Bravo nouă, spuse el, apoi adăugă, cu o nonşalanţă exagerată: Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am continua să ne sărutăm.

Prefăcându-se la fel de indiferentă, Sarai ridică din umeri.

— Bănuiesc că *am putea* afla.

Ştiau că era nevoie să vorbească despre cum îşi petrecuseră ziua şi despre viitor, şi despre toată ura şi disperarea şi neajutorarea, dar... nu încă. Locul acela din minţile lor, care crease transformările mahalathului, colora şi Plângerea Visătorului, prin bucuria lor înhăţată cu sufletul la gură. Toate celelalte puteau aştepta.

— Lazlo, şopti Sarai, întrebându-l ceva la care ştia deja răspunsul. Încă mă vrei în mintea ta?

Braţele lui erau deja în jurul ei. O trase mai aproape.

— Sarai, răspunse el. Te vreau... în mintea mea.

— Bine.

Ea îşi muşcă buza. Să vadă dinţii ei frumoşi şi albi înfigându-se în buza aceea plină şi delicată îi plantă în minte cel puţin un gând privind potenţialul dinţilor în săruturi.

— Eu voi dormi, spuse ea. Sunt deja în pat.

Nu voia să sune seducător, dar, în timiditatea ei bruscă, vocea îi devenise o şoaptă. Lazlo o auzi ca pe un susur. Înghiţi anevoie.

— Vrei să te întinzi aici? În vis, se referea, fiindcă aşa făcuse ultima dată.

— Nu cred. Acum, că ştim cum funcţionează, cred că va fi uşor.

Îşi atinse vârful nasului de al lui. *Modelat de basme*, se gândi, ceea ce-l făcea mai frumos decât orice nas drept din lume.

— Dar poţi să faci un lucru pentru mine.

— Ce anume? întrebă Lazlo. Orice.

— Poţi să mă mai săruţi.

Şi asta şi făcu.

•

Sus, în citadelă, trupul lui Sarai adormi, şi, de îndată ce se întâmplă asta, n-a mai fost fata care era întinsă pe pat şi nici molia de pe tâmpla lui Lazlo, ci deveni numai cea din braţele lui.

Sărutatul, se dovedi, era unul dintre lucrurile acelea care devin tot mai bune odată cu practica, şi mai... interesante, odată cu încrederea. Felul în care buzele lor se puteau cunoaşte reciproc, apoi limbile, care puteau tachina! Unele lucruri, gândi Sarai, erau prea adorabile să fie devorate, în timp ce altele erau prea adorabile să *nu* fie.

Împreună, învăţară că sărutatul nu era doar pentru guri. Asta a fost o revelaţie. De o gură era nevoie, firește. Dar acea gură putea decide să facă o scurtă escapadă în locul acela moale de sub bărbie sau în celălalt, deosebit, de sub ureche. Sau spre lobul urechii. Cine ştie? Chiar spre gât. Spre întreg gâtul? Şi iată şi o întorsătură fiziologică isteaţă. Sarai află că putea săruta gâtul lui Lazlo în timp ce el îl săruta pe al ei. Ce noroc, aşa-i? Şi i se păru extraordinar de plăcut să-i simtă fiorii, când buzele ei găsiră un loc excepţional. Aproape la fel de plăcut ca atunci când buzele lui găsiră un punct pe gâtul ei. Şi dacă nu buzele lui, atunci...

Atunci dinţii.

Chiar şi sus, în citadelă, dinţii o făcură să se înfioare.

— Nu ştiam asta despre gâturi, şopti Sarai, printre săruturi mici şi rapide.

— Nici eu, răspunse Lazlo, abia respirând.

— Sau despre urechi.

— Da, *ştiu*. Cine ar fi ghicit despre *urechi*?

În tot timpul acesta, se aflau în continuare în piaţa din Plângerea Visătorului. Cândva, la începutul sărutului – dacă se putea numi *un* sărut – un copac crescuse, convenabil, dintr-o crăpătură din pavaj, înalt şi neted, înclinat în unghiul potrivit pentru a te *sprijini* de el, când ameţeala devenea prea puternică. Nu avea să se meargă mai departe. Chiar şi în delectarea cu gâturi exista o inocenţă născută din lipsa completă de experienţă combinată cu... politeţe. Mâinile lor erau fierbinţi, însă în locurile sigure, iar trupurile lor erau apropiate, dar caste.

Ei bine.

Ce ştie trupul despre castitate? Doar ceea ce îi sugerează mintea, iar dacă minţile lui Lazlo şi Sarai insistau, nu era fiindcă trupurile lor nu aduceau argumente solide. Avea să dureze săptămâni, în fond, doar ca să stăpânească arta gâturilor. Vârfurile degetelor lui Sarai se treziră alunecând, într-un moment din scurgerea atemporală a clipelor, pe sub tivul cămăşii lui Lazlo, atingându-i cât se putea de uşor pielea taliei. Îl simţi înfiorându-se şi mai simţi, la fel ca el, cât de multe mai erau de descoperit. Îl gâdilă anume, iar sărutul se transformă în râs. O gâdilă şi el, căpătând curaj în mâini, şi râsetele lor umplură aerul.

Erau pierduţi în vis, fără să conştientizeze realitatea – camerele, paturile, moliile sau tâmplele. Aşa încât, în lumea ameţită şi încărcată de pasiune a îmbrăţişării lor, adevăratul Lazlo, adormit în oraşul Plângerea, se întoarse pe pernă, strivi molia şi întrerupse visul.

55.

PIERDEREA CREDINŢEI

În oraşul adevărat, Thyon Nero se îndreptă spre ancoră, cu sacul atârnat pe umăr. Cu o seară înainte, făcuse acelaşi drum, cu acelaşi sac. Atunci, fusese posomorât, şi se gândise doar la somn. Ar fi trebuit să fie şi mai morocănos acum, dar nu era.

Pulsul i-o luase razna. Spiritul, sleit de propriile sale incursiuni prădătoare, îi pulsa prea repede prin vene, răsucindu-se cu o vâjâire de... neîncredere faţă de dovezile clare, ceea ce îi cauza pierderea credinţei.

Dăduse peste ceva care refuza să fie crezut. Mintea lui se războia cu sine însăşi. Alchimie şi magie. Mistic şi material. Demoni şi îngeri, oameni şi zei. Ce era lumea? Ce era *cosmosul*? Sus, în beznă, existau oare drumuri printre stele, pe care călătoreau fiinţe imposibile? În ce se băgase, traversând lumea?

Ajunse la ancoră. Se afla lângă faţeta ei latră, vizibilă oricui – nu că ar fi fost probabil să treacă lumea pe acolo, la ora aceea din noapte –, mai exact pe aleea cu pictura murală care reprezenta zeii aceia sângeroşi. Pe alee îşi făcea el testele,

acolo unde nu îl vedea nimeni, dacă ar fi trecut. Dacă ar fi putut avea o bucată de mezartium pe care să facă teste în laborator, ar fi fost scutit de asemenea excursii nocturne şi de riscul de a fi descoperit. Dar nu existau bucăţi, din cel mai simplu motiv: mezartiumul nu putea fi tăiat. Nu existau nici măcar aşchii. Doar ancora aceea masivă, şi celelalte trei, identice, de la sudul, estul şi vestul oraşului.

Se întoarse în locul lui de pe alee, şi dădu la o parte molozul pe care îl folosise pentru a-şi ascunde urmele. Acolo, la baza ancorei impenetrabile, unde mezartiumul neted se întâlnea cu pietrele pe care le strivise acum două sute de ani sub greutatea lui nemaipomenită, se afla soluţia la problema Plângerii.

Thyon Nero reuşise.

De ce nu trimisese de îndată după Eril-Fane, ca să-şi atragă invidia celorlalţi delegaţi şi recunoştinţa Plângerii? Ei bine, trebuia să confirme mai întâi rezultatele. Rigurozitate, întotdeauna. Poate fusese o întâmplare.

Nu fusese. Ştia asta. Nu pricepuse şi nu crezuse, dar ştia.

„Se vor spune poveşti despre mine”. Asta îi spusese Rătăcitului, în Zosma, de aceea venise în călătoria asta. Nu fusese motivul principal, dar nu conta. Fusese o *evadare* – de regină, de tatăl lui şi de Chrysopoesium, de cutia sufocantă în care-şi ducea viaţa. Indiferent de motiv, însă, acum se afla aici şi povestea se deschidea în faţa lui. Legenda căpăta contururi.

Puse jos sacul şi îl deschise. Mai multe sticluţe decât seara trecută, şi o glavă de mână, ca să vadă. Avea mai multe teste de făcut, de data asta. Alkahestul nou şi cel vechi. Notiţele pe care le luase, din obişnuinţă şi pentru confort, de parcă scrisul lui ordonat ar fi putut transforma misterele în sens.

În metal se vedea o gaură. Era înaltă până la genunchi, lată de vreo treizeci de centimetri la bază, şi suficient de adâncă să îţi poţi vârî mâna înăuntru. Arăta ca o lovitură de topor, doar că marginile nu erau tăioase, ci netede, de parcă ar fi fost topite.

Noile teste arătară ceea ce Thyon ştia deja – nu ce înţelegea sau credea, dar ce *ştia*, în felul în care un bărbat care cade în nas face cunoştinţă cu pământul.

Mezartiumul fusese cucerit.

Legenda căpăta contururi, însă nu era despre el.

Îşi împachetă sacul şi aranjă molozul peste ancoră, pentru a ascunde gaura. Rămase la capătul aleii, numai puls agitat şi

spirit prădat, întrebându-se ce însemna asta. Plângerea nu îi răspunse. Noaptea păstră tăcerea. Plecă înapoi.

•

De peste drum, privea Drave. Când alchimistul dispăru, se desprinse din umbră, se strecură în buza aleii şi intră.

56.

FĂURITORII DE VISE

— *Nu*, *nu*, *nu*, *nu*, spuse Lazlo, ridicându-se brusc în pat.

Molia zăcea pe pernă, ca un petic de catifea udă. O atinse cu degetul şi nu se mişcă. Era moartă. Era a lui Sarai, iar el o omorâse. Natura ciudată a conexiunii lor îl lovi cu o forţă nouă – o *molie* era singura lor legătură. Împărtăşeau un asemenea moment şi îl pierduseră într-o secundă, fiindcă el *se răsucise pe pernă şi strivise o molie*. Luă sărmana creatură în palmă şi o aşeză cu blândeţe pe noptieră. Avea să dispară în zori, ştia asta, şi să renască la următoarea cădere a nopţii. Ucisese tocmai... propria pasiune.

Era amuzant, într-adevăr. Absurd. Enervant. Şi *amuzant*.

Se aruncă înapoi pe perne şi privi moliile de pe tavan. Se agitau, şi ştia că Sarai îl vedea prin ochii lor. Zâmbind îndurerat, îi făcu din mână.

Sus, în iatacul ei, Sarai râse fără glas. Privirea de pe chipul lui era nepreţuită, iar trupul lui era sub imperiul unei vexări neajutorate. *Întoarce-te la somn*, îl îndemnă ea. *Acum*.

Aşa şi făcu. Îi luă vreo zece ore sau poate zece minute. Sarai se afla în faţa lui, cu mâinile în şolduri.

— Ucigaş de molii, îl admonestă ea.

— Îmi pare rău, spuse el. Chiar iubeam molia aceea, să ştii. Era preferata mea.

— Ai face bine să vorbeşti mai încet. Asta nouă o să se simtă jignită şi va zbura departe.

— Adică... *asta* e preferata mea, îşi revizui el afirmaţia. Promit să nu o storcesc.

— Asigură-te de asta.

Zâmbeau amândoi ca nişte idioţi. Erau plini de fericire, iar

Plângerea Visătorului, colorată de ea. Dacă Plângerea adevărată ar fi fost atât de simplu de rezolvat!

— E mai bine aşa, totuşi, se aventură Lazlo.

— Hm?

— Da. N-aş fi putut să mă opresc, altfel. Sunt convins că încă te-aş săruta.

— Asta ar fi îngrozitor, spuse ea, şi făcu un pas mai aproape, ca să-i traseze, uşor, cu degetul o linie pe piept.

— Cumplit, întări el.

Ea îşi ridică faţa spre a lui, gata să reia lucrurile de unde le lăsaseră, şi el voia să se topească iar în ea, să inspire nectarul şi rozmarinul, să îi tachineze gâtul cu dinţii şi să îi facă gura să se arcuiască.

Îl încânta că îi putea aduce zâmbetul pe faţă, dar avu ideea galantă că ar trebui să se străduiască, acum, să o facă şi în alte moduri.

— Am o surpriză pentru tine, spuse el, înainte ca ea să îl sărute iar şi să-i strice bunele intenţii.

— O surpriză? întrebă ea, sceptică. În experienţa lui Sarai, surprizele erau rele.

— O să-ţi placă. Promit.

O luă de mână şi i-o petrecu pe sub braţul lui, şi străbătură piaţa din Plângerea Visătorului, unde, amestecate printre lucruri obişnuite, se aflau şi lucruri minunate, ca mierea vrăjitoarei, care se presupunea că-ţi dăruia o voce minunată pentru cântat. O gustară, şi aşa şi era, însă doar pentru câteva secunde. Mai erau şi cărăbuşi care puteau mesteca nestemate mai bine decât le putea tăia orice bijutier, şi trompete tăcute, care, când suflai în ele, aşterneau o pătură de linişte destul de groasă cât să nu se mai audă tunetul. Erau oglinzi care reflectau aura privitorului, şi erau însoţite de cartonaşe care explicau culorile. Aurele lui Sarai şi Lazlo erau de nuanţe asortate de fucsia, care cădea fix între rozul pentru „dorinţă” şi roşul pentru „iubire”, iar când citiră, Lazlo căpătă aproape aceeaşi nuanţă, iar Sarai se făcut violet.

Îi văzură pe centaur şi pe doamna lui. Ea avea o umbrelă şi el o plasă de cumpărături împletită, şi se purtau ca orice alt cuplu ieşit în oraş să cumpere legume pentru cină.

Văzură şi reflexia lunii într-o căldare, chiar dacă erau în plină zi, şi nu era de vânzare, ci „gratis” pentru oricine o putea

prinde. Erau flori glasate şi oase de ijji, podoabe de aur şi sculpturi în lys. Era chiar şi o bătrână vicleană, cu un butoi plin cu ouă de trave.

— De îngropat în grădina duşmanului, le spuse ea, chicotind.

Lazlo se cutremură. Îi spuse lui Sarai că văzuse o travă, în deşert. Se opriră să mănânce şerbet, servit în pahare cu picior, iar ea îi povesti despre furtunile lui Feral, şi despre cum mâncau zăpadă cu linguri pline cu gem.

Vorbiră şi se plimbară. Ea îi povesti despre Vrăjitoarea Orhideelor şi Rug, care erau ca surorile pentru ea, iar el, despre abaţie, unde se jucase cândva de-a războinicii Tizerkani. Se opri în faţa unei tarabe care nu i se păru deosebit de frumoasă lui Sarai, însă felul în care zâmbea el o convinse să se mai uite o dată.

— Peşte? întrebă ea. Nu asta e surpriza mea, nu?

— Nu, spuse el. Doar că-mi place peştele. Ştii de ce?

— Fiindcă e delicios? *Dacă* e. Nu am mâncat niciodată peşte.

— E cam greu să pescuieşti din cer.

— Da, e, confirmă Sarai.

— Poate fi gustos, spuse el, dar eu îi sunt îndatorat peştelui stricat.

— Peşte stricat. Adică... *putrezit*?

— Nu tocmai. Doar... învechit, aşa încât să nu observi, dar să îl mănânci şi să ţi se facă rău.

Sarai era derutată.

— Pricep.

— Ba, probabil că nu, spuse Lazlo, rânjind.

— Chiar deloc, recunoscu Sarai.

— Dacă n-ar fi fost peştele stricat, spuse el, parcă împărtăşind un secret, aş fi călugăr.

Chiar dacă o condusese spre această dezvăluire în spiritul ironiei, când ajunse la capăt nu mai păru prostească. Păru o scăpare ca prin urechile acului să fie trimis la bibliotecă în ziua aceea. Păru ca momentul în care sania de mătase traversase o barieră invizibilă şi fantomele începuseră să se dizolve.

— Aş fi călugăr, repetă el, cu oroare.

O luă pe Sarai de umeri şi spuse, cu o convingere absolută:

— Sunt bucuros că nu am devenit călugăr.

Sarai încă nu înţelegea despre ce vorbeşte, dar ghici ideea.

— Şi eu mă bucur, spuse, neştiind dacă să râdă, şi dacă a

existat vreodată un statut (ne-călugăr) care merita sărbătorit cu un sărut, acesta era.

A fost un sărut reuşit, dar nu atât de ameţitor încât să simtă nevoia să conjure copacul de sprijin. Sarai deschise iar ochii, simţindu-se ca o propoziţie doar pe jumătate tradusă într-o limbă complet nouă, minunată. Taraba cu peşte dispăruse. Altceva se afla în locul ei, un cort negru, decorat cu caligrafie aurită.

DE CE SĂ NU ZBORI? citi ea. De ce să nu zbori? Nu exista niciun motiv, din câte credea ea.

De ce să nu zbori?

Se întoarse spre Lazlo, încântată. Aceasta era surpriza ei.

— Făuritorii-de-aripi! strigă ea, sărutându-l iar.

Braţ la braţ, intrară în cort. În felul în care se întâmplau lucrurile în vis, pătrunseră într-un cort negru, dar se treziră într-o curte mare, luminoasă, sub cerul liber. Era înconjurată de balcoane şi peste tot se aflau manechine îmbrăcate în veşminte străine: costume de pene şi rochii făcute din fum, ceaţă şi sticlă. Toate erau completate cu ochelari de protecţie, că ai lui Soulzeren, însă mai ciudaţi, cu lentile galbene luminoase şi mecanisme misterioase. O pereche chiar avea o trompă de fluture, răsucită precum capul unei scripci.

Fiecare manechin, fireşte, era încununat de o pereche glorioasă de aripi.

Erau aripi de fluturi, potrivite cu trompa. O pereche era portocaliu-de-apus, avea coadă de rândunică şi era acoperită de solzi negri. Alta, o minune iridescentă în viridin şi indigo, cu pete arămii, precum ochii de pisică. Mai erau şi aripi de molie, însă palide precum luna, nu întunecate precum moliile lui Sarai. Aripi de păsări, de lilieci, chiar şi de peşti zburători. Sarai se opri în faţa unei perechi care era acoperită de *blană* portocalie.

— Ce sunt astea? întrebă, mângâindu-le.

— Aripi de vulpe, răspunse Lazlo, de parcă ar fi trebuit să ştie.

— Ah, aripi de vulpe, fireşte.

Ridică bărbia şi spuse, hotărâtă:

— Vreau aripile de vulpe, vă rog, bunule domn.

— O alegere excepţională, domniţă, spuse Lazlo. Uite, hai să le încercăm şi să vedem dacă se potrivesc.

Hamul era asemănător cu cele ale saniei de mătase. Lazlo i-l prinse şi luă şi el o pereche de aripi.

— Aripi de dragon, spuse el, şi se strecură în ele ca în nişte mâneci.

DE CE SĂ NU ZBORI? întrebau literele aurite. Nu exista niciun motiv pe lume. Sau, dacă *în lume* existau suficiente motive – fizică, anatomie, şi aşa mai departe – nu se punea problema aici.

Aşa că zburară.

Sarai cunoştea visele cu zbor, şi aici era mai bine. Fusese dorinţa ei, de mică, înainte ca darul ei să se manifeste şi să-i fure şi ultima speranţă. Zborul însemna libertate.

Dar mai era şi distractiv. Ridicol şi minunat de distractiv. Dacă acum câteva minute străluciseră soarele, îşi doriseră lumina stelelor, aşa că o primiseră. Erau suficient de jos ca să fie culese ca nişte fructe de pe o creangă, şi să fie prinse de brăţara ei, alături de lună.

Totul era extraordinar.

Lazlo o prinse pe Sarai de mână, în zbor. Îşi aminti de prima dată când o atinsese şi simţi acelaşi şoc al realităţii.

— Coboară acolo, spuse el. Pe ancoră.

Apăru brusc sub ei, ieşind în afară din oraş.

— Nu pe ancoră, protestă ea. Rasalas e acolo.

— Ştiu, spuse Lazlo. Cred că e cazul să-l vizităm.

— Ce? *De ce*?

— Fiindcă a schimbat foaia, răspunse Lazlo. Era sătul să mai fie un monstru pe jumătate putrezit, să ştii. Aproape că m-a implorat să-i dau buze şi ochi.

Sarai râse.

— Aşa a făcut?

— Jur solemn, spuse Lazlo, când îşi împletiră degetele şi coborâră pe ancoră.

Sarai pluti în faţa bestiei şi o privi. Buze şi ochi, într-adevăr. Era încă animalul creat de Skathis, dar nu mai semăna. Fusese refăcut în mintea lui Lazlo, aşa că urâtul devenise frumos. Dispăruse capul de mort, cu rânjetul său din lame de cuţite. Carnea care cădea de pe oase – carne din mezartium, oase de mezartium – acoperea acum craniul, şi nu doar carne, ci şi blană, iar faţa avea graţia delicată a unui spectral amestecată cu puterea unui ravid. Coarnele sale erau o versiune mai rafinată a ce fuseseră, răsucindu-se în spirale înguste, iar ochii care umpluseră găvanele goale erau mari şi strălucitori.

Greabănul dintre umerii săi înalţi se micşorase, avea proporţii mai ajustate. Skathis o fi fost artist, însă fusese unul malefic. Rătăcitul Visător era şi el artist, şi era antidotul răutăţii.

— Cum ţi se pare?

— E minunat, se miră ea. Acum nici nu s-ar mai potrivi într-un coşmar.

— Mă bucur că-ţi place.

— Faci treabă bună, făuritorule de vise!

— Făuritor de vise. Îmi place cum sună. Şi tu eşti, fireşte. Ar trebui să ne instalăm un cort în piaţă.

— *De ce să nu visezi*? declamă Sarai, pictând literele în aer.

Literele sclipiră, aurite, apoi păliră, iar ea îşi imagină o viaţă de basm, în care ea şi Lazlo făceau magie într-un cort cu dungi şi se sărutau când nu aveau clienţi. Se întoarse spre el, îşi făcu să alunece aripile de vulpe de pe umeri şi îi cuprinse talia cu braţele.

— Ţi-am spus că, din prima clipă în care am păşit în visele tale, am ştiut că ai ceva special?

— Nu cred, spuse Lazlo, găsind un loc pentru braţele lui în jurul umerilor ei, în ciuda părului bătut de vânt şi al aripilor. Te rog, continuă.

— Chiar înainte să te uiţi la mine şi să mă *vezi*. Adică, ai fost prima persoană care m-a văzut. După aceea, fireşte că am ştiut, dar am simţit-o chiar de dinainte, de când am văzut Plângerea cu ochii minţii tale. Era atât de magic! Voiam să fie real, şi voiam să cobor şi să îi aduc cu mine pe Sparrow, Ruby, Feral şi Minya, ca să trăim în oraşul pe care-l visai.

— A fost tortul, aşa-i? Momeală pentru zeiţe.

— N-a stricat, recunoscu ea, râzând.

Lazlo redeveni serios.

— Mi-aş dori să fac totul adevărat pentru tine.

Râsul lui Sarai se stinse.

— Ştiu, spuse ea.

Lipsa de speranţă nu revenise, însă motivele, da.

— A fost o zi proastă, spuse Lazlo.

— Şi pentru mine.

Îşi povestiră totul, deşi Lazlo nu consideră necesar să redea cuvintele războinicilor.

— M-a făcut să simt că totul e imposibil, spuse el, mângâindu-i obrazul cu degetul. Dar am mai crezut şi înainte în imposibil, şi

a devenit totul posibil. În plus, ştiu că Eril-Fane nu mai doreşte alte crime. Vrea să urce în citadelă, să te cunoască.

— Serios?

Speranţa fragilă din vocea ei frânse inimile lui Lazlo.

El încuviinţă.

— Cum ar putea să nu?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— I-am spus că îi poţi ruga pe ceilalţi să declare armistiţiu. Pot să vin şi eu. Aş vrea să te întâlnesc.

Ochii lui Sarai fuseseră plini de dor, însă acum Lazlo îi văzu devenind trişti.

— Am întrebat, spuse ea.

— Şi au spus „nu”?

— Doar una dintre ei şi numai votul ei contează.

Era timpul să îi povestească despre Minya. Sarai îi descrisese pe Ruby, pe Sparrow şi pe Feral, şi chiar pe cele două Ellen, fiindcă toţi se potriveau în frumuseţea care-i înconjura şi în dulceaţa nopţii. Minya, nu. Numai gândul la ea şi infecta totul.

Îi povesti cum îi salvase Minya, în timpul Carnagiului, la care asistase, şi despre felul straniu în care nu îmbătrânea. La final, îi spuse despre darul ei.

— Armata de fantome e a ei. Când moare cineva, sufletele lor sunt trase în sus... nu ştiu spre ce. Spre cer. Nu au formă şi nici putinţă să se mişte. Pot fi văzute şi auzite numai de ea. Ea le prinde şi le leagă de ea. Le dă formă. Şi le transformă în sclave.

Lazlo se cutremură. Era putere asupra morţii, un dar la fel de întunecat precum ale Mezartimilor. Arunca o umbră întunecată asupra optimismului său.

— Minya va ucide pe oricine se apropie, continuă Sarai. Nu trebuie să-l laşi pe Eril-Fane să vină. Nici tu nu trebuie să vii. Te rog să nu te îndoieşti că Minya poate şi *vrea* să ucidă.

— Atunci, ce ne facem? întrebă el, pierdut.

Fireşte că nu exista un răspuns – nu în seara aceea. Sarai privi spre citadelă. În lumina stelelor joase, arăta ca o cuşcă imensă.

— Nu vreau să mă întorc încă, spuse ea.

Lazlo o trase mai aproape.

— Nu e dimineaţă încă, spuse el.

Făcu din mână şi citadela dispăru, pur şi simplu. Mai făcu o dată din mână şi dispăru şi ancora de sub picioarele lor. Erau din nou pe cer şi zburau. Oraşul sclipea, la distanţă, în lumină de

glave şi cupole aurite. Cerul strălucea în jurul lor, de praf de stele şi infinit, şi deja trecuseră prea multe clipe de la ultimul lor sărut. *Totul ne aparţine*, *chiar şi infinitul*, gândi Lazlo, aşa că inversă gravitaţia, fiindcă putea.

Sarai nu se aşteptase. Aripile ei o ţineau *sus*, însă *sus* deveni *jos* şi ea se rostogoli, exact aşa cum plănuise Lazlo, drept în braţele lui. Ea exclamă înăbuşit. El îşi înfăşură aripile în jurul ei şi căzură împreună, nu spre pământ ci tot mai în adâncul cerurilor.

Căzură spre stele, într-o vâltoare de aer şi eter. Îşi sorbiră unul altuia respiraţia. Nu mai fuseseră nicicând atât de aproape. Era viteză şi fizică de vis – nu mai era nevoie să stea în picioare, să se sprijine sau să zboare, ci doar să cadă. Căzuseră deja, amândoi. Căderea lor nu avea să se încheie niciodată. Universul era infinit, iar dragostea avea o logică proprie. Trupurile lor se arcuiră împreună, lipite, şi îşi găsiră o poziţie perfectă. Inimi, buze, pântece – toate firele lor se împletiră strâns. Palma lui Lazlo se deschise peste talia lui Sarai. O strânse la piept. Degetele ei se împletiră în părul lui negru şi lung. Gurile lor erau moi şi blânde.

Săruturile lor de pe pământ fuseseră ameţitoare. Acesta era diferit. Era plin de respect. Era o promisiune, iar în spatele lor ţâşnea foc, de parcă ar fi fost o cometă.

Ştia că nu voinţa lui fusese cea care îi aduse înapoi pe pământ. Sarai era şi ea făuritoare de vise, iar alegerea îi aparţinea. Lazlo îi oferise luna să şi-o atârne la încheietură, stelele de deasupra capului, soarele într-un borcan, pe raft, lângă licurici. Îi dăruise chiar şi aripi. Dar ce-şi dorea cel mai mult în clipa aceea nu era cerul. Era lumea şi lucrurile stricate, bârnele cioplite de mână şi aşternuturile încâlcite, şi un tatuaj adorabil în jurul buricului ei, ca al unei fete care mai spera în viitor. Voia să ştie toate lucrurile pentru care au fost făcute trupurile şi toate lucrurile pe care le pot simţi inimile. Voia să adoarmă în braţele lui Lazlo şi să *nu* doarmă în ele.

Voia. Voia.

Voia să se trezească împreună, ţinându-se de mână.

Sarai îşi dori, iar visul o ascultă. Camera lui Lazlo înlocui universul. În loc de stele, glave. În loc de perna aerului nesfârşit, sub ea se afla husa moale, umplută cu pene. Greutatea ei se aşeză numai bine în ea, iar Lazlo, deasupra ei, şi totul cu o

uşurinţă şi o potrivire a coregrafiei care-şi întâlneşte muzica.

Roba lui Sarai dispăruse. Purta un furou subţire, roz ca nişte petale, cu bretele fine pe azuriul pielii. Lazlo se sprijini într-un cot şi o privi uimit. Îi mângâie linia gâtului, ameţit de cunoaşterea acestei noi topografii. Regăsi claviculele, aşa cum le văzuse în noaptea aceea – se aplecă şi sărută adâncitura de la mijloc, dintre oasele subţiri. Degetele lui îi mângâiară întreg braţul, şi se opriră să frământe breteaua furoului roz.

Apoi, o dădu la o parte. Trupul ei se ridică spre al lui, iar capul i se lăsă pe spate, expunându-i gâtul. I-l acoperi cu gura, apoi îi pudră gâtul cu sărutări, până la umăr. Pielea ei era fierbinte...

Gura lui era fierbinte şi ea.

Era doar începutul.

•

Nu asta văzu Thyon Nero când veni să tragă cu ochiul în cămăruţa lui Lazlo. Nu o pereche de iubiţi şi nicio fecioară albastră. Doar pe Lazlo, singur, visând, *radiind*. Emana... încântare, se gândi Thyon, aşa cum o glavă emană lumină.

Pe tâmplă avea oare o *molie*? Şi...

Buza lui Thyon se răsuci de scârbă. Pe peretele de deasupra patului şi pe bârnele tavanului fluturară aripi. Molii. Camera era infestată de ele. Îngenunche şi ridică nişte pietricele, pe care le cântări în palmă. Ţinti cu grijă şi aruncă.

57.

LIMBA SECRETĂ

Lazlo se ridică brusc, clipind. Molia se sperie şi zbură de pe tâmpla lui, iar toate celelalte de pe perete se înălţară spre tavan şi zburătăciră în jurul bârnelor. Dar el nu se gândea la molii. Nu gândea deloc. Visul îl trăsese atât de adânc, încât era dincolo de gânduri, într-un loc unde erau doar simţuri – şi ce simţuri! Fiecare senzaţie, parcă dezbrăcată până la esenţă, dezvăluită pentru prima dată în toată splendoarea, cu fragilitatea sa insuportabilă. Nu exista nicio parte din el care să ştie că visa, sau, mai precis, că nu *mai* visa.

Ştia doar că o ţinea pe Sarai, că umărul ei era fierbinte şi

neted sub buzele sale, şi apoi... nu.

De două ori înainte, visul se întrerupsese şi i-o răpise, însă atunci pricepuse de ce. Nu şi acum. Acum, simţi totul de parcă Sarai însăşi, în carne şi oase, inimi şi speranţă, i se topise în braţe. Încercase să o ţină, însă fusese de parcă ar fi încercat să ţină fumul sau umbra sau, la fel ca Sathaz cel din poveste, reflexia lunii. Lazlo simţi neajutorarea lui Sathaz. Chiar când se ridică în pat, în camera în care Sarai nu se aflase niciodată, aerul păru să se lipească încă de rotunjimile ei, cald de urmele mirosului ei, dar... pustiu şi uitat. Abandonat.

În celelalte două rânduri, se simţise frustrat. Acum, simţea o *pierdere* care îl sfâşie pe dinăuntru.

— Nu! gâfâi el, revărsându-se înapoi în realitate, de parcă ar fi fost adus la ţărm pe un val.

Visul se dădu înapoi şi îl lăsă acolo, în patul său, singur – eşuat în intransigenţa nemiloasă a realităţii, şi era un adevăr la fel de crud pentru sufletul lui precum nimicnicia Elmuthalethului.

Oftă, înfiorându-se, iar braţele lui renunţară la fantoma pierdută a lui Sarai. Chiar şi parfumul ei dispăruse. Era treaz şi singur. Adică, era treaz.

Auzi un sunet – un pufnet slab, de neîncredere – şi se răsuci în direcţia lui. Obloanele erau deschise, iar fereastra ar fi trebuit să fie un pătrat de penumbră, tăiat în beznă, simplu şi gol în noapte. În loc de asta, o siluetă se blocase în el: un cap, nişte umeri, strălucind într-un auriu palid.

— *Acela*, spuse Thyon Nero, părea un vis foaaarte bun.

Lazlo se holbă la el. Thyon Nero se afla la fereastra lui. Îl privise pe Lazlo dormind, *visând*. Visând *acel vis*.

Fu cuprins de revoltă, complet nepotrivită cu momentul, de parcă Thyon ar fi tras cu ochiul nu doar în cameră, ci visul însuşi, martor la momentele acelea perfecte alături de Sarai.

— Îmi cer scuze că întrerup orice s-ar fi întâmplat aici, continuă Thyon. Deşi ar trebui să-mi mulţumeşti.

Aruncă o pietricică peste umăr, care se rostogoli pe pavaj.

— Sunt molii *peste tot*. Sunt toate acolo, aşezate pe bârnele din tavan. Era una chiar pe faţa ta.

Lazlo îşi dădu seama că finul de aur nu doar că-l spionase, ci îl şi trezise. Nu fuseseră răsăritul sau vreo molie strivită, ci Thyon Nero, aruncând pietricele. Furia lui Lazlo căpătă amploare imediat, devenind mai simplă şi mai aprinsă, şi se ridică din pat

la fel de repede cum se trezise.

— Ce cauţi aici? mormăi el, apărând brusc în spaţiul ferestrei deschise, încât Thyon, surprins, se dădu înapoi.

Îl privi pe Lazlo cu ochii îngustaţi. Nu îl mai văzuse niciodată furios, cu atât mai puţin beligerant, şi asta îl făcea să pară mai mare, cumva, şi complet diferit – o specie mai periculoasă de Rătăcit decât aceea pe care o cunoscuse în toţi anii aceia.

Ceea ce nu-l surprinse, ţinând cont de ce venise.

— Bună întrebare, spuse el, şi i-o întoarse. Ce caut aici, Rătăcitule? Ai de gând să mă luminezi?

Vocea lui era cavernoasă, la fel şi ochii, şi obrajii scobiţi. Era slăbit de pierderea de spirit şi avea o culoare bolnăvicioasă. Arăta şi mai rău decât cu o zi în urmă.

Cât despre Lazlo, fu surprins de propria lui furie, care începea să se risipească. Nu era o emoţie cu care să aibă multă experienţă, fiindcă nu i se potrivea, şi ştia că nu Thyon o cauzase, ci propria sa neajutorare de a o salva pe Sarai. Pentru o clipă, doar o clipă, simţise angoasa cumplită de a o fi pierdut, dar nu fusese reală. Nu era pierdută. Moliile ei erau încă aici, pe bârnele din tavan, şi noaptea nu se încheiase. De îndată ce adormea la loc, aveau să fie reuniţi.

Fireşte, mai întâi trebuia să scape de alchimist.

— Să te luminez? întrebă, confuz. Despre ce vorbeşti, Nero?

Thyon clătină din cap, dispreţuitor.

— Te-ai priceput mereu la asta, spuse el cu amărăciune. La privirea asta neajutorată. La ochii ăştia inocenţi. Ieri, aproape m-ai convins că m-ai ajutat *fiindcă aveam nevoie*.

Spuse asta de parcă ar fi fost cea mai absurdă frază.

— De parcă orice om ar intra peste altul şi şi-ar oferi spiritul din vene. Dar nu mi-am imaginat ce motiv ai putea avea, aşa că am *crezut*.

Lazlo se uită lung la el.

— Ar trebui să crezi. Ce alt motiv să am?

— Asta aş vrea să ştiu. M-ai atras în asta acum ani de zile, încă de la Chrysopoesium. De ce, Rătăcitule? Care-i jocul?

Arăta nu doar bolnav, ci şi nebun, cu o peliculă de transpiraţie acoperindu-i tâmplele.

— Cine eşti, de fapt?

Întrebarea îl surprinse pe Lazlo. Thyon îl cunoştea de când avea treisprezece ani. Ştia cine era, cât se cunoştea despre el.

Era un Rătăcit, cu tot ce însemna asta.

— Despre ce-i vorba, Nero?

— Nici să nu te gândeşti că mă poţi lua de prost, Rătăcitule.

Lazlo îşi pierdu răbdarea şi îl întrerupse, repetând, mai tare:

— *Despre ce-i vorba*, *Nero*?

Cei doi tineri se aflau de o parte şi de alta a ferestrei deschise, privindu-se peste pervaz, aşa cum, odinioară, se priviseră peste biroul de solicitări, doar că acum lui Lazlo nu îi era teamă. Sarai îl privi prin intermediul santinelelor. Se trezise odată cu el, apoi căzuse înapoi pe perne, strângând ochii ca să nu vadă pereţii şi tavanul de mezartium. Nu spusese că nu voia încă să se întoarcă? Îi venea să plângă de frustrare. Sângele şi spiritul ei curgeau cu iuţeală, iar umărul ei era încă fierbinte, parcă de la respiraţia lui Lazlo. Breteaua roz alunecase de pe umăr, aşa ca în vis. O atinse cu degetele, cu ochii închişi, amintindu-şi felul în care simţise buzele şi mâinile lui Lazlo, senzaţiile necunoscute până atunci care fuseseră trezite de atingerile lui. Ce voia celălalt faranji de venise la el în miez de noapte?

Cei doi vorbeau în limba lor, la fel de misterioasă pentru ea ca tobele sau cântecele păsărilor. Nu ştia ce îşi spuneau, dar văzu precauţia din poziţiile lor, neîncrederea din priviri, iar asta o îngrijoră. Lazlo îşi dădu părul pe spate, nerăbdător, cu o mână. Trecu o clipă de tăcere. Apoi, celălalt băgă mâna în buzunar. Mişcarea fu foarte rapidă. Sarai văzu o scânteiere de metal.

La fel şi Lazlo. Un cuţit. Sclipind în direcţia lui.

Se trase înapoi. Patul era chiar în spatele lui. Se lovi de el şi căzu în fund. În mintea lui Lazlo, Ruza clătină din cap, pierzând orice speranţă să-l transforme în războinic.

Thyon îl privi dispreţuitor.

— Nu vreau să te ucid, Rătăcitule, spuse el, iar Lazlo văzu că nu ţinea un cuţit în palma deschisă, ci o aşchie lungă de metal.

Inimile sale se poticniră. Nu era un simplu metal. Era *mezartium*.

Înţelegerea îl lumină brusc şi sări înapoi în picioare. Pentru o secundă, îşi uită toată furia şi nu mai băgă în seamă insinuările criptice ale lui Thyon, ci fu pur şi simplu copleşit de însemnătatea reuşitei.

— Ai făcut-o, spuse el, zâmbind. A funcţionat alkahestul. Nero, ai reuşit!

Privirea dispreţuitoare a lui Thyon se şterse, înlocuită de nesiguranţă. Se convinsese singur că era parte dintr-un complot sau dintr-un şiretlic cu Rătăcitul în centru, însă acum nu mai era atât de sigur. Reacţia lui Lazlo fusese de mirare pură, şi chiar şi el îşi dădea seama că nu era prefăcută. Clătină din cap, nu în negare, ci mai degrabă pentru a se scutura de ceva. Era acelaşi sentiment pe care-l avusese la ancoră: de neîncredere care se ciocnea cu dovezile. Lazlo nu ascundea nimic. Orice ar fi însemnat această enigmă, era la fel de misterioasă şi pentru el.

— Pot? întrebă Lazlo şi nu aşteptă un răspuns.

Metalul părea să îl cheme. Luă aşchia din mâna lui Thyon. Lumina glavei reflectată pe strălucirea sa albastră era hipnotizantă. Suprafaţa metalică era rece pe pielea lui înfierbântată de vis.

— I-ai spui lui Eril-Fane? întrebă el, iar când Thyon nu răspunse, ridică privirea de la metal.

Dispreţul şi bănuiala dispăruseră de pe faţa alchimistului, lăsându-l fără expresie. Lazlo nu ştia precis ce avea să însemne această descoperire pentru problema Plângerii, care era mult mai complicată decât ştia Thyon, dar, cu siguranţă, era o reuşită majoră.

— De ce nu te bucuri, Nero? E un episod demn de legendă, fără îndoială, spuse el, fără nici urmă de invidie în voce.

— Taci, Rătăcitule, spuse Thyon, deşi cu mai puţină ranchiună în glas ca înainte. Ascultă-mă, e important.

Îşi încleştă şi îşi descleştă maxilarul. Privirea lui era ascuţită ca nişte gheare.

— Lumea noastră are o coeziune remarcabilă, un set de elemente care creează tot ce se află în ea. *Totul*. Frunză, cărăbuş, limbă şi dinţi, fier, apă, miere şi aur. Azotul este...

Căută o comparaţie ca să explice.

— E limba secretă pe care o înţeleg toate. Înţelegi? Este şperaclul care descuie orice uşă.

Se opri, lăsându-l să înţeleagă.

— Iar tu descui uşi, spuse Lazlo, încercând să ghicească încotro bătea.

— Da. Asta fac. Nu pe toate – nu încă. Este o muncă de o viaţă, Marea Operă. Marea mea operă, Rătăcitule. Nu sunt vreun făcător de aur, să-mi petrec zilele strângând bani pentru pungă. Descopăr misterele lumii, unul câte unul, şi încă nu am ajuns la

un lacăt în care cheia mea să nu se potrivească. Lumea este casa mea. Sunt stăpânul ei, iar azotul este cheia universală.

Se opri iar, cu emfază. Lazlo, încercând să umple tăcerea, spuse:

— Cu plăcere?

Dar, oricare ar fi fost scopul lui Thyon, nu era să ofere gratitudine pentru rolul jucat de Lazlo în oferirea „cheii”. Îşi îngustă ochii şi continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

— Acum, mezartiumul...

Se opri din nou, înainte de rosti următoarele cuvinte, cu o apăsare emfatică:

— Nu face parte din această lume.

O spuse de parcă ar fi fost o mare revelaţie, însă Lazlo doar ridică din sprâncene. Ştia asta deja. Adică, nu o ştia aşa ca Thyon, în urma experimentelor şi pe baza dovezilor empirice. Dar fusese sigur de asta de când văzuse prima dată citadela.

— Nero, spuse el, credeam că este evident.

— Şi, aşa stând lucrurile, n-ar trebui să fie o surpriză faptul că nu înţelege limba secretă. Şperaclul nu se potriveşte.

Cu o voce care nu permitea îndoială, declară:

— Azotul din această lume nu afectează mezartiumul.

Lazlo se încruntă.

— Păi, a făcut-o, spuse el, ridicând aşchia de metal.

— Nu tocmai.

Thyon îl privi dur.

— Azotul distilat din spiritul *meu* nu a avut niciun efect asupra lui. De aceea, te mai întreb o dată, Rătăcitule... *cine eşti*?

58.

FURIE DE O PRUNĂ

Sparrow se sprijinea de balustrada verde. Oraşul se întindea dedesubt, retezat de şoseaua luminoasă – acum, lumina lunii – care se strecura printre aripile marelui serafim. Arăta ca un drum. Mai ales noaptea, peisajul oraşului era suficient de neclar ca să i se piardă măsura. Dacă permiteai ochilor să nu se concentreze, mănunchiul de raze ale lunii devenea o şosea de

lumină pe care puteai traversa până la Cuspidă şi înapoi. De ce nu?

O adiere clătină coroanele prunilor, foşnind printre frunze şi prin părul lui Sparrow. Ea culese o prună. I se potrivea perfect în mână. O ţinu o clipă, privind-o, apoi privi în jos. Ruby aruncase o prună. Nesăbuita de Ruby. Cum ar fi fost, se întrebă Sparrow, să fie la fel de neînfrânată ca sora ei, şi să ia ce voia, şi pe cine voia, şi să facă ce voia? râse în sinea ei. Nu avea să ştie niciodată.

Îndreptându-se pe coridor spre camera lui Feral, visase cu ochii deschişi un sărut, un singur sărut, doar ca să descopere...

Mă rog.

Se simţea ca un copil. Peste toate – pieptul o durea, de parcă inimile îi fuseseră călcate în picioare, iar şocul îi tăiase respiraţia – *era ruşinată*. Ea visase la un sărut, pe când ei făceau... *aia*. Era mai presus de orice închipuire! Sarai le povestise, cândva, despre ce făceau oamenii în intimitate, şi i se păruse atât de scandalos şi de neconceput. Nu îşi imaginase niciodată s-o facă ea însăşi şi, în ciuda fixaţiei surorii ei pentru sărutat, nici asta nu îşi imaginase. Mai ales nu cu Feral. Strânse din ochi şi îşi luă faţa în mâini. Se simţea atât de stupidă şi de trădată... de abandonată.

Cântări pruna în palmă şi, pentru o clipă, păru să reprezinte tot ce nu era, sau poate fiecare lucru dulce şi insipid care era.

Ruby era precum focul, foc şi dorinţe, aşa ca ghimbirul, iar ea... era un fruct? Nu, mai rău, era *kimril*, dulce, hrănitor şi *plicticos*. Îşi trase braţul înapoi şi aruncă pruna cât putu de departe. De îndată, îi păru rău. „Poate îl va lovi pe unul dintre ei”, spusese Ruby, dar Sparrow nu voia să lovească pe nimeni.

Sau poate doar pe Ruby şi pe Feral.

Parcă chemată de gândurile ei, Ruby păşi în grădină. Văzând-o, Sparrow mai culese o prună. Nu o aruncă în ea, ci o ţinu în mână, în caz de nevoie.

— Ce faci aici, trează? întrebă ea.

— Mi-e foame, spuse Ruby.

Pentru copiii flămânzi care crescuseră în citadela Mezartimilor nu existase niciodată o cămară pe care să o poată prădui. Erau doar prunii pe care Sparrow îi păstra mereu roditori.

— Nu e de mirare, spuse ea. Cântări pruna în palmă. Ai fost... activă, în ultima vreme.

Ruby ridică din umeri, fără urmă de căinţă. Străbătu cărarea dintre ierburile aromate, iar parfumurile lor se ridicară în jurul ei. Avea părul ciufulit, ca întotdeauna, sau şi mai şi, în urma celor mai recente preocupări, şi îşi pusese un furou cu un halat deasupra, fără cordon, ale cărui poate fluturau în urma ei ca nişte cozi mătăsoase de pisoi.

Ruby se agăţă de balustradă. Culese o prună şi o mâncă. Sucul îi curse printre degete. Le linse până le curăţă şi se uită la Cuspidă.

— Eşti îndrăgostită de el? întrebă.

— Ce? Sparrow pufni. *Nu*.

Ar fi putut să nu răspundă deloc, pentru că Ruby o ignoră complet.

— Nu ştiam. Ai fi putut să-mi spui.

— Şi să-ţi stric distracţia?

— Martiro, spuse Ruby, cu blândeţe. Era ceva de făcut, iar el, cineva cu care s-o fac. Singurul băiat în viaţă.

— Cât de romantic!

— Dacă vrei romantism, să nu te aştepţi la prea mult din partea lui Feral.

— Nu mă aştept la nimic din partea lui, spuse Sparrow, iritată. Nu-l *mai* vreau.

— De ce? Fiindcă mi-am făcut eu poftele cu el? Nu-mi spune că e ca atunci când lingeam lingurile ca să ne ţinem locul la masă.

Sparrow aruncă în sus pruna şi o prinse.

— Cam aşa ceva, da.

— Păi, lingurile erau mereu în regulă după ce se spălau. Funcţionează şi pentru băieţi.

— Ruby, ce naiba!

— Ce? întrebă Ruby.

Sparrow nu-şi dădea seama dacă glumea sau chiar nu vedea nicio diferenţă între linguri linse şi băieţi linşi.

— Nu e vorba despre *lins* aici. Este evident pe cine doreşte Feral.

— Nu cred. A făcut-o doar fiindcă eram acolo, spuse Ruby. Dacă ai fi mers tu la el, ar fi făcut-o cu tine.

Sparrow pufni.

— Dacă e aşa, atunci chiar nu îl vreau. Vreau pe cineva care să mă dorească doar pe mine.

Ruby se gândi că era adevărat şi, spre surprinderea ei, o deranja.

Sparrow pusese problema într-un fel care o făcea şi pe ea să creadă că ar fi preferat pe cineva care să o dorească numai pe ea. Simţi un acces complet iraţional de ciudă pe Feral. Apoi, îşi aminti ce spusese înainte ca amândoi să ridice privirea şi să o vadă pe Sparrow în uşă. „Va trebui să dorm cu tine de acum înainte”.

Obrajii i se înfierbântară când se gândi la asta. La o primă vedere, nu suna deloc romantic. *Va trebui* făcea să pară ca şi cum nu exista altă soluţie, dar fireşte că exista. Erau aşternuturi în plus, trebuia doar să le ceară cameristelor. Dacă prefera să vină la ea, asta era. Până atunci, ea fusese cea care venise la el. Iar el spusese „de acum înainte”. Sunase ca... o promisiune. Oare fusese serios? Oare ea voia asta?

Se întinse şi luă o buclă bătută de vânt din părul lui Sparrow în mâna ei lipicioasă de suc de prune. Trase cu blândeţe. Deveni nostalgică – era cea mai apropiată emoţie de regret.

— Am vrut doar să ştiu cum e, spuse ea, în cazul în care nu mai aveam alte şanse. Nu am intenţionat să ţi-l iau.

— Nu ai făcut asta. Nu e ca şi cum l-ai fi legat şi l-ai fi obligat.

Sparrow se opri, gândindu-se puţin.

— Nu ai făcut asta, nu?

— Ba da. Dar nu a strigat după ajutor, deci...

Sparrow aruncă pruna. Era aproape, aşa că o lovi pe Ruby în claviculă. Ea spuse „Au!”, deşi nu o duruse. Frecându-şi locul lovit, se uită urât la Sparrow.

— Asta e tot? Te-ai calmat?

— Da, spuse Sparrow, frecându-şi palmele. A fost furie de o prună.

— Cât de trist pentru Feral. A valorat doar o prună. O să se supere când o să-i spunem.

— Nu e nevoie, spuse Sparrow.

— Ba sigur că da, stărui Ruby. Acum, probabil crede că suntem amândouă îndrăgostite de el. Nu putem lăsa să se întâmple asta.

Se opri lângă balustradă.

— Uite-o pe Sarai.

Sparrow se uită. Din grădină, puteau vedea terasa lui Sarai, iar ea era acolo. De la distanţă, îi distingeau doar silueta,

plimbându-se de colo-colo. Îi făcură cu mâna, dar ea nu răspunse.

— Nu ne vede, spuse Sparrow, lăsând mâna jos. Oricum, ştii că nu e acolo, de fapt.

Ruby ştia la ce se referă.

— Ştiu. E jos, în oraş.

Suspină, cu regret, şi îşi sprijini bărbia în palmă, privind spre locul în care oamenii trăiau, dansau, iubeau, bârfeau şi nu mâncau kimril dacă nu voiau.

— Ce n-aş da să îl văd şi eu o dată!

59.

CENUŞIU CA PLOAIA

Sarai nu mai ieşise pe terasă de la atacul saniei de mătase. Rămăsese în alcov de atunci, încercând să-şi păstreze o urmă de intimitate, în timp ce era păzită cu stricteţe, însă nu mai putea îndura. Avea nevoie de aer şi de mişcare. Era mereu neliniştită când moliile sale ieşeau, dar acum confuzia ei agravase lucrurile.

Despre ce era vorba?

Se plimba. Fantomele erau în jurul ei, însă abia dacă le lua în seamă. Tot nu pricepea nimic din discuţia dintre Lazlo şi faranji, deşi era limpede că era ceva legat de mezartium. Lazlo era încordat, asta înţelese. Înapoie bucata de metal. Celălalt bărbat plecă – *în sfârşit* – iar ea se aşteptă ca Lazlo să adoarmă iar. Să se întoarcă la *ea*.

Dar el îşi puse cizmele. Nemulţumirea o cuprinse pe Sarai. Nu se mai gândea acum la explorarea unor senzaţii fabuloase sau la căldura buzelor lui pe umărul ei. Totul fusese înecat de un val de nelinişte. Unde pleca, la ora aceea din noapte? Era distras, parcă la un milion de kilometri depărtare. Îl privi trăgându-şi o vestă peste cămaşa de noapte din in. Impulsul de a-l atinge era atât de puternic, însă nu putea, iar gura ei era plină de întrebări pe care nu le putea pune. O molie zburătăci în jurul capului lui, descriind un cerc neregulat.

El o văzu şi îşi reveni.

— Îmi pare rău, spuse, nesigur că ea îl putea auzi, şi întinse mâna.

Sarai ezită înainte să îşi aşeze molia pe ea. Trecuse multă vreme de când încercase să atingă o persoană trează, dar ştia la ce să se aştepte. Nu se aştepta la o alunecare într-un spaţiu de vis, unde să poată să-l vadă şi să-i vorbească, şi nici nu se întâmplă.

Mintea inconştientă este un teren deschis – fără pereţi, fără bariere, mai mult sau mai puţin. Gândurile şi sentimentele sunt libere să circule, aşa ca personajele care-şi părăsesc cărţile pentru a gusta din viaţă sau din alte poveşti. Ororile se plimbă, la fel şi dorinţele. Secretele sunt întoarse pe dos, ca nişte buzunare, iar amintirile vechi întâlnesc altele noi. Dansează şi îşi imprimă mirosurile unele pe celelalte, aşa cum se transferă parfumurile între iubiţi. Aşa se creează sensul. Mintea se construieşte pe sine, ca un cuib de sirrah, din ce este la îndemână: fire de mătase, păr furat, penele rudelor moarte. Singura regulă este că nu există reguli. În spaţiul acela, Sarai mergea unde dorea şi făcea ce voia. Nimic nu îi era închis.

Mintea conştientă era altceva. Acolo nu exista niciun amestec şi nicio rătăcire. Secretele se topeau în beznă şi toate uşile se trânteau. În lumea aceasta păzită nu putea intra. Câtă vreme Lazlo era treaz, era încuiată în pragul minţii lui. Ştia asta deja, însă el, nu. Când molia îl atinse, el se aşteptă ca ea să se manifeste în mintea lui, dar ea nu o făcu. El îi rosti numele – mai întâi tare, în cameră, apoi şi mai tare, în minte.

— Sarai?

Sarai?

Niciun răspuns. Numai senzaţia vagă că era aproape – încuiată de partea cealaltă a unei uşi pe care el nu ştia cum să o descuie. Pricepu că trebuia să adoarmă iar ca să îi vorbească, dar era imposibil acum. Mintea îi zbârnâia de întrebarea lui Thyon.

Cine eşti?

Îşi imagină că alţi oameni aveau un loc în centrul lor, chiar în mijlocul fiinţei lor, unde se afla răspunsul la întrebarea aceea. El avea doar un spaţiu gol.

— Ştii că nu am idee, îi spusese lui Thyon, jenat. Ce sugerezi?

— Sugerez, răspunsese finul de aur, că nu eşti un ţăran orfan din Zosma.

— Atunci *cine*?

— Sau *ce*?

Azot *din lumea asta*. Aşa se exprimase Thyon. Azotul din lumea asta nu afecta mezartiumul. Azotul distilat din spiritul alchimistului nu avusese niciun efect. Şi totuşi tăiase o aşchie din ancoră, dovadă suficientă că altceva afectase mezartiumul, care, potrivit spuselor lui Thyon, fusese azotul lui Lazlo.

Îşi spuse că Nero îşi bătea joc de el şi că era o farsă. Poate că Drave pândea ascuns pe undeva, chicotind ca un şcolar.

Dar ce fel de farsă? Un şiretlic complicat, care să-l facă să-şi închipuie că avea ceva special? Nu putea să creadă că Nero s-ar osteni atât, mai ales nu acum, când era atât de obsedat de provocarea aceea. Thyon Nero era în multe feluri, dar nu frivol.

Atunci, poate că Lazlo îşi dorea să fie totul adevărat. Să fie ceva special la el.

Nu ştia ce să creadă. Mezartiumul se afla în centrul misterului, aşa că într-acolo se îndrepta: spre ancoră, de parcă acele câmpuri magnetice invizibile ale lui Mouzaive l-ar fi atras acolo. Ieşi din casă, cu molia lui Sarai încă aşezată pe mână. Nu ştia ce să îi spună şi nici dacă îl auzea. Mintea i se învârtea de gânduri şi amintiri şi, în centrul tuturor, se afla propriul lui mister.

„Deci, ai putea fi oricine”, spusese Sarai, când îi povestise despre căruţa cu orfani şi despre faptul că nu îşi cunoştea numele.

Se gândi la abaţie, la călugări, la şirurile de leagăne, la bebeluşii care urlau, şi la el, tăcut, în mijlocul lor.

„Nefiresc”, îl numise fratele Argos. Cuvântul răsuna în mintea lui Lazlo. *Nefiresc*. Se referise doar la tăcerea lui Lazlo, nu? „Eram convins că vei muri”, mai adăugase călugărul. „Erai cenuşiu ca ploaia”.

Un mănunchi de săgeţi iradie dinspre scalpul lui Lazlo, coborându-i pe ceafă şi pe spinare.

Cenuşiu ca ploaia, *aşa erai*, *dar culoarea ţi-a devenit normală*, *cu timpul*.

Pe strada tăcută din oraşul adormit, picioarele lui Lazlo se opriră, încet. Ridică mâna în care, cu câteva minute în urmă, ţinuse bucata de mezartium. Aripile moliei se agitară, însă nu se uita la ea. Decolorarea revenise: o bandă cenuşie, ca de murdărie, în curmezişul palmei, acolo unde fusese aşchia. Ştia că urma să dispară, câtă vreme nu atingea mezartiumul, şi să

revină de îndată ce o făcea. Şi, cu mulţi ani în urmă, pielea lui fusese cenuşie şi apoi devenise normală.

Sunetul bătăilor inimilor sale părea să îi umple mintea.

Dar dacă nu fusese bolnav, de fapt? Dacă era... ceva mult mai straniu decât dorea să însemne numele „Rătăcit”?

Un alt val de fiori îl zgudui. Crezuse că o proprietate a metalului era faptul că reacţiona cu pielea, dar pielea lui era singura care reacţionase la el.

Iar acum, potrivit spuselor lui Thyon, metalul reacţionase la *el*.

Ce însemna asta? Ce însemnau toate? Începu din nou să meargă, mai repede, dorindu-şi ca Sarai să fie cu el. Voia să simtă mâna ei în a lui, nu molia ei aşezată pe ea. După miracolul şi uşurinţa de a fi zburat într-un vis atât de realist, se simţea greoi şi captiv aici, la suprafaţa lumii. Ăsta era blestemul viselor: te trezeai într-o realitate palidă, fără aripi pe umeri şi fără zeiţe în braţe.

Poate că nu avea să aibă niciodată aripi în viaţa reală, însă avea să o ţină în braţe pe Sarai – nu fantoma ei şi nici vreo molie, ci *pe ea*, în carne, oase şi spirit. Într-un fel sau altul, îşi jură, partea aceea din visul lui avea să se adeverească.

•

Când Lazlo iuţi pasul, la fel făcu şi Sarai. Picioarele ei goale se mişcau iute pe metalul rece al palmei îngerului, de parcă ar fi încercat să ţină pasul. Era ceva inconştient. Aşa cum spuseseră Ruby şi Sparrow, nu era cu adevărat acolo, ci îşi lăsase suficientă conştiinţă în corp ca să ştie când să se răsucească în mers şi nu să calce pe panta de la marginea palmei şi să cadă în gol.

Mai toată conştiinţa ei se afla cu Lazlo: pe încheietura lui şi lipită de uşa închisă a conştiinţei lui. Simţea că i se accelerase pulsul şi că era cuprins de valuri de fiori care-i înţepau carnea, şi, simultan, trăi toate emoţiile care radiau dinspre el – acel gen de uimire tremurătoare pe care-l simţeai în prezenţa sublimului. Oricât de limpede şi de puternice erau, însă, nu îşi dădea seama de cauză. Sentimentele lui o atingeau în valuri, ca muzica venită prin pereţi, însă gândurile lui rămâneau ascunse.

Celelalte nouăzeci şi nouă de molii ale ei se roteau prin oraş în grupuri, căutând o urmă de activitate. Dar nu era nimic nelalocul lui. Plângerea era tăcută. Gărzile Tizerkane erau nişte siluete mute, în turnurile lor de veghe, iar faranjiul de aur se

întorsese direct în laboratorul său şi se încuiase pe dinăuntru. Eril-Fane şi Azareen dormeau, ea în patul ei, el pe podea, cu uşa închisă între ei, iar săniile de mătase erau acolo unde fuseseră lăsate.

Sarai îşi spuse că nu avea niciun motiv de îngrijorare şi apoi, auzindu-şi cuvintele în minte, chiar dacă nerostite, râse. *Niciun motiv de îngrijorare*? *Niciunul*. Despre ce ar fi putut să-şi facă griji?

Doar despre descoperire, carnagiu şi moarte.

Acelea erau grijile cu care crescuse şi erau deja mult prea familiare. Dar existau şi griji noi, fiindcă exista o speranţă nouă, şi dorinţă, şi... şi *iubire*, iar acestea nu îi erau deloc cunoscute. Cu numai câteva zile în urmă, Sarai abia dacă putea afirma că avea motiv să *trăiască*, însă acum inimile ei erau pline de motive. Erau pline şi grele şi încărcate de o poftă nestăvilită de viaţă – fiindcă exista Lazlo şi lumea pe care o construiau împreună când minţile lor se atingeau, şi credinţa, în ciuda a tot ce le era potrivnic, că *ar putea să le facă reale*. Dacă ceilalţi i-ar fi lăsat.

Doar că nu îi lăsau.

În seara aceasta, Lazlo şi ea căutaseră alinare unul în braţele celuilalt şi o găsiseră, şi se *ascunseseră* în ea, blocând realitatea şi ura împotriva cărora erau neputincioşi. Nu aveau nici soluţii, nici speranţă, şi se bucuraseră de ce aveau: se aveau unul pe altul, măcar în vise, şi încercaseră să uite de celelalte.

Dar nu exista uitare.

Sarai îl văzu pe Rasalas, stând pe ancoră. De obicei, evita monstrul, însă acum trimise un grup de molii spre el. În vis, fusese frumos. Ar fi putut servi drept simbol al speranţei – dacă el putea fi schimbat, atunci orice putea – însă iată-l, ca întotdeauna, un simbol al brutalităţii şi atât.

Nu putu să-l privească. Moliile sale se separară şi roiră şi atunci auzi un zgomot. De dedesubt, din umbra ancorei, auzi paşi, şi altceva. Un zgomot rău-prevestitor, repetitiv. Infuzând mai multă atenţie în acea duzină de molii, le trimise să investigheze. Ele se rotiră după sunet şi îl urmăriră pe aleea care mergea de-a lungul bazei ancorei.

Sarai cunoştea locul, dar nu prea bine. Acest cartier era abandonat. Nimeni nu mai locuise aici de când începuse ea să coboare în Plângerea, aşa că nu exista niciun motiv să trimită

molii aici. Aproape că uitase de pictură şi vederea ei o şocă: şase zei morţi, de un albastru crud, picurând roşu, şi tatăl ei în mijloc: erou, eliberator, măcelar.

Zgomotul se auzea mai tare acum, iar Sarai desluşi silueta unui bărbat. Nu îi putea vedea faţa, dar îl mirosea: era duhoarea galbenă a sulfului şi a murdăriei.

Ce caută el *aici*? se întrebă, dezgustată. Văzul îi confirmă ce simţise deja altfel. Era tipul cu faţa cojită, ale cărui vise o tulburaseră. Între mintea lui hidoasă şi igiena deficitară, nu luase contact cu el din acea a doua noapte, ci trecuse pe lângă el, tresărind de repulsie. Petrecuse mai puţin timp în mintea lui decât în oricare alta, aşa că ştia doar vag cu ce se ocupa, şi cu atât mai puţin ce planuri avea.

Poate că fusese o greşeală.

Mergea încet, ţinând în mâini un soi de roată – o bobină de pe care desfăşură un fir lung în urma lui. Aceea era sursa zgomotului ritmic: roata ruginită, care gemea când era întoarsă. Privi perplexă. În buza aleii, el se uită în jur. Tot ce făcea era pe furiş. Când se asigură că nu era nimeni prin apropiere, vârî mâna în buzunar şi aprinse un chibrit. Flacăra ţâşni, albastră, apoi se micşoră la o limbuţă portocalie, cât o unghie.

Aplecându-se, o atinse de fir, care nu era un fir, ci un fitil.

Apoi fugi.

60.

CEVA CIUDAT

Thyon lăsă aşchia de mezartium pe masa de lucru şi se lăsă el însuşi, greoi, într-un scaun. Cu un oftat de frustrare şi de oboseală extremă, îşi sprijini tâmpla în palmă şi se uită la ciobul lung de metal străin. Plecase în căutare de răspunsuri şi revenise cu mâna goală, iar misterul nu îi permitea să renunţe.

— Ce eşti? întrebă mezartiumul, de parcă i-ar fi putut spune ce nu îi spusese Rătăcitul. De unde ai venit?

Vocea lui era scăzută, acuzatoare.

„De ce nu te bucuri?” îl întrebase Rătăcitul. „Ai reuşit!”

Dar ce reuşise, mai precis? Sau, şi mai exact, de ce

funcţionase? Sticluţa cu eticheta SPIRIT DE BIBLIOTECAR zăcea la câţiva centimetri de metal. Thyon se ridică, privindu-le cu atenţie – sticluţa care conţinea câteva picături de esenţă vitală şi bucata de metal pe care esenţa îi permisese să o taie.

Şi poate fiindcă era ameţit de la pierderea spiritului propriu sau poate era doar obosit şi deja visa pe jumătate, dar, deşi se uită cu toată rigurozitatea unui om de ştiinţă, privirea sa fix filtrată de un văl subţire de reverie, acelaşi simţ al mirării care îl bântuia şi când citea cartea secretă a miracolelor. Aşa că, atunci când remarca un lucru ciudat, se gândea la toate posibilităţile, inclusiv la cele care nu ar fi trebuit să fie posibile.

Apucă metalul şi îl privi mai de aproape. Marginile erau inegale, acolo unde alkahestul rosese din el, dar o faţetă era perfect netedă, la fel ca suprafaţa ancorei. Sau fusese. Era convins.

Dar nu mai era. Acum, fără îndoială, purta urmele subtile ale... *degetelor*, acolo unde Lazlo Rătăcitul ţinuse bucata în mână.

61.

FIERBINTE, PUTRED ŞI RĂUVOITOR

La fel cum Sarai simţise valuri din sentimentele lui Lazlo, chiar şi prin barierele conştiinţei lui, aşa simţi şi el acea strălfulgerare bruscă a ei.

O panică inexplicabilă, fără gânduri, fără imagini, doar o *palmă* de emoţii, şi se opri, la două străzi distanţă de ancoră, iar apoi mirosul de sulf, fierbinte, putred şi răuvoitor, îi umplu simţurile.

Era duhoarea lui Drave şi o simţi ca pe o premoniţie, fiindcă în clipa următoare apăru el însuşi, în capătul străzii, dând un colţ şi fugind ca mâncând pământul. Făcu ochii cât cepele când îl zări pe Lazlo, dar nu încetini. Continuă, parcă urmărit de ravizi. Toate acestea se petrecură într-o clipă: panica, mirosul, expertul. Lazlo clipi.

Apoi, lumea se albi.

O floare de lumină. Noaptea se prefăcu în zi – mai luminoasă

decât ziua, fără urmă de întuneric. Stelele străluciră, palide, pe ceruri de oase spălate, iar toate umbrele muriră. Momentul trecu, într-o tăcere tremurătoare, orbitor şi amorţit.

Apoi, urmă explozia.

Îl aruncă cât colo şi nici nu ştiu. Văzu doar străfulgerarea. Lumea se albi, apoi se înnegri, şi atâta tot.

Nu şi pentru Sarai. Era ferită de suflul exploziei – sau corpul ei era, sus, în citadelă. Moliile de lângă ancoră au fost incinerate într-o clipită. În prima secundă dinainte să-i poată migra conştiinţa în celelalte santinele, i se păru că focul îi pârjoli vederea, lăsând găuri zimţate, cu margini de cenuşă.

Moliile acelea erau pierdute. Mai avea vreo optzeci încă zburând prin oraş, însă explozia se petrecuse atât de repede, încât le prinsese pe toate şi le măturase. Simţurile ei se chirciră în timp ce moliile se rostogoleau, fără să mai deosebească susul de jos. Căzu în genunchi pe terasă, cu capul învârtindu-se când mai muriră nişte molii, cu alte găuri topindu-i-se în vederea ei cu ochi mulţi şi cu restul încă ameţiţi, fără niciun control. Dură câteva secunde înainte să îşi adune simţurile înapoi în trup; majoritatea, cel puţin. Suficient cât să oprească rotirea, în timp ce frânturile ei neajutorate se împrăştiau. Mintea şi pieptul ei respirau anevoie, disperate. Cel mai rău era că îl pierduse pe Lazlo. Molia de pe mâna lui fusese smulsă şi sufocată, şi, din câte ştia, la fel şi el.

Nu.

O explozie. Pricepuse asta. Răgetul bubuiturii fusese ciudat de înăbuşit. Se târî până la marginea terasei şi se întinse peste ea, cu pieptul lipit de metal, privind peste margine. Nu ştia ce se aştepta să vadă, jos, în Plângerea. Haos – haos care să se potrivească simţurilor ei risipite de vânt? Tot ce văzu fu o flacără delicată, în cartierul ancorei, şi nişte fuioare de fum ridicându-se cu încetinitorul. Arăta ca un rug, de la distanţă.

Ruby şi Sparrow, privind peste balustradă, crezură la fel.

Era… frumos.

Poate că nu era foarte grav, gândi Sarai – se rugă ea – când îşi căută santinelele rămase. Multe fuseseră zdrobite sau rănite, însă câteva duzini mai puteau zbura, iar ea le ridică în aer, înapoi spre ancoră, unde-l pierduse pe Lazlo.

Priveliştea de la nivelul străzii nu se compara cu aceea calmă de deasupra. Era aproape de nerecunoscut drept peisajul din

urmă cu o clipă. O ceaţă de praf şi fum se lăsase peste toate, luminată de focul care ardea la locul exploziei. Nu arăta deloc ca un rug de aici, ci ca o conflagraţie. Sarai scrută cu duzinile de ochi, dar nu înţelegea nimic. Era aproape sigură că aici îl pierduse pe Lazlo, însă topografia se modificase. Bucăţi de piatră zăceau pe stradă, unde nu fusese nici urmă de piatră, azvârlite aici de bubuitură.

Iar sub una dintre ele era ţintuit un trup.

Nu, spuse sufletul lui Sarai. Uneori, atât există: un ecou infinit al celui mai scurt dintre cuvinte. *Nu*, *nu*, *nu*, *nu*, la infinit.

Piatra era o bucată de zid şi nu orice bucată. Era un fragment din frescă, ajuns tocmai acolo. Chipul pictat al lui Isagol privea de pe el, iar gâtul ei tăiat se căsca asemeni unui zâmbet.

Mintea lui Sarai se golise de toate, cu excepţia cuvântului „nu”. Auzi un geamăt, iar moliile sale se îndreptară spre trup...

... doar ca să se îndepărteze repede.

Nu era Lazlo, ci Drave. Era întins cu faţa în jos, prins în timp ce fugea de haosul pe care-l crease. Picioarele şi bazinul îi fuseseră strivite. Braţele lui se târau pe stradă, parcă încercând să se ridice, însă ochii îi erau sticloşi şi orbi şi din nări îi curgea o spumă de sânge. Sarai nu rămase să îl vadă murind. Mintea ei, care se redusese la un singur cuvânt, se umplu din nou de speranţă. Moliile sale zburară separat, tăind fumul până când găsiră un alt trup, întins şi nemişcat.

Acela era Lazlo. Era întins pe spate, cu ochii închişi, cu gura strâmbă, cu faţa albă de praf – mai puţin acolo unde sângele îi curgea din nas şi din urechi. Un suspin se ridică în pieptul lui Sarai, iar moliile ei tăiară aerul în grabă, ca să-l ajungă, să-l atingă şi să ştie dacă spiritul lui curgea încă, dacă pielea lui era caldă. Una îi zbură spre buze, celelalte, spre tâmple. De îndată ce îl atinseră, Sarai îi plonjă îi minte, departe de praful şi fumul nopţii pictate de flăcări şi... într-un loc în care nu mai călcase niciodată.

Era o livadă. Copacii erau uscaţi şi negri.

— Lazlo? strigă ea, iar respiraţia sa formă un norişor.

Îi ieşi din gură şi dispăru. Totul era amorţit. Făcu un pas, iar sub tălpile ei goale scârţâi zăpada îngheţată. Era foarte frig. Îl strigă iar. Un alt norişor se formă şi dispăru. Teama îi încleştă pieptul. Era în mintea lui, ceea ce însemna că trăia, iar molia ei, aşezată pe buzele lui, îi simţea respiraţia slabă – dar unde era

el? Unde se afla *ea*? Ce era locul ăsta? Rătăci printre copaci, dând la o parte crengile tufelor cu mâinile, mergând tot mai repede şi devenind tot mai îngrijorată. Ce însemna dacă nu era aici?

— Lazlo! strigă ea. Lazlo!

Apoi, ajunse într-o poieniţă, iar acolo îl văzu – în genunchi, săpând în pământ cu mâinile goale.

— Lazlo!

El ridică privirea. Ochii i se luminară când o văzu.

— Sarai? Ce faci aici?

— Te căutam, spuse ea, şi se grăbi să îşi arunce braţele în jurul lui.

Îi sărută faţa. Îi inspiră mirosul.

— Dar *tu* ce faci? Îi luă mâinile într-ale ei.

Erau acoperite de noroi, iar unghiile, crăpate şi rupte de la scormonitul în ţărâna îngheţată.

— Caut ceva.

— Ce?

— Numele meu, răspunse el, nesigur. Adevărul.

Cu blândeţe, ea îi atinse tâmpla, înghiţindu-şi teama care voia să o sufoce. Fiind aruncat în halul acela, probabil se lovise la cap. Dacă era rănit? Dacă era... deranjat? Îi luă capul în mâini, dorindu-şi cu disperare să fi fost în Plângerea, să-i ţină capul adevărat în poală, să îi mângâie faţa şi să fie acolo când se trezea, fiindcă fireşte că avea să se trezească. Fireşte că era bine. Fireşte.

— Şi... crezi că e aici? întrebă ea, fără să ştie ce altceva să spună.

— Ceva este aici. Ştiu că este, spuse el.

Într-adevăr... era ceva acolo.

Era plin de noroi, însă, când îl scoase, pământul se scutură şi obiectul străluci ca o perlă. Era... o pană? Nu orice pană. Marginile sale se întâlneau în aer în felul acela întrepătruns, de parcă ar fi fost pe cale să se dizolve.

— Năluca, spuse Sarai, surprinsă.

— Pasărea albă, spuse Lazlo.

El se uită la pană, răsucind-o în mână. Imagini fragmentate îi plutiră într-un colţ al memoriei. Viziuni cu pene albe, cu aripi lipite de stele. Se încruntă. Încercarea de a prinde amintirile era precum aceea de a prinde o reflexie în apă. De îndată ce se

întindea după ele, se tulburau şi dispăreau.

La rândul ei, Sarai se întreba de ce o pană de-a Nălucii se afla aici, înfiptă în pământul minţii inconştiente a lui Lazlo. Dar era un vis, de la o lovitură la cap, unde mai pui, şi probabil că nu însemna nimic.

— Lazlo, spuse ea, umezindu-şi buzele, cu teama arzându-i gâtul şi pieptul. Ştii ce s-a întâmplat? Ştii unde te afli?

El privi în jur.

— Este livada abaţiei. Aici mă jucam când eram mic.

— Nu, spuse ea. Este un vis. Ştii unde eşti *tu*?

El se încruntă.

— Mergeam, spuse el, spre ancora de miazănoapte.

Sarai încuviinţă. Îi mângâie faţa, minunându-se ce însemnătate ajunsese să aibă, într-o perioadă atât de scurtă de timp: nasul strâmb, obrajii aspri, genele ca blana de nurcă şi ochii de visător. Voia să rămână cu el, asta era tot ce voia – chiar şi aici, în locul acesta auster. Dacă le ofereai o jumătate de minut, amândoi l-ar fi transformat în paradis, cu flori de gheaţă apărând pe crengile golaşe, o căsuţă cu o sobă pântecoasă şi cu o blană de lână miţoasă înaintea ei, perfectă pentru dragoste.

Ultimul lucru pe care dorea să îl facă, chiar ultimul, era să-l împingă pe o uşă dincolo de care nu putea să-l urmeze. Dar îi sărută buzele şi pleoapele, şi şopti cuvintele.

Spuse:

— Lazlo. Trebuie să te trezeşti, iubitule.

Şi el se trezi.

•

De la liniştea din livadă şi de la mângâierile lui Sarai, Lazlo se trezi într-o tăcere care nu era linişte, ci sunet întors pe dos. Capul îi era plin de el, pocnind, şi nu auzea nimic. Asurzise şi se sufoca. Aerul era gros şi nu putea să respire. Praf. Fum. De ce...? *De ce zăcea*?

Încercă să se ridice. Nu reuşi.

Rămase întins, clipind, iar din ceaţă începură să se contureze forme.

Deasupra capului, văzu un petic de cer. Nu, nu era cer. Era cerul Plângerii: citadela. Îi vedea contururile aripilor.

Contururile aripilor. Da. Pentru o clipă, prinse o amintire: aripi albe, lipite de stele – o frântură, doar, însoţită de un sentiment de uşurătate, care era antiteza acum se simţea acum, lăţit pe

stradă, privind în sus spre citadelă. Sarai era acolo, sus. *Sarai*. Cuvintele ei îi stăruiau în minte, iar mâinile ei îi mângâiau încă faţa. Tocmai fusese cu el...

Nu. Acela fusese un vis. Aşa spusese ea. El se îndrepta spre ancoră, asta se întâmplase. Îşi amintea... Drave alergând, apoi o lumină albă. Înţelegerea i se strecură încet în minte. Expert în explozibili. Explozie. Drave făcuse asta.

Dar ce făcuse?

Tăcerea din mintea sa fu invadată de un zgomot insistent. Era scăzut, dar creştea. Se scutură de el, încercând să scape, iar moliile de pe tâmple şi obraji zburară şi îi dădură târcoale capului, ca o coroană. Zgomotul crescu. Era teribil. Reuşi să se rostogolească pe o parte, totuşi, şi de acolo să se ridice în genunchi şi în coate, şi apoi în capul oaselor. Miji ochii, care-l usturau de la aerul fierbinte şi murdar, şi privi în jur. Fumul se rotea ca fuioarele de mahalath, iar focul îşi ridica flăcările în spatele unui şir de acoperişuri distruse. Arătau ca nişte dinţi rupţi. Simţea căldura flăcărilor pe faţă, dar nu le auzea încă trosnetele – nimic altceva decât acel zgomot continuu.

Se ridică în picioare. Lumea se rotea în arce, în jurul lui. Căzu şi se ridică iar, mai încetişor.

Praful şi fumul se mişcau ca un râu printre insule de dărâmături – bucăţi de ziduri şi acoperişuri, chiar şi o sobă de fier care rămăsese în picioare, de parcă ar fi fost livrată dintr-o căruţă. Se cutremură când se gândi cât de norocos fusese că nu îl lovise ceva. Atunci îl văzu pe Drave, care nu fusese la fel de norocos.

Împleticindu-se, Lazlo îngenunche lângă el. Văzu mai întâi ochii lui Isagol, privindu-l de pe bucata de frescă. Ochii expertului se holbau şi ei, însă acoperiţi de praf, fără să vadă.

Era mort.

Lazlo se ridică şi continuă să meargă, deşi cu siguranţă numai un nebun s-ar fi îndreptat spre foc în loc să fugă din calea lui. Trebuia să vadă ce făcuse Drave, dar nu era singurul motiv. Se ducea la ancoră când se produsese explozia. Nu îşi amintea motivul, dar ştia că nu îi dăduse pace. Acum era atras de aceeaşi forţă.

„Numele meu”, îi spusese lui Sarai, când îl întrebase ce căuta. „Adevărul”.

Ce adevăr? Totul era înceţoşat, în mintea lui şi afară. Dar

dacă numai un nebun s-ar fi îndreptat spre foc, atunci avea companie. Nu îi auzi apropiindu-se din spatele lui, însă, într-o clipă, se trezi luat pe sus: Tizerkanii din barăci, mai feroce decât îi văzuse vreodată. Alergară pe lângă el. Cineva se opri. Era Ruza, şi se bucură să îl vadă. Buzele lui se mişcau, dar Lazlo nu îl auzea. Clătină din cap şi îşi atinse urechile ca să-l facă pe Ruza să priceapă, iar degetele lui coborâră ude. Se uită la ele şi observă că erau roşii.

Asta nu putea să fie de bine.

Ruza observă şi el şi îl prinse de braţ. Lazlo nu îşi mai văzuse niciodată prietenul atât de serios. Voia să facă o glumă, dar nu îi veni nicio idee. Dădu la o parte mâna lui Ruza şi făcu semn înainte.

— Haide, spuse el, deşi nu îşi putea auzi nici propria voce.

Împreună, merseră după colţ să vadă ce adusese explozia.

62.

O APOCALIPSĂ LINIŞTITĂ

Fumul cenuşiu, gros, se ridica spre cer. Se simţea un miros acru, de la salpetru, iar aerul era dens şi granulat. Ruinele din jurul flancului estic al ancorei nu mai existau. Se transformaseră într-un pustiu de dărâmături arzânde. Scena era apocaliptică, dar... era o apocalipsă liniştită. Nimeni nu fugea, nu ţipa. Nimeni nu locuia aici, din fericire. Nu era nimeni de evacuat, nimeni şi nimic de salvat.

În mijlocul dezastrului, ancora părea de neclintit. În ciuda forţei sălbatice a exploziei, era neatinsă. Lazlo îl putea distinge pe Rasalas, deşi era neclar din cauza luminii mişcătoare a focului. Bestia părea atât de intangibilă acolo, de parcă urma să-şi trimită pentru totdeauna rânjetul de moarte spre oraş.

— Eşti bine? întrebă Ruza.

Lazlo începu să dea din cap şi atunci îşi dădu seama că-l auzise. Cuvintele sunaseră ca rostite sub apă şi încă îi mai ţiuiau urechile, dar nu surzise.

— Sunt bine, spuse, prea agitat să fie uşurat.

Panica îl părăsea, la fel şi dezorientarea. Îl văzu pe Eril-Fane

dând ordine. O căruţă de stins focul se apropia. Deja flăcările începeau să scadă, pe măsură ce tăciunii străvechi erau consumaţi. Totul era sub control. Se părea că nimeni, cu excepţia lui Drave, nu fusese rănit, şi pe Drave nu avea să-l jelească nimeni.

— Ar fi putut fi mult mai rău, spuse Lazlo, văzând din ce scăpase.

Atunci, ca o replică, pământul se căscă brusc şi îl aruncă în genunchi.

•

Drave îşi vârâse încărcătura în breşa făcută de alkahestul lui Thyon în ancoră. O tratase ca pe piatră, fiindcă asta cunoştea: munţi şi mine. Ancora i se păruse un munte mic şi se gândise să creeze o gaură în ea şi să-i expună interiorul. Să facă repede ceea ce făcea Nero încet şi să primească el toate laudele.

Dar mezartiumul nu era piatră, iar ancora nu era un munte. Rămăsese neatinsă, aşa că majoritatea încărcăturii, întâlnind o rezistenţă perfectă în partea de sus, nu avusese unde exploda, decât...

•

Un nou sunet întrerupse ţiuitul din urechile lui Lazlo – sau era o senzaţie? Un răcnet pe care-l auzea în oase.

— Cutremur! urlă el.

Pământul de sub picioarele lor o fi fost podeaua oraşului, dar era şi un acoperiş, acoperişul a ceva vast şi adânc: o lume necartografiată de tunele, prin care Uzumarkul curgea întunecat, iar monştrii mitici înotau în peşteri închise. Cât de adâncă era, nu ştia nimeni, însă acum tot etajul nevăzut, subteran, se prăbuşea. Albia de piatră se fracturase sub forţa exploziei şi nu mai putea susţine greutatea ancorei. Crăpăturile se răspândeau ca prin ghips. Nişte crăpături *imense*.

Lazlo abia dacă se putu ţine pe picioare. Nu mai trecuse prin vreun cutremur, înainte. Era de parcă ar fi stat pe pielea unei tobe, în timp ce nişte mâini imense ar fi bătut în ea, fără ritm. Fiecare zgâlţâit îl smucea şi-l arunca de colo-colo şi vedea, cu o uimire îngrozită, cum se transformă crăpăturile în nişte gropi suficient de mari să înghită un om. Pietrele de lapis ale pavajului se curbară. Cele de la margini se răsuciră şi dispărură, iar gropile deveniră prăpăstii.

— Rătăcitule! urlă Ruza, trăgându-l înapoi.

Lazlo îi permise să îl târască, dar nu îşi întoarse privirea.

Îl lovi ca un ciocan înţelegerea a ceea ce urma se întâmple. Uimirea lui se preschimbă în teroare. Privi ancora. O văzu cutremurându-se. Auzi scrâşnetul catastrofal al pietrei şi metalului, când pământul cedă. Monolitul imens se înclină şi începu să se scufunde, măcinând prin straturi străvechi de piatră, sfâşiindu-le de parcă ar fi fost de hârtie. Sunetul îţi rupea sufletul, apocalipsa nu mai era liniştită.

Ancora se întoarse cu fundul în sus, ca o barcă.

Şi, deasupra, cu o smucitură cumplită, citadela Mezartimilor se desprinse din cer.

63.

IMPONDERABILI

Feral adormise în patul lui Ruby.

Ruby şi Sparrow se sprijineau de balustrada grădinii, privind focul din oraş.

Minya se afla în inima citadelei, aşezată pe o pasarelă, sus, la înălţime, cu picioarele atârnând în gol.

Sarai îngenunchease pe terasă, privind peste margine.

În viaţa lor, citadela nu se clătinase o dată în vânt. Şi acum, fără niciun avertisment, se înclină. Orizontul se modifică, precum un tablou care alunecă pe perete. Stomacurile le tresăltară. Podeaua căzu. Îşi pierdură echilibrul. Era ca şi cum ar fi plutit. Pentru o secundă sau două, mult prea lungi, atârnară acolo, suspendaţi în aer.

Apoi îi prinse gravitaţia şi îi aruncă.

Feral se trezi smuls din pat. Primul lui gând zbură la Ruby – mai întâi, dezorientat: de ce îl aruncase? Al doilea, în timp ce se rostogolea, dacă era bine. Se lovi cu capul de perete şi se chinui să se ridice.

— Ruby! strigă el.

Niciun răspuns. Era singur în camera ei, iar camera ei era... într-o parte?

Minya fu aruncată de pe pasarelă, însă se prinse de margine cu degetele şi atârnă acolo, în imensa cameră sferică, la vreo

douăzeci de metri deasupra podelei. Ari-Eil se afla în apropiere, neafectat de schimbare cum nu era de gravitaţie sau de necesitatea de a respira. Faptele sale nu îi aparţineau, însă gândurile, da, şi când dădu să o apuce pe Minya de încheieturi, fu surprins să descopere că era indecis.

O ura şi îi dorea moartea. Ezitarea nu avea legătură cu ea – cu excepţia faptului că, până atunci, ea fusese cea care-l împiedicase să dispară cu totul. Dacă ea murea, el avea să nu mai existe.

Ari-Eil îşi dădu seama, culegând-o pe Minya şi punând-o înapoi pe pasarelă, că nu voia să nu mai existe.

În grădină. Pe terasă. Trei fete cu buze purpurii şi flori în păr. Ruby, Sparrow şi Sarai deveniră imponderabile, şi nu existau în jur nici pereţi, nici fantome să le prindă.

Adică, existau fantome, dar regulile Minyei erau prea stricte să le permită alegerea pe care ar fi putut sau nu să o facă: să le prindă pe corciturile de zei şi să le împiedice să cadă din cer. Bahar ar fi ajutat, dar nu putea. Putea doar să privească.

Mâinile fetelor se repeziră să înşface metalul şi crengile de prun.

Aerul.

Dar una dintre fete, graţioasă în toate chiar şi acum, alunecă de pe margine.

Şi căzu.

A fost o cădere lungă până în Plângerea. Doar primele secunde au fost oribile.

Şi cea din urmă.

64.

ÎN CE VERSIUNE A LUMII

Lazlo văzu. Privea în sus, uluit, cum citadela se înclina, când, prin fum şi murdărie, văzu ceva plutind din ea. Un lucru mic şi îndepărtat. O molie, o pasăre.

Sarai, se gândi, şi nu luă în seamă posibilitatea. Totul era ireal, aproape imposibil. Ceva căzuse, dar nu putea fi ea, iar marele serafim nu putea să se încline.

Dar asta făcea. Părea să se aplece pentru a se uita mai bine la oraşul de dedesubt. Delegaţii dezbătuseră scopul ancorelor, presupunând că ţineau citadela în loc, ca să nu plutească. Dar acum adevărul ieşise la iveală. O susţineau. Sau o *susţinuseră*. Se înclinase încet, încă atrasă de câmpurile magnetice ale ancorelor de la est, vest şi sud, însă îşi pierduse echilibrul, ca o masă căreia i se taie un picior. Dacă se mai înclina mult avea să cadă.

Citadela urma să cadă de pe cer. Impactul avea să fie incredibil. Nimeni nu i-ar fi putut supravieţui. Lazlo văzu dezastrul cu ochii minţii.

Plângerea avea să se sfârşească, dimpreună cu toţi locuitorii săi. El avea să moară, la fel şi Sarai, şi visele, şi speranţele lor.

Şi iubirea.

Nu se putea întâmpla aşa ceva. Nu se putea încheia aici. Nu se simţise niciodată mai neputincios.

Catastrofa de pe cer era îndepărtată, lentă, chiar serenă. Dar cea de pe pământ nu era. Strada se dezintegra. Ancora care se scufunda îşi croia drum prin straturi de crustă şi sediment, iar crăpăturile ca o pânză de păianjen se întâlneau, se uneau şi deveneau cratere, rupând bucăţi de pământ şi piatră şi prăvălindu-le acolo unde primele valuri înspumate ale Uzumarkului ieşeau din tunele. Răcnetul, tunetul. Era tot ce auzea Lazlo. Părea să-l locuiască. Şi, peste toate, nu-şi putea lua ochii de la ancoră.

Impulsul îl adusese până aici. Ceva mai puternic preluă controlul acum. Instinct sau manie – nu ştia. Nu se întrebă. Nu exista niciun spaţiu în mintea lui pentru gândire. Pulsa de oroare şi de răcnet şi un singur lucru era mai imperios – nevoia de a ajunge la ancoră.

Strălucirea suprafeţei sale albastre îl atrăgea. Fără să se gândească, făcu nişte paşi în faţă, cu inimile în gât. Ce fusese o şosea lată se transforma repede într-un puţ în care fierbea o apă neagră, gata să-l umple. Ruza îl prinse de braţ. Urla. Lazlo nu îl putea auzi, în toată cacofonia distrugerii, dar era uşor să-i citească pe buze.

„Înapoi!” şi „Chiar vrei să mori?”

Lazlo nu voia. Dorinţa de *a nu muri* nu fusese niciodată atât de pregnantă. Era de parcă auzea un cântec atât de frumos, încât nu înţelegeai doar sensul artei, ci şi al vieţii. Îl sfâşia şi îl

atrăgea, îi frângea inimile şi i le înapoia mai mari. Era disperat să nu moară, şi chiar mai mult decât atât, să *trăiască*.

Toată lumea dădea înapoi, chiar şi Eril-Fane. De parcă „înapoi” ar fi fost un loc sigur. Nicăieri nu era, nu cu citadela pe cale să cadă. Lazlo nu se putea retrage s-o privească. Trebuia să facă ceva. Totul din el striga pentru acţiune, iar instinctul şi mania îi spuneau ce să facă:

Du-te la ancoră.

Se desprinse de Ruza şi se întoarse spre ea, încă ezitând. „Băiete”, auzi în minte cuvintele magistrului Hyrrokkin, spuse cu blândeţe: „Cum ai putea *tu* să ajuţi?” Şi ale magistrului Ellemire, fără nicio blândeţe: „Mă îndoiesc că recrutează bibliotecari, băiete”. Şi, întotdeauna, exista vocea lui Thyon Nero: „Luminează-mă, Rătăcitule. În ce versiune a lumii ai putea *tu* să fii de folos?”

În ce versiune a lumii?

În versiunea de vis, în care putea face orice, chiar şi să zboare. Chiar şi să remodeleze mezartium. Chiar şi să o ţină pe Sarai în braţe.

Inspiră adânc. Ar fi preferat să moară încercând să ţină lumea pe umeri, decât să fugă de ea. Era mai bine, întotdeauna, să fugă *spre ea*. Aşa şi făcu. Toată lumea ascultă de simţul de conservare şi de ordine şi încearcă să ajungă într-o siguranţă ipotetică, înainte de venirea ultimului cataclism. Dar nu şi Lazlo Rătăcitul.

Pretinse că era un vis. Era mai simplu aşa. Lăsă capul în jos şi fugi.

Peste peisajul sinucigaş al străzii care se prăbuşea, înconjurând spuma turbulentă a Uzumarkului care ieşea din albie, peste pietrele de pavaj sfărâmate şi ruinele fumegânde, spre strălucirea metalică, albastră, care părea să îl cheme.

Eril-Fane îl văzu şi răcni:

— Rătăcitule!

Privi de la ancoră la citadelă şi groaza i se adânci, cu un nou strat adăugat la suferinţa lui: fiica pe care o crezuse moartă şi totuşi supravieţuise toţi aceşti ani, să-şi afle sfârşitul acum. Se opri din retragere, la fel şi războinicii lui, să-l privească pe Lazlo alergând spre ancoră. Era nebunie, fireşte, dar avea şi o oarecare frumuseţe. Atunci, cu toţii îşi dădură seama, dacă nu ştiau deja, cât de mult îl îndrăgiseră pe tânărul faranji. Şi chiar

dacă ştiau că îi păştea moartea, niciunul nu voia să îl vadă pe el murind cel dintâi. Îl priviră căţărându-se peste grămezile de pietriş în mişcare, pierzându-şi echilibrul şi alunecând, ridicându-se iar ca să alerge în continuare, până când ajunse la zidul de metal care păruse insurmontabil şi care se scufunda acum, fiindcă îl absorbea pământul.

Chiar dacă se scufunda, rămânea maiestuos. Era *absurd* să facă ce făcu mai departe. Ridică mâinile şi îl propti, de parcă, cu puterea trupului său, l-ar fi putut opri.

Existau sculpturi reprezentând zei exact în poziţia lui de acum. În Templul Thakrei, serafimii susţineau cerurile. O fi fost absurd să încerce, dar nimeni nu râse şi nimeni nu privi în altă parte.

Aşa că văzură cu toţii ce se petrecu mai departe. Era ca o halucinaţie colectivă. Singur Thyon Nero pricepea ce vedea. Ajunsese acolo, abia respirând. Alergase din laborator, cu ciobul de mezartium în mână, disperat să-l găsească pe Rătăcitul şi să-i spună... ce?

Că în metal se imprimaseră amprente şi că *era posibil să însemne ceva*?

Nu mai era nevoie să îi spună. Trupul lui Lazlo ştia ce să facă.

Se lăsă în voia lui, aşa cum făcuse şi cu mahalathul. Un loc adânc îngropat în mintea lui preluase controlul. Palmele lui apăsau în întregime mezartiumul şi pulsau în ritmul bătăilor sale de inimi. Metalul era rece sub palmele sale şi...

... *viu*.

Chiar şi cu tot tumultul din jurul lui, cu zgomotul şi cu scrâşnetele pământului care i se zguduia sub picioare, simţi schimbarea. Parcă fredona – adică simţi în tot corpul o mişcare ca a buzelor când fredonau. Era neobişnuit de conştient de suprafaţa lui, de liniile corpului şi de planurile feţei, de parcă pielea lui ar fi fost animată de nişte vibraţii subtile. Erau mai puternice acolo unde mâinile lui atingeau metalul. Orice se trezea în el se trezea şi în metal. Se simţea de parcă îl absorbea sau era absorbit de el. Simţea totul mai ales în mâini, dar se răspândea: o pulsaţie a sângelui, a spiritului şi... a *puterii*.

Thyon Nero avusese dreptate. Se părea că Lazlo Rătăcitul nu era un ţăran orfan din Zosma.

Îşi descoperi un nou simţ, care creştea şi se întindea, căuta, găsea şi *ştia*. Descoperi o schemă de energii, aceeaşi forţă

inexplicabilă care ţinea citadela pe cer, şi o simţi pe de-a întregul. Cele patru ancore şi greutatea colosală pe care o susţineau. Cu o singură înclinare, toată schema aceea elegantă se rupsese. Echilibrul fusese deranjat, iar Lazlo simţea la fel de limpede ca şi cum serafimul ar fi fost propriul lui trup care cădea lent spre pământ – cum să îl reaşeze.

Era vorba de aripi. Trebuiau doar să se strângă. *Doar*! Aripi a căror întindere vastă umbrea întreg oraşul, iar el trebuia doar să le strângă ca pe evantaiul unei doamne.

De fapt, era simplu. Aici exista o limbă complet nouă, vorbită prin piele, şi, spre uimirea lui Lazlo, o cunoştea deja. Îşi dori, iar mezartiumul ascultă.

Pe cerul de deasupra Plângerii, îngerul îşi strânse aripile, iar lumina lunii şi a stelelor, care, timp de cincisprezece ani fusese ţinută la distanţă, inundă oraşul, părând strălucitoare ca lumina soarelui după o absenţă atât de lungă. Străpunse cu razele apocalipsa de fum şi praf, când noul centru de greutate al citadelei se ajustă din nou la cele trei suporturi rămase.

Lazlo simţi totul. Murmurul îi pătrunsese miezul fiinţei şi se deschisese, invadându-l cu o percepţie nouă, cu un simţ nou, acordat la mezartiumul al cărui stăpân era. Să echilibreze citadela fusese la fel de uşor ca şi să-şi ajusteze mersul la un teren dificil. Fără niciun efort, marele serafim se îndreptase, ca un bărbat care revine după o plecăciune.

În acele minute în care Lazlo înfăptuise aceste lucruri, se concentrase doar asupra lor. Nu fusese deloc conştient de ce se petrecea în jurul lui. Acea parte din adâncul lui care simţea energiile le urmărise acolo unde duceau, şi nu doar îngerul fusese alterat, ci şi ancora. Toţi cei care se dăduseră înapoi şi priveau au văzut suprafaţa ei inatacabilă topindu-se şi curgând, atât în subteran, ca să astupe crăpăturile din albia crăpată, cât şi pe străzi, ca să-şi distribuie greutatea mai bine peste fundaţia compromisă.

Şi apoi, Rasalas.

Lazlo nu-şi dădu seama ce făcea. Era mahalathul sufletului care schimba monstrul aşa cum o făcuse în vis. Proporţiile lui se modificară, de la ameninţătoare şi masive, la graţioase şi zvelte. Coarnele i se subţiară, alungindu-se ca să formeze spirale la capete, sinuoase precum cerneala turnată în apă. Şi, când ancora îşi redistribui greutatea, părând să se topească şi să se

reverse, bestia o apăsă şi mai mult, mai aproape de solul oraşului, aşa încât, când se opri totul – cutremurul, urmările exploziei, repoziţionarea îngerului – iată ce văzură martorii:

Pe Lazlo Rătăcitul, cu capul plecat, sprijinindu-se de ancoră, cu braţele întinse şi mâinile cufundate până la încheieturi în mezartiumul lichid, cu bestia refăcută a ancorei deasupra lui. Era monstrul lui Skathis, acum plămădit nu din coşmar, ci din graţie. Această scenă... era o minune. Ilustra abandonul lui Lazlo când se grăbise spre ancoră, şi toată siguranţa morţii, şi speranţă, ca o flamă mică şi nebunească într-un loc foarte întunecat – aşa cum îşi ridicase el braţele să susţină lumea. Dacă exista dreptate pe lume, scena avea să fie cioplită într-un monument din sticla demonilor şi ridicat acolo, ca să amintească de salvarea Plângerii.

De *a doua* salvare a Plângerii şi de noul său erou.

Puţini au şansa să asiste la un act menit să devină legendă. Cum se întâmplă ca evenimentele unei zile, unei nopţi, unei vieţi, să fie transpuse într-o poveste? Există un spaţiu, acolo unde uimirea a creat un loc pe care trebuie să îl umple cuvintele. Acesta era un asemenea spaţiu: tăcerea de după, din toiul nopţii celui de-al doilea Sabbat al celei de-a Douăsprezecea luni, la ancora topită din nordul Plângerii.

Lazlo terminase. Eleganţa energiilor fusese restaurată. Oraşul şi citadela erau în siguranţă şi totul era *bine*. Era copleşit de o stare de bine. Acesta era el. *Acesta era el*. Nu îşi cunoştea adevăratul nume, dar locul acela din centrul fiinţei sale nu mai era vacant. Cu sânge pe faţă, cu părul albit de praful ruinelor, ridică fruntea. Poate fiindcă nu privise totul, ci îl simţise, sau poate fiindcă... fusese atât de *uşor*, pentru moment nu îşi dădu seama de măreţie. Nu ştia că spaţiul se umplea, încet, de legendă, şi cu atât mai puţin că era legenda *lui*. Nu se simţea erou... nici monstru.

Cu toate acestea, în spaţiul în care legenda lui aduna cuvinte, „monstru” se număra cu siguranţă printre ele.

Deschise ochii, revenind încet la conştientizarea lumii din afara minţii lui, pe care o găsi răsunând de tăcere. Din spatele lui se apropiară paşi, mulţi şi precauţi. I se păru că adunaseră liniştea, ca pe o mantie, şi o purtau cu ei, pas cu pas. Nu erau nici urale, nici suspine de uşurare. Abia dacă se respira. Văzând că mâinile sale erau cufundate încă în metal, le scoase ca din

apă. Şi... se uită lung la ele.

Poate că n-ar fi trebuit să fie surprins de ce a văzut, însă a fost. Îl făceau să se simtă într-un vis, fiindcă doar într-un vis mai arătaseră mâinile sale aşa. Nu acoperite de o piele maronie, arsă de soarele deşertului, nici cenuşie, ca de bebeluş bolnav.

Erau de un albastru-azuriu foarte viu.

Albastre precum albăstrelele, sau aripile libelulelor, sau ca un cer de primăvară (nu de vară).

Albastre precum tirania, sclavia, şi crima pe cale să se petreacă.

Niciodată o culoare nu mai avusese o însemnătate atât de mare, atât de profundă. Se întoarse spre mulţime. Eril-Fane, Azareen, Ruza, Tzara, ceilalţi Tizerkani, chiar şi Calixte şi Thyon Nero. Se uitau cu toţii la el, la faţa lui la fel de albastră precum mâinile, şi se luptau – cu excepţia lui Thyon – cu un val irezistibil de disonanţă cognitivă. Acest tânăr, pe care-l găsiseră într-o bibliotecă dintr-un ţinut îndepărtat, pe care-l primiseră în inimi şi în case, şi pe care-l preţuiau mai mult decât pe orice faranji cunoscut vreodată, era o corcitură de zei.

65.

CĂDERE-DE-VÂNT

Stăteau toţi nemişcaţi, tăcuţi şi înlemniţi, cu nişte expresii albite de şoc. Aceasta a fost oglinda în care Lazlo se cunoscu pe sine: erou, monstru, corcitură de zei.

Văzu, în şocul lor, o luptă de a împăca tot ce credeau că ştiu despre el cu ceea ce vedeau în faţa ochilor, lăsând la o parte ceea ce-l văzuseră făcând şi ce însemna, pe măsură ce recunoştinţa lor se schimba în neîncredere şi în sentimentul că fuseseră trădaţi.

În aceste condiţii, adică faptul că erau *vii*, te-ai fi putut aştepta la acceptare, dacă nu chiar la o siderare care să se asorteze cu a lui Lazlo. Dar rădăcinile urii şi fricii lor erau prea adânci, iar Lazlo văzu semne de repulsie, când confuzia lor amestecă o emoţie cu următoarea. Şi nu le putea da nicio explicaţie. Nu avea nicio idee, doar o ameţeală, cu urme din

fiecare culoare şi emoţie.

Se uită la Eril-Fane, care părea deosebit de uimit.

— Nu am ştiut, îi spuse. Jur.

— *Cum*? exclamă Eril-Fane, gâtuit. Cum e posibil să fii... *asta*?

Ce putea să-i spună Lazlo? Că şi el voia să ştie cum de un copil al Mezartimilor ajunsese într-o căruţă cu orfani din Zosma? Singurul său răspuns era o pană albă, îngropată, o amintire îndepărtată a unor aripi pe cer şi un sentiment de plutire.

— Nu ştiu.

Poate că răspunsul era în citadelă. Se uită la ea, cu un nou sentiment de revelaţie. Abia aştepta să îi spună lui Sarai. Să îi *arate*. Nici măcar nu trebuia să aştepte căderea nopţii. Putea *zbura*. Acum. Ea era acolo, adevărată, caldă, din carne şi oase, râsete şi dinţi, picioare goale şi pulpe netede şi păr de scorţişoară, şi abia aştepta să îi arate: mahalathul avusese dreptate, chiar dacă nu îi ghicise darul.

Darul. Râse tare. Unii dintre Tizerkani tresăriră.

— Nu înţelegeţi ce înseamnă asta? spuse el.

Vocea lui era adâncă şi minunată, şi cu toţii o cunoşteau prea bine. Era vocea povestitorului lor, aspră şi pură în acelaşi timp, vocea *prietenului* lor, care repeta fiecare frază prostească pe care i-o aruncau în timpul lecţiilor de limbă. Îl cunoşteau, albastru sau nu. Voia să treacă dincolo de urâţenia urii aceleia de când lumea şi de fricile care alterau suflete şi să înceapă o nouă eră. Pentru prima dată, părea posibil.

— Pot să mişc citadela, spuse el.

Putea elibera oraşul de umbră şi pe Sarai din temniţă. Ce nu putea face în versiunea asta a lumii în care era erou şi monstru totodată? râse iar.

— Nu înţelegeţi? întrebă, pierzându-şi răbdarea cu suspiciunea şi analiza lor şi cu absenţa inacceptabilă a bucuriei. Problema e rezolvată.

Nu se auziră nici acum urale. Nu că le-ar fi aşteptat, dar puteau măcar să arate bucuroşi fiindcă nu erau morţi. În schimb, erau copleşiţi, privindu-l pe Eril-Fane, ca să-l ia drept exemplu.

El făcu un pas în faţă, cu greutate. I s-o fi spus Ucigaşul de Zei pe bună dreptate, dar lui Lazlo nu îi era teamă de el. Îl privi drept în ochi şi văzu un bărbat care era măreţ şi bun şi uman, care făcuse lucruri extraordinare şi lucruri teribile şi care fusese

distrus şi reformat, ca înveliş, pentru a face apoi cel mai curajos lucru dintre toate: să continue să trăiască, deşi existau şi căi mai simple de urmat.

Eril-Fane se uită la el, parcă obişnuindu-se cu noua culoare a feţei cunoscute. Timpul se scurse în bătăi de inimi şi, în sfârşit, întinse o mână mare.

— Ne-ai salvat oraşul şi vieţile, Rătăcitule. Îţi suntem profund îndatoraţi.

Lazlo îi luă mâna.

— Să nu fiţi, spuse el. Este tot ce mi-am dorit...

Dar se întrerupse, fiindcă atunci, în tăcerea de după ce pământul se aşezase şi trosnetele flăcărilor se stinseseră, îi ajunseră la urechi strigătele şi, o clipă mai târziu, veştile, purtate de un călăreţ înspăimântat.

O fată căzuse din cer. Era albastră.

Şi era moartă.

•

Sunetele şi aerul fură absorbite, iar bucuria, gândurile şi scopurile, răpite. Mirarea lui Lazlo se transformă în opus: nici măcar disperare, ci nimicnicie. Pentru disperare era nevoie de acceptare, şi aşa ceva era imposibil. Exista doar *nimic*, atât de mult *nimic*, că nu mai putea respira.

— Unde? se înecă.

— În Cădere-de-Vânt.

Acolo unde ploua cu prune coapte din pomii zeiţelor şi unde persista mirosul dulce al putreziciunii.

Ceva căzuse din citadelă, îşi aminti el, şi i se făcu rău. O văzuse căzând? Nu. *Nu*. Îşi spusese atunci că nu putea fi ea, şi trebuia să creadă asta şi acum. Ar fi ştiut dacă Sarai ar fi...

Nici nu putea formula cuvântul în minte. Ar fi simţit teama ei – aşa cum o simţise chiar înainte de explozie, când emoţia aceea imperioasă îl lovise, împreună cu duhoarea de sulf a lui Drave, ca o premoniţie. Nu putea să fi venit decât de la ea, prin intermediul moliei.

Molia.

Ceva pătrunse prin nimicnicie, şi acel ceva era groaza. Unde erau moliile lui Sarai? De ce nu erau aici? Fuseseră cu el, când zăcea pe pământ, inconştient. „Trebuie să te trezeşti acum, iubitule”.

Iubitule.

Iubitule.

Fuseseră cu el şi când se împleticise pe stradă, către foc. Când plecaseră? Unde?

Şi *de ce*?

Puse întrebarea, însă închise uşa în nas răspunsurilor. O fată era moartă, şi fata era albastră, dar nu putea fi Sarai. Existau patru fete în citadelă. I se păru o josnicie să spere că fusese una dintre celelalte. Dar speră. Era suficient de aproape de resturile topite ale ancorei, aşa că o atinse şi se umplu de putere. Iar Rasalas cel refăcut îşi ridică măreţul cap încornorat.

A fost de parcă o creatură s-ar fi trezit din somn, iar când se mişcă – fluid – şi îşi deschise aripile masive, o teroare adâncă se pogorî printre războinici. Îşi scoaseră săbiile, deşi erau inutile, iar când Rasalas sări de pe ancoră, se împrăştiară, cu excepţia lui Eril-Fane, năucit de o groază apropiată de a lui Lazlo. O fată căzută. O fată moartă. Clătina din cap. Mâinile sale se strânseseră în pumni. Lazlo nu îl văzu. Nu o vedea decât pe Sarai, strălucindu-i în minte, râzând, frumoasă şi vie – de parcă, dacă şi-o imagina astfel, aşa şi era.

Sări în spinarea lui Rasalas. Voinţa lui se scurse în metal. Muşchii se adunară. Creatura sări şi începură să plutească. Lazlo zbura, însă nu simţea nicio bucurie, doar recunoaşterea detaşată a versiunii lumii pe care şi-o dorise cu câteva momente în urmă. Era uluitor. Putea remodela mezartiumul şi putea zbura. Totuşi lipsea o piesă, cea mai importantă: să o ţină pe Sarai în braţe. Făcea parte din dorinţă şi, dacă restul se îndeplinise, trebuia să se îndeplinească şi aceasta. O voce disperată a încăpăţânării dinăuntrul lui Lazlo argumenta faţă de oricine o fi ascultat. Dacă exista vreo providenţă sau vreo voinţă cosmică, o schemă de energii sau chiar un înger sau zeu care să răspundă rugăminţilor sale, atunci trebuia să-i ofere şi asta.

Şi... s-ar putea spune că aşa a fost.

Rasalas coborî în Cădere-de-Vânt. Era de obicei un cartier tăcut, dar nu şi acum. Acum, domnea haosul: oameni cu priviri sălbatice erau prinşi într-un carnaval de coşmaruri, în care exista o singură atracţie. Totul se transformase în isterie. Oroarea cataclismului evitat se revărsase în ea, amestecându-se cu ura străveche şi neajutorarea, iar când bestia coborî din ceruri, agitaţia atinse punctul culminant.

Lazlo abia dacă-şi dădu seama. În centrul nebuniei, într-un

buzunar de nemişcare din interiorul cuibului de strigăte, se afla fata. Era căzută peste o poartă de grădină, cu capul dat pe spate şi braţele atârnând moi. Era graţioasă. Părea vie. Pielea ei era albastră, furoul... *roz*, iar părul ei desfăcut, vălurind spre pământ, era de un roşu-portocaliu ca al aramei şi al curmalelor, al scorţişoarei şi al mierii de flori sălbatice.

Culoarea sângelui.

Lazlo o ţinu pe Sarai în braţe, în noaptea aceea, şi era ea cea adevărată, în carne şi oase şi spirit, dar nu râdea. Nici nu răsufla. Râsul şi răsuflarea îi părăsiseră trupul pe vecie.

Muza Coşmarurilor era moartă.

66.

ZEU ŞI FANTOMĂ

Bineînţeles că era un vis. Un alt coşmar, atât. Tresărirea bruscă a citadelei, lunecarea mătăsii pe mezartium, în josul palmei lunecoase a serafimului, zbaterea ei pentru a găsi ceva de care să se prindă, fără a găsi, şi apoi... căderea. Sarai visase şi înainte căderi. Visase că moare în numeroase feluri, de când poţiunea nu mai avusese efect. Bineînţeles... atunci, se trezea mereu în clipa morţii. Cuţitul din inimă, colţii din gât, momentul impactului – şi sărea din pat, strigând. Dar iat-o acum, nici trează, nici dormind.

Fără viaţă.

Mai întâi, nu îi veni să creadă. Într-un vis, existau o sută de mii de moduri în care se putea întâmpla şi multe erau minunate. Aripi de vulpe, un covor fermecat, să cazi pentru totdeauna printre stele.

În realitate exista un singur mod şi nu era deloc plăcut, ci brusc. Aproape prea brusc ca să doară.

Aproape.

Fierbinte şi alb, de parcă s-ar fi rupt în două. Apoi nimic.

Înconjurată mereu de fantome, Sarai se întrebase cum era la final şi cât de multă forţă avea sufletul ca să părăsească trupul sau să rămână. Îşi imaginase, ca mulţi alţii înaintea ei, că era o treabă de voinţă. Dacă te agăţai suficient de bine şi refuzai să

dai drumul, ai fi putut... ei bine, ai fi putut să *trăieşti*.

Ea îşi dorea foarte mult să trăiască.

Şi totuşi, când venise momentul, n-a fost vorba nici de agăţare şi nici de alegere. Ce nu luase în considerare era că exista un trup de care să se agaţe, dar nu avea cu ce. Alunecă afară din ea însăşi cu senzaţia că fusese lepădată, ca o pană de pasăre sau o prună căzută din pom.

Şocul. Nu mai avea nici greutate, nici substanţă. Era în aer, iar lipsa de realitate a plutirii se lupta cu adevărul teribil de sub ea. Trupul ei. Ea... adică el... aterizase cu spatele pe o poartă şi atârna, frânt în două peste grilaj, cu părul ca o flacără din care se scuturau boboci de ghimbir. Coloana gâtului ei era netedă şi azurie, iar ochii, sticloşi şi ficşi. Furoul roz părea foarte indecent, ridicat mult pe coapsele goale – cu atât mai indecent când se adună mulţimea.

Şi când începu să strige.

O ţepuşă de fier îi străpunsese pieptul, chiar în centru. Sarai se concentră asupra acelui punct de fier murdar de roşu şi... pluti acolo, deasupra trupului, în timp ce bărbaţii, femeile şi copiii din Plângerea arătau spre ea, se ţineau de gât şi se înecau cu strigăte. O asemenea larmă, nişte feţe atât de contorsionate, încât aproape că nu mai erau umane în oroarea lor. Voia să ţipe la ei, însă nu ar fi auzit-o. Nu o puteau vedea *pe ea*, o fantomă care tremura, stând pe pieptul propriului ei leş. Tot ce vedeau era calamitate, obscenitate – corcitura de zei.

Moliile ei o găsiră, cele care mai rămăseseră. Se gândise mereu că aveau să moară odată cu ea, însă o rămăşiţă de viaţă – ultimele frânturi din ea – mai adăsta în ele până când răsăritul avea să le transforme în fum. Zburătăciră în jurul feţei moarte şi o traseră înnebunite de părul însângerat, de parcă ar fi putut s-o ridice şi s-o ducă înapoi acasă.

Dar nu reuşiră. Un vânt răutăcios le împrăştie şi rămase cu strigătele oamenilor, cu feţele pline de ură şi... cu adevărul.

Era *adevărat*.

Sarai murise. Şi deşi nu mai avea nevoie să respire, revelaţia o sufocă. Să-şi vadă bietul trup... *aşa*, expus *lor*. Voia să se ia singură în braţe. Iar trupul ei... era doar începutul pierderii. Urma sufletul. Lumea avea să îl absoarbă. Energia nu se pierdea niciodată, dar ea avea să fie pierdută, odată cu amintirile ei, cu dorurile şi cu iubirea.

Iubirea.

Lazlo.

Îşi aminti totul. Explozia şi ce mai urmaşe. Moartea îi distrăsese atenţia. Cu o exclamaţie mută, ridică privirea, pregătită să vadă citadela prăbuşindu-se. Dar ceea ce a văzut a fost... *cerul*., cu lumina lunii pătrunzând prin fum, ba chiar şi cu licăriri de stele. A clipit. Citadela nu cădea. Aripile serafimului erau strânse.

Adevărul se clătină din nou. *Ce era real*?

Frenezia mulţimii din jurul ei, deja de nesuportat, deveni şi mai sălbatică. N-ar fi crezut că strigătele s-ar mai putea înteţi, însă aşa se întâmplă, iar când văzu de ce, inimile ei – sau amintirea lor – tresăriră de o speranţă inexplicabilă.

Rasalas era pe cer, iar Lazlo îl călărea. Ce privelişte! Creatura fusese refăcută şi... Lazlo la fel. Era Lazlo cel de după mahalath, la fel de albastru precum cerurile şi opalurile, şi îi tăie respiraţia lui Sarai. Părul lui lung şi negru flutura în bătaia aripilor lui Rasalas, iar Sarai se simţi copleşită de bucurie. Dacă Rasalas zbura, dacă Lazlo era *albastru*, atunci nu era decât un vis.

Oh, zei!

Lazlo se lăsă jos din spinarea lui Rasalas şi se apropie de ea, iar dacă disperarea lui Sarai fusese sumbră înainte de acea străfulgerare de bucurie, deveni şi mai cumplită acum. Speranţa ei nu putu îndura devastarea pe care o văzu la el. Lazlo se clătină pe picioare. Nu mai putea respira. Ochii lui frumoşi, de visător, arătau ca nişte găvane arse, şi cel mai oribil era că nu se uitau la ea. Se uitau fix la trupul răsfrânt peste poartă, care picura sânge din vârfurile părului de culoarea scorţişoarei, şi spre acesta întinse braţele, nu spre *ea*.

Sarai văzu cum îi tremură mâinile. Îl privi atingând breteaua rozalie care-i atârna pe umărul mort, şi îşi aminti cum îi simţise mâna dându-i la o parte aceeaşi bretea, căldura gurii lui pe piele şi beţia simţurilor, a tuturor simţurilor, de parcă s-ar fi întâmplat, de parcă şi trupurile, şi nu doar minţile, le-ar fi fost împreună. Cruzimea acestui moment îi pătrunse în suflet ca un pumnal. Lazlo nu o atinsese niciodată, iar acum asta făcea, şi ea nu putea simţi nimic.

Îi puse breteaua la loc. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Poarta era înaltă. Faţa moartă a lui Sarai, întoarsă invers, era mai sus decât a lui. Îi strânse părul la piept ca pe ceva de preţ. Sângele

îi pătrunse în tunică şi îi pătă gâtul şi maxilarul. O prinse de ceafă şi ţinu cu o blândeţe infinită lucrul acela mort, care fusese ea. Sarai se întinse să îi atingă faţa, dar mâinile ei trecură prin el.

Prima dată când pătrunsese în visul lui Lazlo, se postase drept în faţa lui, sigură pe invizibilitatea ei şi dorindu-şi ca acel visător ciudat să îşi întoarcă ochii cenuşii spre ea.

Iar el asta făcuse. Numai el. O *văzuse*, iar asta îi conferise substanţă, de parcă luminiţa vrăjitoarei din uimirea lui ar fi fost magia care transforma lucrurile în realitate. Trăise mai mult în ultimele nopţi decât în toate visele de dinainte şi în zilele ei mult mai puţin reale – şi asta numai pentru că el o văzuse.

Dar acum nu o mai vedea. Nu mai exista o luminiţă a vrăjitoarei şi nici uimire, doar disperare demnă de Isagol în cele mai teribile clipe.

— Lazlo! strigă ea.

Buzele ei se străduiră să-i rostească numele, dar nu avea nici respiraţie, nici limbă şi dinţi ca să articuleze. Nu avea nimic. Mahalathul venise şi îi refăcuse pe amândoi. El era un zeu, ea, o fantomă. Se întorsese o pagină. Începea o nouă poveste. Trebuia doar să te uiţi la Lazlo ca să ştii că avea să fie minunată.

Iar Sarai nu avea să fie în povestea aceasta.

•

Lazlo nu simţi că se întorsese pagina, ci că se închisese cartea, cu pocnet. O simţi căzând peste el ca pe aceea care-i rupsese cândva nasul, doar că aceasta îi strivise viaţa.

Se urcă pe temelia de piatră a gardului şi întinse mâinile spre trupul lui Sarai. Îi aşeză o palmă sub talie, în timp ce cu cealaltă încă îi susţinea ceafa. Cât de atent putu, o ridică. Suspine gâtuite erupseră din el, când scoase trupul subţire din ţepuşa care îl ţintuise. Când o eliberă, coborî de pe gard ţinând-o la piept, distrus şi totuşi plin de o tandreţe de nedescris. Aici, în sfârşit, erau braţele ei reale, dar care nu aveau să-l atingă niciodată. Buzele ei reale, dar care nu aveau să-l sărute niciodată.

Se aplecă peste ea, de parcă ar fi putut s-o protejeze, dar era mult prea târziu pentru asta.

Cum se făcea că salvase pe toată lumea, *mai puţin pe ea*?

În cuptorul suferinţei lui se aprinse mânia. Când se întoarse, ţinând în braţe trupul fetei pe care o iubea – atât de uşor şi lipsit

de viaţă – pătura de şoc care estompase strigătele mulţimii se dădu la o parte, iar sunetele se rostogoliră iarăşi spre el, asurzitoare ca o nouă explozie, mai puternice decât cutremurul. Voia să răcnească şi el. Cei care nu fugiseră la adăpost se apropiau. În ura şi în teama lor era ameninţare, iar când Lazlo le-o văzu, simţi ceva asemănător ghemului de foc care se adună în gâtlejul unui dragon. Dacă ar fi urlat, ar fi ars tot oraşul. Aşa se simţea. Aşa era furia din el.

„Pricepi, nu, că m-ar ucide pe loc?" îl întrebase Sarai.

Acum înţelegea. Ştia că nu ei o uciseseră, dar înţelese că ar fi făcut-o, dacă li s-ar fi oferit ocazia. Înţelese că Plângerea, oraşul viselor lui, pe care tocmai îl salvase de la distrugere, nu îi mai era deschis. Poate că umpluse acel gol din centrul său cu răspunsuri despre cine era, însă pierduse mult mai multe. Şi Plângerea *şi pe* Sarai. Şansa la un cămin şi şansa la iubire. Dispărute.

Nu răcni, dar Rasalas, da. Lazlo nici măcar nu îl atingea. Nu mai era necesar; apropierea era suficientă. Ca o creatură însufleţită, bestia ancorei se învârti urlând la mulţimea care se apropia, iar sunetul care erupse din gâtlejul său metalic n-a fost unul de furie, ci de *nelinişte*.

Urletul fiarei se ciocni de strigătele oamenilor şi le copleşi. Ca o culoare care ar fi înecat alte culori. Ura era neagră, iar teama roşie; nelinişte a era albastră. Nu de un albastru precum aripile de libelulă sau precum cerul, nici ca albastrul tiraniei sau al crimei care urma să se întâmple. Era culoarea cărnii învineţite şi a mărilor înainte de furtună, albastrul lipsit de speranţă al ochilor unei fete moarte. Era *suferinţă* şi, când ajungeai la capăt, asemeni zaţului dintr-o ceaşcă, nu exista un adevăr mai adevărat în sufletul Plângerii.

Ucigaşul de Zei şi Azareen ajunseră în Cădere-de-Vânt chiar când Rasalas urlă. Îşi croiră drum prin mulţime. Sunetul durerii îi sfâşie încă dinainte să vadă...

Să îl vadă pe Lazlo şi ce ţinea în braţe: membrele subţiri, fără viaţă, florile de sânge, părul ca scorţişoara vărsată şi adevărul pe care-l trădau. Eril-Fane se împletici. Geamătul lui marcă smulgerea acelei speranţe mici şi curajoase care încolţise înăuntrul ruşinii lui, iar când Lazlo sui în spinarea lui Rasalas cu Sarai la pieptul lui, căzu în genunchi, ca un luptător învins în bătălie.

Rasalas îşi luă zborul. Bătăile aripilor stârniră o furtună de praf, iar mulţimea închise ochii. În bezna dindărătul pleoapelor închise văzură cu toţii acelaşi lucru: nicio culoare, doar *pierdere*, ca o gaură sfâşiată în materialul lumii.

Azareen îngenunche în spatele soţului ei. Tremurând, îi înconjură umerii cu braţele. Se lipi de spatele lui, îşi sprijini faţa pe grumazul lui şi plânse lacrimile pe care el nu le putea plânge. Eril-Fane se cutremură când lacrimile ei îi arseră pielea şi ceva dinăuntrul lui cedă. Trase braţele ei strâns la piept şi îşi strivi faţa în palmele ei. Atunci şi acolo, pentru tot ce se pierduse şi tot ce fusese răpit, de la el şi de către el, în toţi anii aceia lungi, Ucigaşul de Zei începu să plângă.

Sarai văzu totul şi nu putu să facă nimic. Când Lazlo îi ridică trupul, nici măcar nu îl putu urma. O ultimă legătură invizibilă se rupse, iar ea se ridică în zbor. Avu o senzaţie de... desfacere, de parcă se dezmembra. Devenea eter şi parcă ar fi murit din nou. Îşi aminti de visul mahalathului, când ceaţa o refăcuse şi orice simţ fizic dispăruse, exceptând un lucru: mâna lui Lazlo ţinând-o pe a ei.

Dar nu şi acum. El îi luă trupul şi îi lăsă sufletul în urmă. Ea strigă după el, dar strigătele ei nu se auziră, nici măcar în urechile ei şi, cu o licărire de metal şi un vârtej de fum, Lazlo dispăru.

Sarai a fost singură în timpul ultimei sale dispariţii, când sufletul i s-a risipit în văzduh – ca un abur de respiraţie într-o livadă, când nu mai e nimic de spus.

67.

PACE CU IMPOSIBILUL

Oraşul văzu noul zeu ridicându-se spre cer, iar citadela îl privi venind.

Strălucirea netedă a lui Rasalas se înălţa, bătaie de aripi cu bătaie de aripi, ieşind din fumul care încă se decanta, neliniştit, în jurul acoperişurilor din Plângerea. Luna apunea, în sfârşit; soarele urma să răsară curând.

Ruby, Sparrow şi Feral erau în grădină. Feţele lor erau şocate,

cenuşii, ca inimile lor. Durerea lor era nearticulată, încă îngreunată de şoc. Abia începeau să-şi dea seama ce sarcină îi aştepta: să *creadă* că se întâmplase, că într-adevăr se înclinase citadela.

Şi că Sarai căzuse.

Numai Sparrow o văzuse, cu colţul ochiului. „Ca o stea căzătoare”, spusese, înecându-se în suspine, când ea şi Ruby îşi desprinseseră, în sfârşit, mâinile de pe balustradă şi de pe prunii care le salvaseră de la a-i împărtăşi soarta. Ruby clătinase din cap a negare, *respingând* ideea, şi încă mai clătina din cap, lent, mecanic, de parcă nu se putea opri. Feral o ţinea în braţe. Respiraţia lor gâfâită, dureroasă de la atâtea suspine, intrase într-un ritm. El privea terasa lui Sarai şi încă o aştepta să apară. Îşi *dorea* asta. Rugămintea lui „Haide, haide” era o mantră nerostită, acompaniind clătinarea din cap a lui Ruby. Dar în adâncul sufletului ştia că, dacă exista vreo şansă ca ea să mai fie *aici*, ca Sarai să trăiască încă, s-ar fi dus chiar acum pe coridor ca s-o vadă cu ochii lui.

Dar nu se duse. Nu putu. Fiindcă instinctul îi spunea deja ceea ce mintea refuza să accepte, şi nu avea nevoie de dovezi.

Numai Minya nu se complicase cu neîncrederea. Nici nu părea afectată de durere sau de vreun alt sentiment. Rămăsese lângă arcadă, după doi paşi în grădină, cu trupul ei micuţ încadrat de o uşă deschisă. Pe faţă i se citea o... aşteptare a ceva îndepărtat.

De parcă asculta ceva.

Orice ar fi fost, nu erau bătăi de aripi. Când veniră, acelea loviră aerul şi fură întâmpinate de strigătele uimite ale celorlalţi, făcând-o să iasă din transă şi să clipească, iar când văzu ce apăruse dinaintea ei, ridicându-se în văzduhul din faţa grădinii, şocul o năuci.

Pentru o clipă, fiecare fantomă din citadelă îşi simţi lesa slăbită. De îndată, senzaţia trecu. Voinţa Minyei fu reînnoită, lesele, trase până la refuz, dar simţiseră cu toţii, laolaltă, un suflu de libertate prea scurt să fie exploatat. Ce tortură! Ca trapa unei cuşti ce se închide imediat ce s-a deschis. Nu se mai întâmplase înainte. Cele două Ellen puteau depune mărturie că, timp de cincisprezece ani, voinţa Minyei nu tremurase – nici măcar în somn.

Mirarea ei când văzu bărbatul şi creatura care se ridicară peste capetele celorlalţi trei, ca să aterizeze, printre bătăile de

aripi vijelioase, în stratul cu flori de anadne din centrul grădinii, fu imensă. Florile albe se rostogoliră în jurul lor ca fulgii de zăpadă, iar părul ei ciufulit îi fu măturat de pe faţă, în timp ce ea mijea ochii împotriva curentului.

Mezartim. Mezartium. Bărbat şi fiară, amândoi străini, albastru pe albastru. Şi, înainte să ştie cine, şi înainte să ştie cum, Minya pricepu toate implicaţiile existenţei lui Lazlo, şi mai înţelese că asta *schimba totul*.

Ce-a înţeles, în primul rând, confruntată cu soluţia la problema ei şi la a Plângerii, nu a fost *uşurare*, ci – lent, continuu şi devastator, ca o scurgere care avea să răpească aerul din lumea ei – pierderea clară a controlului.

Rămase calmă, ca o regină pe o tablă de quell, cu ochii atât de îngustaţi încât păreau de viperă, şi îi privi venind.

Lazlo coborî. Îi văzuse întâi pe ceilalţi, cele trei chipuri îngrozite de lângă balustradă, şi era foarte conştient de fantome, însă pe Minya o căuta şi se fixă asupra ei, şi către ea se îndreptă, cu Sarai în braţe.

Văzură cu toţii ce purta, forma aceea insuportabil de frântă, rozul, roşul şi scorţişoara, atât de brutal de frumoase pe pielea albastră, a ei şi a lui. Ruby scoase un suspin înăbuşit, sfâşietor. În ochii ei goi străluci o văpaie roşie. Vârfurile degetelor i se aprinseră în zece conuri albastre şi ea nici nu simţi. Durerea lui Sparrow se manifestă prin ofilirea florilor de la picioare. Darul ei, despre care nu ştiuseră niciodată că funcţiona şi invers, sorbi viaţa din toate plantele pe care le atinsese. Iar Feral, fără să fie conştient, chemă norii care se coagulară în jurul lor, blocând cerul, orizontul, Cuspida, reducând lumea la „aici” – la grădina asta şi numai la ea.

Doar Minya se concentra. Când Lazlo se apropie, la fel făcură şi fantomele.

Erau cam o duzină, amplasate în jurul grădinii, şi multe altele în galerie, gata să respingă o invazie. Şi, deşi privirea lui Lazlo nu se desprinse de Minya, le simţi în spatele lui. Le văzu în spatele ei, prin arcadă, iar când morţii Plângerii răspunseră la chemarea Minyei, mişcându-se spre arcele care, timp de cincisprezece ani, rămăseseră deschise între grădină şi galerie, Lazlo le închise.

Voinţa ei chema fantomele, iar a lui le bloca drumul. Era un schimb introductiv, un dialog de putere fără cuvinte, doar cu

magie. Metalul arcelor deveni lichid şi curse, închizându-se, aşa cum nu se mai întâmplase de pe vremea lui Skathis, separând-o pe Minya de grosul armatei sale. Era cu spatele la galerie, iar topirea mezartiumului nu scotea niciun sunet, însă ea o simţi în reducerea la tăcere a sufletelor de la capetele leselor. Îşi încleştă maxilarul. Fantomele din grădină luară poziţie, flancându-l pe Lazlo din spate. El nu se întoarse spre ele, însă Rasalas, da, cu un răget de avertizare din gâtlejul lui metalic.

Ruby, Sparrow şi Feral priveau totul, cu răsuflarea tăiată.

Lazlo şi Minya se înfruntară, şi or fi fost ei străini unul pentru celălalt, însă între ei se afla mai mult decât trupul lui Sarai. Minya pricepu, chiar dacă Lazlo, nu. Acest faranji putea controla mezartiumul, ceea ce însemna că era fiul lui Skathis.

Prin urmare, era şi fratele ei.

Această revelaţie nu trezi niciun sentiment de apartenenţă, ci o arsură de amărăciune, fiindcă el moştenise darul care ar fi trebui să fie al ei, însă fără niciuna dintre dificultăţile care o făcuseră pe ea atât de disperată după puterea lui.

De unde venise?

El trebuie să fi fost cel despre care vorbise Sarai şi care o făcuse atât de sfidătoare. „Ştiu un om care poate suporta să mă privească”, spusese, înflăcărată de o îndrăzneală cum Minya nu mai văzuse. „Fiindcă există unul care mă vede şi suportă asta foarte bine”.

Ei bine, fusese prost informată sau minţise. Acesta nu era un om.

Fiara înfruntă fantomele, iar bărbatul, fata. Secundele dintre ei musteau de provocare. Puterea umplu aerul, abia controlată. În Minya, Lazlo văzu copilul fără milă care încercase să îl ucidă şi a cărui obsesie pentru vărsarea de sânge o umpluse pe Sarai de disperare. Văzu un duşman, aşa că furia lui îşi găsi o ţintă.

Dar era un duşman care prindea fantomele ca pe fluturi în plasă, iar el, un bărbat a cărui iubită îi zăcea moartă în braţe.

Căzu în genunchi în faţa ei. Aplecat peste povara pe care o purta, se sprijini în călcâie, ca să ajungă la aceeaşi înălţime cu ea. O privi în ochi şi nu văzu nici strop de empatie, nicio sclipire de umanitate, şi se pregăti pentru o confruntare.

— Sufletul ei, spuse el, iar vocea lui nu fusese niciodată mai aspră – aproape că părea însângerată.

Nu ştia cum funcţiona darul Minyei, nici ce însemna. Ştia doar

că o parte din Sarai mai putea fi salvată, şi *trebuia* să fie.

— Trebuie să-l prinzi.

Altcineva, aproape oricine, i-ar fi văzut durerea şi i-ar fi iertat tonul poruncitor, dar nu şi Minya.

Avusese intenţia să prindă sufletul lui Sarai. Asta ascultase. Din clipa în care aflase că Sarai căzuse, îşi întinsese antenele până la limita simţurilor, aşteptând, aproape fără să respire, foşnetul fantomelor care trec. Asta presupunea darul ei: ascultarea, dar cu toată fiinţa. Şi, la fel ca în ascultarea obişnuită, foşnetul subtil al unui suflet putea fi bruiat de o prezenţă mai apropiată, mai zgomotoasă.

Cum ar fi un bărbat arogant, care-i încălca proprietatea, călare pe o fiară metalică înaripată.

Acest străin îndrăznea să vină aici şi să-i întrerupă concentrarea, pentru a-i porunci să facă un lucru pe care-l făcea deja?

De parcă, dacă nu era el, ar fi lăsat-o pe Sarai să dispară în eter?

— Cine crezi că eşti? şuieră ea, printre dinţii încleştaţi.

Cine *credea* Lazlo că era? Un orfan, o corcitură a zeilor, un bibliotecar, un erou? Poate că era toate acestea, dar singurul răspuns care-i veni în minte şi singurul context relevant a fost Sarai – ce însemna ea pentru el şi el pentru ea.

— Sunt... al lui Sarai..., începu el, dar nu putu încheia.

Nu exista un cuvânt pentru ce erau. Nu erau nici căsătoriţi, nici logodiţi. De unde timp pentru logodne? Nici măcar iubiţi, încă, însă mult mai mult decât prieteni. Aşa că ezită să răspundă şi lăsă fraza neîncheiată, fiindcă era adevărat că, pur şi simplu, îi *aparţinea* lui Sarai.

— Eşti *ce* al lui Sarai? voi Minya să ştie, tot mai furioasă. Protectorul ei? Împotriva mea?

O înfuria felul în care-i ţinea trupul, de parcă Sarai i-ar fi aparţinut, de parcă ar fi putut fi mai preţioasă pentru el decât pentru propria ei familie.

— Las-o şi pleacă, mârâi ea, dacă vrei să trăieşti.

Să trăiască? Lazlo simţi că i se ridică un hohot de râs în gâtlej. Noua lui putere se revoltă în el ca o furtună gata să izbucnească prin propria piele.

— Nu plec nicăieri, răspunse el, cu o furie pe potriva furiei ei.

Pentru Minya a fost o provocare adresată familiei şi casei sale

– toate acele lucruri pentru care se chinuise şi în care se implicase în fiecare moment al fiecărei zile, de când ţâşnise sângele zeilor, iar ea salvase câţi putuse duce.

Dar să-i salveze fusese doar începutul. Trebuise să îi *ţină în viaţă* – patru *bebeluşi* în grija ei, în interiorul unei scene a crimei cu leşuri şi fantome, în timp ce nici ea nu era mai mult decât un copil traumatizat. Mintea ei se formase după tiparul disperat, de supravieţuire, al acelor prime săptămâni şi luni, şi se istovise, se consumase cu totul. Nu ştiuse să facă altfel. Nu precupeţise nimic, nu păstrase nimic pentru ea, chiar nimic, nici măcar destul cât să crească. Prin forţa pură a voinţei, Minya îşi canalizase toată energia vitală în magia extraordinar de solicitantă a reţinerii fantomelor sale şi în menţinerea copiilor din grija ei într-un mediu nu doar sigur, ci şi *tandru*. Le oferise o mamă iubitoare în Ellen cea Mare, cât se pricepuse. Şi, de-a lungul tuturor acestor eforturi, se ciuntise, se rosese până devenise doar un oscior. Nu era un copil. Abia dacă era o persoană. Era un *scop*, şi nu făcuse toate astea şi nu renunţase la tot ca să piardă controlul acum.

Puterea ţâşni de la ea. Ruby, Feral şi Sparrow strigară când fantomele care rămăseseră în grădină – printre care şi Ellen cea Mare – se aruncară asupra lui Lazlo, agitând cuţitele şi cârligele de carne, iar Ellen cea Mare îşi preschimbă mâinile goale în gheare şi dinţii în colţi care-l făceau de ruşine până şi pe Rasalas.

Lazlo nici nu clipi. Din zidul de metal imens care se afla în spatele grădinii, reprezentând umerii serafimului şi coloana gâtului său, se coji un val uriaş de metal lichid şi se vărsă, scăldat de primele raze ale soarelui, îngheţând într-o barieră între el şi atacatori. În aceeaşi clipă, Rasalas sări. Creatura nu se obosi cu fantomele, ci o trânti pe Minya la pământ, cum face un pisoi cu o jucărie, şi o ţintui acolo, apăsându-i pieptul cu o copită metalică.

Se întâmplă atât de repede – o ceaţă metalică şi Minya era la pământ. La fel de brusc, ei îi ieşi aerul din plămâni, iar furia ieşi din Lazlo. Orice ar fi fost fetiţa asta crudă, care dorea să îl ucidă, când o văzu pe jos, la mila lui Rasalas, i se făcu ruşine. Picioarele ei erau imposibil de subţiri, iar hainele, la fel de zdrenţuite ca ale cerşetorilor din Grin. Nu renunţa, însă. Fantomele ei îl atacau încă, însă metalul se mişca odată cu ele,

curgând ca să le împiedice, prinzându-le armele şi îngheţând în jurul lor. Nu se puteau apropia.

Se duse să îngenuncheze lângă Minya. Ea se zbătea, iar Rasalas crescu presiunea copitei sale elegante pe pieptul ei. Suficient ca să o ţină, dar fără s-o rănească. Ochii ei negri scoteau fulgere. Ura mila pe care o vedea în privirea lui Lazlo. Era de o mie de ori mai rea decât furia. Scrâşni din dinţi, opri atacul fantomelor şi se răsti:

— Vrei sau nu să o salvez?

Voia. Rasalas îşi ridică atunci copita, iar Minya alunecă de sub ea, frecându-şi locul din piept în care o apăsase. Cât de mult îl urî pe Lazlo! Să o forţeze să facă un lucru pe care-l făcea oricum, să pară că el ar fi *câştigat* ceva şi ea ar fi pierdut.

Ce să fi pierdut?

Controlul.

Dacă nu avea pioni care să o protejeze, regina era vulnerabilă pe tabla de quell. Acest nou adversar avea darul pe care şi-l dorise ea dintotdeauna şi, împotriva lui, ea nu era nimic. Puterea lui o mătura pe a ei ca o mână care dă la o parte firimiturile de pe masă. Controlul lui asupra mezartiumului le-ar fi dat celor cinci libertatea absolută – dar Minya nici măcar nu ştia dacă ea avea să fie inclusă printre *ei*, sau dată la o parte, cu fantomele şi puterea sa. Ar fi putut s-o lase în urmă, dacă voiau, dacă decideau că nu e de încredere sau pur şi simplu dacă nu *le plăcea* – şi ce-ar fi putut face ea? Cum rămânea cu oamenii, cu Ucigaşul de Zei, cu răzbunarea?

Se ridică în picioare. Pulsul i se zbătea la tâmple. Închise ochii. Lazlo o privi. Simţi o dureroasă tandreţe pentru ea, deşi nu ştia de ce. Poate fiindcă, atunci când avea ochii închişi, arăta într-adevăr că o copilă de şase ani, şi o vedeai aşa cum fusese: o fetiţă, cu o povară copleşitoare pe umeri.

După ce ea intră într-o stare de concentrare maximă, el îşi permise să spere ceea ce până atunci doar se întrebase: dacă ar fi posibil ca Sarai să nu fie pierdută.

Că plutea, încă, şi acum, ca o floare de ulola purtată de vânt. *Unde era*? Aerul părea animat de posibilitate, plin de suflete şi magie.

Existase cândva un bărbat îndrăgostit de lună, dar, de fiecare dată când încerca să o îmbrăţişeze, ea se frângea într-o mie de bucăţi şi îl lăsa ud leoarcă cu mâinile goale.

Sathaz învăţase, într-un târziu, că, dacă intra în lac şi stătea foarte liniştit, luna venea spre el şi îl lăsa să-i fie aproape. Doar aproape, fără să se atingă vreodată. Nu putea să o atingă fără să o spargă, aşa cum îi povestise Lazlo lui Sarai, aşa că făcuse pace cu imposibilul. Acceptase ce i se oferise.

Lazlo o iubise pe Sarai ca vis, şi ar fi iubit-o şi ca fantomă.

Recunoscu, în sfârşit, că nu pe Sarai o avea în braţe, ci doar învelişul, acum gol, al minţii şi al sufletului care i le atinsese pe ale lui în visele lor. Cu grijă, o aşeză între florile din grădină. Ochii ei lipsiţi de viaţă erau deschişi. El ar fi vrut să îi închidă, însă mâinile îi erau mânjite de sângele ei, iar faţa ei era neatinsă, chiar luminoasă, aşa că se aplecă şi îşi folosi buzele: o atinse, plecându-i genele de culoarea mierii roşiatice cu buza de jos, câte un sărut pe fiecare pleoapă, apoi pe fiecare obraz şi, în sfârşit, pe buze. Uşor ca atingerea aripii unei molii de un fruct dulce şi copt, cu gropiţa din mijloc, moale ca puful de piersică. Apoi sărută colţurile gurii, ascuţite ca nişte semiluni, unde trăise zâmbetul ei.

Ceilalţi priviră, cu inimile frânte sau împietrite, iar când se ridică şi făcu un pas în spate, întorcându-se spre Minya, se simţi ca Sathaz în lac, aşteptând luna.

Nu ştia ce-avea să se întâmple. Nu ştia după ce să se uite. Nu era prea diferit de aşteptarea ei într-un vis, în care ea ar fi putut apărea oriunde, şi toată fiinţa lui se încorda de anticipare. O privi pe Minya, atent la orice schimbare din expresia ei, însă nu văzu nimic. Faţa ei mică, murdară, era ca o mască, până când deschise ochii brusc.

În ei sclipea lumina *triumfului*, gândi Lazlo, iar inimile lui tresăltară de bucurie, fiindcă îşi zise că însemna că o găsise pe Sarai şi o prinsese.

Aşa şi era.

Ca o nişă în aer care se umplea lent cu frumuseţe, Sarai fu refăcută din nimic şi reveni la viaţă. Purta furoul ei roz, fără nicio floare de sânge. Pieptul ei albastru şi neted nu era pătruns de ţepuşa de fier, iar părul ei era încă împodobit cu flori.

Pentru Sarai, senzaţia de revenire a fost ca o salvare de la înec, iar primele respiraţii cu plămâni-fantomă – care erau, la fel ca totul în noua ei stare, o iluzie, însă o iluzie cu formă – i se părură cele mai plăcute cu putinţă.

Nu era vie şi ştia asta, dar... orice i-ar fi lipsit noii sale stări

era preferabil desfacerii care aproape că o devorase. Râse. Sunetul întâlni aerul ca o voce reală, iar trupul ei avea densitate, ca un trup real, deşi ştia că respectă un set de reguli mai laxe. Şi toată mila şi indignarea pe care o simţise pentru fantomele legate ale Minyei o părăsiră. Cum de crezuse vreodată că evanescenţa era mai bună? Minya o *salvase*, iar sufletul lui Sarai pluti spre ea precum muzica.

Aşa se simţi când se mişcă. Muzică prinzând viaţă. O îmbrăţişă pe Minya.

— Mulţumesc, şopti pătimaş, şi îi dădu drumul.

Braţele Minyei nu-i răspunseră, nici glasul ei. Sarai ar fi văzut licărirea rece din privirea ei, dacă nu ar fi fost atât de încântată de moment. Niciuna dintre vechile ei temeri nu se compara cu dispariţia cumplită din care tocmai scăpase.

Şi acolo era Lazlo.

Se opri. Inimile ei de fantomă băteau la fel ca unele adevărate, iar obrajii ei se împurpurară – toate obiceiurile trupului ei viu se înrădăcinau în cel fantomatic. Lazlo. Pieptul lui era pătat de sânge, iar în ochi îi licărea luminiţa vrăjitoarei. Era albastru şi aprins de putere şi de *iubire*, iar Sarai zbură spre el.

Pe obrajii lui curgeau lacrimi. Ea i le sărută.

Sunt moartă, gândi, dar nu simţea că era mai adevărat decât simţise că visele cu Lazlo erau false. Pentru el era la fel. Se simţea, în braţele lui, aşa cum se simţise în mintea lui: specială, iar tot ce ştia el era bucurie şi a doua şansă şi magia posibilităţii. Cunoştea atingerea buzelor ei din vis, şi îi sărutase chipul mort, luându-şi adio. Acum, se aplecă şi îi sărută fantoma, iar gura ei i se păru plină, dulce şi zâmbitoare.

Îi simţi zâmbetul. Îl gustă. Şi îi văzu bucuria. Obrajii ei erau îmbujoraţi, iar ochii îi străluceau. Îi sărută umărul, dându-i breteaua roz la o parte cu buzele, şi inspiră parfumul ei de rozmarin şi nectar, când ea îi şopti ceva la ureche. Atingerea buzelor ei îi trimise fiori prin tot trupul, iar cuvintele – fiori de gheaţă.

Înlemni.

Buzele erau ale ei, însă cuvintele, nu.

— O să jucăm un joc, spuse ea, iar vocea ei era total diferită.

Era cristalină ca de clopoţei şi dulce ca glazura de zahăr.

— Mă pricep la jocuri, o să-ţi dai seama. Uite cum se joacă ăsta.

Ridică privirea peste umărul lui Sarai. Se uită în ochii Minyei, iar licărul lor de triumf căpătă un sens nou. Ea zâmbi, iar buzele lui Sarai şoptiră mai departe la urechea lui Lazlo.

— Există o singură regulă. Faci tot ce spun eu sau îi las sufletul să zboare. Ce zici?

Lazlo se dădu brusc înapoi şi o privi pe Sarai. Zâmbetul pe care-l gustase îi dispăruse de pe buze şi bucuria, din ochi. Acum rămăsese doar groază, când noul adevăr le deveni limpede amândurora. Sarai îşi jurase să nu mai servească niciodată voinţei malefice a Minyei... şi acum era neputincioasă împotriva ei. Era moartă, fusese salvată şi capturată, şi era neajutorată.

Nu.

Voia să strige, însă buzele ei formau cuvintele Minyei, nu pe-ale ei.

— Dă din cap dacă pricepi, îi şopti ea lui Lazlo, şi detestă fiecare silabă, şi se urî pe sine fiindcă nu se opunea, însă nu avea cum.

Când sufletul ei fusese scuturat şi desprins de trupul ei, nu avusese cu ce să îl prindă; nici braţe care să se întindă după el şi nici mâini să îl atingă. Acum, nu avea voinţa cu care să reziste.

Lazlo înţelese. Fetiţa ţinea firul sufletului lui Sarai şi, astfel, şi pe al lui – pe-al puterii lui. Ce avea să facă? Ce avea să îl forţeze *pe el* să facă? Era un joc, spusese ea. „Dă din cap dacă pricepi”.

Pricepea. O ţinea pe Sarai în braţe. Fantoma ei, soarta ei, soarta Plângerii. Stătea în citadela Mezartimilor şi nu era din lumea asta, nu mai era cel care fusese. „Ai putea fi oricine”, spusese cândva Sarai, „chiar şi un prinţ”.

Dar Lazlo nu era prinţ. Era zeu. Iar acesta nu era un joc pentru el.

Dădu din cap spre Minya, iar spaţiul în care legenda lui strângea cuvinte se mări.

Fiindcă povestea lui nu se sfârşise încă.

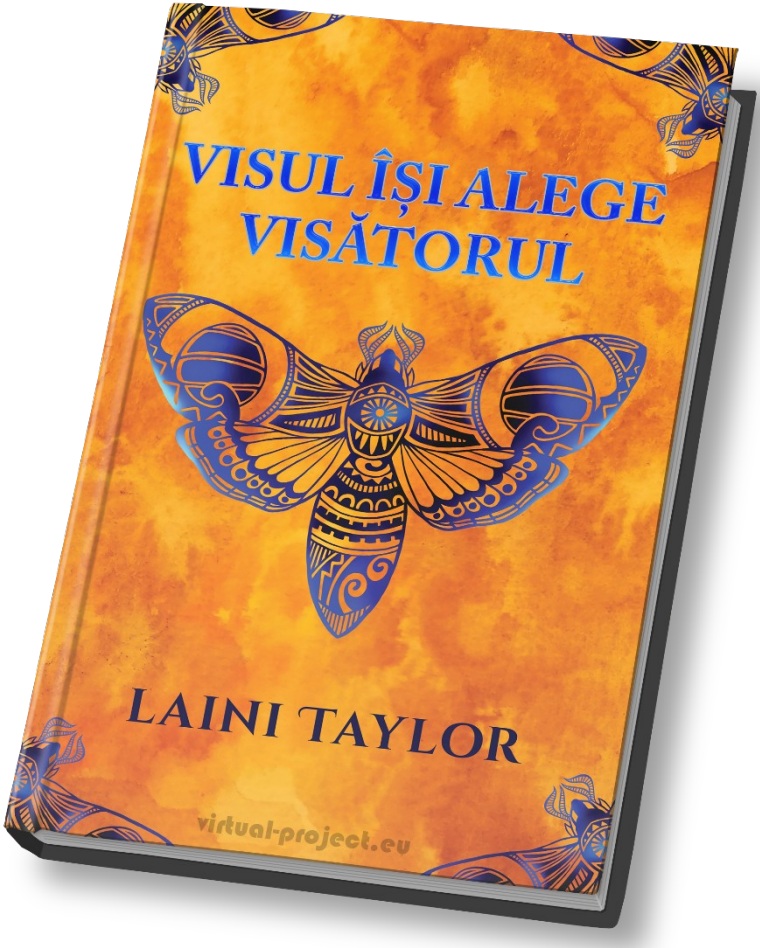

virtual-project.eu